Copyright © 1997 by The Estate of Robert Ludlum Translation © 2005 by Dalibor Míček Cover design © 2005 by DOMINO

Z anglického originálu THE MATARESE COUNTDOWN,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 1997,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2005

ISBN 80-7303-267-8

♀OBSAH

Před dvaceti lety se spojili dva špičkoví agenti CIA a KGB, aby zničili mezinárodní zločinné seskupení Matareseův kruh, jehož cílem bylo získání ekonomické vlády nad světem. Nyní se krvavý spolek Matareseů objevil znovu - a jediný muž, který jej může zastavit, už zřejmě nebude mít dost času... Oficiálně se vyšetřování ujímá důstojník CIA Cameron Pryce. Nemá jinou šanci, než se vydat po stopě krvavých peněz a bezcitných zabijáků až do samotného srdce ďábelského spolku. Matareseův kruh už udeřil na několika místech s brutální silou a jeho fanatičtí členové nenechávají nikoho na pochybách, že zemře každý, kdo se jim postaví do cesty.
Zničující vlnu násilí se nedaří zastavit. Zoufalý Pryce už začíná propadat beznaději, když dojde k nečekanému zvratu: jedna z obětí před smrtí zašeptá krycí jméno bývalého agenta CIA Brandona Scofielda, jediného člověka, kterému se podařilo proniknout do vnitřní struktury Kruhu a nezaplatit za to životem...

♀Prolog

V lesích kolem Čeljabinsku, asi patnáct set kilometrů vzdušnou čarou od Moskvy, se nachází lovecká chata, využívaná kdysi jako oblíbené rekreační místo elitou, která vládla Sovětskému svazu. Dača sloužila po všechna roční období - na jaře a v létě k ní vábily přehlídkou barev zahrady a divoké květy kolem horského jezera, na podzim a v zimě se tam lovcům otevíral hotový ráj. Od pádu komunistické nomenklatury stála nedotčená novými vládci, a poskytovala jako apolitické místo oddech nejváženějšímu ruskému vědci, nukleárnímu fyzikovi Dimitriji Jurijevovi, člověku vzácného charakteru. Jeho život vyhasl rukou zabijáků, kteří jej vlákali do vražedné pasti. Sami bez sebemenší špetky úcty cítili jen nenávist k jeho géniu, o který se chtěl podělit se všemi národy. Nezáleží na tom, odkud vrahové pocházeli, nikdo se o to příliš nezajímal. Oni však ztělesňovali zlo, rozhodně ne jejich cíl, bez ohledu na smrtící důsledky a dopady jeho vědeckého oboru.
Stařena s bílými prořídlými vlasy ležela v posteli a arkýřovým oknem před sebou pozorovala první sněhové vločky přicházející od severu. Všechno za oknem zářilo bělostí stejně jako její vlasy a svraštělá kůže; mrazivá čistota se snášela z nebe a svou tíhou ohýbala větve stromů. Ráj oslňujícího světla. S námahou se natáhla pro mosazný zvonek na nočním stolku a zatřásla s ním.
Zanedlouho se ve dveřích objevila baculatá třicátnice s hnědými vlasy a tmavýma živýma očima, v nichž se zračila otázka. „Co pro tebe můžu udělat, babičko?" zeptala se.
„Už jsi toho udělala víc než dost, dítě moje."
„Z dítěte už jsem vyrostla a neexistuje nic, co bych pro tebe neudělala, to přece víš. Můžu ti přinést trochu čaje?"

„Ne, můžeš mi přivést kněze - je mi jedno, jakého vyznání. Tak dlouho jsme je měli zakázané."
„Nepotřebuješ kněze, potřebuješ se pořádně najíst, babičko."
„Bože můj, ty mluvíš jako tvůj dědeček. Pořád se hádal, neustále všechno rozebíral..."
„Já nic nerozebírám," přerušila ji Anastasija Solatovová. „Jíš jako vrabec!"
„Ti toho myslím sní každý den tolik, co váží... Ne že by mi do toho něco bylo, ale kde je tvůj manžel?"
„Venku na lovu. Říká, že teď ve sněhu se dá zvěř dobře vystopovat."
„Ten si asi ustřelí nohu. Nepotřebujeme žádné zásoby. Moskva nám dost přeje," odvětila stařenka.
„Asi vědí proč!" prohodila Anastasija Solatovová.
„Ne, má drahá. Protože se bojí jednat jinak."
„O čem to mluvíš, babičko?"
„Přiveď mi kněze, dítě moje. Je mi pětaosmdesát a někomu musím říct pravdu. Hned!"

*****

Postarší, černě oděný ruský pravoslavný kněz stál u postele. Znal ty příznaky; vídal je příliš často. Stará žena umírala, dech se jí krátil, s každým okamžikem dýchala obtížněji. „Chceš se vyzpovídat, drahá dcero?" zanotoval.
„Ne já, ty hlupáku!" odpověděla Maria Jurijevová. „Ten den se až příliš podobal dnešku - země pokrytá sněhem, lovci připraveni s puškami přes ramena. Zabili ho ve stejném dni jako tento, jeho tělo rozsápal na kusy nepříčetný poraněný medvěd, kterého mu poštvali do cesty šílenci."
„Ano, ano, všichni jsme o vaší tragické ztrátě slyšeli, Mario."
„Nejdřív se povídalo, že to spáchali Američani, pak že kritikové mého manžela v Moskvě - dokonce prý závistiví protivníci, ale neudělal to nikdo, takový."
„Stalo se to tak dávno, dcero. Lež klidně, Pán tě očekává. Vezme tě do své náruče a poskytne ti útěchu..."
„Guvno, ty blázne! Pravda musí vyjít najevo. Dozvěděla jsem se to později - telefony z celého světa, nic písemně, jen slova řečená do vzduchu -, že já a moje děti, a jejich děti už neuvidíme další rozbřesk dne, pokud budu mluvit o tom, co mi řekl můj manžel."
„Co to bylo, Mario?"
„Můj dech mě opouští, otče, za oknem se snáší tma."
„Co to bylo, mé božské stvoření?"
„Síla mnohem nebezpečnější, než co existuje mezi všemi znepřátelenými stranami na této zemi."
„Jaká síla, drahá dcero?"
„Matarese... absolutní zlo." Stařenčina hlava se zvrátila dozadu. Odešla z tohoto světa.

*****

Obrovská, zářivě bílá jachta o délce více než padesáti metrů od přídě k zádi, pomalu naváděná na dráhu do přístavu v Esteponě na severním výběžku španělského okázalého pobřeží Costa del Sol, ráje pro bohaté penzisty tohoto světa. Vychrtlý stařec v luxusní panské kajutě odpočíval usazený v sametovém křesle. Sluha a zároveň přítel, který prožil po jeho boku téměř tři desetiletí, připravoval majitele lodi na nejdůležitější konferenci jeho dlouhého života, který překlenul období více než devadesáti let. Přesný věk byl držen v tajnosti, poněvadž valnou část toho života musel čelit ostřím nožů v soubojích s mnohem mladšími muži. Proč dávat těm hrabivým ničemům výhodu založenou na povídačkách o jeho senilitě, která ve skutečnosti odrážela mimořádné zkušenosti několika generací? Po třech plastických operacích snad mohla jeho tvář působit na pohled trochu jako maska, ale tato vnější klamná podoba měla jen zmást prospěcháře a snížit na polovinu jejich šanci zmocnit se jeho finančního impéria. Impérium, které už nic neznamenalo. Papírový kolos o hodnotě přes sedm miliard dolarů, sedmkrát tisíc milionů, postavený na zvráceném snu dávno zapomenuté osobnosti. Původní vize pomsty se zvrhla v brutální gangsterský podnik, prolezlý korupcí podřízených, kteří před sebou žádnou vizi neměli a starali se jen o vlastní prospěch.
„Jak vypadám, Antoine?"
„Nádherně, monsieur," odpověděl komorník, nanesl mu na obličej jemnou vodu po holení a rozvázal zástěrku, aby odhalil společenský oblek s pruhovanou kravatou.
„Nepůsobím moc výstředně?" ukazoval elegantní zaměstnavatel na svou parádu.

„Vůbec ne. Jste předseda, pane, a to musejí pochopit. Opozici nemůžete připustit."
„Ach, starý příteli, žádná opozice nebude. Mám v úmyslu dát svým jednotlivým složkám příkaz, aby organizaci rozpustili. Chci vyplatit tučné odměny všem, kdo obětovali svůj čas a energii podnikům, o nichž v podstatě nic nevěděli."
„Najdou se takoví, kteří vaše instrukce nebudou chtít přijmout, mon ami René."
„Dobrá! Odhazuješ naši přetvářku, určitě mi chceš něco říct." Oba muži se zasmáli, a starší z nich pokračoval. „Udělal jsem chybu. Měl jsem tě oficiálně zařadit do nejužšího vedení. Nepamatuji si, že bys mi někdy poradil špatně."
„Nabídl jsem vám radu, jen když jste o ni požádal a když jsem si myslel, že rozumím situaci. Nikdy v oblasti obchodních jednání, o kterých vůbec nic nevím."
„Jen pokud se týká lidí, nemám pravdu?"
„Řekněme, že o vás mám starost, René... Pokuste se zvednout, pomozte mi, ať vás mohu posadit do kolečkového křesla..."
„Ne, Antoine, kolečkové křeslo ne! Podpírej mě a já na schůzi dojdu... Mimochodem, co jsi tím myslel, když jsi říkal, že některým se moje pokyny nebudou líbit? Dostanou svoje peníze. Všichni si budou žít víc než blahobytně."
„Zajištění neznamená totéž co aktivně se účastnit, mon ami. Dělníci to samozřejmě přijmou s povděkem, ale vaši řídící pracovníci to mohou pociťovat jinak. Berete jim jejich moc a vliv. Dejte si pozor, René, z těch, kdo na konferenci přijedou, jich několik do té skupiny patří."
Jídelna se sníženým stropem představovala na jachtě repliku módního pařížského restaurantu s impresionistickými nástěnnými malbami zobrazujícími scenerii kolem Seiny - Vítězný oblouk, Eiffelovu věž a další pařížské pamětihodnosti. Okolo oválného mahagonového stolu ve středu místnosti stálo pět židlí, čtyři obsazené, jedna prázdná. Seděli na nich čtyři muži v upjatých oblecích, před každým z nich připravená minerální voda Evian a vedle ní popelníky s krabičkami gauloisek. Používaly se jen dva, ostatní byly odsunuty stranou.
Dovnitř vstoupil křehký stařec doprovázený svým komorníkem, kterého všichni znali z předchozích setkání. Proběhly pozdravy; stařičký „předseda" byl usazen na prostřední židli a jeho
sluha se posadil ke zdi za ním. Nikdo proti úvodní ceremonii neprotestoval - ani nemohl, byla to tradice.
„Tak tady jsou všichni naši právní zástupci. Mon avocat v Paříži, ein Rechtsanwalt v Berlíně, mio avvocato v Římě, a samozřejmě náš podnikový právník ve Washingtonu. Jsem rád, že vás zase vidím." Skupinkou zabručely souhlasné pozdravy a stařík pokračoval: „Z vašeho vlídného přijetí vidím, že zrovna nejásáte nadšením z naší schůzky. Škoda, protože mé příkazy budou vykonány, ať se vám to líbí nebo ne."
„Promiňte prosím, Herr Mouchistine," promluvil advokát z Německa, „všichni jsme dostali vaše zašifrované pokyny, které teď máme pod zámkem v našich trezorech, a upřímně řečeno, jsme zděšeni! Vaším záměrem není jen prodat obchodní společnosti a jejich aktiva..."
„Vyjma poněkud neobvyklých částek za vaše profesionální služby, samozřejmě," přerušil jej rázně a pevně René Mouchistine.
„Oceňujeme vaši velkorysost, René, ale v tom nevidíme problém," prohlásil právník z Washingtonu. „Dělá nám starosti, co bude následovat. Některé trhy se zhroutí, ceny akcií spadnou..., sesypou se na nás jako dravci! Možná se povedou vyšetřování..., všichni jsme se nějak zkompromitovali.
„Nesmysl. Každý z vás plní příkazy nepolapitelného Reného Pierra Mouchistinea, výhradního vlastníka podniku. Kdybyste jednali jinak, skončili byste na dlažbě. Pro jednou řekněte pravdu, pánové. S tou pravdou budete nepostižitelní a nikdo se vás nesmí dotknout."
„Ale, monsignore," zvolal avvocato z Itálie, „vy prodáváte aktiva hluboko pod tržní hodnotou! Z jakého důvodu? Na všechny strany posíláte miliony na charitu, nulám, které nerozeznají liru od německé marky! Kdo vlastně jste? Socialista, který chce reformovat svět, a přitom ničí tisícovky lidí, kteří ve vás věří, věří v nás?"
„Vůbec ne. Vy všichni tvoříte součást něčeho, co začalo dávno před tím, než jste se narodili, součást vize velkého padrona, barona de Matarese."
„Koho?" otázal se francouzský advokát.
„Matně si pamatuji, že jsem to jméno někdy slyšel, mein Herr," poznamenal Němec. „Ale nic mi neříká."
„A proč by mělo?" René Mouchistine zběžně pohlédl přes rameno na svého sluhu Antoina. „Nejste nic víc než pavučina spřádaná pavouky, které řídí jediná autorita, stejně jako vás ovládá jediný zdroj moci, a vaším úkolem je legalizovat záměry a činy této moci. Říkáte, že dávám miliony ztraceným existencím - odkud si myslíte, že pochází moje bohatství? Stali se z nás šílenci

ovládaní bezuzdnou chtivostí.
„To nemůžete udělat, Mouchistine!" vykřikl Američan a prudce se vztyčil. „Budu předvolán před výbor Kongresu a budu se muset zodpovídati"
„A já? Bundestag bude trvat na důkladném vyšetřování!" křičel Rechtsanwalt z Berlína.
„Já se nehodlám podrobovat Národnímu shromáždění!" zvolal Pařížan.
„Já přiměju společníky v Palermu, aby vás donutili změnit názor," vyhrožoval muž z Říma. „Abyste pochopil svůj omyl."
„Proč to nezkusíte sám hned teď? Máte strach ze starého muže?"
Ital se vztekle postavil, přičemž zasunul ruku hluboko pod ručně šité sako. Dál se nedostal. Obličej mu roztříštil osamělý tlumený výstřel. Vypálil ho komorník Antoine. Římský právník padl na zem a potřísnil krví parkety.
„Vy jste se zbláznil!" vykřikl Němec. „Chtěl vám jen ukázat novinový článek, v němž jsou některé vaše podniky spojovány s Mafií, což je pravda. Jste zrůda!"
„Od vás to opravdu sedí, vezmeme-li v potaz Osvětim a Dachau."
„Já jsem se tehdy teprve narodil!"
„Čtěte dějiny... Co říkáte, Antoine?"
„Sebeobrana, monsieur. Jako hlavní důvěrník Sureté napíšu do hlášení, že sáhl po zbrani."
„Do prdele!" zařval právník z Washingtonu. „Pozval jste nás, abyste nás vydíral, vy čubčí synu!"
„Ne tak docela. Jen jsem se chtěl ujistit, že splníte mé rozkazy."
„To nemůžeme! Kristepane, copak to nechápete? Znamenalo by to konec nás všech..."
„Jednoho jistě, ale zbavme se toho těla, dobrý úlovek pro ryby v moři."
„Vy jste skutečně zešílel!"
„Zešíleli jsme všichni. Zpočátku jsme nebyli... Pozor! Antoine! Okna!"
Za malými kulatými okénky se najednou objevily tváře v gumových maskách. Útočníci jeden po druhém rozbili zbraní sklo a začali bez rozmýšlení střílet do všech rohů a na každý stín v místnosti. Komorník Antoine srazil Mouchistinea pod stůl, sám byl zasažen do ramene a jeho pán skončil s dírou v hrudníku. Z přítele, kterého znal po třicet let, vyprchával život.
„René, René!" křičel Antoine. „Dýchej zhluboka, nepřestávej dýchat! Jsou pryč! Odvezu tě do nemocnice!"
„Ne, Antoine, je příliš pozdě!" dusil se Mouchistine. „Právníci zmizeli a já svého konce nelituji. Žil jsem s ďáblem a umřu s tím, že ho zavrhnu. Snad to bude někde něco znamenat."
„O čem to mluvíš, mon ami, nejdražší příteli mého života?"
„Najdi Beowulfa Agate."
„Koho?"
„Zeptej se Washingtonu. Musejí vědět, kde je! Vasilij Talejnikov zemřel, to ano, ale Beowulf Agate ne. Někde žije a zná pravdu."
„Jakou pravdu, můj nejbližší příteli?"
„Matarese! Vrátili se. Věděli o této konferenci, znali zašifrované instrukce, které jsou bezvýznamné bez klíčů ke kódům. Ať z nich přežil kdokoli, musel mě zastavit, a ty teď musíš zastavit jeho!"
„Jak?"
„Bojuj celým srdcem a duší! Zlo brzy pronikne všude. Zlo, které prorokoval archanděl pekla, dobro, které se stalo služebníkem Satana."
„Mluvíš zmateně. Nestudoval jsem bibli, neznám ji!"
„To nemusíš," šeptal umírající Mouchistine. „Myšlenky předčí velikostí katedrály. Přežijí kámen o tisíce let."
„O čem to k čertu mluvíš?"
„Najdi Beowulfa Agate. On je klíč."
René Mouchistine se křečovitě naklonil dopředu, pak se zvrátil dozadu s hlavou položenou na přepážce. Jeho poslední slova
zazněla tak jasně, jako by byla vyřčena pod klenbou chrámu. „Matarese..., ztělesnění zla." Stařec, jenž znal strašlivé tajemství, byl mrtev.

01 KAPITOLA
O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍVE

V rozeklaných kopcích nad přístavem Porto Vecchio, které shlíží na modravou hladinu Tyrhénského moře, stojí ruiny kdysi majestátního sídla. Obvodové kamenné zdi postavené tak, aby přečkaly staletí, zůstaly v podstatě zachovány, avšak interiéry budov strávil před desítkami let obrovský požár a zničil je. Pomalu se schylovalo k večeru a oblohu pokrývaly temné mraky. Pozdní zimní bouře byla předzvěstí hrozícího lijáku, který hnala od Bonifacia k pobřeží. Vzduch nasákne

vlhkostí a promáčenou zemí pokryjí nánosy bláta, zarostlými, sotva viditelnými stezkami kolem obrovského domu nebude možné projít, pouze se jimi prodírat.
„Měli bychom si pospíšit, padrone," naléhal statný Korsičan v námořnické bundě s kapuci. „Silnice od letiště v Senetose bývají při bouřce těžko sjízdné," pronesl anglicky s těžkým přízvukem.
„Senetosa počká," odvětil hubený muž v pláštěnce, jehož přízvuk prozrazoval holandský původ. „Všechno může počkat, dokud neskončím! Podejte mi plánek severní části pozemku, prosím." Korsičan sáhl do kapsy a vytáhl několikrát přeložený svazek těžkých papírů. Podal ho muži z Amsterdamu, který jej chvatně rozložil na kamennou zídku a dychtivě studoval. Neustále odbíhal pohledem od mapy a přehlížel oblast, která momentálně upoutávala jeho pozornost. Začalo pršet. Nejprve drobná přeháňka brzy přešla ve vytrvalý déšť.
„Tamhle, padrone," zvolal průvodce z Bonifacia a ukazoval na klenutý průchod v kamenné zdi. Byl to vchod do dávno zaniklé zahrady, velmi neobvyklý, neboť klenba samotná měla šířku sotva metr, zatímco tloušťku zdi téměř dva metry - stavba připomínala tunel a působila podivně. Zarůstající vinná réva plazící se po stranách jako by přiškrcovala vchod a zakazovala vstup. Přesto jim místo poskytlo útočiště před náhlým dešťovým přívalem.
Padrone, muž asi čtyřicetiletý, se rozběhl do malého výklenku a okamžitě přitiskl rozloženou mapu na kamennou zeď zarostlou popínavými výhonky; vytáhl z kapsy pláštěnky červený fix a zakroužkoval rozsáhlou oblast. „Tato sekce," křičel, aby ho bylo slyšet přes déšť bušící na kámen, „musí být ohrazena, neprodyšně uzavřena, aby tam nepronikla ani myš. Nikdo nesmí do oblasti vstoupit ani ji žádným způsobem narušit! Jasné?"
„Jestli je to váš rozkaz, bude splněn. Ale, padrone, hovoříte asi tak o stu akrech."
„Pak to tedy považujte za můj rozkaz. Mí zástupci budou průběžně dohlížet na jeho plnění."
„To nebude nutné, pane, já jej splním."
„Dobrá, dejte se do práce."
„A co s tím zbytkem, grande signore?"
„Jak jsme se dohodli v Senetose. Všechno musí být přesně zrekonstruováno podle původních plánů vytvořených před dvěma sty lety v Bastii, zmodernizováno, a samozřejmě vybaveno moderním zařízením. Mé lodě a nákladní letouny v Marseille vám dopraví, cokoli budete potřebovat. Máte čísla a kódy na moje telefony a faxy, které nenajdete v seznamu. Splňte, oč vás žádám -a můžete odejít do penze jako boháč, bez obav o svou budoucnost."
„Je pro mne ctí, že jste si mne vybral, padrone."
„A chápete nutnost absolutního utajení?"
„Naturalmente, padrone! Přijel jste jako výstřední muž z Bavorska s obrovským jměním, který chce prožít svůj život v nádherných horách kolem Porto Vecchia. To přece ví každý!"
„Dobře."
„Ale jestli můžu, grande signore, víte, jak jsme se zastavili ve vesnici... Stařena, co vede tu zchátralou putyku, si vás všimla. Pravda je taková, že padla v kuchyni na kolena a děkovala bohu, že jste se vrátil."
„Cože?"
„Jestli si vzpomínáte, když jsme tak dlouho čekali na jídlo, šel jsem se podívat do cucina a našel ji, jak se velice hlasitě modlí. Při řeči plakala a říkala, že vás poznává podle tváře a podle očí. ‚Baron de Matarese se vrátil,' opakovala pořád dokola." Korsičan
vyslovil jméno tak, jak bylo běžné v italštině, Mataresa. „Děkovala pánu bohu, že jste zpátky, že se do hor vrátí sláva a štěstí."
„Ta příhoda musí zmizet z vaší paměti, rozumíte mi?"
„Samozřejmě, pane. Nic jsem neslyšel!"
„Pokud jde o tu rekonstrukci, musí být hotova do šesti měsíců. Na ničem nešetřete, prostě to udělejte."
„Udělám, co bude v mých silách."
„V případě, že vám síly nebudou stačit, nedostanete žádnou penzi, ani tučnou, ani jinou, capisce?"
„Rozumím, padrone," polkl Korsičan.
„A pokud jde o tu stařenu v té hospodě..."
„Ano?"
„Zabijte ji."

*****

Rekonstrukce velkostatku dynastie Matareseů, která by bez mnoha milionů dolarů

nemohla skončit s tak pozoruhodným výsledkem, trvala šest měsíců a dvanáct hektických dnů. Obrovský dům s masivní přepychovou jídelnou dostal tvář, jakou by mu ve své vizi chtěl vtisknout architekt na počátku osmnáctého století. Lustry nahradily mohutné svícny a ke slovu přišlo veškeré moderní vybavení v podobě tekoucí vody, toalet, klimatizace, a přirozeně elektřiny.
Zatravněné pozemky okolo domu umožnily zřídit kroketové hřiště s jamkami. Dlouhý příjezd od silnice ze Senetosy byl vydlážděn a olemován nízkými lampami v trávě osvětlujícími cestu v noci. Perfektně odění hlídači vítali všechny vozy přijíždějící ke vchodu s mramorovými schodištěm. Návštěvníci však nevěděli, že všichni hlídači působili jako profesionální tělesní strážci a rekrutovali se především z někdejších příslušníků přepadových jednotek různých zemí. Každý z nich schovával v dlani elektronický snímač, který upozornil na zbraně, fotoaparáty nebo nahrávací zařízení na vzdálenost tří metrů a přesně je lokalizoval z šedesáti centimetrů.
Rozkazy zněly jasně. Pokud by někdo s takovou výbavou přijel, měl být zadržen a předveden do výslechové místnosti, kde by musel odpovídat na nepříjemné otázky. Kdyby odpovědi nebyly uspokojivé, následoval by výslech s pomocí speciálního zařízení -
manuálního či elektrického -, které mělo z dotyčného dostat odpovědi přijatelnější. Matarese se vrátil s veškerou svou pochybnou mocí a slávou.
Schylovalo se k večeru a pahorky nad Porto Vecchiem ozařovalo zapadající slunce, když začaly přijíždět první limuzíny. Hlídači v oblecích od Armaniho úslužně zdravili hosty, a zatímco každému galantně pomáhali vystoupit z auta, rukama nevtíravě prozkoumávali jejich oblečení. Přijelo sedm ohromných vozů, sedm hostů; víc jich nebylo. Šest mužů a jedna žena, věkem od třiceti až do zhruba pětapadesáti, směs všech národností, ale všechny spojoval jeden společný znak - každý z nich vlastnil neskutečné jmění. Byli uvedeni až k mramorovým schodům Villy Matarese, kde se jich ujali osobní strážci a doprovodili je do jídelny. Ve středu obrovské místnosti stál dlouhý stůl a před každou ze sedmi židlí ležela místenka - čtyři vpravo, tři vlevo, vzdálené od sebe nejméně jeden a půl metru. V čele stolu se nacházela jedna prázdná židle a před ní malý pultík. Dva uniformovaní číšníci se činili s objednávkami na koktejl; křišťálové misky s kaviárem z běluhy čekaly naservírované u každého místa. Jídelnou se slabě nesly temné tóny Bachovy fugy.
Hosté se váhavě pouštěli do konverzace, jako by nikdo z nich netušil, proč se tady scházejí. Zprvu hovořili anglicky a francouzsky, ale nakonec se ustálili na prvním jazyku, neboť se zdálo, že dva Američané mají problém s porozuměním francouzštině - nestačili tempu nebo ji dostatečně dobře neovládali. Rozhovory se točily kolem nezávazných témat typu kdo koho zná, jak nádherné bylo počasí v Saint-Tropez, na Bahamách, na Havaji nebo v Hongkongu. Nikdo se neodvážil položit zásadní otázku: Proč jsme tady? Všech šesti mužů a jedné ženy se zmocňoval strach. Měli k tomu důvod. V jejich minulosti se skrývalo víc, než co by se dalo vyčíst z přítomnosti.
Náhle hudba umlkla. Veliké lustry potemněly a z balkonu se rozzářilo bodové světlo, které se rozjasňovalo, jak dopadalo na pult před židlí v čele stolu. Z výklenku vystoupil štíhlý muž z Amsterdamu a zvolna kráčel do pruhu světla a k pultíku. Jeho příjemná nenápadná tvář vypadala ve světle pobledlá, ale jeho oči se nedaly přehlédnout. Zračila se v nich živost a vyrovnanost
a krátce se upřely na každého z přítomných, když jim jednotlivě kynul.
„Děkuji vám všem, že jste přijali moje pozvání," zahájil svou řeč hlasem, v němž zaznívala zvláštní směs chladu a potlačovaného vzrušení. „Doufám, že jste měli cestou pohodlí na takové úrovni, na jakou jste zvyklí." Ozvalo se souhlasné zamručení, nikoliv však nadšení. „Uvědomuji si," pokračoval muž z Amsterdamu, „že jsem vstoupil do vašich životů jak osobních, tak profesních, ale neměl jsem na vybranou."
„Teď máte," přerušila jej jediná žena stroze. Věkem asi třicetiletá, na sobě měla drahé černé šaty a okolo krku perlový náhrdelník, jehož zhotovení stálo minimálně padesát tisíc dolarů. Byla to Američanka. „Teď nás tady máte, tak nám řekněte proč."
„Omlouvám se, madam. Mám spolehlivé informace, že jste podnikla cestu do Rancho Mirage v Palm Springs na tajnou schůzku s partnerem vašeho současného manžela. Týkala se jeho vyděračské makléřské firmy. Jsem přesvědčen, že vaši absenci omluví, jelikož bez vašich financí firma zkrachuje."
„To si vyprošuju!"
„Promiňte, madam, prošení nemám rád."
„Pokud mohu mluvit za sebe," vzal si slovo Portugalec středního věku s vlasy ustupujícími dozadu, „přijel jsem, protože jste naznačil, že když se tu neukážu, mohu očekávat vážné problémy. Vaše zašifrovaná narážka mne znepokojila."

„V mém telegramu se pouze objevilo jméno Azory. Jak vidím, stačilo. Konsorcium, které vedete, je prolezlé korupcí, úplatky do Lisabonu pocházejí bezostyšně z kriminální činnosti. Kdybyste získal kontrolu nad Azorskými ostrovy, rozhodoval byste nejen o neustále narůstajících letištních poplatcích, ale taky o spotřební dani vybírané od více než milionu turistů ročně. Dobře spočítáno, řekl bych."
Na obou stranách stolu se zvedl náhlý výbuch hlasů, z nichž některé narážely na všelijaké sporné aktivity, kvůli nimž se možná tato schůzka v ukrytém sídle u Porto Vecchia koná.
„To stačí," promluvil zvýšeným hlasem člověk z Amsterdamu. „Mýlíte se ve svých odhadech, proč jste sem byli pozváni. Vím o každém z vás víc než vy sami. Je to můj odkaz, mé dědictví -
a vy všichni jste dědicové. Jsme potomci Matareseů, křtitelnice, z níž veškeré vaše bohatství pochází."
Sedm návštěvníků bylo šokováno, někteří se na sebe dívali, jako by je navzájem spojovalo něco nevyřčeného.
„Myslím, že to není zrovna jméno, které bychom používali nebo na ně odkazovali," podotkl Angličan oděný v nádheře ze Savile Row. „Ani má žena, ani mé děti je nikdy neslyšeli," dodal tiše.
„Proč to vytahovat?" zeptal se Francouz. „Matarese je dávno mrtvý a zapomenutý, dávná vzpomínka, která má zůstat pohřbena."
„Jste vy snad mrtev?" otázal se Holanďan. „Pohřbili vás? Řekl bych, že ne. Vaše bohatství vám umožnilo dosáhnout na vrchol finanční mocenské pyramidy. Vy všichni vedete, buď osobně, nebo v zastoupení, důležité podniky a společnosti, skutečný základ Matareseovy filosofie. A každého z vás jsem si já vybral, abyste naplnili osud Matareseovy vize."
„Zatraceně, jaký osud?" zeptal se jeden z Američanů s výrazným jižanským přízvukem. „Jste snad nějaký nový Huey Long?"
„To těžko, ale podle vašich aktivit v kasinech podél řeky Mississippi by se mohlo zdát, že vy ano."
„Moje podnikání je naprosto čisté a průhledné!"
„Jaký osud?" tázal se další Američan. „Jméno Matarese se nikdy neobjevilo v žádném právním dokumentu týkajícím se pozemkového vlastnictví odkázaného mé rodině."
„Vyděsilo by mě, kdyby se tam objevilo, pane. Působíte jako právní zástupce velké banky v Bostonu v Massachusetts. Jste absolvent právnické fakulty na Harvardu, magna cum laude - a pracujete v nejúplatkářštější instituci, jaká kdy hrabala peníze prostřednictvím kompromitování státních a federálních úředníků, volených i jmenovaných. Chválím váš talent a schopnosti."
„Nic takového nemůžete dokázat."
„Nepokoušejte mě, advokáte - prohrál byste. Já jsem vás ale nepozval do Porto Vecchia proto, abych se předváděl, jak důkladně vás mám přečtené, i když připouštím, že to k tomu patří. Poli-
tika cukru a biče, kterou všichni znáte. Nejprve dovolte, abych se představil. Jmenuji se Jan van der Meer Matareisen, a nepochybuji, že poslední jméno vám něco říká. Jsem přímý potomek barona de Matarese; byl to vlastně můj dědeček. Ať už to víte nebo ne, baronovy milostné vztahy se držely v tajnosti, stejně jako potomci, kteří z nich vzešli. Nicméně, tento velký muž se v žádném případě nezříkal svých závazků. Jeho potomstvo obohatilo nejlepší rodiny v celé Itálii, Francii, Anglii, Portugalsku, Americe, a jak sám mohu dosvědčit, i v Holandsku."
Hosté neskrývali ohromení. Pomalu, zvolna těkali očima okolo stolu, zírali jeden na druhého a zavrtávali se do sebe pohledy, jako by čekali na odhalení nějakého mimořádného tajemství.
„Kam tím sakra míříte?" ozval se hřmotný, obhroublý Američan z Louisiany.
„Tak už to vybalte, chlape!"
„Souhlasím," přidal se muž z Londýna. „Co nám chcete naznačit, člověče?"
„Myslím, že někteří z vás mě už předběhli," odvětil Jan van der Meer Matareisen a na tváři se mu mihl slabý náznak úsměvu.
„Tak to řekněte, Holanďane!" dožadoval se podnikatel z Lisabonu.
„Dobře tedy, povím vám to. Stejně jako já, vy všichni jste děti těch dětí. Jsme produkty týchž beder, jak by možná zadeklamoval anglický bard. V žilách každého z vás koluje krev potomků barona de Matarese."
Posluchači vybuchli jako jeden muž s téměř stejnými výkřiky: „Slyšeli jsme o Matareseových dětech, ale nic takového." a „Podívejte se na mě! Jsem přirozený blonďák, copak mám nějaké středomořské rysy?!" Prohlášení nabírala na síle, dokud protestujícím nedošel dech, až se konečně, když Jan Matareisen pozvedl ruce v paprsku světla, utišili.
„Na vaše výpady mohu konkrétně odpovědět," pronesl klidně, „pokud mi prosím budete věnovat pozornost... Baronovy choutky se vyznačovaly bouřlivostí a

pestrostí jako on sám. Vaše babičky k němu byly přiváděny, jako by měly uspokojit vrtochy arabského šejka; žádná však nebyla zneuctěna, poněvadž všem imponoval jako muž a všechny jej přijímaly pro jeho výjimečnost.
Ale já, jenom ji, jsem se stal legitimním dítětem v očích církve. Oženil se s mou babičkou."
„A co jsme sakra myl" zaburácel Američan z New Orleansu. „Bastardi dvou předchozích generací?"
„Chyběly vám někdy prostředky, pane? Na vzdělání nebo na investice?"
„Ne..., to bych neřekl."
„A vaše babička byla a stále je mimořádně krásná žena, modelka, jejíž tvář a tělo zdobily takové magazíny jako Vogue nebo Vanity Fair, nemám pravdu?"
„Domnívám se, že ano, i když o tom nikdy moc nemluví."
„Neměla to zapotřebí. Rychle se provdala za vysoce postaveného úředníka pojišťovny, jehož firma expandovala a z něj se stal její prezident."
„Vy nepřicházíte jen s domněnkou, ale skutečně tvrdíte, že jsme všichni příbuzní!" vykřikoval advokát z Bostonu. „Jak to můžete dokázat?"
„V severovýchodním cípu tohoto pozemku v hloubce dvou metrů pod zemí jsem objevil nevelkou kryptu s malým balíčkem zabaleným do voskovaného plátna. Hledal jsem ji pět měsíců. Plátno nese jména všech baronových dětí a jejich nových domovů. Jestli tomu člověku něco nechybělo, tak to byla preciznost ve všem, co dělal... Ano, můj bostonský příteli, my všichni jsme příbuzní. Jsme bratranci a sestřenice, ať se vám to líbí nebo ne. Společně jsme všichni dědicové barona de Matarese."
„Neuvěřitelné," pronesl Angličan se zatajeným dechem.
„Můj bože!" vydechl Američan z Jihu.
„To je absurdní!" zvolala blondýna z Los Angeles.
„Je to vážně komické," pronesl muž z Říma v kněžském hávu, vatikánský kardinál.
„Ano," souhlasil Matareisen, „myslel jsem si, že se vám bude ten kouzelný humor zamlouvat. Jste ničemný kněz, oblíbený u Jeho Svatosti, ale naprosto nepřijatelný pro kolegium."
„Musíme posouvat církev k jednadvacátému století. Já se za to nestydím."
„Ale získáváte obrovské peníze z bank kontrolovaných Svatým stolcem, nebo snad ne?"
„Já jen dávám doporučení, sám z toho žádný prospěch nemám."
„Podle mých informačních zdrojů by se to dalo přinejmenším zpochybnit. Samozřejmě mám na mysli sídlo na břehu jezera Como."
„Patří mému synovci."
„Z jeho druhého manželství, první jste nechal nezákonně prohlásit za neplatné, ale pojďme dál. Skutečně nemám zájem kohokoliv ztrapňovat. Koneckonců, jsme rodina... Všichni jste tady kvůli své zranitelnosti, což platí zrovna tak i pro mne. Stejně jako jsem rozkryl vaše pochybné podnikání já, mohou to udělat i jiní. Je to jen otázka času, zvědavosti a načasování, nemyslíte?"
„Mluvíte zatraceně moc a neřeknete ani zatracený hovno," promluvil pobouřený Američan z Jihu. „Co máte na programu?"
„Program, to se mi líbí. Shoduje se to s vaším dosavadním vzděláním, doktorát v oboru obchodního managementu, pokud se nemýlím."
„Nemýlíte. Můžete mi říkat křupan z Jihu a nebudete daleko od pravdy, ale nejsem blbec. Jen pokračujte."
„Dobrá. Program - náš program - spočívá v tom, abychom naplnili odkaz, uskutečnili vizi našeho děda, Guillauma de Matarese."
Pozornost všech se upírala na Holanďana. Bylo zřejmé, že přes veškeré výhrady se sedm dědiců opatrně nechalo vtáhnout do intrik. „Vzhledem k tomu, že vy sám víte o té vizi mnohem víc než my, mohl byste se vyjádřit jasněji?" požádala zdrženlivě, ale módně oděná žena.
„Jak všichni víte, v současné době dochází ke globální integraci finančních toků. Jakýkoliv pohyb amerického dolaru ovlivní německou marku, britskou libru, japonský jen a všechny světové měny, stejně jako se jednotlivé měny ovlivňují navzájem."
„To víme moc dobře," řekl Portugalec. „Domnívám se, že spousta z nás značně profituje z neustále se měnících směnných kursů."
„Ale taky jste utrpěli ztráty, ne?"
„Jen minimální v poměru k ziskům, jak by řekl můj bratranec Američan. Podobné jsou jeho zisky v kasinech ve srovnání se ztrátami jeho hráčů."
„To jsi řekl správně, bratrance..."
„Myslím, že odbíháme," vstoupil do hovoru Angličan. „Vraťme se k programu, prosím."
„Ovládnutí světových trhů, zavedení závazných pravidel do mezinárodních financí - to byly hlavní myšlenky vizionáře známého jako baron de Matarese. Dát peníze

do rukou těm, kteří vědí, jak s nimi nakládat, a ne vládám, které dokáží jen rozhazovat a stavět přitom národy proti sobě. Svět už vede válku, ustavičnou ekonomickou válku, ale kdo vítězí? Pamatujte, že ten, kdo řídí ekonomiku národa, řídí i jeho vládu."
„A vy chcete říct...?" pokusil se posunout hovor Portugalec.
„Ano, chci," skočil mu do řeči Holanďan. „My to dokážeme. Naše společná aktiva činí více než bilion dolarů, dostatečně vysoký počáteční kapitál rozmístěný tak, abychom měli vliv na strategická centra moci. Vliv, který se rozšíří po celém světě z jednoho finančního trhu na druhý. Když budeme postupovat ve shodě, je v naších silách způsobit ekonomický chaos - k vlastnímu individuálnímu i společnému prospěchu."
„To je bomba," vykřikl podnikatel z New Orleansu. „Nemůžeme prodělat, protože máme v ruce všechny trumfy!"
„Kromě několika," prohodil Matareseův vnuk. „Jak jsem se zmínil před chvílí, vybral jsem si vás, protože jsem odhalil vaše slabiny, které se mi hodí do hry. Jak jsem řekl, cukr a bič. Kontaktoval jsem ještě další, ale asi jsem jim prozradil víc, než jsem měl. Tvrdě odmítli mé prosby a prohlašovali, že budou okamžitě odhalovat veškeré kroky, které by Matareseovi dědicové mohli podniknout... Jsou tři, dva muži a jedna žena, protože baron měl deset nemanželských vnoučat. Takže jsme se dostali od abstraktního a globálního ke konkrétnímu a osobnímu. K těm třem mimořádně vlivným osobám, které by nás mohly zničit. Proto musíme dříve zničit my je. Tady můžete být užiteční všichni... Pánové a drahá dámo, musejí být odstraněni dřív, než podnikneme nějaké kroky. Avšak odstraněni důmyslně, aby nezůstaly žádné stopy, které by vedly ke komukoliv z vás. Existoval ještě jeden, ne z naší pokrevní větve, stařec tak mocný, že by nás byl mohl zničit v momentě, kdy bychom začali naplňovat svůj cíl. Ten člověk již nepředstavuje překážku, ti ostatní ano. Ti jediní nám zůstali v cestě.
Můžeme tedy přejít ke konkrétním plánům? Nebo snad chce někdo z vás nyní odejít?"
„Proč mám pocit, že kdybych odešla, tak bych nikdy nedojela k cestě do Senetosy?" zamumlala žena.
„Přisoudila jste mi víc, než si přisuzuji já sám, madam."
„Pusťte se do toho, Jane van der Meer Matareisene, vize jsou mým řemeslem," prohlásil kardinál.
„Pak si představte toto," odvětil Matareisen. „Máme časový plán, odpočítávání, chcete-li. Jen pár měsíců nás dělí od Nového roku. To je náš cíl pro ovládnutí světa, vládu Matareseových dědiců."

02 KAPITOLA
HAMPTONS, STÁT NEW YORK; 28. SRPNA

Východní cíp Long Islandu se nachází sotva hodinu letu od Manhattanu, podle toho, jaký typ soukromého letadla použijete. „Hamps" zůstane navždy fiktivním imaginárním literárním venkovem romanopisce Francise Scotta Fitzgeralda, přinejmenším některé jeho oblasti, kam se skutečně létá soukromými letadly. Oplývá bohatstvím a pompézností, napěchovaný honosnými sídly, pěstěnými trávníky, třpytivými modrými bazény, tenisovými kurty a zvlněnými řadami anglických zahrad nádherně rozkvetlých v letním slunci. Exkluzivnost uplynulých desetiletí smetlo bohatství meritokracie. Židé, Italové, zbožňovaní Afroameričané a Hispánci - všichni dříve vyřazení ze společnosti - jsou nyní princové Východního pobřeží, nadšeně přijímáni a žijící v mírumilovné harmonii s bílými anglosaskými dědici blahobytu po předcích.
Peníze dokonale stírají rozdíly. Dluhy různých klubů se snižují s přílivem zájemců, a jejich velkorysé příspěvky na vylepšení četných areálů jsou přijímány s vděčností a nadšeně.
Jay Gatsby žije navždy - s Daisy nebo bez ní -, stejně jako Nick, svědomí jedné epochy.

*****

V areálu loveckého klubu Green Meadows probíhalo napínavé utkání v pólu: dusot kopyt, poníci i jezdci zbrocení potem, divoce se míhající palice bušící do nepolapitelného míče nebezpečně měnícího směr a unikajícího přes rozevlátý trávník pod cválajícími zvířaty. Náhle jeden z jezdců vyrazil strašlivý výkřik. V zápalu boje ztratil přilbu a jeho hlava teď připomínala krvavou kaši; v lebce jakoby zela obrovská díra.
Všechno se zastavilo; hráči seskočili ze sedel a hnali se k jezdci, který upadl.

Byl mezi nimi lékař původem z Argentiny, který rozehnal těla před sebou a poklekl vedle bezvládného těla. Za okamžik vzhlédl k tvářím plným očekávání. „Je mrtvý," oznámil.

*****

„Jak se to mohlo stát?" křičel kapitán Červených, týmu, ke kterému oběť patřila. „Dřevěná palice ho mohla srazit - s tím už máme všichni zkušenosti -, ale ne mu rozrazit lebku, proboha!"
„Nezasáhlo ho dřevo," poznamenal Argentinec. „Řekl bych, že něco mnohem těžšího - železo nebo možná i olovo." Tělo přenesli do přístěnku obrovských stájí a dostavila se přivolaná místní záchranka a dva uniformovaní strážníci. „Musí se provést pitva speciálně zaměřená na prohlídku zraněné lebky," pokračoval lékař. „Dejte to prosím do protokolu."
„Ano, pane," odpověděl jeden z policistů.
„Co si o tom myslíš, Luisi?" zeptal se další ze závodníků.
„Je to úplně jasné," reagoval strážník a zapisoval přitom do bloku. „Myslí si, že to asi nebyla nehoda. Mám pravdu, pane?"
„Taková sdělení nespadají do mé kompetence, strážníku. Já jsem lékař, ne policista. Já jen nabízím své doporučení."
„Jak se jmenuje oběť? Má tady někde manželku nebo příbuzné?" přerušil je druhý policista s pohledem na svého kolegu a kývl směrem k zápisníku.
„Giancarlo Tremonte," zazněla odpověď z hloučku od jezdce s blond vlasy.
„To jméno jsem už někde slyšel," prohodil první ze strážníků.
„Je to dost možné," pokračoval závodník se světlými vlasy. „Tremonteova rodina od jezera Como a Milána je velmi známá. Vlastní velké podniky v Itálii a ve Francii a samozřejmě i tady."
„Ne, já myslím křestní jméno, Giancarlo," vložil se do rozhovoru policista s poznámkovým blokem.
„Často se objevuje v novinách," vysvětlil kapitán týmu Červených. „Ne vždycky v těch seriózních, i když on sám má dokonalou pověst - měl dokonalou pověst," opravil se.
„Tak proč se o něm potom psalo v novinách tak často?" zeptal se druhý z policistů.
„Myslím, že proto, že byl ohromně bohatý, často navštěvoval společenské a charitativní večírky a měl rád ženy." Kapitán Červených zabodl pohled do strážníka. „To je sousto pro podřadné bulvární novináře, pane, ale ne hřích. Koneckonců, své rodiče si nevybíral."
„To jistě ne, ale mám za to, že jste mi odpověděl na jednu otázku. Žádná manželka neexistuje, a pokud existovaly milenky, budou teď mít napilno. Myslím samozřejmě, aby se vyhnuly podřadným bulvárním novinářům."
„Já se s vámi nehádám."
„Já taky nevyhledávám spory, pane... pane...?"
„Albion, Geoffrey Albion. Mám letní vilu na pláži u zátoky Gull Bay. A pokud je mi známo, Giancarlo v té oblasti žádné příbuzné nemá. Mám takový dojem, že přijel do Států, aby dohlédl na americké podniky rodiny Tremonteových. Když jsme si pronajali sídlo Wellstone, tak jsme jej samozřejmě s radostí pozvali do Green Meadow. Je - byl - velmi talentovaný pólový hráč... Můžeme prosím vás odklidit jeho tělo?"
„Přikryjeme ho, pane, ale musí tu zůstat, dokud nepřijedou naši nadřízení a koroner. Čím méně se s ním bude hýbat, tím lépe."
„Chcete říct, že jsme ho měli nechat venku na hřišti před zraky všech diváků?" zeptal se Albion stroze. „Pokud ano, pak o mně ještě uslyšíte. Už tak jste se zachovali nechutně, když jste ohradili provazem místo, kde upadl."
„My jenom děláme svou práci, pane." První policista zasunul notes do kapsy. „Pojišťovny jsou v takových případech velmi přísné, zvlášť pokud dojde k těžkému zranění nebo úmrtí. Chtějí si všechno prověřit."
„Což mi připomíná," řekl druhý policista, „že budeme potřebovat palice obou týmů nebo všech, kteří se zúčastnili zápasu."
„Visí všechny tamhle na zídce," odpověděl blonďák s nosovým nádechem v hlase. Na zídce, o které mluvil, bylo připevněno několik dvojzubých barevných regálů, na nichž byly zavěšeny palice na pólo jako dřevěné náčiní. „Pro dnešní hru se použily červené, ty nejvíc vlevo," pokračoval. „Pomocníci je ostříkávají hadicemi, ale jsou tam všechny."
„Ostříkávají hadicemi...?" První policista vytáhl notes.
„Bláto a špínu, člověče. Při hře se pěkně zasviní. Vidíte, z některých ještě kape voda."
„Jo, to vidím," dodal druhý policista tichým hlasem. „Jen vodou z hadic? Není v

tom nějaký čisticí prostředek?"
„Ne, to ne, ale nebyl by to špatný nápad," přikyvoval další z hráčů.
„Okamžik," přerušil jej strážník a odešel k zídce, kde bedlivě zkoumal palice.
„Kolik jich má být tady v červené sekci?"
„To je různé," odpověděl Albion blahosklonně. „Máme osm hráčů, v každém týmu čtyři, potom ještě náhradníci a rezervní palice. Je tam pohyblivý kolík, kterým se oddělují hrající členové od těch, co zrovna nehrají. O to všechno se starají pomocníci."
„Je to tady ten žlutý kolík?"
„No, fialový není, nebo snad ano?"
„Ne, není, pane Albione. A nehýbalo se s ním od chvíle, kdy dnes odpoledne zápas začal?"
„A proč by mělo?"
„To byste nám možná měl říct vy. Dvě palice chybí."

*****

Tenisový turnaj celebrit v Monte Carlu přilákal desítky známých filmových a televizních osobností. Většinu z nich tvořili Američané a Britové, kteří hráli buď společně, nebo proti lvům salonů z kontinentální Evropy - byli to bohatí Rekové, Němci, pár upadajících francouzských spisovatelů a několik Španělů, kteří si nárokovali dávno zapomenuté tituly a trvali na oslovení Don. Nikdo nebral událost příliš vážně, avšak na bouřlivých nočních večírcích se účastníci předváděli před televizními kamerami. Veškeré náklady šly na účet monacké knížecí rodiny, a tak si všichni hojně užívali a na své si přišla i charita. Na ohromném nádvoří paláce shlížejícího na přístav se rozkládaly nekonečné stoly s občerstvením. Světově známí zpěváci se střídali u mikrofonu a za doprovodu pečlivě sestaveného orchestru zpříjemňovali atmosféru melodiemi všech stylů od opery až po nostalgický pop. Jejich výkony odměňovali diváci bouřlivými ovacemi. Mezi přítomnými probíhaly mnohdy kuriózní rozhovory.
„Cyrile, proč jsem tady? Já přece nehraju tenis!"
„Protože jsou tady lidi od televize! Jdi na jeviště a zazpívej něco melodického svým sladkým hlasem, dej do toho cit a nezapomeň se otáčet nalevo a napravo!"
„Ta kurva mi ukradla mou písničku!"
„Nemáš na ni autorská práva, lásko. Dej tam Kouř ti stoupá do očí nebo podobný slaďák!"
„Když já neznám pořádně slova!"
„Tak jen pobroukávej a vystrkuj na ně kozy. Jsou tady hoši z nahrávacího studia!"
A tak to šlo dál; altruismus se vytrácel.
Mezi všemi slavnými, méně slavnými a neslavnými se pohyboval tichý, nenápadný boháč. Byl to výzkumník, vědec, učenec, který zasvětil svůj život studiu rakoviny a v Monte Carlu patřil mezi sponzory. Přál si zůstat v anonymitě, ale organizační výbor to vzhledem k jeho štědrosti odmítal. Nakonec souhlasil s tím, že pronese krátkou uvítací řeč jménem své španělské rodiny.
Stál za zástěnou na nádvoří, připravený vystoupit na pódium, až bude ohlášeno jeho jméno. „Jsem hrozně nervózní," svěřoval se pořadateli, který stál vedle něho, aby jej poplácal po rameni a dodal mu odvahy před výstupem. „Neumím moc mluvit před publikem."
„Zkraťte to a jen jim poděkujte, to je všechno, co se od vás čeká... Tady máte sklenici vody, napijte se, to vám pročistí hrdlo."
„Gracias," pronesl upřímně Juan Garcia Guaiardo. Napil se a cestou na pódium se zhroutil. Než z něj vyprchal život, pořadatel zmizel.

*****

Lady Alicie Brewsterová, vystoupila ze svého bentleye před rodinným sídlem v londýnské čtvrti Belgravia. Byla to statná žena střední postavy, ale razance a energie v ní ukrytá jí dodávala vzhled mnohem vyšší a silnější osoby. Vstoupila do sloupovím lemovaného vchodu edwardovského domu, kde na ni v rozlehlé naleštěné hale čekaly její dvě děti, které byly odvolány z prestižních internátních škol - nakrátko ostříhaný, vysoký a šlachovitý sedmnáctiletý mladík a o něco menší a mladší, ale stejně atrak-
tivní dívka. Když se zdravili s matkou, zračila se v jejich tvářích úzkost, otázky a obavy.
„Je mi líto, že jsem vás zavolala ze školy domů," řekla matka, když každého z nich krátce objala. „Zdálo se mi to tak lepší."
„Takže je to vážné, mami?" zeptal se bratr.

„Velmi vážné, Rogere."
„Řekla bych, že to přišlo hodně pozdě," podotkla dívka. „Víš, že jsem ho nikdy neměla ráda."
„Ach, já ano, moc, Angelo," pokývala hlavou Alicie Brewsterová a smutně se přitom usmála. „A taky jsem měla pocit, že potřebujete v domě muže..."
„Nepatřil zrovna ke špičce v tom oboru, mami," přerušil její úvahy chlapec. „No, měl nasazenou laťku hodně vysoko, jak se říká. Váš otec byl úžasný člověk, úspěšný, slavný, dynamický..."
„Tys na jeho úspěších měla velkou zásluhu, mami," poznamenala dcera.
„Zdaleka ne takovou, jak si myslíš, zlatíčko. Daniel byl svérázný muž. Já jsem na něm závisela mnohem víc než on na mně. Pořád mi na tom připadá nejsmutnější, že odešel tak prozaicky, banálně. Zemřít ve spánku na mrtvici. Kdyby na to byl jen pomyslel, už by běžel do posilovny."
„Co pro tebe můžeme udělat, mami?" vychrlil Roger otázku, jako by chtěl zarazit náhlý příval bolestivých vzpomínek.
„Nevím jistě. Asi potřebuju morální podporu. Jako spousta slabých mužů, váš nevlastní otec má výbušnou povahu..."
„Radši by ji měl držet na uzdě," řekl nabroušený mladík. „Jestli jenom zvýší hlas, skočím mu po krku."
„A Rog to umí, mami. Sám by se ti nepochlubil, ale vyhrál turnaj v zápasu mezi školami v Midlands."
„Prosím tě, sklapni, Angie, soupeři za nic nestáli."
„Neměla jsem na mysli fyzickou zdatnost," vložila se mezi ně Alicie. „Gerald není ten typ. Jenom ho občas popadne záchvat vzteku, prostě to bude nepříjemné."
„Tak proč tím nepověříš svého právního zástupce, mami?"
„Protože musím vědět proč."
„Proč co?" opáčila Angela.
„Aby se necítil zbytečný a taky aby si pozvedl sebevědomí, vzala jsem ho do finančního výboru našeho sdružení na ochranu volné přírody, vlastně jsem z něj udělala předsedu. Začaly se objevovat nesrovnalosti, převody peněz neexistujícím organizacím a podobně... Gerald klesl až tak hluboko, že ukradl ze sdružení přes milión liber."
„Ježíši Kriste!" rozohnil se syn.
„Ale proč? Vždyť od chvíle, co ses za něj provdala, měl plné kapsy! Proč sis ho vlastně vzala?"
„Připadal mi tak milý, tak energický - navenek v mnoha ohledech jako váš otec, ale jen na povrchu. A proč si to nepřiznat, prožívala jsem hluboké deprese. Považovala jsem ho za silného muže, dokud jsem nepoznala, že se jen chvástá... Kde vlastně je?" „V knihovně nahoře, mámo. Obávám se, že úplně namol." „Ano, to bych čekala. Mluvila jsem se svým advokátem. Peníze dostanu zpátky, ale nemůžu vymáhat poplatky nebo něco takového - publicita by asociaci zničila. Nařídila jsem mu okamžitě se sbalit a odejít, a na tom trvám. Teď jdu nahoru." „Půjdu s tebou."
„Ne, zlatíčko, to není nutné. Až přijde dolů, zaveď ho do auta. Jestli se Gerald tak zřídil, že nemůže sednout za volant, zavolej Colemana, ať ho odveze, kamkoliv si bude přát. Domnívám se, že ke své nové přítelkyni v Holbornu. Jsou spolu jedna ruka."
Lady Alicie vyběhla svižně po schodech s jasným cílem - bohyně pomsty, která vyžaduje odpovědi na své otázky. Rozrazila dveře v horní knihovně, která kdysi sloužila jako osobní studovna Daniela Brewstera.
„No, no!" křičel zjevně opilý Gerald, zabořený v tmavé kožené klubovce s lahví whisky na stolku vedle sebe a s poloprázdnou sklenkou v ruce. „Přichází lady Bohatá čubka, která si hraje na detektiva. Omlouvám se za všechno, stará dámo, ale vidíš sama, že stárneš a už zdaleka nejsi žádoucí."
„Proč, Gerry, proč? Nikdy jsem ti neodepřela ani šilink, když sis o něj řekl! Proč jsi to udělali"
„Zažila jsi někdy ten pocit, že žiješ jen jako přívažek bohaté čubky, která se ani neobtěžuje vzít si tvé jméno? Ne, samozřejmě že ne, protože ty jsi ta bohatá čubka!"
„Vysvětlila jsem ti, proč jsem si nechala Brewsterovo jméno, a tys souhlasil," odpověděla Alicie a směřovala ke klubovce. „Nejen kvůli dětem, ale taky jsem to považovala za čest. Nikdy jsem se k tobě nechovala špatně a ty to víš. Jsi nemocný člověk, Geralde, ale ráda ti pomůžu, kdykoliv budeš potřebovat. Možná je to moje chyba, protože ty jsi býval tak zábavný, tak starostlivý a prožíval jsi se mnou můj zármutek. To ti nikdy nezapomenu. Ty jsi pomohl mně, když jsem se ocitla v nouzi, a teď pomůžu já tobě, pokud mě necháš."
„Kristepane, nesnáším svaté. Co pro mě tak můžeš udělat? Strávím roky za mřížema a co pak?"

„Ne, nestrávíš. Vrátím peníze zpátky a ty odjedeš z Anglie. Třeba do Kanady nebo do Ameriky, kde se můžeš léčit, ale v tomto domě už nemůžeš dál zůstat. Ber tu nabídku, Geralde, dávám ti poslední."
Ve chvíli, kdy se Alicie skláněla k manželovi s prosebným výrazem v očích, vyhoupl se náhle z křesla, chňapl po její sukni a vykasal ji k bokům. Pod jeho kalhotami se blýskla injekční stříkačka a ve chvíli, kdy Alicii rukou zacpával ústa, jehla pronikla do stehna. Ruka ji surově svírala, dokud se neskácela mrtvá k zemi.
Zcela střízlivý zabiják přešel k telefonu na psacím stole. Vytočil tajné číslo do Francie, které bylo přesměrováno do Istanbulu, pak do Švýcarska, a nakonec - ztraceno v nekonečné telekomunikační síti - do Holandska. „Ano?" ohlásil se muž v Amsterdamu.
„Hotovo."
„Dobrá práce. Teď předstírejte rozrušeného manžela, zkroušeného pocitem viny a vypadněte odtamtud. Nezapomeňte, že nesmíte jet jaguárem. Čeká na vás běžný londýnský taxík. Poznáte ho podle žlutého kapesníku v okénku u řidiče.
„Budete mě chrániti Slíbil jste mi to!"
„Po celý zbytek života budete žít v přepychu mimo dosah zákona."
„Pánbůh ví, že si to zasloužím, po životě s tou čubkou!"
„Určitě ano. Teď už neztrácejte čas."
Druhý manžel lady Alicie vyběhl z knihovny s usedavým pláčem. Řítil se dolů po točitých schodech a nepřestával naříkat. „Je mi to líto, je mi to líto! Proč jsem to jenom udělal!" Proběhl na-
blýskanou halou okolo Brewsterových dětí ke vchodu. Rozrazil dveře a vyběhl ven.
„Máti ho teda musela postavit do pozoru," komentoval Roger Brewster.
„Říkala ti, abys na něho dohlídl, až bude sedat do jaguáru. Podívej se, jestli vůbec může řídit."
„Seru na něj, sestřičko, klíče mám já. Ten bastard je konečně pryč."
Gerald naskočil do taxíku, z jehož okénka visel žlutý kapesník.
„Hněte sebou!" zařval na řidiče, „nikdo mě tady nesmí vidět!" Až teď Gerald postřehl vedle sebe muže.
Nepadlo jediné slovo, jen pistole vyplivla přes tlumič dvě kulky.
„Jeďte do ocelárny severně od Heathrow," přikázal muž ve stínu. „Pece hoří celou noc."

03 KAPITOLA

V nepřístupném strategickém sále v centrále Ústřední zpravodajské služby ve Virginském Langley seděli u konferenčního stolu naproti sobě dva muži. Starší z dvojice zastával funkci prvního náměstka ředitele CIA, mladší byl zkušený terénní agent Cameron Prycer, veterán nového „studeného míru", který postupně působil v Moskvě, Římě a Londýně. Hovořil plynně několika jazyky, absolvoval prestižní Maxwellův institutu pro zahraniční službu. Doktorské studium na Princetonské univerzitě předčasně ukončil ve druhém ročníku, když ho CIA naverbovala do svých služeb.
Proč? Protože Cameron Prycer v tezích své disertační práce poněkud lehkomyslně, ovšem o to důrazněji předpověděl zhroucení Sovětského svazu čtyři měsíce před jeho rozpadem. Takové mozky se cení.
„Četl jsi ty přísně tajné materiály?" zeptal se náměstek ředitele Frank Shields, nevysoký obézní muž s počínající pleší a neustále mrkajícíma očima.
„Ano, četl, Franku, a neudělal jsem si žádné poznámky, čestně," zněla odpověď vysokého, štíhlého muže s ostře řezanými rysy. Prycer by se dal nejlépe popsat jako nepříliš atraktivní. „Ale znáš to," pokračoval s lehkým úsměvem. „Skřítkové za těmi ošklivými reprodukcemi na zdech mě pořád sledovali. Myslel sis, že se chystám napsat knihu?"
„Jiní to udělali, Came."
„Snepp, Agee, Borstein a pár dalších odvážných, kterým se naše postupy nezdály zrovna úchvatné... To není můj styl, Franku. Já jsem podepsal smlouvu s ďáblem, když jste za mne zaplatili půjčku na studium, a hodlám ji dodržet."
„Na to jsme spoléhali."
„Nespoléhejte zase příliš. Mohl jsem ji splatit včas sám."
„Z docentského platu? A z čeho bys živil ženu a děti?"
„Sakra, tak o to jste se taky zajímali? Měl jsem krátké a nezávazné vztahy a o žádných dětech mi není nic známo."
„Zkraťme ty životopisné sračky," řekl náměstek ředitele. „Co soudíš o tom spisu?"
„Buď se jedná se o případy bez jakékoliv souvislosti, nebo je v tom něco hodně vážného. Jedno, nebo druhé. Nic mezi tím." „Tvůj kvalifikovaný odhad?"

„Nemůžu sloužit. Čtyři mezinárodně velmi známé osobnosti jsou zabity zároveň s nevýznamnými smrtelníky. Stopy nikam nevedou a vrahy nikdo nespatřil, zmizeli beze stopy. Nevidím žádnou souvislost, žádné společné zájmy nebo snad společenské kontakty - kdyby nějaké existovaly, bylo by to divné. Máme tady urozenou filantropickou Angličanku, španělského vědce z bohaté madridské rodiny, italského playboye z Milána a postaršího francouzského finančníka se spoustou rezidencí a plovoucím palácem, kterému říká domov. Jediným společným jmenovatelem je ojedinělost těch vražd, absence stop a vodítek a konečně fakt, že všechny byly spáchány během osmačtyřiceti hodin. Osmadvacátého a devětadvacátého srpna, abych se vyjádřil přesně."
„Jestli existuje nějaká souvislost, tak by se mohla hledat jedině v tomhle, že?"
„Právě tak to myslím, ale to je tak všechno." „Ne, máme ještě něco," vložil se do řeči náměstek ředitele. „A to?"
„Informaci, kterou jsme vymazali ze spisu." „Proboha, proč? Vždyť je to přísně tajný materiál! Právě jsi to řekl."
„Někdy se takové svazky dostanou do nepovolaných rukou, nemyslíš?"
„Ne když se s nimi správně zachází... Pane bože, ty to myslíš vážně - ono to je vážné."
„Nesmírně."
„Pak ale nehraješ fér, Franku. Chtěl jsi, abych vyhodnotil fakta, a přitom tam nejsou uvedena všechna."
„Dospěl jsi ke správným odpovědím. Záhadnost a časové rozpětí."
„Na to by přišel každý."
„Pochybuju, že tak rychle. Ale my taky nikoho jiného nehledáme, Came. Chceme tebe."
„Lichotky, mimořádná odměna a zvýšení osobního příplatku ti zajistí mou naprostou loajalitu. Jaké svinstvo jste vymazali?"
„Ústní sdělení, nic písemného."
„Velice, velice důležité..."
„Toho se bojím... Za prvé, musíme se vrátit o pár měsíců zpátky k přirozené smrti staré ženy tisíc mil od Moskvy. Kněz, který byl u jejího skonu, po mnoha týdnech vnitřního boje nakonec poslal dopis ruským úřadům. Stojí tam, že ta žena, manželka bývalého předního sovětského atomového fyzika, kterého podle oficiálních zpráv zabil rozzuřený medvěd na honu, řekla, že její muž byl ve skutečnosti zavražděn neznámými muži, kteří medvěda postřelili a poštvali ho vědci do cesty. Hned potom zmizeli."
„Zadrž!" přerušil ho Prycer. „Tehdy jsem byl dítě, ale vzpomínám si, že jsem o tom četl nebo to viděl v televizi. Jak se jenom jmenoval... Jurijev. Byl to jeden z těch příběhů, který upoutá dětskou pozornost - slavná osobnost roztrhaná na kusy velkým zvířetem. Jo, to si pamatuju."
„Lidi mé generace si to pamatují velmi dobře," pokračoval Shields. „Tehdy jsem u Agentury teprve začínal. Tady v Langley bylo všeobecně známo, že Jurijev chtěl zabránit šíření jaderných zbraní. Jeho smrti jsme upřímně litovali; několik z nás dokonce zpochybňovalo věrohodnost zpráv - říkalo se, že Jurijev byl ve skutečnosti zastřelen, ne že ho zabil medvěd -, jenže v podtextu se skrývala neodbytná otázka: Proč by Moskva nařídila popravu svého nejgeniálnějšího fyzika?"
„Odpověď?" zeptal se agent.
„Žádnou nemáme. Nemohli jsme to pochopit, a tak jsme akceptovali zprávu TASSu."
„A teď?"
„Jiná rovnice. Stařena, evidentně s posledním vydechnutím, obvinila z vraždy svého manžela organizaci zvanou Matarese, prohlašujíc, že to je - podle jejích vlastních slov absolutní zlo. Už ti zapálilo, Came?"
„Nic. Jen ten společný prvek nevysvětlitelnosti, který se vztahuje na ty nedávné vraždy."
„Dobrá. Přesně to jsem chtěl slyšet. A teď pojďme k tomu francouzskému finančníkovi Renému Mouchistineovi, kterého odpráskli na jeho vlastní jachtě."
„Společně se čtyřmi právníky ze čtyř různých zemí," prohodil Prycer. „Žádné otisky prstů, což dává tušit, že vrahové měli na rukou chirurgické rukavice, žádné vystopovatelné nábojnice, protože všechny byly naprosto běžné, a žádní svědci, protože v době konání konference byla posádka vykázána z lodi."
„Žádní svědci, žádné stopy - nevysvětlitelná záhada." „Správně." „Pardon, chybně." „Nějaké další překvapení, Franku?"
„Velké," odpověděl náměstek ředitele. „Údajný blízký přítel, později identifikovaný jako Mouchistineův osobní komorník, který mu sloužil téměř třicet let, věděl, jak se dostat k našemu velvyslanci v Madridu. Na sjednané schůzce předal tento muž, jistý Antoine Lavalle, tajný dokument, z něhož později vyklubalo ověřené místopřísežné prohlášení, který měl být doručen jedné ze

zpravodajských nebo bezpečnostních služeb ve Washingtonu. Naštěstí to přišlo k nám - proti vůli Senátu."
„A kam jinam to mělo přijít?" řekl Cameron. „Washingtonské cestičky jsou křivolaké," zareagoval Shields. „Usmálo se na nás štěstí. Při počítačové analýze křížových referencí se jméno Matarese objevilo znovu. Ještě než podlehl svým zraněním, Mouchistine stačil říct Lavallovi, že Matarese se vrací. Podle Lavalla si tím jeho zaměstnavatel byl jist, protože ta organizace o poradě, kterou svolal, věděla a musela ji zarazit." „Proč?"
„Vypadá to, že Mouchistine se zbavoval celého svého finančního impéria, odhodlán věnovat všechno charitám po celém světě. S tímto odkazem se vzdával ekonomického vlivu, jímž disponoval prostřednictvím svých světových konsorcií, v zásadě řízených komisemi a právními zástupci, kteří bezpodmínečně poslouchali jeho příkazy. Podle Lavallových slov se s tím Matareseova organizace nemohla smířit a musela Mouchistinea zastavit. Proto ho její zabijáci zlikvidovali."
„Kdo teď řídí mezinárodní společnosti po Mouchistineově smrti?"
„Struktura je tak spletitá, že nám potrvá měsíce, ne-li roky, než ji rozmotáme."
„Ale někde v těch finančních jeskyních se skrývá Matarese, rozumím tomu dobře?"
„To nevíme, ale myslíme si to. Je to tak zatraceně nepřehledné, že prostě nevíme."
„A co chceš ode mne?"
„To, co zaznělo v Mouchistineových posledních slovech: Najdi Beowulfa Agate."
„Koho?"
„Beowulfa Agate. Krycí jméno, které používala KGB a východoněmecká Stasi pro Brandona Scofielda, našeho nejúspěšnějšího agenta za studené války. Ironií osudu se stalo, že se náhodně ocitl v týmu s člověkem, kterého nenáviděl a který nenáviděl jeho. Oba potom odhalili Matareseovy kořeny na Korsice."
„Na Korsice? To je dost divoké!"
„Pravé jméno Scofieldova nečekaného spojence znělo Vasilij Talejnikov, krycí označení Serpent, a byl to neblaze proslulý důstojník KGB. Zorganizoval vraždu Scofieldovy ženy a Scofield zabil Talejnikovova mladšího bratra. Byli zarytí nepřátelé až do chvíle, kdy stáli společně proti daleko většímu a nebezpečnějšímu nepříteli."
„Matarese?"
„Matarese. Talejnikov se nakonec obětoval, aby zachránil život Beowulfovi i jeho družce a nynější manželce."
„Proboha, to zní jako řecká tragédie."
„V mnoha ohledech i byla."
„Takže?"
„Najdi Beowulfa Agate. Seznam se s celým příběhem. Tam se musí začít a nikdo jej nezná lépe než Scofield."
„Existují nějaké záznamy?"
„Scofield nejevil příliš velkou ochotu spolupracovat. Říkal, že jeho mise byla splněna a není důvod se přehrabovat v dávné historii. Každý, kdo v tom hrál nějakou roli, zemřel. Hlavně od toho chtěl dát ruce pryč, a to zatraceně rychle."
„Poněkud zvláštní chování."
„Měl pocit, že k tomu má důvod. Víš, v jedné chvíli byl označen jako beznadějný případ.
„Určený k likvidaci?" zeptal se Prycer s úžasem. „Svými vlastními lidmi?"
„Pokládali jsme ho za obrovskou hrozbu pro všechny naše agenty po celém světě. Znal všechna tajemství. Příkaz k popravě musel zrušit samotný prezident."
„Proč byl vůbec odsouzen?"
„Právě jsem ti to řekl. Scofield byl chodící časovaná bomba. Spojil se s nepřítelem; on a Talejnikov pracovali spolu."
„Na případu Matarese1." zaprotestoval Cameron.
„To jsme se dozvěděli až později, málem příliš pozdě."
„Asi bych se měl lépe seznámit s prezidentem... Fajn, pokusím se ho najít. Kde mám začít?"
„Žije v ústraní na jednom z ostrovů v Karibiku. Naši lidé tam prozkoumávají terén, ale zatím bez konkrétních informací. Dostaneš od nás všechno, co máme."
„Pěkně děkuju. Slušně velká rozloha a ostrovů jako máku."
„Nezapomeň, že pokud vůbec žije, je mu dnes přes šedesát a asi vypadá úplně jinak než na fotkách z průkazů totožnosti."
„Beowulf Agate, to je ale divné jméno."
„Mně se ani moc nezdá, není o nic horší než Talejnikovův Serpent. Jen tak mimochodem, překlad tvého krycího jména v Taškentu, Camshaft, znamenal přece vačkovou hřídel."
„Prosím tě, sklapni, Franku."

*****

Hydroplán přistál v klidných vodách přístavu Charlotte Amalie na Svatém Tomáši, jednom z Panenských ostrovů pod správou Spojených států. Doroloval ke stanovišti pobřežní stráže na levé straně nábřeží, kde Cameron Prycer sestoupil po rozviklaných schodech k doku.
„Vítejte v Charlotte Ahma-lee," vítal ho mladý námořní velitel v bílé uniformě a podával mu ruku. „Takhle se to vyslovuje, pokud chcete mezi nás zapadnout."
„Jsem na vaší straně, poručíku. Kde mám začít?"
„Tak za prvé - zajistili jsme vám rezervaci v hotelu Osmnáct set šedesát devět, přímo nahoře na kopci. Vaří tam výborně a ten chlápek, co hotel vlastní, se jednou zúčastnil vaší operace, takže bude držet jazyk za zuby."
„Jednou ve mně nevzbuzuje zrovna velkou důvěru..."
„Spolehněte se, pane. Působil jako průzkumník v Laosu a Agentura mu hodila na krk hromadu letadel. Jak myslíte, že si koupil ten hotel?"
„Výborně. Ten bude mlčet. Máte pro mě něco?"
„Scofield tady před několika lety skončil s pronajímáním člunů a přesídlil na Britskou Tortolu. Potom to tam taky zavřel, ale pořád si zde nechává poštovní schránku."
„Což znamená, že si sem jezdí vyzvedávat poštu."
„Nebo posílá někoho s klíčem. Každý měsíc mu chodí šek na penzi a pravděpodobně veškeré dotazy a požadavky zákazníků, kteří mají zájem o jeho služby."
„Takže pořád vozí lidi na člunu?"
„Pod novým jménem Tortola Caribbean - aby se vyhnul daním, chcete-li slyšet můj názor. Je to bláznovství, protože neplatí daně už víc než pětadvacet let."
„Někteří super tajní chlápci se nikdy nezmění. Kde je teď?"
„To ví jen bůh a on sám."
„Nikdo ho neviděl?"
„Oficiálně ne, ale trochu jsme se poptávali. Samozřejmě diskrétně."
„Někdo mu musí vybírat poštu..."
„Víte, pane, zahájili jsme pátrání teprve před osmi dny, kdy nám ten dotaz přišel," vysvětloval poručík pobřežní stráže. „Naši přátelé na Tortole se nemají čeho chytit. Je to velký ostrov asi s deseti tisíci obyvatel, většinou rodilých Britů. Hlavní pošta je v Road Townu, zásilky tam chodí nepravidelně a úředníci většinou spí. Zvyky obyvatel subtropů nezmění nikdo, natož já."
„Nemusíte se hned rozčilovat, jenom se ptám."
„Nerozčiluju se, jenom jsem otrávený. Kdybych vám skutečně dokázal pomoct, v mém spise by se to dobře vyjímalo a možná bych se mohl konečně dostat pryč z téhle podělané díry. Jenže na to můžu zapomenout. Ten parchant Scofield prostě zmizel."
„Nemohl zmizet, když má poštovní schránku, poručíku. Je to jen otázka sledování."
„Promiňte mi, pane Prycere, ale nemám povolení opouštět stanici a sedět na prdeli v Tortole."
„Mladý muži, měl byste se vyjadřovat jako důstojník a gentleman. Copak si na to nemůžete někoho najmout?"
„A jak? Máme tak napjatý rozpočet, že musím spoléhat na pomoc dobrovolníků, když se pitomé katamarany nemůžou dostat k pobřeží!"
„Promiňte, zapomněl jsem. Tato rozhodnutí dělají úředníci v kravatách. Zřejmě si myslí, že Svatý Tomáš je katolická enkláva v Pacifiku... Uklidněte se, poručíku. Vy pomůžete mně, já pomůžu vám."
„Jak?"
„Sežeňte mi meziostrovní let do Tortoly. Inkognito."
„To je příliš jednoduché."
„Ještě jsem neskončil. Pošlete jeden z vašich kutrů do přístavu Road Town a svěřte ho pod mé velení."
„To je zase příliš těžké."
„Na mou zodpovědnost. Bude to vypadat dobře ve vašem spise."
„Budu zatraceně..."
„To budete, když mě odmítnete. Dejme se do práce, poručíku. Přímé spojení, hlášení a všechny ty pitominky."
„O co vám jde?"
„O někoho, kdo zná pravdu o jedné dávné události s mnoha rozměry, a to je všechno, co musíte vědět vy."
„To jste mi sakra moc nepomohl."
„Sám toho o moc víc nevím, poručíku. A nebudu vědět, dokud nenajdu Scofielda. Pomozte mi."

„Jasně, samozřejmě. Můžu vás odvézt do Tortoly naším druhým kutrem, jestli chcete."
„Ne, děkuji. Přístavy jsou sledované a imigrační procedury dost důkladné - kvůli těm daňovým únikům, jak jste se zmínil. Určitě mi dokážete zajistit přistání na zemi nebo na vodě mimo běžné trasy."
„To vlastně můžu. Britové i my to běžné děláme, když bojujeme s pašeráky drog."
„Tak to udělejte i teď prosím."

*****

Třetí den sledování si Prycer hověl v houpací síti zavěšené mezi dvěma mohutnými palmami na ostrovní pláži a pozoroval západ slunce. V krátkých kalhotách, tričku a sportovních botách byl od desítek turistů lelkujících v podvečerním písku k nerozeznání. Lišil se však obsahem své plážové tašky. Zatímco jiní je měli napěchované opalovacími krémy, pomačkanými časopisy a levnými knihami, v jeho se skrýval především přenosný telefon nastavený tak, aby jej okamžitě spojil se Svatým Tomášem i s kutrem pobřežní stráže, zakotveným v tortolském přístavu, a dokázal odesílat a přijímat kódovanou komunikaci přes satelit. Kromě této životně důležité spojnice nechybělo pouzdro s automatickou pistolí s pěti zásobníky, lovecký nůž v pochvě, baterka, dalekohled na pozorování v noci, mapa Tortoly a přilehlých ostrovů, lékárnička první pomoci, antiseptický roztok a dvě polní láhve - jedna s čistou vodou, druhá s bourbonem. Život ho naučil, že každá z těch věcí má ve světě nepředvídatelných událostí své místo.
Zrovna si chtěl v úmorném vedru zdřímnout, když se podšívka jeho nepromokavé letecké tašky rozechvěla vibrací telefonu. Sehnul se, rozepnul tenký nylonový zip a vytáhl přístroj. „Ano?" zašeptal.
„Konečně trefa do černého, pane," odpověděl jeden z Tortolanů najatých poručíkem pobřežní stráže do sledovacího týmu; volal z pošty v Road Townu.
„Poštovní schránka?"
„Moc tam toho nebylo, ale vzala to všechno."
„Vzala?"
„Žena, běloška. Střední věk, možná tak čtyřicet, padesát, těžko říct, protože byla hodně vopálená, skoro tak tmavá jako my."
„Vlasy? Výška?"
„Napůl hnědý, napůl šedý. Docela vysoká, co já vím, takovejch šest sedum cenťáků nad sto šedesát."
„To byla jeho žena. Kam šla?"
„Nasedla do džípu bez poznávací značky. Rozjela se k Pointu."
„Jakého Pointu?"
„Má spoustu jmen, vede tam jen jedna cesta. Pojedu za ní na svým mopedu. Musím do toho dost šlápnout."
„Pane bože, neztraťte ji!"
„Nasedněte do tý lodi. Řekněte jim, ať vás vodvezou na východ do Heavy Rocku, tam to znaj."
Cameron Prycer se okamžitě spojil s kapitánem kutru pobřežní stráže. „Zajeďte do doku a já se nalodím. Znáte místo, kterému se říká Point nebo Heavy Rock?"
„Nebo Lotsa Rock, nebo Big Stone Point, nebo Black Rock Angel... Jasně, záleží na tom, kde v Tortole bydlíte. V noci tam s oblibou přistávají contrabandistas. Starší domorodci věří, že se tam provozuje kult woodoo."
„Tak právě tam jedem."
Oranžové slunce ztrácející se za horizont vrhalo přes vody Karibiku dlouhé stíny, když kutr pomalu a líně kroužil kolem pobřeží.
„Tam to je, pane," ukázal námořní důstojník, poručík ještě mladší než velitel stanice na Svatém Tomáši.
„To je Zatracenej šutr," dodal, ukazuje na obrovský útes, který zdánlivě vrávoral z moře.
„Další jméno, poručíku? Zatracenej šutr?"
„Tak jsme to pojmenovali my. Neradi sem jezdíme, jsou tady nebezpečné mělčiny."
„Tak zůstaňte dost daleko od břehu. Jestli vyjede člun, uvidíme ho."
„Cigareta severozápadně od pravoboku," ozval se náhle hlas z palubního telefonu.
„Do prdele!" vybuchl mladý kapitán.
„Co to hergot znamená?" podivil se Prycer. „Cigareta?"
„Člun s cigaretami, pane. My jedeme rychle, ale nemáme šanci jim stačit."
„Prosím předveďte mi vaši rychlost, poručíku."
„O rychlost právě jde, pane. Cigaretový člun s oblibou používají pašeráci. Může předjet cokoliv na vodě. Když se o nich dozvíme, voláme letadlo. Ale ani se vší naší výbavou, tady i ve
vzduchu, nemáme po setmění šanci. Cigarety jsou moc malé a moc rychlé."

„A já si myslel, že je to jednoduché jak facka."
„Vy jste legrační..., pane. Pokud váš cíl pojede na plný pecky, ztratíme ho. Žádné zadržení, žádné naloďování."
„Nechci nikoho zadržovat a už vůbec se nechci naloďovat, poručíku."
„Pak, když dovolíte, pane, proč tady sakra jsme?"
„Chci přesně zjistit, kam náš cíl jede. To snad dokážete určit, ne?"
„Asi ano. Přinejmenším pevninu, možná i malý ostrov. Ale je jich tu plno. Může se stát, že k nějakému zamíří a my ho zaměříme radarem, ale potom změní směr k jinému a my budeme nahraní a ztratíme ho."
„Ji, poručíku, ji."
„Co? Ženská? To mě vůbec nenapadlo."
„Připravte radar, třeba budu mít štěstí."
Malý, neobydlený ostrov se na mapách označoval prostě Outer Brass 26. Na necelých deseti čtverečních kilometrech vulkanické horniny vyvržené z hloubi oceánu se zvedalo několik kopců, díky štědrosti tropického slunce a odpoledním přeháňkám s hojností zeleně, která zvolna přecházela do údolí pod nimi. Ačkoliv kdysi byl považován za součást španělského karibského řetězce, v nedávné historii si na něj vlastně nikdo nekladl nárok. Byl to sirotek v moři nemanželských dětí, nikoho nezajímal.
Cameron Prycer stál uprostřed lodi v potápěčské kombinéze zapůjčené od pobřežní stráže. Žebřík pod ním vedl do gumového člunu s malým, tichým motorem o výkonu tří koňských sil, který ho měl odvézt na pobřeží. V levé ruce svíral nepromokavou leteckou tašku s nutnými potřebami.
„Připadám si zatraceně divně, že vás tu nechávám, pane," svěřil se velmi mladý velitel lodi.
„To nemusíte, poručíku, kvůli tomu jsem přijel. Kromě toho k vám můžu dojet, kdykoliv budu chtít, ne?"
„Samozřejmě. Jak jste nařídil, zůstaneme tady, přibližně pět mil od pevniny, při normálním osvětlení mimo dohled."
„Za denního světla se držte v dráze slunečního svitu. Tak to dělali staří kovbojové a Indiáni."
„Ano, pane, to je jedna z našich bojových strategií. Hodně štěstí, pane Prycere. Úspěšný lov."
„Budu potřebovat trochu od obojího." Agent CIA sestoupil po žebříku do houpajícího se gumového člunu.
Když Prycer řídil člun k pobřeží, nechal motor jen slabě pobublávat. Rozhodl se přistát v místě, které se v měsíčním světle jevilo jako malý záliv, po obvodu zakrytý převislými palmami. Vyskočil ven, připoutal člun mezi skály v písku a ještě jej zajistil okolo palmového kmene. Vytáhl nepromokavou kabelu a přehodil si popruh přes pravé rameno; nastal čas lovu - snad mu přijde na pomoc i trocha štěstí.
Věděl, co musí hledat nejdříve: světlo. Oheň nebo osvětlení pomocí bateriového zdroje - jedno, nebo druhé. Život na opuštěném ostrově bez některého z nich by byl pro dva lidi nejen nepohodlný, ale i nebezpečný. Vyrazil směrem doprava, opatrně našlapuje po kamenitém pobřeží, neustále zíraje do hustého listoví po levé straně. Neviděl žádné známky světla nebo života. Plahočil se asi dvacet minut a neviděl nic než tmu, když vtom něco spatřil. Nebylo to však ani světlo, ani život, jen malé kovové odlesky měsíce; ze země trčela spousta krátkých stožárů se zrcadly nastavenými k obloze. Přiblížil se k nim, vyškubl z kufříku svítilnu a uviděl dráty vedoucí doprava a doleva a spojující stožáry. Byly jich desítky, stovky, uspořádané na skalnatém pobřeží do půlkruhu. Baterie fotoelektrických článků! Zachycují sluneční paprsky od úsvitu do pravého poledne i později. Když pátral dál, našel tlustý centrální kabel, který vedl do tropického lesa. Začal ho sledovat, když vtom za sebou uslyšel jasně, drsně vyřčená slova v angličtině.
„Hledáte někoho?" otázal se nepříliš hluboký hlas. „Pokud ano, počínáte si amatérsky."
„Pan Scofield, jestli se nepletu."
„Poněvadž nejsme v Africe a vy nejste Henry Stanley, předpokládáte asi správně. Zvedněte ruce nad hlavu a jděte rovně. Je to naše elektrická stezka, takže použijte vlastní světlo, protože jestli mi ji zničíte, ustřelím vám hlavu. Trvalo mi příliš dlouho, než jsem ji dal dohromady."
„Přicházím v míru, pane Scofielde, bez jakéhokoliv úmyslu vyzradit vaše místo pobytu," odvětil Prycer a opatrně kráčel kupředu. „Potřebujeme informaci, o které se domníváme, že nám ji nemůže poskytnout nikdo jiný než vy."
„Počkejme s tím, až dorazíme do domu, pane Camerone Prycere."
„Vy víte, kdo jsem?"
„Jistěže. Říká se, že jste nejlepší, zřejmě lepší, než jsem byl kdysi já...

Dejte ruce dolů. Palmové listy vás šlehají do obličeje."
„Děkuji."
„Není zač." Scofield náhle vykřikl: „To je v pořádku. Rozsviť světla, Antonie. Projevil takový důvtip, že nás našel, tak otevři láhev vína."
Mýtinu v pralese náhle osvětlily dva světlomety a odhalily rozlehlý jednopatrový srub z tropického dřeva s přírodní lagunou po pravé straně.
„Můj bože, to je nádhera!" zvolal agent CIA.
„Trvalo nám dlouho, než jsme tohle místo našli, a ještě déle, než jsme si vybudovali domov."
„Vy jste to stavěli sami?"
„To zase ne. Moje paní udělala návrh a já jsem dovážel na člunu lidi ze St. Kitts a jiných ostrovů, kteří na tom pracovali. Dostali vyplacenou polovinu předem, takže nikdo neměl zájem vytahovat v Tortole něco o porušování zákona. Hlavně diskrétnost, mladý muži."
„Mladý, a ne tak mladý," ozval se užaslý Cameron.
„Záleží na tom, odkud přicházíte, člověče," odvětil Scofield kráčející do světla. Jeho štíhlou, úzkou tvář lemoval krátký bílý plnovous a delší šedivé vlasy, za brýlemi s ocelovými obroučkami však zářily mladistvé oči. „Máme to tady rádi."
„Jste tak osamělí..."
„Ne tak docela. Toni a já často vyrážíme do Tortoly, skočíme meziostrovním spojem do Portorika a pak letíme do Miami nebo i do New Yorku. Tak jako vy - pokud tedy máte v hlavě mozek -vlastním půltucet pasů, které mě dostanou všude."
„Já mozek v hlavě nemám," přiznal Prycer.
„Sežeňte si ho. Jednoho dne možná zjistíte, že mozek je to jediné, co vám zbylo. Až si vyčleníte pár set tisíc na nepředvídané události. Uložených v zahraničních investicích, samozřejmě."
„Vy jste to udělal?"
„Máte vůbec představu, co si můžeme dovolit z našich penzí? Možná družstevní dům v Newarku v podřadnější části města. Já jsem neměl v úmyslu se usadit takhle. Zasloužil jsem si víc."
„Matarese?" pronesl slabě Cameron. „Vrátili se."
„To už je pryč, Prycere. Jeden starý kámoš v D. C. mi volal, že slyšel, že mě prý hledáte - ano, mám stejné telefony jako vy, a generátory, a ochranku, ale do toho pekla mě zpátky nezatáhnete."
„Nechceme vás zatáhnout zpátky, pane, chceme jen poznat pravdu, jak ji znáte."
Scofield neodpověděl. Když přišli ke schůdkům vedoucím ke vchodu do srubu, místo toho řekl: „Pojďte dovnitř a sundejte si tu výstroj. Vypadáte jako Spiderman."
„Mám v tašce suché oblečení."
„Taky jsem takovou nosíval. Pár kousků oblečení a garotu, lehkou bundu a samozřejmě zbraně, nějaké spodní prádlo a lovecký nůž. Taky whisky, whisky nemůžu zapomenout."
„Já mám bourbon..."
„Pak mají hoši z Washingtonu pravdu. Něco ve vás bude."
Interiér srubu - víc než srubu, středně velkého domu - byl skoro celý bílý, zvýrazněný několika stolními lampami. Bílé stěny, bílý nábytek, bílé průchody mezi místnostmi, to všechno zmírňovalo sluneční žár. A vedle bílého proutěného křesla stála Scofieldova žena. Jak informoval Tortolan na poště v Road Townu, byla vysoká, statné postavy, ale ne tlustá, s tmavými vlasy prokvetlými stříbrnými pramínky, které svědčily o pokročilejším věku. Obličej drobný, jemný, ale pevný; a uvnitř té pěkné hlavy pracoval rozum.
„Gratuluji, pane Prycere," řekla anglicky s lehkým přízvukem. „Měli jsme kvůli vám pohotovost, ačkoliv jsem si nemyslela, že nás vůbec najdete. Dlužím ti dolar, Brane."
„Vsadím další na to, že ho nikdy neuvidím."
„Nebylo tak těžké vás najít, paní Scofieldová."
„Poštovní schránka, jasně," řekl bývalý génius zpravodajské služby. „Je to slabina, ale nezbytná. Pořád jezdíme na lodi, pořád máme rádi své podnikání, které nám umožňuje vydělat si pár dolarů a trochu společensky žít... Víte, my nejsme nespolečenští, většinu lidí máme rádi, věřte mi."
„Tenhle dům a vaše izolace tomu moc nenasvědčují, pane."
„Navenek asi ne, ale zjevně věci můžou být zavádějící, nemám pravdu, mladý muži? My nejsme poustevníci, uchýlili jsme se sem z velmi praktických důvodů. Vy jste toho dokladem."
„Prosím?"
„Máte ponětí, pane Prycere," vložila se do hovoru Antonia Scofieldová, „kolik lidí se pokoušelo vtáhnout mého manžela zpět do jeho původní profese? Kromě Washingtonu britská MI-5 a MI-6, francouzské Deuxieme Bureau, italská Tajná

služba a skoro každý ze zpravodajské komunity NATO. Pořád odmítá a odmítá, ale oni nikdy neochabnou, jak říkáte vy Američani."
„Považují ho za vynikajícího profesionála..."
„Možná jsem byl..., byl!" zvolal Scofield. „Ale už nemám co nabídnout. Ježíši Kriste, vždyť to bylo krucinál před pětadvaceti lety! Celý svět se změnil a mě to ani za mák nezajímá. Jistě, dokázal jste mě najít; kdyby se naše role obrátily, nezabralo by mi to víc času, než trvalo vám najít mě. Ale žasl byste, jak takové drobné překážky jako téměř nezmapovaný ostrov a hloupě pojmenovaná poštovní schránka dokážou odradit zvědavce. Chcete vědět proč?"
„Ano, to bych rád."
„Protože mají stovky jiných problémů a nechce se jim ještě dál se otravovat, tak jednoduché to je. Je mnohem snazší říct nadřízenému, že mě prostě není možné vystopovat. Pomyslete na ty sumy za letenky a za vyškolený personál; nabalí se toho nakonec tolik a tak se to zašmodrchá, že to vzdají. Je to zkrátka jednodušší."
„Ale přesto jste právě řekl, že jste se od někoho dozvěděl, že vás budu hledat. Mohl jste postavit bariéry, nepoužívat poštovní schránku. Neudělal jste to. Nekryl jste se."
„Jste velmi vnímavý, mladý muži."
„Připadá mi skoro komické, když používáte tu frázi. Právě tak jsem oslovoval poručíka ve Svatém Tomáši."
„Měl tak asi poloviční věk než vy, jako vy v poměru ke mně, ne? No a co?"
„Ne, nic... Proč jste to neudělal? Proč jste si nechránil svou izolaci?"
„Společné rozhodnutí," odpověděl Scofield s pohledem na svou ženu. „Víc její než moje, abych řekl pravdu. Chtěli jsme vidět, jestli budete mít dostatek trpělivosti, dostatečnou výdrž. Z hodiny se stává den, ze dne měsíc; všichni to známe. Prospěl jste s vyznamenáním; skutečně jste spal na pláži. Zatraceně dobrý trénink!"
„Neodpověděl jste mi na otázku, pane."
„Ne, neodpověděl, jelikož jsem věděl, proč jste přišel. Je jen jediný důvod, a vy jste to jméno vyřkl. Matarese."
„Řekni mu to, Brane, řekni mu všechno, co víš," naléhala Antonia Scofieldová. „Dlužíš to Talejnikovovi, oba mu to dlužíme."
„Já vím, drahá, ale mohli bychom se nejdřív napít? Otevřu víno, ale sám bych si dal raději brandy."
„Můžeš mít obojí, jestli chceš, můj drahý."
„Chápete, proč se jí celé ty roky držím? Ženu, která vás čtvrt století oslovuje můj drahý, neopouštíte."

04 KAPITOLA

„Musíme se vrátit k přelomu devatenáctého a dvacátého století, vlastně ještě dál, abych to upřesnil," začal Scofield. Seděl pohodlně v houpacím křesle za svitu svíček na verandě svého osamoceného domku na domněle opuštěném ostrově jménem Outer Brass 26. „Data jsou nepřesná, protože dokumenty se ztratily nebo byly zničeny, ale lze odhadnout, že Guillaume, baron de Matarese, se narodil okolo roku 1830. Podle korsických měřítek byla rodina bohatá, většinu majetku měla v nemovitostech. Panství spojené s titulem a pozemky získala darem od Napoleona, i když to je sporné."
„Proč?" otázal se Prycer, oblečený v krátkých kalhotách a tričku. „O majetku a dědictví se musely vést záznamy."
„Jak jsem řekl, původní záznamy se ztratily a byly nahrazeny novými. Našli se i takoví, kteří prohlašovali, že jsou to padělky vyrobené na zakázku mladičkého Guillauma, že Matareseovi nikdy žádného Bonaparta, Třetího nebo Druhého, a už vůbec ne Prvního ani neznali. Nicméně v době, kdy se tyto pochybnosti objevily, už byla rodina příliš bohatá na to, aby ji někdo zpovídal."
„Jakto?"
„Guillaume nebyl nic menšího než finanční génius. Ještě mu nebylo ani třicet, když se stal nejbohatším a nejmocnějším velkostatkářem a majitelem půdy na Korsice. Rodina doslova řídila ostrov a francouzská vláda s tím nemohla nic dělat. Matareseovi představovali zákon sami o sobě, pobírali výnosy z hlavních přístavů, příspěvky a úplatky ze vzrůstajících zemědělských odvětví a od projektantů letovisek, kteří museli využívat jejich vybavení v docích a jejich silnice. Říkalo se, že Guillaume je první Corso, což je korsická obdoba Černé ruky, mafie. Ve srovnání s ním vypadali pozdější kmotři jako strašpytlové, caponeovští gangsteři jako špatně vychované děti. I když se nevyhýbali násilí, krutému násilí, používalo se ho minimálně a k velkému efektu. Baron vládl pomocí strachu a respektu, nikoliv tvrdých trestů."

„Copak mu Paříž nemohla prostě zrušit podnikání nebo se ho zbavit?" přerušil jej Prycer.
„Udělali něco horšího. Zruinovali dva z baronových synů -zničili je. Oba zemřeli násilnou smrtí a od té doby už nikdy nebyl baron stejný jako dřív. Krátce poté Guillaume vymyslel a naplánoval svou tak zvanou vizi. Mezinárodní kartel, o jakém se Rothschildům ani nesnilo. Zatímco Rothschildové představovali uznávanou bankéřskou rodinu v celé Evropě, Guillaume se vydal opačným směrem. Zverboval za spojence kdysi mocné muže a ženy. Rekrutovali se z lidí, kteří v minulosti přišli o ohromný majetek - zděděný nebo našetřený - a stejně jako on toužili po pomstě. Tito první členové zůstávali v ústraní, mimo dosah veřejného zájmu, a řídili své podniky zpovzdálí. Do vedoucích funkcí dosadili nastrčené figurky, jako třeba právníky, a když už byla řeč o Bonapartech, používali taktiku proklamovanou Napoleonem Prvním, který řekl: Dejte mi dostatek medailí a já vám vyhraju každou válku. Původní členové Matareseovy organizace rozdávali plnými hrstmi funkce, úřady a přemrštěné platy, a to z jediného důvodu: Chtěli zůstat v anonymitě, jak nejvíc to šlo. Víte, Guillaume pochopil, že jeho plán na vytvoření globální finanční sítě se může vydařit jen tehdy, když jeho klíčoví hráči budou navenek absolutně čistí, mimo podezření z korupčních praktik."
„Obávám se, že to není v souladu s tím, co mi bylo při instruktáži sděleno," namítl agent CIA. „Popravdě řečeno, je zde přímo rozpor."
„Ale, opravdu?"
„Ano, pane. Ty dva zdroje, které oživily náš zájem o jméno Matarese - důvod, proč jsem tady -, je popsaly jako zlo. První je nazval absolutním, druhý ztělesněným zlem. Jelikož tato dvě prohlášení podali dva staří, vzdělaní lidé tváří v tvář bezprostřední smrti, považoval by je i soud za platná... Vy jste mi popsal něco jiného."
„Máte pravdu a současně se mýlíte," odvětil Scofield. „Popsal jsem Guillaumovu vizi, jak ji vytvořil, a jestli si myslíte, že byl svatý, hluboce se mýlíte. Samozřejmě toužil po absolutní moci, ale součástí jeho génia bylo rozpoznávání praktických a filozofických imperativů..."
„Noblesní jazyk," přerušil jej Prycer.
„A velmi opravdový," dodal bývalý zpravodajský důstojník, „velice podstatný. Když se nad tím zamyslíte, Matarese předběhl téměř o století svou dobu. Chtěl vytvořit to, co bylo později nazváno Mezinárodní měnový fond. Aby toho dosáhl, museli jeho následovníci působit skrz naskrz legitimně, být čistí jako křišťál."
„Za předpokladu, že jsem dostal správné informace, se jim tedy muselo něco stát. Něco se změnilo."
„Vskutku se něco změnilo, protože v tomto ohledu máte pravdu. Z Matareseových následovníků se staly zrůdy."
„Co se přesně stalo?"
„Guillaume zemřel. Někdo říká, že zemřel při souloži se ženou o padesát let mladší, když mu bylo přes osmdesát, další věří jiné verzi. Jeho dědicové - tak jim říkal - se začali slétat jako včely na medový plást. Aparát odnoží Matareseovy organizace po celé Evropě a Americe se dal do pohybu, peníze - a co bylo důležitější, tajné informace - proudily tam a zpět každý týden, ne-li každý den. Byla to neviditelná chobotnice, tiše pozorující a účinně vyhrožující, že odhalí nečisté praktiky a nezasloužené nadměrné zisky dosažené v různých oborech průmyslu a peněžnictví na národní i mezinárodní úrovni."
„Zpočátku tedy šlo o jakýsi vlastní kontrolní aparát týkající se podnikání - na národní i mezinárodní úrovni, abych zopakoval vaše slova."
„To je asi nejvýstižnější definice, jakou jsem kdy slyšel. Koneckonců, kdo ví lépe, jak porušovat zákony, než zkorumpovaná policie, která je má ve skutečnosti chránit? Dědicové se toho chytili. Tajné informace už se mezi jednotlivými větvemi nepoužívaly jako výhrůžka, místo toho se začaly prodávat. Zisky prudce vyletěly nahoru a Guillaumovi následníci si činili nárok na stále větší kus koláče. Podmanili si rozsáhlá teritoria a stali se doslova kultem podsvětí -myslím opravdový kult se všemi náležitostmi. Stejně jako Cosa Nostra, noví členové v různém postavení skládali obřadně přísahu, horní vrstva se nechávala modře tetovat na znamení příslušnosti k vyvoleným."
„To zní šíleně."
„Bylo to šílené, ale taky účinné. Jakmile se nový člen organizace osvědčil, byl zajištěn na celý život. Finanční jistota, ochrana před zákonem, osvobození od obvyklých stresů běžného života -pokud poslouchal nebo poslouchala své nadřízené bez zpochybňování jakéhokoliv rozkazu."
„A zpochybnit jakýkoliv rozkaz znamenalo konec," prohlásil Prycer.
„To se rozumělo samo sebou."
„Takže v zásadě popisujete Mafii nebo Korsické bratrstvo." „Obávám se, že se opět mýlíte, pane Prycere, a to zásadně." „Když už piju brandy ve vašem domě,

což je pohostinnost, s níž jsem v žádném případě nepočítal, nechtěl byste mi říkat Camerone nebo prostě Came jako většina lidí? A samozřejmě mi můžete oba tykat."
„Proč ne? A nabídka je oboustranná - od nás obou. Jak už jsi slyšel od mé ženy, já jsem Bran. Moje sestra neuměla vyslovit Brandon až do svých asi čtyř let, tak mi říkala Bran, a už mi to zůstalo."
„Mně to taky zůstalo od mladšího bratra." „Bran a Cam," zanotoval Scofield, „to zní jako právnická kancelář."
„Byl bych potěšen - ne, poctěn - jakýmkoliv spojením. Četl jsem tvůj služební spis."
„Většinou se tam přehání, aby moji nadřízení vypadali dobře. Tvé kariéře by spojování se mnou vůbec neprospělo. Často mne považovali za odpadlíka nebo něco horšího, mnohem horšího."
„Tím se nebudu zabývat. Proč se zase mýlím? Zásadně."
„Protože Matareseova organizace nikdy nenajímala bandity; nikdo nikdy nešplhal po žebříčku nahoru zásluhou počtu obětí. Zabíjeli, to ano, když dostali rozkaz, ale žádné háky, žádné brokovnice, žádné řetězy v řece - obvykle ani žádné mrtvoly. Pokud rada Matareseů - a byla to jen ona - chtěla propagovat opravdovou brutalitu, zaplatila si tajně teroristy, aby ji nebylo možné vystopovat. Ale nikdy nezaměstnávala na takovou práci své členy. Byli manažeři."
„Byli to nenasytní parchanti."
„Někteří ano," Scofield se sám pro sebe uchechtával, když pomalu upíjel ze své brandy. „Byli to elitáři, Camerone, vysoko nad obyčejnými lidmi. Sečteno a podtrženo, byli to špičkoví absolventi nejkvalitnějších universit na obou stranách Atlantiku, nejlepší a nejbystřejší kapitáni průmyslu i vládní činitelé. Podle svých vlastních představ si spočítali, že časem dosáhnou neslýchaných úspěchů; Matareseova organizace představovala pouhou zkratku. Jak už se do ní však jednou dostali, zachytili se a ze zkratky se stal svět, z něhož nebylo úniku."
„A co zodpovědnost? Rozlišování mezi dobrem a zlem? Chceš říct, že tato armáda nejlepších a nejschopnějších neměla žádný smysl pro morálku?"
„Jsem si jistá, že někteří ho měli, pane Prycere..., Camerone," doplnila Antonia Scofieldová, která se protáhla bílým průchodem na osvětlenou verandu. „A stejně tak nepochybuji, že pokud vyjádřili výhrady k zločinům, byli krutě ztrestáni... Vesměs je postihly smrtelné nehody." „To je barbarství."
„Tak to chodí u nových Matareseů," dodal Brandon. „Morálku nahradila absence volby. Víš, přicházelo to postupně, a než pochopili, neměli možnost utéct. Žili navýsost výstřední, přesto však podivně normální životy s manželkami a dětmi, a neskutečně utráceli. Už sis udělal obrázek, Came?"
„S jasností nahánějící hrůzu... Vím toho málo - ne moc -o tom, jak ses setkal s Vasilijem Talejnikovem a šli jste po Matareseově organizaci, ale v tvém tehdejším popisu událostí něco chybí. Mohl bys mi ho prosím doplnit?"
„Určitě to udělá," odpověděla žena. „Že, drahoušku?" „Slyšíš ji? Už zase," pohlédl Scofield láskyplně na Antonii. „Můj popis nebyl úplný, protože studená válka byla pořád pěkně horká a někteří hlupáci chtěli udělat z Vasilije, našeho sovětského nepřítele, jednoho ze zloduchů. Já jsem se na tom nechtěl podílet."
„Zvolil vlastní smrt, abychom my mohli žít, Camerone," řekla Antonia, když přecházela k bílému křeslu, kde seděl její manžel. „V hrozných bolestech se vrhl proti nepříteli a umožnil nám uprchnout. Bez jeho oběti by nás oba zastřelili."
„Ze zarytých nepřátel spojenci, dokonce přátelé, za něž dáváte svůj život?"
„Nechodil bych až tak daleko, přemýšlím o tom celé roky. Nikdy jsme nezapomněli, co jsme si navzájem provedli, ale myslím, že usoudil, že jeho zločin byl těžší. Zabil mou ženu, já zabil jeho bratra... Je to minulost; nic se na tom nedá změnit."
„Řekli mi o tom," přiznal Prycer. „Taky mi řekli, že jsi byl označen jako beznadějný případ. Chceš o tom mluvit?"
„O čem bych měl mluvit?" odvětil Scofield tiše. „Stalo se to."
„O čem bys měl mluvit?" opakoval ohromený agent CIA. „Pro Kristovy rány, tvoje vlastní organizace, tvoji nadřízení, nařídili tvou popravu!"
„Zvláštní, nikdy jsem je nepovažoval za své nadřízené. Většinou spíš naopak."
„Víš, co mám na mysli..."
„Vím, jistě že vím," přerušil ho Bran. „Někdo se přepočítal, a protože jsem věděl, kdo to je, rozhodl jsem se ho zabít. Pak jsem si spočítal, že by mě zcela určitě dopadli a on za to nestojí. Takže jsem místo zloby zvolil smír. Vyložil jsem si karty a vyšlo mi, že na tom vydělám."
„Zpět k Talejnikovovi," začal Cameron. „Jak to s vámi dvěma začalo?"
„Jsi chytrý, Came. Klíč je pořád na začátku, musí se odemknout první dveře. Bez nich nemůžeš vejít do dalších."

„Bludiště se dveřmi?"
„Víc než si dokážeš představit. Na začátku... Bylo to dost šílené. Talejnikov a já jsme v tom prostě uvázli. Došlo ke dvěma vraždám, byly zabity dvě mimořádné osobností. Na naší straně generál Anthony Blackburn, předseda Spojeného výboru náčelníků štábů, a na sovětské Dimitrij Jurijev, jejich přední nukleární fyzik."
„Zástupce ředitele Shields se o něm zmínil a já jsem si na to vzpomněl. Slavný Rus roztrhaný na kusy vzteklým medvědem."
„Ano, tak zněla všeobecně rozšířená verze. Zraněný medvěd postřelený muži, kteří ho bičem popoháněli na Jurijevovu stopu. Na světě nenajdeš nic zběsilejšího, než je obrovský zraněný medvěd, jehož nozdry nasávají pach vlastní krve. Vyčenichá celou
skupinu lovců a všechny je roztrhá na kusy, pokud ho nezabijí... Moment! Frank Shields? Buldočí tvář s těma přimhouřenýma očima, jaká nikdy nikdo neviděl, ještě pořád sedí v Langley?"
„Cení si tě hodně vysoko..."
„Možná teď, ale když jsme spolu sloužili, tak ne. Frank je purista; muže jako já nikdy netoleroval. Ale analytici mají sklon zvažovat protichůdné alternativy."
„Mluvil jsi," skočil mu do řeči Prycer, „o těch dvou vraždách."
„Tady musím odbočit, Camerone. Slyšel jsi někdy výraz banalita zla ?"
„Jistěže."
„Jak tomu rozumíš?"
„Mám za to, že se jedná o strašné skutky opakované s takovou frekvencí, že se stanou samozřejmostí, zevšední - jsou banální."
„Velmi dobře. Tak to se stalo Talejnikovovi a mně. Vasilij a já jsme byli tehdy považováni za přední experty na zabíjení při zpravodajských černých operacích a vědělo se, že máme oba svou oblíbenou zbraň a oblíbenou metodu. Spíš než o realitu šlo o mýtus. Ve skutečnosti kromě toho, co jsme si provedli navzájem, jsme za celých dvacet let spáchali dohromady jen čtrnáct vražd. On jich měl na kontě osm, já šest, ale dost se o nich psalo a vznikly legendy. Ke Carlosovi zvanému Šakal jsme měli opravdu hodně daleko, ale často nás k němu přirovnávali. Mýty jsou hrozná věc."
„Myslím, že chápu, kam míříš," přitakal Prycer. „Každá strana obviňovala tu opačnou, že vyslala svého nejlepšího atentátníka -tebe a Talejnikova."
„Přesně, ale ani jeden z nás s těmi vraždami neměl nic společného. Jenže byly provedeny tak, jako bychom tam nechali svoje vizitky."
„Ale jak jste se dali dohromady? Určitě jste nezvedli telefon a nezavolali si."
„To by teda byla sranda! Haló, centrála KGB? Tady je Beowulf Agate. Byli byste tak hodní a sehnali proslulého soudruha plukovníka Talejnikova, krycí jméno Serpent, a sdělili mu, ze jsem na drátě, jestli by souhlasil, že bychom si popovídali. Víte, oběma nám hrozí vyhazov z důvodů, které jsou neoprávněné, a to je docela hloupé, nemyslíte?"
„Ten Beowulf Agate je... podnětný pseudonym," poznamenal důstojník CIA.
„Ano, vždycky se mi zdál nápaditý," odvětil Scofield. „Svým způsobem i v ruštině. Jak víš, oni častěji používají první dvě jména a příjmení vynechávají."
„Brandon Alan... Beowulf Agate. Máš pravdu. Ale když jsi tedy netelefonoval na KGB, jak jste se setkali?"
„První tah v naší smrtící šachové hře provedl Vasilij. Aby mohl začít, musel se dostat ze Sovětského svazu, protože mu hrozila popravčí četa - důvody jsou příliš spletité, abychom se jimi zabývali; a za druhé, kdysi všemocný předseda KGB mu v hodince smrti pošeptal jméno Matarese..." „Uniká mi smysl," vložil se Prycer. „Přemýšlej. Máš pět vteřin."
„Dobrý bože," vydechl Cameron tiše s přimhouřenýma očima. „Matarese? Oni zavraždili oba muže? Jurijeva a Blackburna?" „Uhodl jsi, agente." „Proč?"
„Protože jejich chapadla pronikla až do generálních štábů obou supervelmocí a horké hlavy na obou stranách si řekly, že zabít oba je skvělý nápad, pokud se dokonale zametou stopy. Matareseovi lidé o tom zpravili jen minimum lidí ve Washingtonu a v Moskvě, vykonali vraždy a narafičili všechno tak přesvědčivě, aby falešné stopy vedly k Vasilijovi a ke mně." „Prostě jen tak? Ale znovu, proč?"
„Protože to tak dělali celá léta. Krmili obě supervelmoci informacemi o nových zbraních hromadného ničení na opačné straně, čímž je nutili neustále zvyšovat výrobu, až závody ve zbrojení dosáhly kolosálních rozměrů. V průběhu té doby vydělávala Matareseova organizace miliardy, z nichž šikovně uplácela své klienty, kteří měli na ministerstvech obrany na starosti zásobování a výzbroj."
„Jdeš na mě moc rychle... Takže Talejnikov podnikl první krok?"
„Poslal mí zprávu z Bruselu: Buď jeden druhého zabijeme, nebo si spolu promluvíme. Nějak se sem dostal a po několika setkáních, kde jsme se fakt málem zabili, jsme se konečně začali bavit. Domnívali

jsme se, že jedině intervence sovětského generálního tajemníka a amerického prezidenta může horké hlavy zkrotit a udržet na uzdě, když naše jména, naše osobnosti, chceš-li, přivedly obě země na pokraj války. Navzájem se přesvědčili, že za ty vraždy není odpovědný ani jeden národ, že Talejnikov ani já jsme se nepohybovali v blízkosti místa činu."
„Jestli můžu," přerušil vypravování Cameron se zdviženou dlaní proti světlu svíčky. „Jak už jsem řekl, pamatoval jsem si Jurijevovu smrt, protože byla tak děsivá, ale nevzpomínám si na vraždu generála Blackburna; možná jsem byl příliš mladý. Předseda Spojeného výboru náčelníků štábů nemá pro desetiletého kluka příliš velký význam."
„Nevzpomněl by sis na to, ani kdyby ti tehdy bylo dvakrát tolik," odvětil Scofield. „Podle oficiálních zpráv zemřel Anthony Blackburn doma na zástavu srdce, když četl bibli ve své knihovně. Ve skutečnosti byl zavražděn v luxusním bordelu v New Yorku při velmi výstředním sexu."
„Proč se zaměřili zrovna na něho? Jen proto, že měl funkci předsedy Spojeného výboru náčelníků štábů?"
„Blackburn nebyl jen loutka, byl to geniální taktik. V určitém ohledu ho Sověti znali líp než my; studovali ho v Koreji a ve Vietnamu. Věděli, že za primární úkol považuje stabilitu."
„Dobrá, teď už tomu rozumím. Takže ty a Talejnikov jste spolu hovořili. Jak vás to dovedlo k Matareseům?"
„Někdejší předseda KGB - jmenoval se tuším Krupský - byl postřelen, utrpěl velmi vážné zranění, a tehdy si zavolal Vasilije. Řekl mu, že si udělal analýzu hlášení o zabití Jurijeva a Blackburna, na jejímž základě dospěl k závěru, že vraždy jsou dílem tajné organizace zvané Matarese, která má kořeny na Korsice. Vysvětlil Vasilijovi, že se organizace neustále rozpíná, vydírá vysoké státní úředníky a získává mimořádnou moc ve svobodném světě i v zemích východního bloku."
„A tenhle Krupský s ní spolupracoval?" zajímal se Prycer.
„Řekl, že s nimi spolupracujeme všichni, že už to trvá celá léta. Vyslaly se signály, konaly se schůzky v lesích, kde nikdo nemohl být spatřen, uzavřely se ty nejšpinavější dohody - zabij ho nebo zabij ji, my ti zaplatíme."
„A to jim prošlo?"
„Na obou stranách," odpověděl Scofield. „Byla to jejich chapadla, její chapadla. Věděli, co extremisté chtějí, a obstarali výsledky nevystopovatelné ke klientům."
„Přece musely existovat záznamy o výplatách. Jak je platili?" „Byl v tom hrozný zmatek, v podstatě se kupovalo všechno, co se nedalo koupit legálně nebo morálně. Sověti s tím měli trochu problémy, ale my jsme nezůstávali moc pozadu. Když to řeknu bez obalu, naše vlády nebyly oficiálně ve válce, ale my ano. Byl to nepředstavitelný bordel, a my jsme byli ty sračky - na obou stranách."
„Podáváš to dost cynicky, nemyslíš?"
„Ano, samozřejmě," podotkla Antonia Scofieldová. „Muži jako můj manžel a Vasilij Talejnikov zabíjeli na útěku, vrahové, kteří museli brát životy mužům a ženám, o nichž věděli, že jinak by zabili oni je. A proč? Supervelmoci předstíraly sblížení, proklamovaly zmírnění napětí - nebo jak tomu říkaly - na přehlídkách a v průvodech s kapelami, zatímco agenti jako Brandon Scofield a Vasilij Talejnikov měli rozkazy nepřestávat zabíjet. Jakou to má logiku, Camerone?"
„Na to neumím odpovědět, paní Scofieldová - Antonie. Byla jiná doba."
„Jaká je tvoje doba, Came?" opáčil Beowulf Agate. „Jaké máš rozkazy ty? Po čem jdeš?"
„Po teroristech. Matareseova organizace podle mě představuje nový druh terorismu."
„Naprosto správně, mladý muži," souhlasil Scofield. „Její členové možná nemasakrují lidi ani nevyhazují budovy do povětří -platí za to, aby tyto věci prováděl někdo jiný, často neznámí, předem naprogramovaní psychopati - ale mohou a budou dělat všechno sami, pokud to bude součástí jejich strategie."
„Strategie čeho?"
„Nenávistného mezinárodního kartelu, uzurpujícího si pro sebe veškerou ekonomickou moc."
„Aby se dostali kamkoliv, kde můžou zlikvidovat konkurenci."
„A jsi u toho."
„A co přijde potom, Camerone?"
„Nevím, co máš na mysli..."
„Mám na mysli, co přijde potom, co bude dál? Nejdůležitější světová finanční centra pod vládou jediné autority. Co bude následovat?"
„Státy," zašeptal Cameron a oči se mu opět zúžily. „Každý, kdo má velké zdroje peněz, diktuje politiku. Ale mohlo by to opravdu dojít tak daleko?"

„V historii najdeme spoustu příkladů - egyptští faraonové, Římané, kteří paralyzovali senát, takže vládnoucí císařové řídili všechno. Dnes to má jen jinou podobu, modernější, komputerizovanou. Fúze, násilná převzetí, mezinárodní monopoly, ale nic nového pod sluncem. A ti, kteří chtějí všechno, také všechno dostanou, pokud je někdo nezastaví."
„Kdo je zastaví?"
„Já ne, bůh je mým svědkem, že já už nemám zájem. Snad se lidé - nezasvěcení, obyčejní lidé - probudí a zjistí, že jejich svoboda je vysávána bezedným aparátem finanční nadvlády. Právě o to usiluje Matareseova organizace. Výsledkem jsou policejní státy -všude. Jinak by nemohla přežít."
„Ty si opravdu myslíš, že by se to mohlo stát?"
„Záleží na tom, kdo stojí v čele a jak daleko už pokročili. Popravdě řečeno, ano, mohlo by se to stát. Představ si, že by se spojily General Motors, Ford, Chrysler, BMW, Toyota, Volkswagen a další dva nebo tři výrobci a ovládli by světový automobilový průmysl. Není to tak za vlasy přitažené."
„A jakmile získají absolutní ekonomickou moc, půjdou po té politické," dodal Prycer.
„Mám podezření, že ti lidé už zaujali významné pozice, jako se jim to podařilo před třiceti lety. Jeden z nich se málem stal prezidentem Spojených států. Taky v podstatě řídili naše ministerstvo zahraničí a měli obrovský vliv ve Sněmovně i v Senátu. Když se teď tak evidentně rozmohli v mezinárodním měřítku, dá se předpokládat, že kontrolují britské ministerstvo zahraničí, Řím, Ottawu, Bonn i Paříž - dost otřesná představa, co? Můj bože, za pár let strčí Matareseové politiky do kapsy a my všichni budeme tančit, jak budou pískat."
„Říká se tomu terorismus bílých límečku. To je teda termín." „Smrtonosný, Came. Protože když si jednou postaví svoje základy, nepřipustí žádnou opozici."
„Oni ji zjevně nepřipouštějí už teď," podotkl Prycer. Pověděl Scofieldovi o čtyřech vraždách; francouzský finančník, španělský lékař, Angličanka a italský hráč póla na Long Islandu.
„Víme, že smrt toho Francouze má s Matareseovou organizací nějakou spojitost," pokračoval Prycer. „Potvrdila to jeho vlastní slova. Taky ve finančních záležitostech ostatních se podle nejnovějších informací Franka Shieldse vyskytují podivné mezery, pokud se týká peněz."
„Mžoural se v tomto směru málokdy plete," uznal Beowulf Agate. „Vždycky byl velice rafinovaný, pokud šlo o mezery. Hledal vzory a schémata, a když žádné nenašel, hledal něco jiného." „To něco jiného je v tomto případě Matareseova organizace. Vraždy se odehrály v průběhu osmačtyřiceti hodin, pachatelé se vypařili, žádné stopy, žádná vodítka..." „To odpovídá," přerušil ho Scofield.
„A proč je stopa vedoucí k původu jejich bohatství tak komplikovaná?" pokračoval Cameron. „Frank použil výraz amorfní; myslím, že tím myslel nedefinovaná, neurčitá."
„Určitě to tak myslel." Prošedivělý někdejší zpravodajský důstojník se znovu tiše zasmál, spíše pro sebe. „Kolik znáš milionářů, kteří ochotně sdělují informace o svém portfoliu, zvlášť když zdroje jejich příjmů mohou mít diskutabilní podobu, bez ohledu na to, jak jsou staré?"
„Neznám tolik milionářů, aspoň ne osobně." „Teď znáš mě."
„Ty jsi..."
„To by k tomuto tématu stačilo. Už ani slovo. Chápeš, co tím myslím?"
„Raději bych nechápal, ale ve světle tvých služebních záznamů to budu považovat za mimořádné odstupné. Kde začneme? Kde mám začít?"
„Řekls to sám, peněžní stopa. Hledej původ peněz," odvětil Scofield. „Frank Shields je dobrý, ale je to analytik. Zpracovává čísla, pracuje s papíry, s počítačovými výstupy tabulek, grafů
a čeho ještě. Ty musíš jednat s lidmi, ne elektronickými reprodukcemi."
„Dělal jsem tu práci dřív," dodal Prycer, „a mám v nové technologie důvěru. Mohou překlenout hranice a sledovat a poslouchat, ale nemohou hovořit s muži a ženami, které musíme konfrontovat. To se nedá ničím nahradit. Ale kde mám začít pátrat po původu peněz?"
Beowulf Agate se zamyslel. „Protože nemůžeš najít vrahy, začni s oběťmi. S jejich rodinami, právními zástupci, bankéři, třeba i blízkými přáteli nebo sousedy. Kontaktuj každého, kdo by mohl vědět cokoliv o jejich chování a názorech, o tom, co kdy mohli o sobě říct. Je to zatraceně nudná práce - což k tvé profesi patří - ale možná otevřeš dveře, které vedou z bludiště ven."
„Proč by někdo z nich měl se mnou mluvit?"
„To je přece jednoduché. Agentura má kontakty, Frank má kontakty. Dají ti pověřovací listiny. Ty se pokoušíš najít vrahy jejich blízkých a zpravodajské služby ti poskytnou otevřenou cestu."
„Otevřenou cestu? Co to znamená?"

„Vytvořili jsme si vlastní žargon. Jednoduše to znamená, že máš oprávnění klást otázky."
„Jaké oprávnění?"
„Koho to zajímá? Budeš mít pověření."
„Takhle jednoduché to přece být nemůže..."
„Jednoduchost je mateřským mlékem zpravodajštiny, Camerone. Bohužel ti to musím znovu připomenout."
„Tomu rozumím i nerozumím zároveň."
„Tak o tom ještě trochu přemýšlej."
Klenutým průchodem náhle vběhla do místnosti Antonia Scofieldová s výkřikem: „Brane, šla jsem na verandu zhasnout světla a na obzoru jsem uviděla oheň. Myslím, že to byl výbuch."
„Zhasněte svíčky!" nařídil Scofield. „Ty pojď se mnou, Came!" Jako pěšáci prodírající se džunglí se Beowulf Agate s Cameronem v patách rozběhli skrz husté listoví po sotva znatelné stezce. Při odchodu z domu Prycer ještě duchapřítomně popadl svou leteckou tašku a zahlédl Scofielda, jak se natahuje pro hranatý kožený předmět na stole. Když si prorazili cestu přes několik živých plotů, ocitli se na kamenité pláži, kde panely zachycovaly paprsky karibského slunce.
„K zemi!" zavelel starší muž otvíraje kožený kufřík, z něhož vytahoval velký dalekohled pro noční vidění. Prycer otevřel svou tašku a učinil totéž. Společně prozkoumávali horizont. V dálce na vodě se chvěla záře, doprovázená nepravidelnými záblesky světla.
„Co o tom soudíš?" zeptal se Scofield.
„Hned ti to řeknu," odpověděl Cameron a sáhl do tašky pro mobilní telefon s nastavenými volbami, „ale teď mě strašně píchá v žaludku."
„Jako by v něm byla díra, že?"
„Velká díra, pane Scofielde."
„Znám to. Nikdy se to nezmění."
„Kristepane," vyhrkl Prycer. „Mc. Nikdo se nehlásí!"
„Tvůj člun?"
„Člun pobřežní stráže. Vyhodili ho do povětří. Ty děti..., vždyť to byly teprve děti! Všichni jsou mrtví."
„Možná přijdou až sem..."
„Oni? Kdo?"
„Ti, co potopili ten kutr," odvětil Scofield ledově. „Jsme součástí miniaturního souostroví, šest nebo sedm miniostrovů, ale mohou se soustředit na tento."
„Kdo jsou oni? Pašeráci narkotik, kteří se zbavili svých pronásledovatelů?"
„To bychom měli velké štěstí, mladý muži, a to říkám v hlubokém zármutku nad těmi dětmi."
„Co tím myslíš? Chceš naznačit, že jdou po mně? Pokud ano, tak je to bláznovství! Vyplul jsem z levoboku - loď směřovala na západ - a čekal jsem, až se obloha zatáhne, než vyrazím. Nikdo mě nemohl vidět, jedině odtud - to znamená ty."
„Ne, Camerone, nejdou po tobě; sledovali tě, ale po tobě nejdou. Tobě se podařilo něco, co jsem pokládal za nemožné: zatáhl jsi mě zpátky do pekla. Mají mapy, mají polohu. Když ne dnes večer, tak dřív nebo později ano."
„Mrzí mě to, to jsem nechtěl! Snažil jsem se zvážit každičký pohyb, abych vás oba chránili"
„Nevyčítej si to. Ani tak zkušený člověk jako ty na ně nemůže být připravený, to dokáže jen málokdo. Ale jestli to bude dnes večer, pak někdo, kdo je připravený, pro ně má nachystané překvapení."
„Cože?"
„Vysvětlím ti to později. Zůstaň tady, vrátím se nejpozději za pět minut." Bývalý supertajný agent se postavil.
„Kdo jsou oni?" otázal se Prycer.
„Musím to říkat?" zareagoval Scofield. „Matarese, mladý muži."

05 KAPITOLA

Cameron sklíčený zármutkem a zmítaný vztekem se s vypětím vůle přinutil ke klidu a pevně sevřel dalekohled pro noční vidění. Pulzující zář pomalu hasla, až ji nakonec pohltila tma. Oheň spolklo moře, co bylo, zmizelo. Prycer pomalounku pohyboval dalekohledem a zastavil jej pokaždé, když mezi mraky probleskl kousek měsíčního světla - doleva, doprava - nad místo, kde se utopily ohýnky, pak dolů pro případ, že by se tmou pokradmu blížilo nějaké plavidlo.
Tam! Malá černá silueta, osvětlená mdlým měsíčním přísvitem. Zdálo se, jako by nabrala kurz přímo na Outer Brass 26 -nebo tam opravdu směřovala? Kam šel

Scofield? Jako by mu četl myšlenky - Prycer zaslechl šelestivý zvuk listoví, jak Beowulf Agate odhrnoval palmové větve, jeho žena Antonia v závěsu za ním. Každý z nich nesl cosi na pohled těžkého. Scofieldovu věc rozpoznal první - raketomet. Objemný pytel z hrubé tkaniny, který napůl nesla a napůl táhla jeho žena, očividně obsahoval munici.
„Něco nového?" otázal se Bran a přitom vzal od Antonie pytel a usazoval raketomet na kameny vyčnívající z písku.
„Další člun, příliš vzdálený na zaměření, ale vypadá to, jako by směřoval k nám."
„Na obou stranách má několik malých kousků země, těžko říct ostrovů. Ten, kdo řídí tu loď, může směřovat k nejbližšímu - my jsme asi tak třetí."
„To není moc velká útěcha..."
„Mohla by stačit," vpadl mu do řeči Scofield. „Chci vědět, jaké vybavení má na palubě." „Co na tom záleží?"
„Dost na to, abych se rozhodl, jestli ho vyhodit do povětří, nebo ne. Těžké radarové antény, satelitní paraboly - na tom velice záleží, věř mi."
„Jestli spustí kotvu blízko pláže, budeš ho muset zničit."
„Dobrý bože, právě jsi mě přivedl na nový nápad!" vykřikl starší muž a otočil se k ženě.
„Pořád říkám, že jsi blázen," podotkla Antonia Scofieldová a přikrčila se za manžela.
„Ne tak úplně," oponoval Beowulf Agate, „máme výhodu, všechny výhody! I teď můžeme s jistotou říct, že se jedná o poměrně malé plavidlo. Kolik členů posádky může mít? Čtyři, pět,
šest?"
„Uznávám, že tvá logika má něco do sebe," řekla Antonia bez nadšení, „a přinesu z domu další zbraně." S těmito slovy se otočila a zmizela v porostu
„Vůbec nechápu, o čem jste vy dva mluvili."
„Někdy mám pocit, Came, že jsi trochu natvrdlý."
„Hele, nech toho a raději mi řekni, co máš v úmyslu, ano?"
„Jako bývalý profesionál si myslím, že by nebylo špatné se dostat na palubu té lodi a zabrat si ji pro sebe. Mohli bychom se hodně dozvědět, nemyslíš? Můžeme je vytáhnout sem a převzít velení, vyměnit si role. Oni se stanou terčem."
„Aha, už chápu, jak to myslíš!" zvolal Prycer. „Musí udržovat spojení mezi lodí a pevninou. Jestli někdo vstoupí na ostrov, zmocníme se ho, ukážeme mu tvůj raketomet namířený na jejich loď a vysvětlíme, že jeden nepřátelský pohyb znamená jejich konec."
„Tak nějak si to představuju."
„Pro co Antonia šla?"
„Přinese tři samopaly MAC-10. Mají delší a přímější dostřel. Jsou taky velmi speciální, mají namontované tlumiče; slyšíš přerušované prskání, ale ne hlasitou dávku. Zastáváme teorii, že když už budeme někdy muset skutečně střílet, tak at můžeme utéct, ne odkrývat své pozice."
„Ona o těch věcech něco ví?"
„Tolik co my dva. Udržuje kontakt se světem, který já jsem opustil, mnohem víc než já. Nemůže zapomenout, jak dlouho jsme byli psanci na útěku - myslí si, že jsme jimi pořád. Myslím, že by si mohla navléct akvalung a vyhodit do povětří torpédoborec, pokud by některému z nás - nebo Talejnikovovi - hrozilo nebezpečí."
„Tomu říkám správná žena."
„Je úžasná," souhlasil Beowulf Agate dojatě. „Bez ní bychom ani já, ani Vasilij nepřežili... Tamhle jde!"
„Pro sebe jsem si vzala uzi," vychrlila Antonia lapajíc po dechu, když odhrnovala dlouhé větve poslední palmy a hodila zbraně na zem. „Je lehčí a nejlepší na krátkou vzdálenost." Pak shodila z ramene plátěnou tašku. „Přinesla jsem šedesát nábojů pro každého; jsou v těch plastových sumkách s červenými pruhy; moje jsou v modré..."
„Máš v té své kouzelné tašce baterku, Came?"
„Jistěže."
„Tak ji vytáhni, zapni a mávej zmateně kolem dokola. Nezaměřuj přesně na loď, ale kličkuj kolem ní. Nechceme, aby ji naše oběti minuly bez povšimnutí."
„Doufám, že víš, co děláš," odpověděl Cameron. „Abych parafrázoval tvou odpověď, chlapče, vím i nevím. Ale může to být zkratka, a tu vždycky hledáme, ne?"
„Bez námitek," souhlasil Prycer, rozsvítil silnou baterku a kroužil jí proti temné obloze, až nakonec v dálce vykroužil oblouk kolem rychle se přibližující siluety.
„Změnil kurz!" zvolal Scofield. „Směřoval ke Čtyřiadvacítce a otočil se! Dobrá práce, mladíku." „Co teď?" otázal se Cameron.

„Pošlou sem člun," předvídala Antonia. „Půjdu doprava na konec pláže a ty to vezmeš vlevo, Came." „A co potom?" chtěl vědět mladší muž.
„Uvidíme, co se sem přižene," odpověděl Scofield, raketomet upevněný mezi skalami. „Budu mířit přímo na člun. Ti, kdo zůstanou na lodi, se shromáždí na palubě... Pak zjistíme, jaké jsou naše šance."
„A co když mají to samé co ty?" napadlo Camerona. „Nebo dělo ráže sedmdesát pět milimetrů a tříštivé granáty. Mohli by vyhodit do povětří celý ostrov!"
„Pokud to mají, já to uvidím, a jestli zahlédnu někoho, jak k tomu běží, tak vyletí z vody ta kocábka."
Malý rybářský trauler pokračoval v plavbě k ostrovu Outer Brass 26, a když se přiblížil na vzdálenost sto padesát metrů,
objevila se na jeho přídi silueta těžkého kulometu, který by byl dost velký a výkonný, aby rozstřílel kutr pobřežní stráže. Tři muži - víc jich na palubě nebylo - spustili na vodu gumový člun s přívěsným motorem. Pak se na můstku objevil kapitán s dalekohledem na krku a velkým pouzdrem s pistolí zavěšeným u pasu. Vydal rozkaz ke spuštění kotvy, zvedl dalekohled k očím a otočil se k ostrovu.
„Ten obličej znám!" zvolal Prycer překvapeně. „Je to Švéd. Stockholm ho má na seznamu teroristů. Patří mezi podezřelé z vraždy ministerského předsedy Palmeho."
„Našel domov," odvětil Scofield. „Teď se chci opravdu dostat na palubu."
„Dávej pozor, drahý."
„To víš, že ano, hlavně mi musíš krýt pravé křídlo. Ale proboha svatého, drž se při zemi a v úkrytu naší malé džungle. Nezapomeň, že mají stejné infračervené brýle jako my."
„Už běžím."
„A ty jdi taky, Came, drž se vlevo. Budeme mít ty bastardy na mušce z obou stran. Ale pamatujte, že jestli budete muset střílet, první dávka jim půjde nad hlavou. Chceme zajatce, ne mrtvoly."
„Rozumím."
Gumový člun pleskal po hladině k pláži ani ne sto metrů od Scofielda a raketometu. Na pravé straně zátoky ve tvaru podkovy stála Antonia ve stínu ostrovní džungle a v silných rukou držela samopal Uzi. Na vzdáleném konci levého úbočí klečel Prycer u velkého vulkanického balvanu se samopalem MAC-10 připraveným ke střelbě. První ze tří mužů v nafukovacím člunu přeskočil přes příď, v levé ruce zbraň, v pravé lano. Muž uprostřed svíral v obou rukou automatickou pušku velké ráže. Kormidelník na zádi vypnul motor a následoval ostatní, stejně vyzbrojený jako oni. Společně disponovali obrovskou palebnou silou.
Ve sporých záblescích měsíčního svitu vypadali jako obyčejní rybáři. Dva z nich měli neupravené plnovousy, svědčící o odporu k plýtvám teplou vodou a manipulaci se žiletkou na moři; třetí byl hladce oholený. Tento poslední člen posádky - očividně velitel vyloďovací operace - vypadal mladší než ostatní, asi tak pětatřicátník, zatímco jeho drsní a robustní kumpáni měli mezi čtyři-ceti a padesáti. Oblečení mladšího muže by se dalo nejlépe popsat jako ležérní a drahé. Upnuté bílé džínsy, volná modrá bavlněná bunda a námořnická čapka se štítkem tvořily protiklad ke svrškům jeho společníků - potrhané košile a kalhoty, jejichž jediné praní obstarávala možná obden slaná voda. Kromě toho měl každý z nich kolem krku pás surové kůže a na něm připevněnou silnou baterku.
„Hej, Jacku," křikl mladší muž na vetřelce vepředu, „vytáhni člun na pláž a porozhlídni se tady kolem!" Ukázal směrem k Antonii. „A ty, Harry, si vezmi na starost druhý konec pláže." Tam měl své pole působnosti Prycer. „Někdo tu musí být, to světlo se nevynořilo odnikud!" Muž, který vedl pátrací skupinu, mluvil anglicky, ale nebyla to jeho mateřština, měl středoevropský přízvuk.
Harry, který mluvil evidentně australskou angličtinou, pokřikoval na Jacka, který mu odpovídal typickým londýnským nářečím cockney. Právě ve chvíli, když pobízel Harryho k větší aktivitě, spatřil ukrytý Scofield, na co čekal. Velitel průzkumné čety vytáhl z kapsy své bundy malou vysílačku a začal do ní mluvit.
„Žádný pohyb na pláži a žádné světlo nad stromy a křovinami. Připravíme půdu; buďte na příjmu."
Elegantně oblečený velitel jednotky si přehodil řemen přes hlavu a kuželem světla rozžaté baterky, kterou držel v levé ruce, prozkoumával oblast křížem krážem. Scofield se musel přikrčit, protože mu paprsek zaletěl nad hlavu, za skály a ukrytý raketomet. Až na nevypočitatelné záblesky měsíčního světla se znovu rozhostila tma; Beowulf Agate znepokojeně nakukoval přes rozeklaný okraj skaliska.
Náhle něco zaujalo velitelovu pozornost a Bran věděl, co to je: malé střížky slunečních kolektorů, alternativní zdroj energie na Outer Brass 26. Muž se

pomalu plížil kupředu.
Na vzdáleném konci pláže vpravo lajdácký podřízený jménem Jack opatrně našlapoval do písku a paprskem své baterky prozkoumával všemi směry okolí. Ve chvíli, kdy se přiblížil k Antonii na půl metru, vykročila z listoví, vrazila mu krátkou hlaveň samopalu do zad a zašeptala: „Jestli hlesneš, budou mít ryby večeři. Říká se to tak, ne? Odhod zbraň!"
Naproti na levém křídle čekal Prycer za balvanem, až se k němu přiblíží Australan s baterkou. Když se ocitl na dosah a málem se otíral ramenem o skálu, vystoupil Cameron z úkrytu a postavil se metr před narušitele.
„Jenom cekneš, a půjdeš do pekla s klokany, kámo," zavelel tiše, ale drsně.
„Co sakra..."
„Už jsem ti to řekl jednou!" přerušil ho Prycer slabě, rozhněvaně. „A nebudu se opakovat. Jestli nechceš, aby se na pláži povalovala tvoje mrtvola, budeš držet zobák."
„Nech mě bejt, kamaráde! Nešel jsem na loď, aby mě někdo vodprásknul."
„A proč jsi tam šel?"
„Kvůli prachům. Dávaj mi za tejden tolik, co bych vydělal za dva měsíce."
„Víš, pro koho děláš?"
„Ani náhodou, nezajímá mě to. Asi jedou v drogách. Dělal sem pro ně v západních vodách okolo Perthu v Indickým oceánu. Jsem dobrej námořník, ale s morálkou at na mě nechoděj. Stejně nakonec všichni skončíme v pekle."
„Zvedni hlavu, Ausíku, bude tě to míň bolet."
„Co...?"
Cameron odhodil samopal, popošel k muži se zvednutýma rukama a prudce udeřil malíkovými hranami Australana z obou stran do krku. Zmáčkl mu krkavice tak, aby nepraskly; zůstane v bezvědomí nejméně dvě hodiny.
Najednou se ze tmy v malé zátoce ozval hlas. „Jacku, Harry, našel jsem to! Je jich víc, než dokážu spočítat, desítky a desítky malých destiček, které vedou k centrálnímu kabelu! Jsou tady, našli jsme je; tady vyrábějí elektřinu!"
„A já jsem našel tebe," ozvalo se z úst Scofielda, který vystoupil ze tmy skal se samopalem v ruce. „Měl by ses zbavit toho kalašnikova dřív, než se naštvu a zavrtám ti kulku do čela. Nemám tyhle zbraně rád; zabíjejí lidi."
„Můj bože, jste to vy!"
„Co jsi říkal?"
„Beowulf Agate, vaše krycí jméno."
„To jsi poznal v tomhle světle?" „Slyšel jsem váš hlas na pásku."
„Proč jsi tak dychtil mě najít? Ne že by to bylo tak těžké." „Až donedávna jsme neměli žádný důvod. Beowulf byl zapomenutá relikvie, muž, který se vypařil." „A teď jsem se zase znovu objevil?"
„Důvod znáte stejně dobře jako já. Ta stařena v Čeljabinsku, René Mouchistine na té jachtě." „O těch lidech jsem slyšel."
„Proč by vás nový Beowulf Agate z Agentury, chvástavý Cameron Prycer, jinak kontaktoval?" „Nemám ponětí. Řekni mi to."
„On je odborník a vy znáte jména z dávné minulosti." „Jo, to je pravda, na to jsem zapomněl. Ten svět už mě nezajímá. Mimochodem, jak ses mohl dozvědět o Prycerovi? Jeho průzkumná mise podléhala nejvyššímu stupni utajení."
„Naše metody jsou taky přísně tajné, ale velmi důkladné. Mnohem důkladnější než metody CIA."
„Naše samozřejmě znamená Matareseovy." „Předpokládám, že vám to agent Prycer prozradil." „Ve skutečnosti to nebylo třeba, jestli tě to zajímá." „Opravdu?"
„Což znamená, že vaše zdroje a moje zdroje pocházejí ze stejného pramene. Toto je zajímavé, ne?"
„Je to irelevantní, pane Scofielde. Jistě uznáte, že ta jména, která jste zapomněl, a společnosti, které reprezentovala, jsou teď bezvýznamné. Většina těch lidí, ne-li všichni, jsou mrtví, společnosti pohltily jiné. Prostě nemají žádný význam."
„Moment, teď se mi některá jména začala vybavovat... Ano. Například princ Vorošin. Usadil se v Essenu a stal se z něj zakladatel průmyslového impéria Verachten Werke. Jeho dědicové měli silné vazby do Bostonu v Massachusetts. A potom ten Angličan. Jak se... Waverly. I jeho potomci udržovali styky s Bostonem. A potom Scozzi-Paraviciniovi z Milána... Zajímavé. Pokud vím, také přijímali rozkazy z Bostonu." „To by stačilo, pane Scofielde."
„Ne! Ještě musím zmínit jedno jméno. Všichni výše jmenovaní totiž zahynuli násilnou smrtí, protože se znelíbili jistému muži, kterému se říkalo Pasáčkův syn. Legenda stará desítky let."
„Opakuju naposled, ta jména jsou bezvýznamná."
„Tak co tady děláte?" zeptal se Brandon. „Proč jste mě tak usilovně hledali?"

„Plníme rozkazy."
„Aha. Tu větu přímo miluju. Univerzální omluva pro ty nejstrašnější zločiny."
„Budu k vám upřímný, pane Scofielde."
„To znamená, že jsi dosud nebyl?"
„Nechte toho."
„Pardon, pokračuj."
„Doba se od vašeho odchodu z aktivní služby změnila, pane Scofielde."
„Chceš naznačit, že jsem předpotopní dinosaurus, který nemá o ničem ponětí?"
„Ne, mám na mysli rozvoj technologií," odpověděl Středoevropan podrážděně. „Shromažďování a elektronické zpracování informací neuvěřitelně pokročilo."
„Což znamená, že kdybych náhodou zmínil pár těch jmen před někým, koho se to týká, vedla by teď někam jinam - k novým jménům, novým společnostem, to jsi chtěl říct?"
„Chci říct, pane Scofielde," procedil narušitel skrz zaťaté zuby, jako by oslovoval senilního idiota, „že jsme připraveni vám zaplatit několik milionů dolarů, abyste zmizel znovu. Jižní Amerika, ostrovy v jižním Pacifiku, kamkoliv si přejete. Luxusní sídlo, ranč, to nejlepší, co se dá pořídit pro vás a pro vaši ženu. Jakou mi dáte odpověď? Prožít zbytek života v pohodlí a nádheře, nebo zůstat v brlohu zde na tomto titěrném ostrově? A zemřít tady."
„Bože můj, takové rozhodování!" odpověděl Scofield a sklopil samopal MAC-10 proti skalám; levou rukou si zadumaně zakrýval oči, ale neustále je upíral na vetřelce. „Moje žena by byla nadšená. .." Beowulf Agate pozoroval přes lehce roztažené prsty jemné pohyby narušitele. Mužova pravá ruka poklesla, přiblížila se k volné bundě... Najednou prudce sáhl po zbrani za opaskem. Dřív než stačil vypálit, zdvihl Bran svoji zbraň a vypálil jednu
dávku. Matareseův voják se zhroutil do písku. Z krku mu vytékal pramínek krve.
„Co to bylo?" ozval se hlas z vysílačky mrtvého muže. „Něco jsem slyšel! Co to bylo?"
Scofield se rozběhl k mrtvole, zatáhl ji do křoví, aby ji nebylo vidět, vytáhl jí z kapsy bundy malý přenosný interkom a vypnul ho. Pak se sám schoval mezi keře a zavolal polohlasně: „Z vašeho mlčení, mí ukrytí holoubci, soudím, že jste úkoly splnili. Vraťte se prosím opatrně k Ježíškovi."
„Můj člověk usnul," konstatoval Prycer, když se vynořil ze zajetí palmového listí. „Bude spát ještě pár hodin."
„Tady je druhý, na všech čtyřech," přidala se Antonia, plížíc se z porostu se svým zajatcem. „Kde je ten další muž?"
„Ten byl nejneukázněnější; chtěl mě zabít. Teď v naší džungli činí pokání."
„Co dál, Brane?" zeptala se Antonia.
„Odpověď je prostá. Podíváme se na zoubek kapitánovi. Came, máš v tom svém kouzelném vaku provaz nebo lano?" „Bohužel."
„Škoda. Takže svlékni tričko, roztrhej ho na kusy a svaž zajatce a dej mu roubík. Možná přidej fyzickou anestezii." „S radostí." „A já, Brane?"
„Vrať se do domu a vezmi si pět světlic. Potom zajdi po stezce na východ asi sto metrů a jednu odpal." „Proč? Ten chlap přece ví, že jsme tady." „Abychom ho zmátli." „Jak?"
„Vrátíš se rychle k domu a dáš se na západ kolem laguny a tam odpálíš další. První asi za osm minut, druhou za jedenáct." „Začínám chápat. Itálie, Livorno."
„Uhodlas."
„Už běžím." Antonia zmizela mezi palmami. „Já jsem sice byl v Livornu," ozval se Prycer, „ale jindy než vy dva. Ocenil bych tedy bližší vysvětlení. A taky bych se rád dozvěděl, co mám dělat já." „Umíš plavat?"
„Mám potápěčský výcvik."
„To je sice pěkné, ale dokážeš normálně plavat?"
„Samozřejmě."
„Jak daleko doplaveš pod vodou bez ploutví?"
„Nejmíň patnáct až dvacet metrů."
„To by mělo stačit. Doplaveš nepozorovaně k lodi, vylezeš na palubu a postaráš se o toho parchanta. Toni odvede jeho pozornost světlicemi. Máš nůž?"
„Zbytečná otázka."
Prycer sáhl do letecké tašky, vytáhl opasek s loveckým nožem, připevnil si ho kolem pasu a rozběhl se po pláži k rozvlněnému moři. Vrhl se do vody a velkými tempy plaval k trauleru, vzdálenému asi dvě stě metrů, s očima neustále upřenýma na jeho palubu. Když se kapitán vynořil z podpalubí, Cameron se potopil. Šest, deset, dvanáct metrů, nádech ve tmě nad hladinou, pak znovu pod vodu, a znovu a znovu, dokud se nedostal k trupu lodi. Spustil se pod něj a pro vzduch už se vynořil na druhém boku.

Zvedl ruku a podíval se na vodotěsné hodinky. Trvalo mu skoro šest minut, než se dostal k trauleru; první světlice se objeví za méně než dvě. Pomalu si razil cestu k přídi. Protože první světlice ozářila oblohu na východě, kapitán nepochybně přeběhl na záď, která směřovala k východu. To byla pro něj nejlepší a pravděpodobně jediná možnost, jak se dostat nepozorovaně na palubu. Cameron si uvědomoval, že jeho jedinou zbraní je nůž, jehož ostří může těžko soupeřit s kapitánovými kulkami.
Tam! Na noční obloze vlevo od trauleru se rozprskla oslnivá záře. Pomalu zhasínala, když se pramínek světla rozběhl a znovu vytryskl, chvíli bylo ticho, oslepující světlo dosáhlo vrcholu a pak jako by tancovalo, pohybovalo se dopředu a dozadu, pomalu klesalo, až zmizelo v tropickém pralese.
„Michaile, Michaile!" ječel kapitán do vysílačky a hnal se přes palubu. „Co to bylo?.... Michaile, odpověz mi! Kde jsi?" Prycer se vymrštil z vody s rozpřaženýma rukama a zachytil se za boční žebroví, spíš jen vypouklinu, ale stačilo to. S prsty zarytými do dřeva se přitahoval, pravou rukou švihl nahoru, až se zachytil okrajnice; o zbytek se postarala jeho síla. Přelezl přes zábradlí a padl na palubu; ležel naznak, hrudník se mu vzdouval, jak stěží popadal dech. Za chvíli se mu plíce znovu naplnily vzduchem a zběsilý tep srdce se začal vracet do normálu. Celou tu dobu křičel švédský terorista - kapitán do neodpovídajícího rádia. „Michaile, jestli mě slyšíš, teď začnu střílet! Je to tvůj signál, aby ses vrátil. Padám odsud! S tebou nebo bez tebe!"
Tak takhle vypadá u Matareseových starost o bližního, nemluvě o loajalitě, pomyslel si Cameron. Nadřízený důstojník nechá své podřízené v neznámé pustině klidně zemřít, aby si zachránil vlastní kůži. Prycer se podivil, že ho to překvapuje. Scofield mu to přece takhle popsal.
Druhá exploze! V dálce vpravo se rozhořela západní obloha světlem ještě intenzivnějším, ještě více oslepujícím než poprvé -nebo snad náhle odplul mrak a dal šanci měsíčnímu světlu? Zahřměl výstřel z děla a Cameron se lehce vymrštil na nohy. Sunul se po okraji paluby podél kajuty; měsíc se znovu rozzářil. Hysterický kapitán běžel k zádi trauleru s dalekohledem pro noční vidění přitisknutým na očích.
Díky, pomyslel si Prycer, jak se pomalu a tiše přibližoval k muži zezadu. Je to mnohem jednodušší, když je to snadné. S levou rukou zaťatou v pěst udeřil Švéda do spodní části zad a zároveň pravačkou chňapl po pouzdru, s cvaknutím ho otevřel a vytáhl velkou automatickou pistoli. Kapitán se s bolestným výkřikem svalil na palubu. „Ale no tak, Vikingu, tak moc jsem vám zase neublížil, jen modřina na zádech. Podle vašeho australského rekruta Harryho jste na tom mnohem líp než oni. Nepochybuji, že on, Jack z Londýna a noblesní Michail se stanou obětním pokrmem pro hladové divochy... Vstávej, ty zkurvysynu! Vyhodil jsi do povětří kutr pobřežní stráže a zabil všechny ty mladé kluky! Kdybych nevěděl, že se můžeš hodit, s radostí bych ti vystřelil mozek. Vstaň, ty hajzle!"
„Kdo jsi?" zachrčel kapitán opatrně, když se s bolestí zvedal. „Jak ses dostal na loď?"
„Můžeš hádat. Třeba jsem přišel jako anděl pomsty, abys zaplatil za životy všech těch mladíků. Můžeš si být ale jistý, že jedeš zpátky do Stockholmu."
„Ne!"
„Ale ano. Mám tady příliš mnoho přátel, než aby se dalo uvažovat o něčem jiném... Tvoje rádio, mohu prosit?"
„Nikdy!" Kapitán udělal prudký pohyb vpřed a rozmáchl se rukama. Cameron uskočil a pravým chodidlem zasáhl teroristu do slabin. Švéd znovu upadl na palubu a se skučením se držel za varlata.
„Lidi jako ty rádi rozdávají bolest, ale už ji neumí tak dobře přijímat, co?" Prycer poklekl a vyškubl kapitánovi vysílačku z kapsy jeho bundy. Postavil se, zkoumal tlačítka ve svitu měsíce, jedno zmáčkl a promluvil. „Brane, jsi tam, nebo mám hulákat?"
„Ach, jsem tady, fešáku, a poslouchám sakramentsky dobrou scénku. Ten tvůj slizák nechal zapnuté rádio. Připadal mi nějaký nervózní nebo zmatený."
„Jak jsi to poznal? Nechceš se ke mně připojit? Porozhlédneme se tady."
„Věřil bys, že právě o tom jsem přemýšlel?"
„Docela bych si to uměl představit."

*****

Antonia a Brandon dovlekli na trauler oba svázané zajatce. „Co jste provedli s tím elegánem Michailem?" zajímal se Prycer.
„Beze stopy zmizel," odpověděl Beowulf Agate. „Proto jsme se opozdili."
„Blbost. Z lodi určitě oznámili polohu. Přijdou sem a najdou ho."
„Těžko. Nacpali jsme mu kapsy kamením a hodili ho do zátoky, které říkáme

žraločí krmítko a máme tam zakotvený náš člun."
„Cože?"
„Nikdo s trochou zdravého rozumu se tam neodváží plavat, aby nám ho ukradl. Ať jsou tomu ničemovi žaludky dravých rybiček lehké."

*****

Kajuta v podpalubí skýtala přehlídku počítačového vybavení, které zabíralo obě boční stěny. „Ať visím, jestli tady něčemu z toho rozumím," pronesl Scofield.
„Pro mě je to úplná záhada," přidala se Antonia. „S tím snad umí pracovat jenom vědec."
„Ne tak docela," řekl Prycer a posadil se ke klávesnici. „Vždycky existuje posloupnost příkazů, které vás krok za krokem dovedou k potřebné funkci či operaci."
„Mohl bys to prosím přeložit?" zeptal se starší muž.
„To by trvalo moc dlouho a unudilo by vás to k smrti," odvětil agent CIA. „Toto konkrétní zařízení je stále on-line, což znamená, že se nedávno používalo a mělo se v krátké době zase použít."
„To je dobře?"
„Víc než dobře, samo nebe nám to seslalo. Můžeme si pustit zpětný záznam a uvidíme, co se odesílalo." Prycer začal vyťukávat písmena a čísla; na černé obrazovce se v mžiku objevila jasně zelená slova.
ZADEJTE HESLO PRO VYVOLÁNÍ ZÁZNAMU
„Do prdele!" zasyčel Cameron, vyskočil ze židle a rozběhl se ke schůdkům u východu z kajuty. „Hned jsem zpátky," prohodil. „Přivedu sem velitele, který nám tu mašinku zprovozní, nebo bude následovat hezouna Michaila do žraločího nebe!"
Prycer vyběhl po krátkých schůdkách a v intenzivním měsíčním světle se rozhlédl po palubě. Obraz, který se mu naskytl, ho ochromil - něco neskutečného. Kapitán falešného rybářského člunu zmizel. Prycer ho přivázal provazem ke sloupku okrajnice, ale teď tam nebyli Zato našel jeho dva kumpány zkrvavené k nepoznání. Londýnský cockney byl evidentně mrtvý, Australan s roztříštěnou lebkou a zakalenýma očima neměl ke smrti daleko.
„Co se stalo?" zařval Prycer na Australana a uchopil ho za ramena zalitá krví.
„Ten... zkurvenej... hajzl!" sípal smrtelně zraněný muž. „Vykroutil se... z provazu a řekl, že nás de vysvobodit. Místo toho popadl hák... Mlátil do nás, do vobou... Nevěděli jsme, co se... děje. Chci se... s ním setkat... v pekle!"
Australan vydechl naposledy; byl mrtev.
Cameron se podíval přes okrajnici; záchranný motorový člun byl pryč. Jeho nový kormidelník bude asi směřovat k jednomu z pěti nebo šesti malých ostrůvků. Ztratili nadějný zdroj informací, které je mohly posunout o kus dál. Cam spěchal zpátky do podpalubí. „Tomu zkurvysynovi se podařilo rozvázat, dva další zabil a sebral gumák!" ječel. „Nemůžu se nabourat do počítače."
„Tamhle ještě pořád leží telefon, hochu," řekl Scofield. „Chápu, že to není nejnovější vynález, ale zkusil jsem vytočit naše číslo domů a ozval se mi záznamník."
„Ty jsi génius jednoduchosti v tomto svinském světě technických vymožeností," pochválil jej Prycer s úlevou, a běžel k telefonu vedle počítače. Vyťukal šifrovaná čísla, přes která dostal spojení do centrály CIA v Langley.
„Ano?" ozval se nevýrazný hlas.
„Tady Camshaft, Karibik, musím mluvit se zástupcem ředitele Frankem Shieldsem. Priorita čtyři-nula."
„Ředitel Shields odešel před několika hodinami, pane."
„Tak mě přepojte k němu domů."
„K tomu budu potřebovat další informace..."
„Zkuste jméno Beowulf Agate!" řekl Cam stroze.
„Kdo, pane?"
„Myslel jsem, že to jsem já," vložil se do hovoru Scofield.
„Já si to vypůjčuju, vadí ti to?"
„Ani ne."
„Beowulf Agate," opakoval Prycer nervózně do telefonu.
Za dvanáct vteřin se v telefonu ozval hlas Franka Shieldse.
„To je doba, Brandone, řekl bych už přes dvacet let."
„Brandon není u telefonu, to jsem já. Camshaft a Karibik s tím robotem v ústředně nikam nevedly, tak jsem si to jméno vypůjčil. Majitel neměl námitky."
„Tys ho našel?"
„Nejen to, Franku, ale teď není vhodná doba na sdělování podrobností. Potřebuju rychle informaci. Pracuje ještě Velké oko?" Prycer mluvil o špionážních družicích.

„Velké oko a jeho sourozenci nikdy nepřestávají pracovat, pořád se někde točí, čtyřiadvacet hodin denně; většinou nic důležitého. Co potřebuješ?"
„Něco se odtud vysílalo přes satelit bůhví kam. Můžeš mi to vystopovat?"
„Jo, a kolik toho chceš? Deset, nebo raději dvacet tisíc stránek?"
Cameron udal přibližné souřadnice a čas přenosu.
„Tak to mi podstatně zužuje výběr. To bude asi naše stanice Mayaguez v Portoriku. Co hledáme?"
„Pro začátek bych navrhoval Beowulfa Agate. Scofieldovi řekli, že po něm jdou."
„Matarese?"
„Kdo jiný? Aspoň podle jednoho floutka, který už nesmrdí na naší planetě."
„Vidím, že jste se nenudili."
„Oni taky ne. Sledovali mě."
„Jak mohli? Všechno se drželo pod pokličkou!"
„Protože jeden nebo více krtků z Matareseovy organizace se vyskytuje na naší výplatní listině."
„Ach, panebože!"
„Teď nehořekujme. Dej se do práce."
„Tvoje telefonní číslo?"
„Jsme na trauleru a číslo bylo vymazáno, ale je tady počítač s monitorem a veškeré komunikační vybavení."
„Nastav si tajný příjem. Řeknu, aby tě z Portorika hned kontaktovali, ať už něco našli nebo ne. Taky jim dám pár dalších záchytných bodů."
„Najdi něco, Franku," obrátil se Prycer k počítači, vyťukal na klávesnici a odeslal informaci, kterou Shields potřeboval. „Ti bastardi zabili celou posádku skvělých mladých mužů." Cameron zavěsil a ztěžka dýchaje se zvrátil zpět do křesla.
„Co uděláme teď?" optala se Antonia.
„Počkáme, děvče moje," zněla Branova odpověď. „Budeme čekat třeba až do východu slunce, pokud to bude nutné. Mayaguez toho musí hodně přefiltrovat, jestli mají něco najít."
„Dvouhodinový interval s poměrně přesnými souřadnicemi by měl podstatně zjednodušit hledání," řekl Prycer. „To potvrdil i Shields."
Během následujících deseti minut se oči všech upíraly na monitor. Když se objevila zářící písmena, uplynula skoro hodina.

*****

Originál v počítačovém šifrovacím modu. Zachycení nemožné. Na základě klíčových slov Beowulf Agate a dodatečných informací z D. C. jsme prověřili odposlechy a zasíláme následující. Podle odhadova-
ných souřadnic se může týkat dvou vysílání. Oba doslovné telefonní hovory ve francouzštině: „Drahý jestřáb dorazil do Buenos Aires." Dvojka: „Námořní pozorovatelé nápomocní, neutrální zóna. Ostrovy jihozápadně od Britské Tortoly." Konec zprávy. Pátráme po přijímací straně. Evropské a středomořské stanice omezují oblast.

*****

„No tohle!" zavýskl penzionovaný tajný agent Brandon Scofield, „ti jsou ale mazaní!"
„Co máš na mysli?" zeptala se jeho žena.
„Naučili se šifrovat z krabic od kukuřičných vloček," vysvětloval Bran.
„Je to naprosto evidentní," souhlasil Cameron.
„Co je?" nechápala Antonia.
„V překladu drahý jestřáb - lovec - je náš nový přítel Prycer"', psáno s i. Buenos Aires je B. A., nepochybně Beowulf Agate, a to jsem já."
„Aha, už tomu rozumím," přitakala vysoká atraktivní Antonia, zírajíc na zelená písmena na černé obrazovce. „A ten zbytek?"
„Já na to odpovím," řekl Cameron naštvaně. „Námořní pozorovatelé nápomocní ... a likvidovaní. Rozstříleli člun pobřežní stráže. Do prdele s nimi!"
„Druhá zpráva hlásí Ostrovy jihozápadně od Britské Tortoly," přerušil ho rychle Scofield, „ne konkrétní ostrov, a kolem ostrovů Brass je rozseto nejmíň dvacet dalších na jih a jihozápad od nás. Pojeďme na naši Šestadvacítku a já si tam zapojím svoje zařízení -taky si můžeme dát drink, což je naprosto nezbytné."
„Nemáš počítač," namítl Prycer.
„Nepotřebuju ho, kámo. Mám telefon, jeden z těch mobilních vynálezů. Stál mě celé jmění, ale pokud máš kamaráda v Hongkongu, můžeš se s ním spojit."
Vtom noční oblohu rozechvěl zvuk vzdáleného zahřmění, ne však bouře. Bylo to

něco jiného.
„Hergot, co je to?" řekl Cam.
„Na palubu!" vykřikl Scofield, popadl svou ženu za ruku a táhl ji ke schůdkům, zatímco bušil Prycerovi do ramene. „Ven! Padáme odtud!"
„Co... proč?"
„Protože toto je asi nálet, ty idiote!" hulákal agent na odpočinku. „Hledají nás. Jak uvidí tuhle kocábku, je s námi konec! Hněte sebou, oba. A přes palubu!"
Všichni tři plavali jako o život pryč od trupu lodi, když se stíhačka snesla dolů, shodila na trauler dvě bomby a zvedla jej k temné obloze, odkud se záškodník přihnal. Během několika okamžiků se loď potopila.

*****

„O čem jsi to se mnou chtěl mluvit?" zeptal se Prycer Scofielda, narážeje na poznámku, kterou Brandon utrousil, když plavali k ostrovu. Oba nazí muži se utírali ručníky na kryté verandě
„Zničili život, který jsem miloval, mládenče. Vzali mi naše štěstí, naši svobodu."
„S tím já nemůžu nic dělat," odvětil Cam. „Říkal jsem ti - udělal jsem, co jsem mohl, abych utajil tvoje místo pobytu."
„Ale asi to nestačilo, nemyslíš?"
„Přestaň se do mě navážet. Sám jsi přiznal, že najít tě nebylo tak proklatě složité."
„Pro tebe ne, ale pro ně ano. S jedinou výjimkou, na kterou jsem nikdy nepřišel, ale měl jsem. Po všech těch letech mají pořád v Agentuře krtka. Nějaký vysoce postavený grázl. Neměl jsi o tom náhodou tušení?"
„Ne, to jsem neměl. Slyšel jsi, jak jsem řekl Frankovi, že máme někdo na výplatní listině. Naštval se jako čert."
„Věřím tobě a věřím jemu. Takže proto musíte tu zprávu rozšířit. Beowulf Agate se vrátil. Ať vědí, že Beowulf Agate a Vasilij Talejnikov, Serpent, jsou zpátky, a nepřestaneme pátrat, dokud se Matareseova organizace nestane minulostí."
„A co já, Scofielde?"
„Ty jsi naše předsunutá hlídka, naše ozbrojená paže."
„Naše?... Talejnikov je mrtvý. Je pryč!"
„V mé hlavě ne, Camerone. Nikdy nebude."

06 KAPITOLA

Seděli na potemnělé verandě osvětlené pouze petrolejovou lampou se staženým knotem. Scofield sotva viděl na tlačítka mobilního telefonu, když vyťukával sérii čísel, která ho spojila přímo s centrem tajných operací v Langley. „Vezmi si druhou linku," přikázal Cameronovi, který se natáhl ke stolu pro přístroj.
„Ano?" pronesl polohlasně nepřirozený umělý hlas.
„Beowulf Agate ještě jednou," ohlásil se Scofield. „Spojte mě se Shieldsem."
„Okamžik, pane." Linka zdánlivě oněměla, pak se nehmotná slova ozvala znovu. „Obávám se, že vy nejste Beowulf Agate. Váš hlasový otisk nesouhlasí."
„Hlasový otisk...? Prokristapána, Came, vezmi si telefon a řekni té mumii, že já jsem Beowulf Agate a ty ne!"
„Právě jsem ho našel; ležel na zemi," řekl Prycer a bral do ruky telefon, do něhož začal hovořit. „Poslouchejte mě, Noční hlídko, hlasový otisk vůbec nic neznamená, důležitý je kód, a ten může mít víc lidí než jeden. A teď sebou hněte!"
„Camerone?" ozval se úplně probuzený Frank Shields.
„Ahoj, Mžourale," skočil mu do řeči Scofield.
„Brandone, jsi to ty?"
„Jak jsi to uhádl?"
„Zkusím spočítat možnosti a začnu s tvou nevyhnutelnou urážkou. Jak se máš, Brane?"
„Dokud jste vy ďasi z pekla nevstoupili znovu do mého života, měl jsem se mnohem líp!"
„Museli jsme, starý příteli. Prycer ti to určitě vysvětlil. Mimochodem, co si o něm myslíš?"
„Fakt ti nemůžu říct, co je to za kreténa, protože poslouchá na druhém telefonu."
„Jsem na druhém telefonu," přitakal tiše Cameron, na němž byla znát únava. „Já to urychlím, Franku." Prycer v rychlosti popsal události, které vedly k pátrací skupině na ostrově a rybářské
lodi, vraždu posádky a zmizení kapitána trauleru. „Musel se dostat k někomu

někde blízko, protože jakýsi stíhací bombardér udělal z lodi naplavené dříví. Naštěstí, a to mu připisuju jako velkou zásluhu, tvůj bývalý kolega slyšel ten hluk a vyhodil mě odtamtud. Nemluvil bych teď s tebou, kdyby to nebyl udělal, a stejně doteď nevím, jak to udělal."
„On zná Matareseovu organizaci, Came." „To vskutku znám, Mžourale," nechal se slyšet Scofield, „a náš kapitán zabiják se nemusel dostat k nikomu. Ten falešný trauler byl sledovaný a mapovaný od svého prvního vysílání. Kolečka se roztočila a první postradatelný článek byla loď samotná spolu s posádkou. Matareseovi nikdy neponechávají nic náhodě."
„Slyšel jsi odpověď, Came," dodal Shields z dálky dvou tisíc mil severně od Britských Panenských ostrovů.
„Ale odkud se do prdele vzalo to letadlo?" vybuchl Cameron. „Byla to trysková stíhačka, ozbrojená, vojenská, což znamená, že musela přiletět z letecké základny! Ježíši, copak se nabourali i do vojenského letectva? S Agenturou evidentně příliš velké problémy neměli."
„Pracujeme na tom," pronesl Shields tlumeně a zajíkavě. „Mohl ses splést, Came," napadlo Scofielda. „Výbuchy nás oslepily; byla tma a plavali jsme, abychom si zachránili život. Nejsme si jistí, co jsme viděli."
„Díky tvé rytířskosti jsem byla dál než vy," přerušila manžela Antonia. „Dívala jsem se, když pilot zakroužil, aby si prohlédl výsledek náletu."
„Já jsem se potopil. Bál jsem se, že začne prostřelovat hladinu," řekl Prycer.
„Já taky," přidal se Scofield. „Obávám se, že tohle mě nenapadlo..." „Co jsi viděla, lásko?... Slyšíš ji, Franku?" „Velmi zřetelně," odpověděl muž v Langley. „Byl to určitě tryskový letoun, ale měl takový tvar a obrys, jaký jsem ještě neviděla. A nenesl žádné označení. Nejvíc mě zarazily takové velké výčnělky na spodních plochách křídel."
„Harrier," konstatoval Cameron Prycer znechuceně. „Ten může odstartovat z chodníku nebo ze zadního dvorku."
„Mohli si ho snadno opatřit," dodal Beowulf Agate. „Vsadím se, že jich mají na strategických místech po celém světě rozmístěné desítky."
„Takže když se vrátíme k tomu, co jsi řekl před chvílí," vložil se Frank Shields, „že ten trauler někdo sledoval a mapoval, naznačil jsi tím, že harrier už byl v té době na místě a připraven k akci."
„O tom ani v nejmenším nepochybuju. Kdy jste se vy šašci z nejvyššího patra rozhodli poslat za mnou agenta Prycera?"
„Před šesti nebo sedmi dny, když nám úřad guvernéra na Svatém Tomáši nedokázal nabídnout nic než poštovní schránku, kterou podle všeho nikdo nevybíral."
„Dost času, aby někdo na ostrovy přemístil sedm čtyři sedmičku, ne tak malý harrier. Mám dojem, Mžourale, a říkám to ve vší skromnosti, že mě někdo považuje za cennou kořist, nemyslíš?"
„Ty jsi..., to je jedno." Shields se odmlčel a ze sluchátka se ozývalo jeho oddechování. „Dostal jsem souhrn posledních hlášení od našich poboček v Evropě a ve Středomoří o sledování kaskádového spojení."
„Co to sakra je?" zeptal se Scofield. „Nějaká novinka?"
„Vlastně ne, Brandone. Ty sám jsi tento způsob komunikaci v minulosti používal, jenom pod jiným označením. Tehdy jsme neměli takové možnosti, jaké dnes nabízejí satelity a počítače, ale jistě si vzpomeneš, jak jsi volal řekněme z Prahy do Londýna, a přitom jsi vytáčel číslo do Paříže."
„Jasně. Zamotali jsme KGB a Stasi hlavu tak, že z nás šíleli. Jednou málem vystříleli baletní studio, protože si mysleli, že si tam MI-6 zřídila kontaktní místo. Naštěstí ale neměli to srdce pokropit ze samopalů tu záplavu sukének. Nakonec jsme museli to přesměrování zrušit, protože baletní učitel, kterého jsme pokládali za slabošského teplouše, náhodou načapal britského agenta, jak mu kouzlí s telefonem, a málem z něho vymlátil duši."
„No, dnes používáme v principu stejnou metodu, akorát že je technicky sofistikovanější."
„Jenže já pořád... Moment. Už chápu, kam míříš! My jsme tomu říkali přesměrování telefonu, vy kaskádové spojení."
„Dnes pracujeme obousměrně. Můžeme nejen zprávy posílat, ale dokážeme i vysledovat cíl, kam zprávy přes soustavu odboček - právě tomu říkáme kaskáda - nakonec přicházejí."
„Pozoruhodné, Mžourale."
„Konec přednášky, Franku," řekl Prycer do telefonu. „Já potom našemu zvědavému příteli vysvětlím všechno, co ho bude zajímat, ale teď nám řekni, co v tom souhrnu bylo."
„Je to dost šílené, Came. Původně byl hovor veden do Paříže, pak přesměrován do Říma, odtamtud do Káhiry, zpátky na sever do Atén, potom pro změnu do Istanbulu a nakonec do Lombardie v Itálii, konkrétně do jednoho panského sídla u jezera

Como. Z této stanice se komunikační linka rozvětvila do tří odboček a nejsilnější signál směřoval do uzlu v Groningenu v Holandsku, kde také skončil. Naši experti jsou přesvědčení, že poslední úsek, tentokrát už soukromé linky, vedl do Utrechtu, Amsterdamu nebo Eindhovenu."
„To jsou hodně velká města, Franku."
„Ano, my víme. Kde chceš začít? Upozorním všechny naše agenty, aby s tebou plně spolupracovali."
„On nezačne!" zakřičel Scofield do telefonu. „Respektive začne, až mu k tomu dám pokyn!"
„Nech toho, Brane," opáčil Frank Shields klidně. „Já bych neschválil tvé vyslání do terénu, ani kdyby na tom závisel můj vlastní život. Mimo jiné proto, že by mě kvůli tomu opustila žena -po čtyřiceti letech manželství. Dobře víš, jak vroucně tě má ráda."
„Vyřiď Janii, že ji moc zdravím, Franku. Vždycky byla mnohem chytřejší a zajímavější než ty. Ale jestli chceš, ty parchante, abych se vrátil, budeš se řídit mými podmínkami. A nejenom ty."
„Do terénu nepůjdeš."
„S tím jsem ochoten se smířit, Mžourale. Střílím pořád stejně přesně, ale už nemůžu přeskakovat ploty jako kdysi."
„Tak co vlastně chceš:"
„Chci tuhle operaci řídit."
„Cože?"
„Jsem jediný, kdo pronikl do Matareseovy organizace. Byl jsem u toho, když šli všichni k čertu. Byli jsme s Talejnikovem sami, nikdo nám nepomohl. Než jsme rozpoutali peklo, které je pohltilo, museli jsme vystopovat jejich pomocníky a přisluhovače, poznat jejich zvrácený způsob myšlení, jejich fanatickou motivaci a šílený cíl - donutit svět pochodovat podle jejich dutých bubnů... Nemůžeš mě vyloučit, Franku. Nedovolím ti to! Potřebuješ mě!"
„Opakuju, ne do terénu," řekl zcela klidný zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby.
„To mi vyhovuje. Jsem si vědom omezení daných věkem. Ale není to písmo svaté. Jestli se tady náš mládenec dostane do potíží, vyhrazuju si právo zasáhnout."
„Nepřijatelné! Potíže v tvém pojetí jsou jedna věc, u někoho jiného druhá a zcela odlišná." „Co když přijde o život?"
Shields zaváhal. „Nad tou možností jsem neuvažoval." „Jenže s ní musíš počítat."
„Sklapni, Brandone!" křikl do telefonu Prycer. „Já se o sebe dokážu postarat, Franku!"
„Nesnaž se ze sebe udělat hrdinu, mladíku," řekl Scofield do druhého sluchátka. „Vždycky skončí s hromadou medailí, většinou přibalených do rakve."
„No dobře, Brandone, jak teda chceš postupovat?" zněla otázka z Langley.
„Chceme se s Antonií na náš ostrov vrátit, jestli ho někdo zatím nevyhodí do povětří, ale do té doby se budeme muset přemístit na tvé teritorium."
„Můžeš si vybrat. V tomto směru máme dost volný rozpočet."
„Panebože, ty mluvíš jako Matarese! Nabídli mi miliony a ostrov v jižním Pacifiku."
„Tak daleko zajít nemůžeme, ale nabídneme ti několik atraktivních možností."
„Tak se pusťme do práce, Mžourale. Čas hraje proti nám." „Zatraceně!" zahřměl Cameron tak hlasitě, že ostatní dva muži ucukli se sluchátky od uší. „Já možná nejsem tvůj starej kámoš, Mžourale, ale pořád je to moje operace! Já jsem toho parchanta objevil a nenechám se vyšoupnout!"
„Jistě že ne, mladíku," řekl Brandon Alan Scofield. „Budeš dělat to, o co se já už nikdy nebudu ani pokoušet, ale co musí být bezpodmínečně vykonáno. Víš, v téhle rovnici se vyskytuje faktor, který ani ty, ani nikdo jiný ve Washingtonu nechápe. Pasáček
zmizel z tváře této země, ale předal svou korunu dál. On je klíčem k řešení."
„Pasáček? O čem to k čertu mluvíš?"
„Řeknu ti to, až a když to budu pokládat za vhodné."

*****

Čtyřpatrový kamenný dům v Amsterdamu nad vodami Keizersgrachtu připomínal slávu nejbohatších let přístavního města na přelomu století. Masivní, avšak zpracováním jemný viktoriánský nábytek patřil ke klenotům zámožné rodiny přecházejícím z generace na generaci. Stěny pokojů s vysokými stropy zdobily vlámské a francouzské gobelíny nevyčíslitelné hodnoty, velká okna, kterými se skrz nejjemnější krajku prodíraly sluneční paprsky, lemovaly aksamitové závěsy. Vzadu na odlehlé straně budovy se nacházel malý samoobslužný výtah z mahagonového dřeva s mosaznou mříží, který pojal až pět osob. Avšak kdo se chtěl

dostat do třetího a nejvyššího patra, musel do ovládacího panelu vložit přesně stanovený kód, který se denně měnil. Chybné naprogramování mělo za následek okamžité zastavení výtahu společně s uzamčením mosazné mříže. Každý, kdo by se chtěl do třetího patra dostat bez povolení užít kód, byl lapen do pasti a dále se s ním nakládalo podle okolností.
Každé patro obecně plnilo určitou funkci. Přízemí sloužilo v zásadě jako přijímací salon, jehož dokonalost podtrhoval klavír značky Steinway; příhodně se ho využívalo při odpoledních čajích, koktejlových večírcích, malých recitálech a příležitostných přednáškách. Do prvního patra se dalo jednoduše vyjít po schodech. Vévodila mu velkolepá jídelna, kam se pohodlně vešlo šestnáct hostů, dále oddělená knihovna se studovnou a vzadu byla obrovská kuchyně. Druhé patro s ložnicí a koupelnou pro pána domu a třemi dalšími prostornými pokoji pro hosty s vybavením poskytujícím veškeré pohodlí se využívalo především na spaní. Třetí patro bylo nepřístupné. Schodiště končilo ve druhém; zábradlí stočené do haly nedávalo tušit existenci dalšího podlaží, zakončovala je pouze nádherně vytapetovaná zeď.
Pokud by snad obyvatel domu nebo host vlastnil kód k výtahu, užasl by nad pohledem, který by se mu naskytl, kdyby vystoupil ve třetím patře. Nezadalo si v ničem s válečnou operační
místností. Celou přední stěnu pokrývala detailní mapa světa tajuplně osvětlená zezadu, s malými různobarevnými světly blikajícími v nepravidelném rytmu. Čelem k této obrazovce bylo umístěno šest bílých počítačových stanic, tři po každé straně uličky vedoucí k obrovskému vyvýšenému stolu, trůnu pro monarchu vládnoucího celému systému od centrální stanice.
Nejpodivnější na pozadí této přehlídky špičkové techniky, tak anachronické v kontrastu k nižším patrům, se zdála nepřítomnost oken. Zvenčí okna na budově byla, uvnitř neexistovala. Podobně jako schodiště, které nečekaně končilo ve druhém patře, okna ve třetím byla neprodyšně uzavřena. Jediné světlo vyzařovala ohromná mapa světa a halogenové lampy u každé počítačové stanice. Šest mužů ovládajících počítače v ničem neodpovídalo představě bystrých mladých lidí s dychtivými tvářemi, obvyklé asociaci při pohledu na takové vybavení - tento fakt jako by dokresloval tíživou, strašidelnou atmosféru. Všichni do jednoho by se dali popsat jako muži středního věku, ani štíhlí, ani tlustí, s drsnými rysy, které svědčily o úspěšných podnikatelích na vysokých postech, prosperujících, ale vzdálených neuváženému jednání.
Jedny z mnoha modrých hodin na mapě, seřízené na středoevropský čas zahrnující i Nizozemí, potvrzovaly, že v Amsterdamu je pozdní odpoledne. Všech šest bílých počítačů na úrovni podlahy tiše bzučelo, prsty operátorů se hbitě pohybovaly po klávesnicích a jejich oči se upíraly střídavě na monitory a mapu světa, na malá blikající světla zjišťující zeměpisnou polohu odesílaných a přijímaných informací.
Z těžkých bočních dveří se vynořil Jan van der Meer Matareisen; směřoval rychlým krokem cíleně k vyvýšenému stolu, posadil se a okamžitě se otočil ke svému počítači. Stiskl řadu kláves a studoval obrazovku. Náhle vykřikl skřípavým zneklidněným hlasem v holandštině: „Číslo pět, jaké máte poslední zprávy z Karibiku? Nemůžu z toho nic, absolutně nic dostat!"
„Právě jsem vám to chtěl přeposlat, meneer," odpověděl nervózní, plešatící muž na stanici číslo pět. „Byl tam dost velký zmatek a dešifrování dalo hodně práce, jak odesílali zprávu narychlo a neúplně."
„Co to bylo? Rychle!"
„Náš pilot je přesvědčený, že ho zachytil radar. AWACS z Guantánama. Provedl úhybný manévr, zrušil veškerá spojení a dal se na jih."
„Destinace?"
„Neznámá, pane. Naznačil - protože mu nebylo moc rozumět - že podnikne velice neobvyklý kontakt, až bude v bezpečí."
„Neobvyklý," vložil se do rozhovoru muž ze stanice číslo šest, nejblíže vpravo pod Matareisenem, „což znamená, že se asi dostane k jedné z našich poboček a přinutí ji nás kontaktovat."
„Jaké má možnosti?"
„Nejbližší je Barranquilla v Kolumbii," odpověděl operátor na stanici dvě a bouchl do kláves. „Nebo Nicaragua... nebo možná Bahamy, i když to je nebezpečné. Nassau příliš ochotně spolupracuje s Washingtonem."
„Moment, meneer!" vykřikla Pětka. „Vysílání. Z Caracasu!"
„Dobrý let, dobré úvahy," prohodil vůdce Matareseovy organizace.
„Zakotvili jsme ve Venezuele." Vskutku zakotvili, pomyslel si Matereisen, ve správních radách největších ropných společností. „Tu zprávu, prosím."
„Rozšifrovávám ji, pane."
„Honem!"

„Tady je. Argonaut s Neptunem, bez dědiců. Hlášení následuje."
„Vynikající, vynikající!" zvolal Matareisen zvedaje se ze židle. „Poznamenejte, že musíme našeho pilota odměnit. Potopil trauler a nikdo nepřežil... A já musím připravit své vlastní hlášení." S tímto posledním prohlášením odkráčel van der Meer zpátky k těžkým postranním dveřím na pravé stěně. Přitiskl dlaň na bezpečnostní podložku, následovalo cvaknutí; zmáčkl tlačítko, otevřel zakázané dveře a rychle je za sebou zavřel.
Všech šest mužů si vydechlo úlevou, společně jako jeden muž. „Myslíte, že někdy zjistíme, co to tam je?" zašeptal operátor stanice tři s úsměvem.
„Platí nám extrémně dobře, abychom přijímali jeho vysvětlení," odpověděla Jednička, taky šeptem. „Říká, že je to jeho soukro-
mý byt s ještě lepším vybavením než máme my, a my máme špičkové."
„Nikomu se neodpovídá, což nám taky objasnil," řekla Dvojka. „Proto by mě zajímalo, komu tak asi může posílat hlášení?"
„Kdoví?" pokračovala Trojka. „Ale jestli má tam nahoře komunikační centrálu, musí obsahovat dvacet nebo třicet přístrojů. Může být o něco užší než tahle místnost, ale musí být určitě stejně dlouhá."
„Nerozebírejte to, přátelé," přidala se poslušná Jednička. „Jsme bohatší, než jsme kdykoli vůbec byli; věříme a musíme akceptovat pravidla. Pokud jde o mě, nikdy bych neměl zájem vrátit se do své funkce, protože ten plat tam, jakkoliv přemrštěný, se nedal přirovnat ke štědrosti Heer van der Meera."
„Já taky ne," přitakala Čtyřka. „Mám spoluúčast v několika diamantových burzách, kde po mně chtěli nehorázné poplatky, protože nejsem Žid. Naprosto mimo moje možnosti, dokud jsem nevstoupil do této firmy."
„Takže mohu jen zopakovat," promluvila Jednička, „nespekulujte. Berme, co máme, a užívejme si to. Nikdo z nás už neoplývá mládím a za pár let půjdeme všichni do penze jako mnohonásobní milionáři."
„Já s vámi nemůžu souhlasit," nechala se slyšet Pětka. „Moment! Další přenos. Je to na mé istanbulské trase." Všechny oči se otočily a zabodly do monitoru.
„Přečti to," naléhala Čtyřka. „Možná budeme muset van der Meera vyrušit."
„Je to od Orla..."
„To je Washington," poznamenala Šestka, „náš kontakt v Langley."
„Přečti to!"
„Dejte mi pár minut na dekódování; není to tak dlouhé." Uběhlo devadesát sedm vteřin, během kterých se oči všech přítomných upíraly na stanici pět. Její operátor konečně promluvil. „Prohodil jsem šifry, abych eliminoval falešná jména. Takže teď to vypadá takhle. Beowulf Agate přežil. On a Jestřáb - rozuměj Cameron Prycer - v kontaktu se zástupcem ředitele Shieldsem. Beowulf a žena letí do U. S. pod ochranou Agentury. Vlk přebírá operační velení."
„Zavolejte van der Meerovi," nařídila Čtyřka. „Neměli bychom, když je tam uvnitř..." „Udělejte to!"
„A proč to neuděláš sám?"
„Udělám... Já... počkám několik minut, kdyby se náhodou vrátil."

*****

Jan van der Matareisen zavřel těžké dveře své soukromé svatyně a procházel se v posledním světle toho dne, které pronikalo skrz nezapečetěná okna. Obrovský apartmán byl navržen pro pohodlí. Ani náznak složité techniky, která se skrývala za betonovou zdí; místo ní jej obklopovalo zařízení luxusního obývacího pokoje: brokátové klubovky, zakřivená pohovka potažená drahou světle žlutou látkou, tapiserie nevyčíslitelné hodnoty. Obrovská televize a všechny možné audiopřístroje i zrcadlový bar s nejdražšími značkami whisky a brandy sloužily k rozptýlení. To vše tvořilo příbytek pro člověka, který si potrpí na nejvyšší kvalitu.
Van der Meer stál nehnutě před širokým zrcadlem se zlatým rámem, „To jsem ještě já, pane Guiderone. Mám pro vás ohromující zprávu." Mluvil anglicky.
„To jste nevěděli před patnácti minutami?" vyšla z amplionu slova rovněž v angličtině s americkým přízvukem neprozrazujícím žádnou konkrétní oblast, řeč vzdělaných a bohatých.
„Právě to přišlo."
„Důležitost?"
„Beowulf Agate."
„Geniální svině, největší na světě," pronesl hlas neviditelného muže jménem Guiderone s lehkým smíchem. „Hned tam budu, jen si chci poslechnout zprávy z dostihů. Nastavte si satelit na Belmont Park v New Yorku. Mám tam koně v prvním a třetím rozběhu."
Matareisen poslechl a zahleděl se na obří obrazovku, kde se míhali koně, jezdci

naskakovali do sedel a oháněli se bičíky. Ve dveřích se objevil Julian Guiderone v hedvábné sportovní košili, nažehlených flanelových kalhotách a drahých mokasínech. Byl to vysoký štíhlý muž, již starší, i když jeho věk bylo těžké odhadnout. Kdysi blond vlasy prokvetly stříbrem. Měl do hněda opálenou ostře řezanou pohlednou tvář, možná až příliš symetrickou. Lehce kulhal na levou nohu.
Oba muži si vyměnili pozdravy a Guiderone se zmínil o svém plánovaném odjezdu za tři dny - ve čtyři ráno. „Nebude vám to vadit?"
„Jistě že ne. Jsem vám vždy k službám, pane Guiderone."
„Takhle nesmíte uvažovat, van der Meere. Vy jste velitel, je to vaše operace. Za dva roky mi bude sedmdesát, musí nastoupit mladší krev. Já jsem pouhý poradce."
„Mé intelektuální ani fyzické schopnosti se nevyrovnají vaší moudrosti."
„Pochybuju, ale váš kompliment přijímám."
„Povězte mi o tom Scofieldovi, o tom Beowulfovi Agate," vyzval jej Matareisen. „Bez ptaní jsem uposlechl vaše instrukce, ale přiznám se, že jsem trochu riskoval. Přirozeně mnou cloumá zvědavost. Označil jste ho za geniální svini, největší na světě. Proč?"
„Protože žil se sviněmi, zabýval se sviněmi - jeho vlastními americkými sviněmi, které se ho pokusily zabít."
„Moje zvědavost nemá hranic! Američané ho chtěli zabít?"
„Přišel na to, a místo aby se pomstil těm, kteří vydali rozkaz k jeho likvidaci, obrátil okolnosti ve svůj prospěch a stal se doslova nedotknutelným."
„Jak prosím?"
„Celých pětadvacet let ty ostatní svině vydírá."
„jak?"
„Namluvil jim, že má důkazy o tom, že jsme totálně zkorumpovali klíčové vládní orgány a málem jsme dosadili svého člověka na post presidenta Spojených států. To všechno byla pravda. Nebýt Beowulfa Agate a Serpenta, byli bychom zosnovali největší převrat v dějinách civilizovaného světa."
„Serpent?"
„Sovětský zpravodajský důstojník jménem Talejnikov... Víc nemusíte vědět, van der Meere. Serpent zemřel velmi nepěknou smrtí a my teď musíme splnit rozkaz zbavit se Beowulfa Agate vydaný jeho vlastními lidmi."
„Už jsme to udělali. To je moje novina. Rybářská loď Alfa vyletěla do povětří. Bylo potvrzeno, že Scofield se na ní nacházel. Je mrtvý, pane Guiderone."
„Gratuluji, van der Meere!" zvolal poradce k vůdci Matareseovy organizace. „Opravdu si zasloužíte svou nadvládu! Oznámím to Radě v Bahrajnu. Pokud Scofield zanechal nějaké dokumenty, jsme na ně připraveni. Tirády diskreditovaného mrtvého šílence nemají valnou cenu, to zvládneme. Ještě jednou, dobrá práce, Matareisene! Můžeme teď přejít k dalšímu tématu? Jak to jde? Kde opravdu jste?"
„Chystáme se k závěrečné fázi v Evropě, ve Středomoří i ve Spojených státech. Vedli jsme tajná jednání s vrcholným vedením společností, do kterých jsme protlačili naše lidi - prakticky nemáme opozici, protože ji prostřednictvím svých zástupců přehlasujeme."
„Skvělá strategie," pochválil Guiderone. „Ty hlasy potřebujete."
„Máme je. Převezmeme společnosti prostřednictvím převodů akcií nebo odkoupíme firmy, které přivedeme k bankrotu tím, že jim naše banky odmítnou přístup k úvěrům. K tomu samozřejmě přidejte rozsáhlé fúze. Dále vyvoláme masivními operacemi na devizových trzích mohutné inflace a následné deflace hlavních měn a současně zeštíhlíme naše nové společnosti, abychom snížili náklady a zvýšili produktivitu."
„Bravo," zamumlal poradce s obdivným pohledem na mladšího muže. „Chaos," dodal slabě.
„Zanedlouho pohltí všechno," souhlasil Matareisen. „Na začátku zaniknou tisíce a tisíce pracovních míst, pak miliony..." „Všude," přerušil ho Guiderone. „Co dál?" „Co dál? Banky. Máme pod kontrolou nebo skoro pod kontrolou většinový podíl ve více než třech stovkách v Evropě a šestnácti ve Spojeném království. Postoupili jsme vpřed v Izraeli a v arabských institucích vyhlášením podpory jejich oponentům, ale musíme se tam usadit kvůli vlivu, ne řízení, rozhodně ne se Saúdy nebo Emiráty. Tam všechno řídí rodinné klany." „A v Americe?"
„Mimořádný průlom. Jeden z našich lidí, vysoce uznávaný advokát z Bostonu - vaše domovské město, tuším - zprostředkovává fúzi čtyř největších bank v New Yorku a Los Angeles s evropským konsorciem. S jejich jednotlivými pobočkami získáme kontrolu nad osmi tisíci pobočkami ve Spojených státech a v Evropě."
„A co potom?"
„Vrchol, pane Guiderone. Osm tisíc bankovních poboček, které poskytují úvěry více než desítkám tisíc firem, nám dává do rukou úžasnou zbraň."
„Hrozba uzavření přístupu k úvěrům, rozumím pořád dobře, Matareisene?"

„Ne, nerozumíte."
„Ne?"
„Žádné výhrůžky, prostě to uděláme. Všechny úvěry skončí. V Los Angeles se zavřou studia, filmová a televizní produkce se zastaví. Masný průmysl, sportovní podniky a projektanti v Chicagu se ocitnou v nejistotě, protože nebudou mít k dispozici kapitál. Nejhůře to postihne New York. Veškerý oděvní průmysl, který funguje na úvěr, zanikne, stejně jako noví agresivní majitelé hotelů se svými podíly v nedalekých kasinech v New Jersey. I tyto podniky jsou financovány z úvěrů. Konec, budou z nich nuly."
„To vyvolá naprosté šílenství! Protestní manifestace v nespočtu měst - naprosté šílenství!"
„Odhaduji, že během šesti měsíců budou vlády čelit krizi, nezvládnutelné nezaměstnanosti. Technicky vyspělé země postihne hospodářská katastrofa. Světové trhy se zhroutí, obyvatelstvo bude volat po lepších podmínkách, bude se jich dožadovat."
„A naši lidé jsou připraveni - všude?"
„Přirozeně. Je to pro jejich prospěch, a taky jejich vlád, bez nichž nemůžou existovat a dál prosperovat."
„Vy skutečně jste génius, van der Meere! Všechno tak rychle a tak efektivně naplánovat!"
„Není to zase tak složité, meneer. Bohatí tohoto světa chtějí více bohatství, zatímco ti pod nimi chtějí výhody toho bohatství, aby měli práci. To má historickou logiku. Všechno, co musíte udělat, je proniknout do jednoho nebo do druhého, nebo nejlépe do obojího a každého přesvědčit, že se s nimi - jak říkají Američani - vydrbává. Starý Sovětský svaz sázel na dělníky, kteří neměli žádnou kvalifikaci. Ekonomičtí konzervativci sází na podnikatele, kteří obecně nemají smysl pro sociální dohody. My máme obojí."
„Takže máme vládu," souhlasil Guiderone. „To byl ten sen, vize barona de Matarese. Je to jediná cesta. Až na ty vlády - to si nikdy nepředstavoval, jen mezinárodní finance."
„Žil v jiné době a časy se mění. My musíme ovládnout vlády. Pozdější Matareseové pochopili, že samozřejmě musí... Panebože, prezident Spojených států? To byste byli dokázali?"
„Získal by ten úřad," prohlásil Guiderone tiše a jako v transu. „Nikdo by mu v tom nedokázal zabránit - a byl náš. Kriste na nebesích, byl náš!" Starší muž se otočil k poslednímu slunečnímu paprsku prodírajícímu se okny a pokračoval tlumeným hlasem a s hořkostí. „Dokud ho neporazila ta největší svině na světě."
„Někdy, až se vám to bude hodit, tak bych si ten příběh rád vyslechl celý."
„To se nesmí nikdy dostat ven, můj mladý příteli, ani k vám, a nikoho si víc neváží než vás. Protože kdyby tento příběh, jak ho nazýváte, někdy spatřil světlo boží, žádná vláda nikde na světě by už neměla důvěru těch, kterým musí vládnout. Všechno, co vám mohu říct, van der Meere, je - pokračujte v nastoupeném kurzu. Je správný."
„Vážím si vašich slov, pane Guiderone." „To byste měl," odvětil elegantní starší muž a obrátil se zpět k Matareisenovi. „Protože vy jste vnuk barona de Matarese a já jsem Pasáčkův syn."
Matareisenovi jako by udeřil blesk přímo před očima a hlavou mu zaburácel hrom.
„Vy mě šokujete1." zalapal po dechu, oči vypoulené úlekem. „Říkalo se, že ho zabili..."
„Byl zabit, ale nezemřel," zašeptal Guiderone polohlasně a v jeho očích se dalo číst pobavení. „Ale toto tajemství si s sebou vezmete do hrobu."
„Samozřejmě, samozřejmě] Ale přece, Rada... v Bahrajnu... přece to musí vědět."
„Ach ano! Upřímně přiznávám, přeháněl jsem. Často sídlím v Bahrajnu, ale popravdě řečeno, Rada jsem já, ti ostatní jsou lakotní manekýni. Dám vám jednoduchou radu, naučte se s tím žít, van der Meere." Interkom na zdi se slabě rozezvučel. Guiderone se vylekal; nazlobeně hleděl na Matareisena. „Myslel jsem, že tady vás nesmí nikdo rušit!" řekl tentokrát hrdelním hlasem.
„Musí to být něco naléhavého. Nikdo neví, že jste tady - bože můj, toto jsou mé soukromé prostory, naprosto zvukotěsné. Stěny a podlahy mají tloušťku dvacet centimetrů. Já prostě nevím..."
„Zvedněte to, vy blázne!"
„Ano, přirozeně." Van der Meer, jako člověk probouzející se z noční můry, spěchal k telefonu a zvedl sluchátko. „Ano? Říkal jsem vám, ať mě nikdy..." Očividně přerušen hlasem na druhé straně se zaposlouchal a zbledl. Zavěsil a zíral na Juliana Guideronea.
„Zpráva od Orla z Washingtonu," začal sotva slyšitelně.
„Ano, to je Langley. Co píšou?"
„Scofield přežil bombardování. Je na cestě do Států se ženou a s Cameronem

Prycerem."
„Zabijte ho, zabijte je všechny!" přikázal Pasáčkův syn se zaťatými zuby. „Jestli Scofield přežil trauler, půjde po nás jako rozzuřený medvěd - kterým to všechno začalo. Musíme ho umlčet; vezměte na pomoc každého z našich amerických výplatnic! Zabijte ho dřív, než mě zase zastaví!"
„Mě...?" Matareisenův údiv nyní ještě umocňoval hrozný strach. Zračil se mu v očích, když nepřestával zírat na Juliana Guideronea. „Takže to jste byl vy, vy jste byl naše největší zbraň. Vy jste se měl stát prezidentem Spojených států!"
„Byla to předem rozhodnutá záležitost, nic mě nemohlo zastavit - s výjimkou největší svině na světě."
„Tak proto cestujete tak utajeně, s tolika pasy."
„Nebudu vám nic zakrývat, van der Meere. Máme různé přístupy ke svým povinnostem. Nikdo nehledá muže prohlášeného skoro před třiceti lety za mrtvého, ale ten muž, ten mýtus, žije, aby dodával odvahu mnoha jiným. Vstává z hrobu, aby je popoháněl kupředu, živoucí lidské stvoření, které dýchá, bůh na zemi, kterého mohou cítit, dotknout se ho, slyšet jej."
„Beze strachu z odhalení," přerušil jej Holanďan, prohlížeje si teď Američana Guideronea v nečekaně kritickém světle.
„Vy, na druhé straně," pokračoval Pasáčkův syn, „pracujete ve tmě, nikdo vás nikdy nevidí, neslyší, nedotýká se vás. Kde jsou vaši vojáci? Neznáte je, jenom jim dáváte rozkazy."
„Já pracuji uvnitř, nikoliv zvenčí," zaprotestoval Matareisen.
„Co to ksakru znamená?"
„Já tvořím, nepředvádím se. Nejsem filmová hvězda, jsem mozek ukrytý za slávou. Všichni to vědí."
„Proč? Kvůli penězům, které rozdělujete?"
„To stačí. Beze mě by byli nuly!"
„Já vás prosím, můj skvělý mladý příteli, abyste si to znovu promyslel. Když dáváte zvířeti příliš mnoho žrádla, stane se z něho nepřítel, takový je zákon přírody. Pohlaďte zvíře, potřebuje vás cítit, cítit váš dotek, a potřebuje slyšet hlas."
„Vy si dělejte věci po svém, pane Guiderone, já si budu dělat svoje taky po svém."
„Modlím se, abychom se nestřetli, van der Meere."
07 KAPITOLA

Přísně tajný konspirační dům na pobřeží zátoky Chesapeake Bay patřil původně jedné z nejbohatších rodin na východním pobřeží Marylandu. Zpravodajská služba si ho pronajímala za jeden dolar ročně výměnou za zahlazení rozsáhlých daňových úniků, ospravedlněné vhodně objevenou skulinou v zákonech. Vláda vyhrála bitvu i válku, protože nákup či pronájem, nemluvě o rekonstrukci, tak případně umístěné a požadovanému účelu dokonale vyhovující rezidence by přišel na mnohem víc, než činily ony daňové nedoplatky a penále.
Za stájemi a loukami se táhla nepřístupná bažina, spíše mokřina, na rozdíl od divokých vnitrozemských kanálů původní. Rozlehlý pěstěný trávník před sídlem postaveným před americkou občanskou válkou se svažoval dolů k loděnici a dlouhému doku s molem sahajícím daleko přes klidné vody zálivu - klidné, když byl klidný sám Atlantik, nebezpečné, když se rozbouřil. U sloupků čekaly přivázané dvě lodi,.veslice a lehký motorový člun. Obě se používaly na dopravu k dvanáct metrů dlouhé jole kotvící v zátoce třicet metrů od břehu. Dále se v přístřešku nacházel silný motorový člun, který dokázal vyvinout rychlost přes čtyřicet uzlů, dobře ukrytý, aby nebyl vidět.
„Jola je na svém místě, takže pokud vám elán vydrží, máte se na čem plavit," pronesl náměstek ředitele Frank Shields, když přivítal Prycera, Scofielda a Antoniu na letišti v Glen Burnie, kam je dopravil letoun vojenského námořnictva.
„Krasavice!" zvolal Bran, když později kráčeli přes trávník. „Myslíte, že je to fakt dobrý nápad, vyjet si na lodi?"
„Rozhodně ne, jenže tady má každé druhé takové sídlo jeden nebo dva čluny, takže kdybys je ty neměl, mohlo by to vypadat divně."
„Taky by se mohlo zdát dost divné, kdyby se loď nehnula z kotviště," poznamenal Cameron Prycer.
„To chápeme," souhlasil jeho nadřízený. „Proto ji můžete používat na krátké výlety za určitých podmínek." „A to, pane Shieldsi?" zeptala se Antonia. „Hlídky musejí být upozorněny hodinu před odjezdem a informovány o přesné trase plavby; pojedou na pobřeží před vámi. Taky vás musejí doprovázet dva strážci a každý musí mít ochranné vybavení."
„Ty myslíš na všechno, Mžourale."
„Chceme, abyste se cítili pohodlně, Brandone, a ne že jste nám lhostejní,"

reagoval Shields, jehož přivřené oči se při pejorativním oslovení ostře zabodly do Scofielda.
„Když se tak nad tím zamyslím, tak kdo kromě goril z Agentury nebo vojenského komanda by se mohl dostat do naší blízkosti?"
„Nevěříme nikomu."
„A když už je řeč o bezpečnosti," pokračoval Scofield, „nějaký pokrok s vaším informátorem nebo informátory se slabostí pro Matareseovu organizaci?"
„Nic. Proto taky ta nedůvěra."
Ubytování, hlídky a utajenou komunikaci s Langley zařídil osobně Frank Shields. Komplex nesměl nikdo opustit, a to ze žádných důvodů. Tím se částečně vysvětlovalo, proč byli všichni vojáci určení k ostraze - s výjimkou velitelů jednotky - svobodní a bez závazků. Všichni byli srozuměni s tím, že veškeré telefonáty budou odposlouchávány a zaznamenávány.
Frank Shields nenechával nic náhodě. V pátrání po krtkovi -nebo dokonce krtcích - Matareseovy organizace, který pronikl do nejvyšší úrovně utajení v Agentuře se nepohnuli ani o krok. Sledování podléhali všichni, od nejvýše postavených pracovníků až po nejnižší úředníky a zaměstnance údržby. Kontroly rodinného zázemí se zdvojnásobily a ztrojnásobily, zkoumaly se bankovní účty, životní styl i sebenepatrnější odchylky od normálu. Žádný nový Aldrich Ames by neobstál. Hrstku nejdůvěryhodnějších agentů, kteří dostali za úkol provádět bezpečnostní prověrky, nejvíc na celé akci otravovalo, že neměli ani ponětí, proč to dělají. Studená válka skončila, obávaný ruský nepřítel neexistoval, ani žádná teroristická organizace, na kterou by se konkrétně zaměřili. Neměli žádné přesvědčivé stopy - jen rozkaz pátrat po všem. Po čem, kristepane? Dejte nám aspoň záchytný bodl
Odchylky! Neobvyklé chování, zvlášť u zaměstnanců s vyšším vzděláním. Zábava nebo koníčky, které by mohly přesahovat jejich finanční možnosti; kluby nebo spolky mimo jejich příjmovou kategorii; auta, která vlastnili; klenoty, které nosily jejich manželky nebo milenky a jak se za ně zaplatilo. Pokud chodily děti do drahých soukromých škol, kdo platil školné? Cokoliv, všechno.
„Dejte nám pokoj," rozčílil se jeden z vyšetřovatelů. „Vždyť mluvíte o polovině těch šašků tam nahoře! Někteří podvádějí manželky, no a co je na tom? Další uzavírají tiché dohody se školami, realitkami a autosalony, protože stačí, aby vytáhli služební průkaz CIA, který dělá divy. Rada z nich moc pije - popravdě řečeno, já taky - ale ne tolik, aby se zkompromitovali. Co má být konečným produktem, nebo kdo to je? Dejte nám jméno, cíl, cokoliv."
„To nemůžu," řekl zástupce ředitele Shields vedoucímu pátrací skupiny.
„Víš, co ti povím, Franku? Kdyby se jednalo o kohokoliv jiného než tebe, šel bych za ředitelem a řekl mu, že ses zbláznil."
„Asi by s tebou souhlasil, ale taky by ti asi doporučil, aby ses řídil mými rozkazy."
„Uvědomuješ si, že házíš špínu nejmíň na tři nebo čtyři stovky slušných lidí, kteří se možná jen křivě podívali?"
„Nemůžu s tím nic dělat."
„Je to nefér, Franku."
„To jsou oni taky, a oni jsou tady - on nebo ona je tady. Někdo, kdo umí dobře zacházet s počítačem a zná přímo nebo nepřímo většinu našich tajných materiálů..."
„Takže se nám to zužuje na nějakých zhruba sto padesát lidí," přerušil ho vyšetřovatel suše, „pokud nemyslíš ten výraz nepřímo
příliš vážně... Panebože, vždyť právě tam jsme začali! Na ředitelství není ani duše, kterou bychom nezrentgenovali skrz naskrz."
„Tak udělejte trochu důkladnější vyšetření, zkuste magnetickou rezonanci, protože oni tady jsou."
Tříčlenná pátrací skupina podléhala těžkým depresím; vážně mezi sebou debatovali o duševním zdraví zástupce ředitele. Už dřív se setkali s paranoiou a vzpomínky byly příliš živé. V FBI byl znám klasický případ J. Edgara Hoovera, CIA měla kdysi ředitele jménem Casey, který si budoval svou vlastní supertajnou organizaci, jež se nikomu nezodpovídala a už vůbec ne Langley nebo prezidentovi nebo Kongresu. Oficiální záznamy hovořily o paranoidním chování, ale Frank Shields nebyl paranoik. První noc, kterou strávili v sídle na východním pobřeží Marylandu, to potvrdila.
Cameron Prycer se převaloval ze strany na stranu. Znenadání otevřel oči; nemohl si uvědomit, co ho vyburcovalo ze spánku. Pak se mu pomalu rozjasňovalo - zaslechl škrábání, šoupání a kratičký záblesk světla. Co to bylo, kde to bylo? Francouzské okno, které vedlo na balkon? Měl pokoj v prvním poschodí dvoupatrové vily a Scofield s Antonií bydleli přímo nad ním. A on opravdu něco slyšel; jeho vnitřní zrak zachytil záblesk světla, možná odraz reflektoru ze člunu v

zátoce... Možná. A možná taky ne, ale patrně ano. Se zívnutím se protáhl. Obrovská vodní masa za okny, tlumená záře měsíce ukrytého z větší části za mraky; to vše mu příliš připomínalo prostředí na Outer Brass 26 před necelými dvaceti hodinami.
Další škrábání! Šoupání... venku za francouzským oknem. Nezdálo se mu to, byl to fakt. Ale jak? Pozemek okolo domu hlídaly stráže včetně trávníků a teras pod nimi; nic, nikdo se nemohl přiblížit. Prycer popadl baterku a pistoli, které měl vedle sebe na posteli, a pomalu se šoural k úzkým dvojitým dveřím vedoucím na malý balkon. Tiše otevřel levé prosklené křídlo a nakukoval ven; nejprve zamířil pohledem dolů.
Kristepane! I bez baterky rozeznal dvě nehybná těla ležící tváří k zemi, kolem jejichž krků se rozlévaly tmavé kaluže krve - šíje byly celé, ale oddělené od těl. Uťali jim hlavy! Prycer rozsvítil baterku s oslepujícím světlem a zamával jí nad hlavou.
Po hladké zdi domu se pohybovala postava v černém nepromokavém vlhkém oděvu s přísavkami na rukou a kolenou. Vetřelec směřoval ke Scofieldovu balkonu, a když uviděl světlo baterky, odhodil pravou přísavku, vytáhl z opasku samopal a zahájil palbu. Cameron uskočil zpátky do ložnice a ukryl se za zeď. Salva proletěla kolem něj, některé kulky se odrazily od ocelového kování balkónové mříže a rotovaly dovnitř, až uvízly v tapetě. Prycer čekal; na malou chvíli zavládl klid. Zabiják zasunoval do zbraně nový zásobník. Teď. Cam se vyklonil z balkonu a několikrát vystřelil na postavu skrývající se uvnitř černé kombinézy. Během zlomku vteřiny se z ní stala mrtvola bizarně přichycená ke zdi úchytkami na kolenou a levé ruce.

*****

Tělo bylo sneseno dolů, pozůstatky dvou strážců odstraněny na odlehlé místo. U vraha nebyly nalezeny žádné osobní doklady.
„Vezmeme mu otisky prstů," rozhodla hlídka ve vojenské bojové kombinéze.
„Zjistíme, kdo ten zkurvysyn je."
„Nenamáhejte se, mladý muži," kontroval Brandon Scofield. „Když mu uděláte otisky, objevíte pouze hladkou kůži. Pokožka byla spálená, pravděpodobně kyselinou."
„To si snad děláte legraci!"
„Ani v nejmenším. Takovým způsobem operují. Platíte za to nejlepší, dostáváte to nejlepší včetně nevystopovatelnosti."
„Tak ještě pořád máme chrup..."
„Obávám se, že i tady je spousta změn, například zahraniční korunky, provizorní můstky, které jsou rovněž nezjistitelné. Jsem si jist, že patolog se mnou bude souhlasit."
„Souhlasit s vámi? Kdo k čertu jste?" zeptal se armádní důstojník.
„Někdo, koho jste měl chránit, plukovníku. Moc jste se nepředřel, že?"
„Tomu nerozumím, nedává to smysl! Jak se ten bastard přes nás dostal?"
„Vynikající trénink, domnívám se. Máme štěstí, že agent Prycer, který je také skvěle trénován, má lehké spaní. Ale to je nakonec součást jeho tréninku, ne?"
„Vykašli se na to, Brane," řekl Cameron a ve světle reflektorů obcházel mrtvolu směrem k hlídce. „Měli jsme štěstí a tady ten kašpar nebyl zase tak dobře vycvičený, jak si myslíš. Nadělal dost hluku, aby to vzbudilo i opilého plavčíka."
„Díky, brácho," s povděkem poděkoval plukovník slabým hlasem.
„Nechte to plavat," zareagoval Prycer stejným způsobem. „A vaše otázka je přesná. Jak se mu podařilo dostat kolem vás všech, zvlášť přes močál, což je jediná cesta, kudy mohl projít?"
„Máme hlídky každých pět metrů," konstatoval strážný z Agentury, „s překrývajícími se výkonnými reflektory, plus zábrany z ostnatého drátu kolem celého pobřeží. Podle mého názoru -nemožné."
„Jediný možný další způsob, jak se sem dostat, je silnice," promluvila příslušnice armádní jednotky určené k ostraze objektu, asi pětatřicetiletá žena oblečená v tmavých džínsech a černé kožené bundě. Stejně jako ostatní měla na hlavě čapku s brokátovými insigniemi nad štítkem; jasně plavé vlasy měla stažené dozadu. „Kromě elektrifikované hlavní brány jsme postavili strážní domek půl kilometru před ni, kde hlídkuje dvoučlenná ozbrojená stráž, a ještě jsme tam dali ocelovou závoru,"dodala.
„Co je na obou stranách?" zajímal se Cameron.
„Ten nejneschůdnější úsek bažiny," odpověděla. „Silnice se původně stavěla na stlačené zavážce s vrstvami betonu a drátů do hloubky dva a půl metru. Velice

podobné ranvejím na letištích."
„Vrstvy?"
„Ano. Bloky vysoce kompaktního cementu usazené do vrstev tak, aby se přizpůsobily tvaru silnice,"
„Já vím, co znamená vrstva - vrstvy, slečno... slečno..."
„Podplukovník Montroseová, pane Prycere."
„Ale, vy znáte mé jméno?"
„Musím ho znát, pane. Naším úkolem je zabezpečit uzavřenou oblast a chránit..." Žena se náhle odmlčela.
„Rozumím," přispěchal Cameron s odpovědí, aby zachránil trapnou situaci.
„Podplukovník Montroseová je moje zástupkyně," vstoupil do řeči poněkud zajíkavě plukovník.
„Komandos?" zeptal se pochybovačně Prycer.
„Jejich taktika patří k našemu výcviku, ale nejsme komandos," odpověděla podplukovnice a s odkrytou hlavou si pročechrávala blonďaté vlasy. „My jsme URNA."
„Kdo?"
„Útvar rychlého nasazení," vysvětlil Scofield. „To vím i já, mládenče."
„Těší mě vaše sečtělost, starý pane. Kde zůstala Antonia?"
„Šla s jedním mládencem z Agentury na lov."
„Čeho?" zeptala se znepokojeně Montroseová.
„Nevím. Moje děvče je velmi nezávislá dáma."
„To já taky, pane Scofielde! Ale bez doprovodu jednoho z našich mužů se nesmí provádět žádné individuální průzkumy!"
„Zřejmě mohou, slečno - podplukovníku. Moje žena prostudovala oblast velice důkladně. Musela něco podobného dělat už dřív."
„Oceňuji vaše zkušenosti, pane, ale mám zodpovědnost za všechny členy hlídek."
„Ale no tak, podplukovníku," vložil se Cam, „naši hoši z Agentury možná nenosí uniformy, ale jsou zatraceně šikovní. Vím to, protože jsem jeden z nich."
„Vaše mužnost mě nezajímá, pane Prycere. Úkol zajistit ozbrojený doprovod byl přidělen přednostně nám."
„Pěkně divoká, že?" zamumlal Bran.
„Potvora, jestli chcete, pane Scofielde. S tím souhlasím."
„To jste řekla vy, madam."
„To stačí!" rozkřikl se Cameron. „Máme spolupracovat, a ne se hádat, proboha svatého."
„Jen jsem se pokoušela objasnit náš speciální výcvik a palebnou sílu."
„Nebudu se tím zabývat, podplukovníku Montroseová," odpověděl Prycer a jemně pokynul ke krvácejícímu tělu na zemi.
„Já tomu pořád nerozumím!" zvolal velitel zásahové jednotky. „Jak to udělal?"
„No, synku," začal Scofield, „víme, že neměl strach z výšek, z čehož může vyplývat, že takový člověk se taky nebojí hloubky."
„Co zase krucinál znamená tohle?" chtěl vědět Prycer.
„Nevím jistě, ale tvrdí to spousta psychologů. Lidi, kteří skáčou volným pádem, se obvykle cítí doma i pod vodou. Má to nějakou souvislost s obráceným účinkem gravitace. Někde jsem to četl."
„Díky, Brane. A co tím chceš říct?" „Co třeba zkontrolovat nábřeží?"
„Kontrolujeme ho a znovu ho kontrolujeme a potřetí ho kontrolujeme," odvětila Montroseová pevně. „To jsme vzali do úvahy jako první. Nejen že máme hlídky po celé skoro kilometrové délce doku z obou stran, ale nástražné laserové paprsky zasahují až do vnitrozemí. Přes tyto sektory nemohl nikdo proniknout."
„A vrah by tohle předpokládal, ne?" zeptal se Scofield. „Bylo by to pro něj zcela přirozené."
„Pravděpodobně," souhlasila podplukovnice. „Zaznamenali jste nějaké známky narušení v posledních několika hodinách?" naléhal Brandon.
„Ve skutečnosti ano, všechny neúspěšné," odvětila. „Děti ze sousedních domů, které kempují na trávníku, několik opilců, kteří se vraceli z večírků a několik rybářů přecházejících přes soukromé pozemky; všichni byli zachyceni."
„Informovali jste o tom pohybu ostatní hlídky?" „Samozřejmě. Mohli jsme potřebovat zálohy." „Takže pozornost mohla být narušená, je to tak? Neúmyslně, nebo možná - úmyslně."
„To je příliš obecné tvrzení, a na rovinu, vcelku nemožné." „Vcelku, podplukovníku Montroseová?" ptal se dál Brandon Scofield. „Ne naprosto." „Co to říkáte?"
„Já neříkám nic, madam, já se jen snažím dát věcem smysl." Najednou se z oslepující záře reflektorů ozval Antoniin hlas. „Našli jsme je, zlatíčko, našli jsme je!" Běžící postavy Scofieldovy ženy a jejího společníka ze CIA spěchaly přes mlhavé světlo k hlídce. Odhodili předměty, které měli v rukou: těžký

akvalung, potápěčskou masku, ponornou baterku s modrým světlem, vodotěsnou vysílačku a pár ploutví. „Ležely v blátě na břehu bažiny pod hlavní bránou," řekla Antonia. „Byla to jediná cesta, kudy se mohl dostat dovnitř."
„Jak to víte?" dožadovala se Montroseová. „Jak jste to věděli?"
„Nábřeží bylo uzavřené, neprostupné. Bažiny sice hlídali, ale pořád se tam dalo projít, pokud někdo rozptýlil pozornost hlídek."
„Cože?"
„Přesně jako Talejnikovův útěk ze Sevastopolu, o kterém nám vyprávěl, nemám pravdu, lásko?" přátelsky přerušil rozhovor Scofield.
„A co udělal Vasilij, aby se dostal přes Dardanely?"
„Odvedl pozornost. Pátrací člun s falešným trupem. Sovětské hlídky ho našly, a pak mohly vyletět z kůže, protože byl prázdný!"
„Přesně, Brane. A teď to aplikuj na pevninu."
„Jasně! Odvést pozornost od nápadného ke vzdálenému a pak spustit nápadné během vteřin!"
„To znamená vysílačku, můj drahý."
„Bravo, lásko!"
„O čem si to povídáte?" nechápala Montroseová.
„Navrhoval bych zjistit totožnost těch opilců, co se poflakovali po tomto pozemku," prohlásil Cameron Prycer, „a těch dvou rybářů asi taky."
„Proč?"
„Protože jeden nebo dva nebo všichni měli příruční vysílačky naladěné na stejnou frekvenci jako ta, co leží tam na zemi. Vedle mrtvoly narušitele."

*****

Jmenovala se Leslie Montroseová, měla hodnost podplukovnice Armády Spojených států, byla dcerou generála a absolventkou West Pointu a pod tvrdou vojenskou slupkou pohledná žena. Tak si to aspoň myslel Cameron, když on, Montroseová a její nadřízený důstojník, plukovník Everett Bracket, seděli okolo kuchyňského stolu a při kávě rozebírali noční události. Informace o zázemí podplukovnice podal Bracket, který ji jako svého zástupce přijímal s jistým zdráháním.
„Nevysvětlujte si to špatně, Prycere, to není proto, že je žena," vykládal Bracket, když Montroseová venku dávala rozkazy podřízeným.
„Mám ji rád - i moje žena ji má ráda - ale prostě si myslím, že ženy by neměly sloužit v zásahové jednotce." „Co si myslí vaše žena?"
„Řekněme to asi tak, že s tím úplně nesouhlasí. A moje sedmnáctiletá dcera ještě víc. Ale ony nebojovaly v bitvách. Já ano, a to není místo pro ženu! Zajatci jsou realita války a já si nemohu pomoct a pořád musím myslet na svou ženu a dceru v takových situacích."
„Spousta mužů s vámi souhlasí, plukovníku." „Vy ne?"
„Samozřejmě že ano, ale my jsme nikdy nebyli napadeni na naší mateřské půdě, v naší domovině. Izraelci ano, a v jejich armádě je spousta žen - Arabové taky, a mají ženy v aktivních bojových oddílech i v zálohách, a ještě významnější postavení zastávají v teroristických jednotkách. Oba bychom to možná cítili jinak, kdyby byly napadeny pláže v Kalifornii nebo na Long Islandu." „Myslím, že já ne," prohlásil Bracket rozhodně. „Možná, že ženy by změnily váš názor. Koneckonců to byly ony, matky, které nám pomohly přečkat dobu ledovou. Nejkrutější tvor v živočišné říši je samice chránící svá mláďata." „Vy máte zvláštní názory, chlapče! Jak jste na to přišel?" „Elementární znalost antropologie, plukovníku... Všiml jsem si, že vaše podplukovnice nosí stejnou čapku jako vy, ale s jinými insigniemi. Jak to?"
„Prostě to povolujeme."
„Tomu nerozumím. Baseballový hráč za Yankees nenosí čepici bostonských Red Sox."
„Je to jednotka jejího manžela. Byla to jednotka jejího manžela."
„Prosím?"
„Její manžel létal jako bojový pilot v Air Force. Sestřelili ho nad Basrou v operaci Pouštní bouře. Říká se, že se katapultoval, ale nikdy ho nenašli."
„Od té doby už uplynula řada let," pronesl Prycer zamyšleně. „A ona zůstala v armádě?"
„Zajisté. A mohu dodat, že si vedla velmi dobře. Někdy možná až příliš agresivně. Snažili jsme se jí to s manželkou rozmluvit, přesvědčit ji, aby si našla nový život. Při jejím vzdělání a výcviku by po ní okamžitě sáhly desítky soukromých firem. Má skvělé řídicí a organizační schopnosti, s počítači to umí jako málokdo, umí všechno, co se o armádě tvrdí v televizních reklamách, a navíc se může pochlubit přímo raketovým služebním postupem - tehdy měla hodnost majora. Nechtěla o tom ani slyšet."
„To se mi zdá trochu divné," odvětil Cameron. „V soukromém sektoru by nejspíš

vydělala víc."
„Desetkrát, možná dvacetkrát. Kromě toho by se seznámila se spoustou mužů v civilu, na své úrovni, tedy bohatými, a mohla by si vybírat."
„Přesto odmítla?"
„Nekompromisně. Možná kvůli klukovi?"
„Klukovi?"
„Měli s Jimem syna. Narodil se přesně osm měsíců a dvacet dní od chvíle, kdy oba promovali ve West Pointu. Když o tom mluvila, vždycky se smála. Dnes je mu čtrnáct nebo patnáct. Svého otce zbožňoval a Leslie se možná bála, že kdyby odešla z armády, syn by ji zavrhl."
„Co je s tím chlapcem? Ona je tady a nesmí komunikovat se světem..."
„Chodí do internátní školy kdesi v Nové Anglii - Jim nebyl žádný chudák a generálova dcera taky ne. Hoch dávno pochopil význam věty Matka plní důležité úkoly."
„Tedy normální dítě vojáků, že?"
„Asi ano. Moje děti by se s tím nesmířily, ale jemu nepřítomnost matky, zdá se, nevadí."
„Vy nejste mrtvý hrdina, takže vás nemusí děti zbožňovat."
„Tak to vám pěkně děkuju, špione. Ale nejspíš máte pravdu."
„Stejně pořád nechápu, že si za tu dobu, byť v armádě, nenašla někoho přijatelného. Koneckonců, je ještě relativně mladá."
„Myslíte, že jsme na ni se ženou netlačili? Kdybyste viděl ty zástupy chlapů, co jsme jí přivedli až pod nos! A s každým se na noc rozloučila v našem domě. Ani s ním nešla na schody. Podala mu ruku a bylo to. Žádný z nich neměl šanci. Kdybyste s ní náhodou chtěl zkusit štěstí, pane tajný agente, tak na to klidně za-
pomeňte. Na dveřích její ložnici visí cedule Mužům vstup přísně zakázán."
„To by mě ve snu nenapadlo, plukovníku. Já prostě musím o lidech, s kterými mám spolupracovat, vědět co nejvíc. Je to součást mé profese."
„Dostal jste osobní spisy všech sedmadvaceti příslušníků této jednotky."
„Promiňte, ale zrovna jsem se vrátil z pětidenního pobytu v Karibiku, kde jsem toho moc nenaspal, a poslední dva dny ani minutu. O žádných spisech nevím."
„Uvidíte, že se vám budou líbit." „To věřím."
Další rozhovor mezi Cameronem Prycerem a plukovníkem Bracketem přerušilo otevření kuchyňských dveří, jimiž vešla Leslie Montroseová. „Vše je zabezpečeno a navíc jsem vyslala posilovou hlídku k pobřeží," prohlásila tónem, jakým se podává hlášení nadřízenému důstojníkovi. „Proč?"
„Protože pobřeží se logicky nabízí jako úniková cesta, kterou by vrah mohl použít."
„Proč si to myslíte?" pokračoval Cameron zdvořile, ale neústupně ve výslechu.
„Protože je to opravdu nejlogičtější prostor, kudy uniknout z komplexu."
„Unik? Já bych spíš mluvil o útěku."
„Jistě. Bažiny jsou neprodyšně uzavřeny a nedostane se odsud ani myš."
„Nesouhlasím. Sama jste řekla, že pozemek je od moře elektronicky uzavřený a nástražné vedení je nataženo kilometr podél pláže i do vnitrozemí. Opravdu si myslíte, že vrah tohle neví?"
„O co vám jde, pane Prycere?" zeptala se Leslie Montroseová zlostně. „Kudy jinudy by mohl utéct?"
„Stejnou cestou, kterou pronikl dovnitř, podplukovníku. Až na to, že Scofieldova žena našla ten akvalung, takže by se utopil. Navrhuju, abyste vyslala další hlídku k nejbližším silnicím, které vedou na jih a na sever. At se pohybují co nejtišeji a podívají se,
jestli tam někdo nečeká. Nepřítel pochopitelně nerozsvítí reflektory, takže vaši lidé by také měli jet potmě."
„Mně to připadá absurdní! Zabiják se ven nedostane. Je
mrtvý."
„Jistě, podplukovníku Montroseová," souhlasil Cameron. „Ale pokud zde nemáme zrádce s vysílačkou, o kterém nevíme..."
„Vyloučeno!" zvolal Bracket.
„Nemyslím, že bychom ho tu měli," pokračoval Prycer. „A jestli je tomu skutečně tak, potom ten, kdo na vraha čeká, neví, že je mrtvý... Vyšlete tu hlídku, podplukovníku Montroseová. Berte to jako rozkaz."

*****

Uplynula téměř hodina. Bracket spal u stolu s hlavou položenou na předloktí. Cameron, který sotva dokázal udržet oči otevřené, často chodil do kuchyně a nad dřezem si šplíchal vodu do obličeje, až měl košili vpředu a na krku úplně

promočenou. Pak se pomalu otevřely dveře a do místnosti vešla Leslie Montroseová, stejně vyčerpaná jako muž, na kterého se dívala.
„To auto tam bohužel bylo," zašeptala.
„Proč bohužel?" zeptal se Prycer; zvedl těžká víčka a vstal.
„Zabili jednoho z mých mužů."
„Ach, kristepane! Ne!" Cameron bezděky zvýšil hlas a probudil plukovníka Bracketa.
„Ano. Zabili by i mě, ale můj desátník mě odstrčil ze silnice. Vystavil se při tom střelcům a sám schytal kulky. Byl to ještě kluk, nejmladší voják v jednotce. Položil život místo mě."
„Je mi to líto, moc líto!"
„Co je to za lidi, pane Prycere?" Leslii Montroseové proniklo do hlasu zoufalství.
„Někdo jim říká největší zlo pod sluncem," odpověděl Cameron tiše; přistoupil k ní a lehce, váhavě jí položil ruku na rameno otřásající se tichými vzlyky.
„Musíme je zastavit!" vykřikla Montroseová ostře. Náhle zvedla hlavu, napřímila se a oči nad uslzenými tvářemi metaly blesky.
„Já vím." Prycer ji pustil a poodstoupil, zatímco otřesený plukovník Bracket zničeně klesl zpátky na židli.

THE INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE
(titulní strana)
PŘEKVAPUJÍCÍ TAH LETECKÝCH GIGANTŮ

PAŘÍŽ, 30. ZÁŘI – Společné prohlášení z Londýna a Paříže o fúzi společností British Aeronautical a francouzské Compagnie du Ciel šokovalo letecký průmysl v Evropě i Spojených státech. Spojením obou obrů - spolu s jejich téměř neomezenými zdroji a zajištěnými zakázkami pro státní i soukromý sektor, jejich dceřinými společnostmi zaměřenými na subdodávky a v neposlední řadě s přístupem na ekonomicky výhodné trhy práce – vznikl největší a nejmocnější výrobce letadel na světě. Finanční analytici na obou stranách Atlantiku shodně konstatují, že Sky Waverly, jak zní název nové společnosti, se stane žulovým kvádrem leteckého průmyslu. Slovy Cliva Lawese, šéfredaktora ekonomické rubriky londýnských Times: „Oni budou bubnovat a ostatní budou muset podle toho pochodovat."
Jméno Waverly v názvu nové společnosti je poctou siru Davidu Waverlymu, zakladateli původní firmy Waverly International, kterou před pětadvaceti roky pohltilo angloamerické konsorcium.
Nepotvrzené detaily fúze, včetně převodů akcií a předpokládaných opatření správní rady, naleznete na straně 8. Po spojení se očekává značná redukce počtu pracovních sil, zejména v administrativě, kde dojde k odstranění duplicity manažerských postů na všech stupních řízení. Zde bychom mohli parafrázovat citát z jednoho amerického filmu z padesátých let: Zapněte si pásy, máme před sebou cestu plnou výmolů.

08 KAPITOLA

Marylandské východní pobřeží se probudilo do krásného podzimního dne. Slunce stoupalo po průzračné obloze k nadhlavníku a jeho paprsky se třpytivě odrážely od hladiny zátoky. Prycer se připojil ke Scofieldovi a Antonii na rozlehlé verandě s nádherným výhledem na pobřeží; pro ty, kdo bydleli v hlavní budově a třech pohodlných domcích pro hosty, byl připraven bohatý švédský stůl.
„Posaď se, Camerone," vybídla paní Scofieldová. „Mohu ti nalít kávu?"
„Ne, děkuji, dojdu si pro ni sám," odpověděl Prycer přívětivě a otočil se k bufetu s kávovými konvicemi.
„Chyba," zabručel Brandon, „kazíš mi ji."
„Ty jsi neskutečný chlap," opáčil Cameron, v jehož hlase byl patrný nedostatek spánku. „Respektive je příliš časně na to, aby ses probudil do reality."
„Vůbec není časně," protestoval Scofield. „Už je skoro deset hodin. Kde jsou sakra ostatní?"
„Nevím. Dokonce ani netuším, co je to za lidi."
„Dva armádní plukovníci - jeden jenom pod -, potom ten mládenec ze CIA, který šel včera... dnes ráno s Toni, a nakonec prostředník - oficiálně styčný důstojník - Franka Shieldse. Ten na mě hledí, jako kdybych měl lepru."
„Frank mu o tobě bezpochyby všechno řekl." Prycer si nalil kávu a vrátil se ke stolu.
„Plukovník Bracket a podplukovník Montroseová jsou ve svých pokojích v západním křídle stejně tak Eugen Denny, kterého poslal zástupce ředitele Shields," informovala Toni. „A můj mládenec, jak mu říkáš, drahý, bydlí na stejné chodbě

jako my... Nemusím za ním chodit daleko, když ty spíš jako dřevo a ještě k tomu chrápeš."
Brandon se hrozivě zamračil, ale jeho oči se smály.
„Za to si můžeš vzít vajíčka," nabídla úplatek Toni.
„Nechci vajíčka. Pořád vykládáš, jak mi škodí." „Kdo to jídlo připravoval?" přerušil jejich žertování Prycer. „Myslíš, že je otrávené?" „Ta možnost vždycky existuje."
„Můžu tě uklidnit." Antonia byla opět dokonale informovaná. „Veškeré pokrmy se připravují v Langley, pak jsou hermeticky uzavřeny a každé ráno a večer přesně v šest je sem dopravuje vrtulník."
„Slyšel jsem kravál," poznamenal Prycer, „ale myslel jsem si, že je to vzdušná ochrana nebo že přiletěl nějaký hlavoun... Jak jsi to zjistila, Toni? Myslím o jídle, kde kdo spí..." „Vyptávám se." „Jde ti to moc dobře."
„Naučil mě to Bran. I ve zdánlivě klidné situaci, v bezpečném úkrytu nebo v konspiračním domě, musíš neustále klást otázky. Mile, zdvořile, jako z normální zvědavosti. Tvrdí, že ženy jsou v tomhle lepší, a tak je vyptávání na mně."
„Dobrák od kosti. Můžeš snadno přijít k úrazu - nebo kulce v hlavě."
Scofield se bujaře zasmál. „Napřed musíš měřit, teprve potom řezat." Vzápětí zvážněl. „Slyšeli jsme o tom desátníkovi ze zásahové jednotky. Parchanti jedni!"
„Od koho jste to slyšeli?"
„Nepřímo od plukovníka Bracketa. Přišel to oznámit Dennymu a trochu se poštěkali. Padla nějaká obvinění a my s Toni jsme se do té šarvátky připletli."
„Jaká obvinění?"
„Takové pitomosti. Nic vážného." „Moment, to mě zajímá," nedal se Prycer. „Nech to být, Came," vmísila se Antonia. „Pan Denny to prostě trochu přehnal." „Co přesně řekl?"
„Chtěl vědět, kdo povolil podplukovníkovi Montroseové vzít si auto a opustit komplex," odpověděl Scofield. „Bracket mu řekl, že jako zástupce velitele jednotky žádné povolení nepotřebuje." „Jinými slovy řekl, že jí to povolení dal on," dodala Antonia.
„Bylo to jinak," prohlásil Prycer. „Já jsem jí to přikázal jako vysoký důstojník zpravodajské služby, a to na základě analýzy situace v terénu. Bohužel se ukázalo, že jsem měl pravdu... Co se sakra ten Denny do takových věcí plete? Kdo si myslí, že je?"
„Jsem styčný důstojník zástupce ředitele Shieldse a v jeho nepřítomnosti mám plnou odpovědnost za všechno, co se tady děje," ozvalo se od dveří nevzrušeně. Na prahu stál štíhlý muž prostředního vzrůstu s příjemným mladistvým obličejem, který tvořil protiklad k počínající pleši. „A se zodpovědností jde ruku v ruce velitelská pravomoc."
„Vy to nejen přeháníte, Denny." Cameron vstal a otočil se ke styčnému důstojníkovi. „Vy to zatraceně přeháníte! A teď mě dobře poslouchejte, vy nafoukaný panáku. Neslyšel jsem od vás žádné velitelské prohlášení, když zde včera v noci řádil ten zabiják, co dvěma strážným podřízl hrdlo. Vůbec si nepamatuju, že byste tam byl!"
„Byl jsem tam, pane Prycere, i když jen krátce, protože jsem nemohl nikomu a ničemu pomoct. Pokládal jsem za svou povinnost okamžitě informovat zástupce ředitele Shieldse. Zavolal jsem mu a dlouze jsme spolu probírali možnosti, jak mohlo dojít k úniku informací. Uvažovali jsme i o posádkách vrtulníků... Přiletí kolem poledne."
„Shields bude prověřovat posádky vrtulníků?"
„Ano, pane."
„A na základě jakého oprávnění jste zpochybňoval rozhodnutí velitele zásahové jednotky nebo moje rozhodnutí?"
„Myslím, že je to zřejmé. Byl zabit člověk."
„To se stává, pane Denny. Mně se to nelíbí, vám se to nelíbí, nikomu se to nelíbí, ale stává se to."
„Podívejte, Prycere, možná jsem trochu ujel, kde jsem neměl..."
„Tak to máte sakra pravdu, že jste ujel!" vybuchl Cameron.
„Ale jsem tady, abych dohlížel na situaci, abych zajistil, že všechno poběží hladce a bez problémů. A tohle byla první noc. Vypadám jako blázen, jako neschopný blbec."
„Nemohl jste tomu nijak zabránit a myslím si, že to dobře víte." Prycer se uklidnil a pokynul Dennymu, aby si přisedl ke stolu.
„Tomu pokusu o atentát na pana Scofielda a vraždě strážných asi ne. Ale z důvodu, který mi byl uveden, bych asi nikomu nedovolil opustit prostor. Kdybych o tom předem věděl," dodal Eugene Denny.
„Neříkejte!" naježil se znovu Cameron. „Můžu se zeptat proč?" „Protože existoval lepší způsob... Tedy za předpokladu, že na útočníka na Chesapeake Road opravdu

někdo čekal." „A co byste udělal, pane Analytiku - jste analytik, ne?" „Jsem. A spojil bych se s našimi ozbrojenými hlídkami v maskovaném vozidle umístěném na poli severně od příjezdové cesty k bráně. Mohli zaútočit zvenčí."
„Jaké ozbrojené hlídky? Jaké vozidlo?" „Stráž. Střídají se v osmihodinových směnách." „Kur... K čertu, jak to, že o nich nevíme?" „Já to slovo na k znám, Camerone," poznamenala Antonia s tichou zlostí v hlase. „A navzdory tvé zdvořilé ohleduplnosti se domnívám, že v tom případě dokonale sedí... Proč nám o tom nikdo nic neřekl, pane Denny?"
„Prostě jsem se k tomu ještě nedostal! První noc! Panebože, koho by napadlo, že se něco takového stane hned první noc?"
„Právě na začátku máte očekávat potíže." Scofieldův zněl náhle autoritativně, velitelsky. „Není to ovšem vaše chyba, nýbrž Shieldsova - a neudělal to poprvé. Vůbec první instruktáž o situaci měla obsahovat informace o všech možnostech, které máme. To je absolutní základ. Žádná překvapení, žádné nečekané alternativy, žádná opomenutí - a žádné kecy o tom, že se někdo k něčemu nedostal. Je to jasné?"
„To, co říkáte, není žádné dogma, pane. Každý scénář může mít své variace."
„Ano? Tak mi řekněte, co ten váš debilní mozek vymyslel." „Brane, prosím tě..." Antonia položila manželovi ruku na předloktí.
„Chci to slyšet! Pokračujte, analytiku!"
„Myslím, že to víte, pane Scofielde," řekl Denny svým měkkým, nevzrušeným hlasem. „Se zástupcem ředitele Shieldse se znáte již dlouho."
„Faktor L, nemám pravdu?"
„Ano," odpověděl stručný důstojník sotva slyšitelně.
„Co je zase proboha toto?" zeptal se udiveně Prycer.
„Oprávněně jsi použil jméno boží," řekl Bran. „Faktor L je Písmo svaté podle svatého Franka Shieldse Neposkvrněného, velkého znalce bible. L znamená Leviticus jako v Pentateuchu, třetí kniha Starého zákona. Tolik si ještě pamatuju."
„O čem to mluvíš?" nechápala Toni.
„Frank Shields zastává názor, že odpovědi na všechny problémy nebo záhady lidstva lze nalézt v bibli. Nemusí se jednat o náboženské aspekty, ale o interpretaci příběhů, mytických i historických."
„Frank je náboženský fanatik?" vyhrkl zjevně otřesený Cameron.
„Já nevím, to by ses ho musel zeptat, ale určitě zná bibli."
„A co je ten faktor L, ten Leviticus?" naléhal Prycer.
„Stručně řečeno, nevěř velekněz, může být krysa."
„Ještě jednou?" Cameron se pomalu posadil a hleděl na Scofielda, jako kdyby se vysloužilý agent zbláznil.
„Nejsem si jistý, jestli jsem to správně pochopil, ale v knize Leviticus byl úřad velekněze svěřen synům Léviho... nebo možná Árona, už přesně nevím. Vládli chrámu a dávali příkazy všem ostatním. A potom se několik ambiciózních příbuzných, kteří nebyli součástí tohoto exkluzivního bratrstva, domluvilo - zfalšovali nějaké genealogické dokumenty a podvodně pronikli do klubu. V důsledku toho získali skutečnou politickou moc nad obyčejným lidem."
„Zbláznil ses?" Prycer vytřeštil oči. „Takový výklad bible je zcela nesmyslný!"
„Nemusí nutně být," vmísil se Eugene Denny. „Pan Scofield shrnul základní teze, i když v jiném kontextu."
„Tu omáčku můžete vynechat," vyjel Prycer. „Chci holá fakta."
„Podle knihy Leviticus se velekněží Jeruzalémského chrámu, sídla tehdejší moci, rekrutovali z omezeného počtu Áronových dědiců. A jako ve všech mocenských centrech se i zde vyskytovala korupce, podle dnešních standardů samozřejmě minimální, nicméně korupce, a dopouštěli se jí ti, kdo chtěli změnit zkostnatělý systém, ke kterému měli - v mnoha případech oprávněné - vý-
hrady. Nakonec podle legendy zmíněné v Numeri nebo Deuteronomiu se stal vládcem Jeruzalémského chrámu fanatik, jenž byl později odhalen jako zrádce, který se za Áronova syna pouze vydával."
„Děkuji za poučení, pane kazateli," řekl Cameron, „ale co to má k čertu znamenat?"
„Znamená to," odpověděl Scofield, jehož zuřivost doutnala těsně pod povrchem, jen jen se rozhořet plnou silou, „že zástupce ředitele Shields si není jistý, jestli mi může věřit." „Cože?" Prycer se vztekle otočil k muži z Langley. „V Mžouralově biblické představivosti," pokračoval Scofield, „je tato základna Chesapeakský chrám. A na rozdíl od toho, co si vy dva šašci namlouváte, jediný, kdo má nad touto podělanou operací nějakou pravomoc, jsem já, a ne vy. Tak zní má dohoda s Shieldsem - ověřte si to, pane Denny."
„O vaší dohodě jsem byl informován, pane Scofielde, a nejsem v postavení, abych se do ní pletl nebo ji zpochybňoval."

„Samozřejmě. Jste Frankův lokaj a vsadím svou levou kouli, že jste s těmi svými ozbrojenými hlídkami v neustálém kontaktu pro případ, že bychom se s mou ženou rozhodli to tady celé podminovat a vyhodit do vzduchu!"
„Co to říkáš, Brane?" nechápala Antonia. „A svou pravou kouli," pokračoval Scofield bez zastavení, „že stráž u brány má příkaz okamžitě vás informovat, kdybych jí prošel, k čemuž mám plné právo, protože jsem tady nejvyšší velitel."
„To nedává smysl," protestovala Toni.
„Ale dává, to víš, že dává! Faktor L, ty biblické kecy! Já jsem velekněz chrámu, z něhož se může vyklubat krysa. Je to tak, analytiku?"
„Zvažovali jsme různé možnosti," odvětil Denny tiše. „Tak proč nám - mně - o té záložní jednotce nikdo neřekl? Měl jsem být od samého počátku o všem neinformován, už pro případ, že by bylo potřeba rychle učinit nějaká zásadní rozhodnutí. Kdepak, toto je další z Mžouralových obrácených triků!"
„Existovala možnost náhlého přepadení nepřátelskou přesilou..."
„A dva nebo tři vojáci na hlídce ho měli zastaviti" přerušil ho rozzuřený Beowulf Agate „Do prdele, za koho mě máte?"
„Na to nemohu odpovědět, pane. Já pouze plním rozkazy."
„Víte, synku, tohle slyším už podruhé v posledních třiceti hodinách. A ani teď to neberu."
„Hele, zadrž, Brane," vmísil se Prycer. „S tím útokem měl Frank možná pravdu."
„To nesedí, chlapče. Kdyby si to opravdu myslel, nechal by základnu obklíčit malou armádou a já bych byl první, kdo by to věděl. Ne. Mžoural čekal na nějaký můj nevypočitatelný tah. Zasraný génius, to musím uznat."
„Jaký nevypočitatelný tah?" nechápal Cameron.
„V dnešní době dokonalých technologií se odsud nikdo nedomluví s nikým zvenčí, aniž by se o tom okamžitě vědělo. Ani satelitem, ani vysílačkou, a telefonem už vůbec ne. Všechno se monitoruje. Jediná možnost je osobní kontakt, tajný kontakt. Po tom zmatku, když ten parchant zabil dva strážné - mimochodem, díky, Came, že jsi ho rozstřílel -, jsem dospěl ke stejnému závěru jako ty. Čekal bych, až Toni usne, a potom bych šel ven, ale po svém, čili ne přes bránu nebo autem. A byl bych rozhodně úspěšnější."
Brandon se nadechl. „Jenže Frank si můj záměr špatně vyložil. Nechtěl bych se tajně sejít se zástupci Matareseovy organizace, která mi, jak jsem Mžouralovi řekl, nabídla miliony, abych se do ničeho nepletl, chtěl bych ty zkurvysyny zabít. Nebo, kdybych na to měl trpělivost, polapit je živé."
„Tak proč jsi ho označil za génia?" nechápal zmatený a naštvaný Cameron.
„Protože za daných okolností jsem mohl udělat jedno nebo druhé. Frank vždycky zvažuje všechny možnosti."
„Považovat právě tebe za odpadlíka, za zrádce!" zvolal Prycer. „Na tvém místě bych mu asi poslal kulku do hlavy."
„To nikdy. Až se sem v poledne přihrne, řeknu mu svoje, ale víc nic."
„Proč ne?"
„Vysvětlím to na události, která se stala před více než třiceti lety. Tehdy jsem působil v Praze v nejhlubším utajení a mým kontaktem byl člověk, kterého jsem pokládal za nejchytřejšího a nejlépe zakonspirovaného informátora, jakého jsme ve východním bloku měli. Jednou v noci jsem se s ním měl sejít na nábřeží Vltavy, ale deset minut předtím, než jsem chtěl odejít z bytu, jsem dostal naléhavou šifrovanou zprávu z Washingtonu, z Langley - od Franka Shieldse. Když jsem ji rozluštil, stálo v ní: Pošli místo sebe náhradu. Ne od nás, vyber si nijakého veksláka. Drž se stranou, ale na dohled. Samozřejmě jsem poslechl - a toho chlapa provrtaly kulky určené mně. Frank Shields nalákal mého informátora do obrácené pasti. Ve skutečnosti to byl řezník KGB."
„A teď nastražil stejnou past tobě," řekl udiveně Prycer. „Dokážeš se s tím vyrovnat?"
„Proč ne? Myslel na všechny možnosti a mohl mít pravdu. Jediné, co jsem za ty roky služby své vlasti dostal, byla prémie, abych si mohl koupit člun, a malá penze. Matareseova nabídka mě mohla zlákat."
„Ale vždyť tě tak dlouho zná!"
„Žádný člověk nezná nikoho jiného než sebe, Game. Můžeme se někomu dostat pod kůži, ale ne do mozku, nedokážeme proniknout do spletitého přediva úvah lidské mysli. Jak víš, kdo ve skutečnosti jsem? Kdo je Toni?"
„Proboha, mluvili jsme spolu kolik hodin! O tolika věcech! Věřím ti. Vám oběma!"
„Jsi mladý, můj nový příteli. Pozor, důvěra je založena na optimismu a není než stín, zástup stínů. Nedáš jim třetí dimenzi, kdyby ses bůhvíjak snažil."
„Někde začít musíme." Prycer hleděl Scofieldovi upřeně do očí. „Kam nás vede ten biblický nesmysl a ty kecy o velekněze, z něhož se může vyklubat krysa?"
„Vítej v našem světě, Camerone. Myslíš si, že už jsi v něm byl, ale ten sestup

do pekla jsi teprve zahájil. Není to peklo, jaké zná tady náš nedotčený pan Denny, protože on stejně jako Mžoural sedí za stolem u těch svých počítačů a zabývá se abstraktními úvahami. Někdy jsou správné, často mylné, ale jejich počítače nedokážou nasimulovat konfrontaci mezi lidmi."
„Dobře, o tom jsme už mluvili. Mě zajímá, co bude dál." „To nevím. Zeptáme se Mžourala, až za hodinu dorazí."
„Jednu věc vám říct mohu," ozval se Denny. „Zástupce ředitele Shields nás všechny tajně přestěhuje na novou základnu do Severní Karolíny."
„Tak to je jedna věc, kterou neudělá!" vyletěl Scofield.
„Ale pane, tady nás přece objevili..."
„To máte zatracenou pravdu. A já chci, aby se to ocitlo ve všech novinách... Ne, to by možná byla chyba. Zachováme si utajení. Ti, kdo by o nás neměli vědět, si nás vypátrají."
„Pan zástupce trvá na tom, že se všichni sbalíme..."
„Tak pošlete pana zástupce za mnou a já jeho rozkazy zruším! Vy pitomci jste dosud nepřišli na to, že včely se slétají k hrnci s medem."

THE WALL STREET JOURNAL
(titulní strana)

TŘI HLAVNÍ SVĚTOVÉ BANKY VYTVÁŘEJÍ ALIANCI

NEW YORK, 1. ŘÍJNA - Další důkaz o postupující globalizaci finančního sektoru přináší v podstatě dokončené spojení trojice největších světových bank. Jde o Universal Merchants se sídlem New Yorku, Pacific Bank působící v Los Angeles a madridskou Banco Ibérico, nejbohatší finanční instituci ve Španělsku a Portugalsku s rozsáhlými zájmy ve Středomoří.
Struktura bankovního kolosu je uzpůsobena požadavkům maximální efektivity. Nejmodernější technologie umožňující okamžité spojení s celým světem usnadní zavádění zcela nových systémů elektronického bankovnictví. „Staneme se svědky renesance našeho oboru," prohlásil Benjamin Wahlburg, prominentní bankéř a mluvčí konsorcia, které ponese název Universal Pacific Iberia. „Doba, kdy nebudeme potřebovat hotové peníze, se přiblížila na dosah ruky," pokračoval pan Wahlburg. „Firmy a jednotlivci budou provádět veškeré platby pomocí karet nebo počítačových terminálů. A my v Universal Pacific Iberia chceme kráčet v čele tohoto vzrušujícího vývoje, který přinese dosud nevídaný hospodářský rozkvět.
Do splnění našeho cíle jsme investovali obrovské prostředky."
UPI se svými tisícovkami poboček po celém světě se podle odhadu ekonomů stane hlavním hráčem na finančním trhu ve Spojených státech, v Pacifické oblasti, v jižní Evropě a ve Středomoří od Gibraltaru po Istanbul.
Některé analytiky světových trhů ovšem znepokojuje otázka řízení tak obrovského kolosu. Na dotaz našeho korespondenta pan Wahlburg odpověděl: „Dokonalé řízení představuje rozhodující faktor našeho dalšího úspěšného rozvoje. Tento názor musí sdílet každý odpovědný ekonom či bankéř."

*****

Helikoptéra se snesla na přistávací plochu u uzavřeného komplexu na pobřeží Chesapeake Bay. Zástupce ředitele CIA Frank Shields s očima přimhouřenýma proti slunci vystoupil z kabiny, a sotva se jeho nohy dotkly země, byl okamžitě slovně napaden Brandonem Scofieldem, který už na něj čekal společně s Cameronem Prycerem. Většinu obscenit, které na něj vysloužilý agent vychrlil, naštěstí pohltil svištivý hukot rotoru, a než se vzdálili z dosahu ohlušujícího hluku, Scofieldovi došel dech.
„Přišel jsi na to, takže mi není jasné, proč tě to tak překvapuje, nebo dokonce vzteká," poznamenal zástupce ředitele, když přival nadávek částečně polevil.
„To je ta nejdebilnější otázka, jakou jsi kdy položil, Mžourale!" zaburácel Scofield. „Proč?"
„Přestaň se opakovat!"
„Hele, to je tvůj zvyk, Brandone, ne můj. Podívej se na věc takto. Použil jsem faktor L a ty jsi prošel - jsi čistý a já se nemusím bát, že jsem něco prošvihl."
„Byla to ta nabídka od Matareseovy organizace, že? Miliony a ranč někde v..."
„Vzdálená možnost, ale musela se prověřit. Koneckonců, před pětadvaceti lety jsi donutil prezidenta Spojených států, aby ti zaplatil."
„Jak víš, že jsem tu nabídku nepřijal?"
„Protože v tom případě bys o tom před Dennym nemluvil, rozhodně ne tak

konkrétně." „Ty jsi fakt nemožný]" „Možná, ale nezapomínej na Prahu. Mimochodem, kde je Den-
ny?"
„Přikázal jsem mu, ať se drží stranou, dokud s tebou neskončím; ani moc neprotestoval, protože podle naší dohody tady já poroučím a on poslouchá... Velím této operaci, nebo snad ne?"
„Už jsi se mnou skončil, Brandone?" zeptal se Frank Shields, aniž na otázku odpověděl.
„Kdepak! Ten tvůj plán, že to tady zavřeš a přestěhuješ nás do Severní Karolíny, je naprostá hovadina. Nepřipadá v úvahu! Zůstáváme tady."
„Ty jsi snad zešílel. Matarese ví, kde jsme... Kde jsi. Ví, že jsi přežil nálet na trauler. A tím, že ses k nám připojil, jsi nepříteli hodil rukavici. Nezastaví se, dokud tě nezlikvidují."
„Můžeš mi říct, Mžourale, proč by mě chtěli likvidovat?"
„Ze stejného důvodu, z jakého jsme tě my vyhledali - kvůli tomu, co možná je a možná není v tvé hlavě. Před čtvrt stoletím jsi v oficiálním hlášení moc světla do té záležitosti nevnesl, ale podle svých vlastních slov víš o Matareseově organizaci víc než všichni ostatní na naší straně."
„A co mi mohlo zabránit hodit všechny informace na papír a předat vám je?"
„Vůbec nic, ale zákony pořád platí a proti nám stojí mocný protivník, s největší pravděpodobností velmi bohatí a velmi vlivní lidé ve vládním i soukromém sektoru."
„No a?"
„No a písemné svědectví mrtvého zdiskreditovaného muže s pochybnou pověstí a temnou minulostí není zrovna důkaz, který by před soudem obstál."
„Ty materiály se týkají dávné minulosti. Roztrhej je, spal je, protože se současnými událostmi nemají nic společného."
„Zaspal jsi dobu, Beowulfe Agate. Dnes máme devadesátá léta. Papírové složky se k uchovávání záznamů dávno nepoužívají. Všechny údaje byly převedeny do elektronické podoby a uloženy do počítačů a tam se k nim dostane každý výše postavený zpravo-
dajský důstojník s příslušným oprávněním. A můžeš mi věřit, že pár jich to taky udělalo." Shields se odmlčel a pokynul Scofieldovi a Prycerovi, aby od helikoptéry s vypnutým motorem a její posádky poodešli dál. „Poslyš, Brandone," pokračoval zástupce ředitele CIA, když se vzdálili z doslechu. „Vím, že tě Cameron podrobil zevrubnému výslechu a já to udělám také, ale než postoupíme dál, musí být mezi námi jasno. Žádná tajemství."
„Panebože, Mžoural se mi chce vyzpovídat!" vyjekl Scofield v hraném šoku. „Myslel jsem, že my předpotopní dinosauři už nemáme žádné hříchy, o kterých stojí za to mluvit."
„Myslím to vážně, Brandone. Vysvětlím ti, jak daleko jsem zašel, a možná se ti uleví, pokud jsi měl nějaké pochybnosti." „Už se nemůžu dočkat."
„Když jsi před mnoha lety odešel," začal Shields, „zůstala řada nezodpovězených otázek, věcí, které jsi prostě odmítl objasnit..."
„A měl jsem k tomu zatraceně dobrý důvod," přerušil ho Scofield tiše, ale velmi ostře. „Ti šašci, kteří mě vytěžovali, hledali tisíce způsobů, aby ty sračky mohli hodit na hlavu Talejnikovovi. V jednom kuse opakovali slova jako nepřítel a komoušská svině, tak často, že jsem se musel hodně držet, abych je vlastníma rukama nezaškrtil. Chtěli Vasilije vykreslit jako ztělesnění zla, přičemž nic nemohlo být pravdě vzdálenější."
„Jenom horké hlavy, Brandone. My ostatní jsme to ani netvrdili, ani tomu nevěřili."
„Tak proč jste jim ty hlavy nezchladili? Když jsem řekl, že Talejnikov musel utéct ze Sovětského svazu, protože ho Moskva odsoudila k smrti, uslyšel jsem jenom kecy o dezinformacích a dvojitých agentech!"
„Ale věděl jsi, že kdybys řekl celou pravdu, Talejnikov by vešel do dějin jako šílenec, který dovedl supervelmoci na pokraj jaderné války."
„Nevím, jak to myslíš, Mžourale," řekl Scofield opatrně. „Ale víš. Nemohl jsi uvést do oficiálního záznamu, že se prezidentem Spojených států měl stát muž, který byl dědicem nejničemnější a nejbrutálnější organizace, jakou svět kromě nacistů poznal. Jenže to nebyl žádný komunistický Hitler, ale tajemný muž, o němž se v geopolitickém suterénu jenom šeptalo a byl známý jako Pasáčkův syn."
„Co sakra..." Brandon se zarazil a otočil se na udiveného Camerona, který jenom zavrtěl hlavou. „Odkud to víš?" zeptal se Shieldse. „O Pasáčkovu synovi jsem se tehdy slovem nezmínil. Byl mrtvý, celá ta proklatá banda byla mrtvá! Ano, Talejnikov byl opravdu jedním z důvodů, proč jsem mlčel, ale měl jsem i jiný, ať už tomu věříš nebo ne. Naše vláda, naše země, náš politický systém by se staly terčem posměchu civilizovaného světa. Jak ses to dozvěděl?"

„Faktor Leviticus, kamaráde. Vzpomínáš, co jsem ti kdysi o faktoru L řekl?"
„Jistě. Dej si pozor na velekněze, protože pod jeho hábitem se může skrývat krysa. Ale to neodpovídá na mou otázku."
„Budeme v rozhovoru pokračovat na vodě. Někde tady máme jinou formu krysy a já nebudu riskovat, že nás někdo odposlouchává... Ti lidé, co se mnou přiletěli, jsou specialisté, kteří dokážou odhalit každou štěnici. Mají k tomu potřebný výcvik
i vybavení."
„Musím uznat, Mžourale, že ses za ty roky sezení za stolem naučil taky pár užitečných triků do terénu." „Tvá pochvala mě hluboce dojímá.

THE ALBANY TIMES UNION
(Ekonomická příloha, strana 2)

SLUČOVÁNÍ ELEKTRÁRENSKÝCH A ROZVODNÝCH SPOLEČNOSTÍ NA SPADNUTÍ

ALBANY, 2. ŘÍJNA - Trvalý růst provozních nákladů, vyvolaný snahou uspokojit neustále se zvyšující poptávku po energii, přiměl elektrárenské a rozvodné společnosti od Toronta po Miami zahájit vážné rozhovory o možném spojení do jednoho celku. Informace o úvodních jednáních byly zveřejněny poté, co firma Standard Light & Power z Bostonu musela čelit vzpouře zákazníků - podniků, měst i jednotlivých obča-
nů -, kteří odmítali platit astronomické ceny za elektřinu. Rada firem a výzkumných institucí pohrozila, že přenese své aktivity jinam, což by mělo za následek další propad již tak těžce zkoušeného místního trhu a prohloubení hospodářských problému celé oblasti. Selský rozum napovídá, že hned nato by odešly univerzity a následovala by celá průmyslová odvětví. Massachusetts by se změnilo ve zbídačelý stát a Boston v opuštěné ghetto.
Ve svém stručném prohlášení Jamieson Fowler, generální ředitel Standard Light & Power, uvedl: „Energie stojí peníze, náklady neobyčejně rostou. Existuje řešení? Samozřejmě, a každý je zná. Jaderná energetika. Problém spočívá v tom, že nikdo nechce atomovou elektrárnu ve dvousetkilometrovém okruhu od svého domova. Tak velkou poušť v žádném americkém státě nemáme. Existuje naštěstí jiná cesta - pokud se nám podaří sjednotit naše výrobní a distribuční kapacity pod jednu střechu, ceny zamíří strmě dolů, protože odstraníme řadu duplicitních nákladů."
Se stejným optimem se vyjádřil Bruce Ebersole, prezident Southern Utilities: „Sloučení prospěje nejen našim akcionářům, ale všem občanům. Umožní nám investovat do rozsáhlé modernizace a v konečném důsledku přispěje ekonomické prosperitě celého Východního pobřeží."
Na otázku ohledně osudu tisícovek propuštěných zaměstnanců Ebersole odpověděl: „Počítáme s tím, že schopným pracovníkům zajistíme rekvalifikaci."

*****

Postava skrývající se v temném koutě loděnice opatrně vyhlédla pootevřenými dveřmi na motorový člun, který pomalu mířil do středu zátoky. O jeho boky pleskaly vlny a tři muži na jeho palubě spolu nenucené hovořili. Scofield seděl u kormidla a při řeči se neustále otáčel k ostatním.
Podplukovnice Leslie Montroseová vytáhla z kapsy mobilní telefon, vyťukala sérii třináct čísel a zvedla přístroj k uchu.
„Kruh Vecchio," ohlásil se mužský hlas. „Pokračujte."
„Tři hlavní subjekty se radí mimo doslech. Zůstaňte na místě, dokud se situace nevyjasní."
Děkuji. Informace bude předána našim lidem v Londýně. Mimochodem, vaše nové vybavení dorazí letadlem v šest odpoledne. Dárek od vašeho syna."

09 KAPITOLA

Motor na zádi bublal naprázdno a rychlý člun se líně pohupoval na mírně zvlněné hladině zátoky Chesapeake Bay.
„Pořád to nechápu, Franku," ozval se Scofield od kormidla. „Během těch dlouhých výslechů jsem o Pasáčkovi nebo Pasáčkovu synovi neřekl ani slovo. Byli mrtví!"
„Dozvěděli jsme se to z poznámek nalezených v troskách sídla zvaného Appleton Hall na předměstí Bostonu. Našli jsme silně ohořelé útržky papíru a naši technici při prohlídce narazili na opakující se zmínky o nějakém Pasáčkovi a synovi. Potom korsická pobočka Interpolu narazila na jméno Guiderone a na základě důkladné analýzy materiálů jsme dospěli k logickému závěru, že právě on

byl onen Pasáček s velkým P. Kromě toho na jednom z fragmentů rozluštili v laboratoři část věty je jeho syn, na dalším musíme ho poslouchat a podobné fráze se opakovaly několikrát v různých dokumentech. Říká ti to něco, Brandone?"
„Ano," odpověděl tiše Scofield. „S Talejnikovem jsme sledovali stejnou stopu. Ale jak jsi na syna přišel ty?"
„Řadu měsíců a potom i let jsme tápali ve tmě, ale mně se nakonec povedlo záhadu rozluštit." „Prokristapána, jak?"
„Znovu mi pomohl faktor Leviticus. Velekněz a krysa v jedné osobě."
„Nechápu souvislost."
„Tehdy odpoledne zahynul i čestný host oné konference v Appleton Hall, právoplatný dědic Appletonovy dynastie, kterého pozval nový majitel rezidence."
„Takže jsi věděl, co to bylo za lidi," konstatoval Scofield. „Ne tak docela, ale přihořívalo. Tím čestným hostem byl senátor Joshua Appleton čtvrtý, předpokládaný nový prezident Spojených států. O jeho zvolení nikdo nepochyboval. Tehdy to byl zdaleka nejpopulárnější politik v zemi. Měl se stát nejmocnějším vůdcem svobodného světa."
„A?"
„Ve skutečnosti se ctihodný senátor nejmenoval Joshua Appleton, nýbrž Julian Guiderone, Pasáčkův syn, kterého Guillaume de Matarese určil za vykonavatele svého odkazu."
„Já to vím už dávno, ale jak ses to dozvěděl ty?"
„Tvou zásluhou, Brandone. Vyšel jsem z představy, jak bys asi postupoval krok za krokem."
„Já žasnu," poznamenal Scofield. „Škoda že tu není Toni."
„Kde je?" zeptal se Prycer, opřený o pohupující se zábradlí.
„Vyptává se," odpověděl Scofield bez dalšího upřesnění. „Pokračuj, Franku, jakou stopu jsi sledoval?"
„Předpokládal jsem, že sis zvolil totožnost, jejíž krycí legenda ti umožnila proniknout, kam jsi potřeboval. To byl základ. Zjistil jsem, že jsi projevil svou obvyklou kreativitu. Vydával ses za senátorova asistenta a navštívil jsi mentálně narušenou Appletonovu matku na Louisburg Square."
„Byla těžká alkoholička," upřesnil Scofield.
„Já vím. Mluvil jsem s ní o jedenadvacet měsíců později."
„Trvalo ti to dost dlouho."
„Moc jsi mi nepomohl... Vůbec si na tebe nepamatovala, ale těsně před odchodem se na mě usmálo štěstí. Stará paní Appletonová vydolovala z alkoholického oparu zasunutou vzpomínku a zazpívala tím svým chraplavým hlasem: Ještě že taky nechcete vidět Joshův starý pokoj. Tehdy jsem zaznamenal svůj první bod, protože ten první návštěvník jsi mohl být jedině ty."
„Takže jsi udělal to samé, co já."
„Samozřejmě, a tím jsem získal druhý bod. Zejména když řekla, že v té místnosti nebyla od té doby, co tam Joshua pustil mého předchůdce."
„Myslel jsem, že Appleton byl mrtvý," poznamenal Prycer.
„Skutečný Appleton zemřel. Podlehl démonu jménem whisky."
„Jak jsi zabodoval? Ten pokoj nebyl nic jiného než falešná svatyně plná bezcenných památek. Fotografie, školní vlajky, trofeje z veslařských závodů. Termín falešná jsem použil proto, že Appleton v tom domě na Louisburg Square nikdy nežil. Za korejské války byl zraněn a po propuštění z nemocnice se vrátil do rodinného sídla."
„Nepředbíhej, Brandone. Použil jsi klíčové slovo. Fotografie. Jakmile jsme totiž do toho pokoje vešli, ta stará čarodějnice se vrhla ke zdi a začala ječet, že někdo jednu ukradl. Prý to byl Joshův nejoblíbenější obrázek."
„Výborně, Mžourale, našel jsi další stopu. Podrobil jsi křehkou stařenku výslechu třetího stupně a dozvěděl ses, že na té fotce byl Appleton a jeho nejlepší přítel. Stáli před jachtou, oba stejně vysocí, stejně urostlí, stejně pohlední - jako kdyby byli bratranci."
„Podle paní Appletonové si byli blízcí jako bratři. Až do chvíle, kdy se rozešli. Jeden narukoval do války a druhý se jí vyhnul útěkem do Švýcarska." Frank Shields vytáhl z kapsy poznámkový blok s pomačkanými, stářím zažloutlými stránkami. „Tohle jsem vydoloval ze dna registratury. Chtěl jsem si ujasnit fakta, než si s tebou promluvím... Kde jsem skončil?"
„U fotografie," napověděl od zábradlí Cameron, kterého dávný příběh zcela pohltil.
„Aha." Zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby nalistoval příslušnou stránku. „Stalo se to po válce v Koreji. Appleton, který tehdy studoval práva, utrpěl těžká zranění při autonehodě -mnohočetné zlomeniny lebky, hrudníku a končetin, masivní vnitřní krvácení, znetvoření obličeje. Lékaři v Massachusettské všeobecné nemocnici mu nedávali žádnou naději, ale rodina

povolala specialisty z celého světa a zraněný jako zázrakem přežil. Takže tvůj další krok byl jasný, Brandone. Zašel jsi do Massachusettské všeobecné. Žena, s níž jsi v kartotéce mluvil, si na tebe dobře pamatovala."
„Dostala se kvůli mně do potíží?"
„To ne, ale slíbil jsi jí osobní poděkování podepsané budoucím prezidentem a žádné nedostala. Proto si tě zapamatovala."
„Neměl jsem čas ho napsat," vysvětlil Brandon. „Pokračuj. Vedeš si skvěle."
„V kartotéce ses moc nedozvěděl, jenom všeobecné údaje o léčebném postupu a ošetřujícím personálu. Ale také jednu zajímavou věc. Původní ošetřující personál, který Appletona léčil, byl odvolán a nahradili ho dva noví lékaři a tři soukromé ošetřovatelky. Samozřejmě jsi potřeboval konkrétní údaje, a tak jsi zašel
na osobní oddělení, v té době již plně komputerizovaná, včetně záznamů starých desítky let."
„Ty mašinky obsluhoval fajn kluk," zasnil se Scofield. „Černoch. Bez něho bych skončil ve slepé uličce. Studoval techniku a přivydělával si na brigádách v nemocnici, aby se vůbec udržel na škole. Komické je, že si nemůžu vzpomenout, jak se jmenoval."
„Měl bys. Amos Lafollet získal doktorát na MIT a dnes je přední světovou kapacitou v nukleární medicíně. Když jsem ho konečně vypátral, řekl mi, že kdybych s tebou náhodou mluvil, mám se tě zeptat, jak se ti líbilo to věnování v jeho první knize."
„Netušil jsem, že nějakou napsal."
„Já jsem si ji koupil. Standardní učebnice nukleární medicíny. Chceš si to věnování poslechnout? Zapsal jsem si ho."
„Jasně."
„Šlechetnému cizinci, který málo žádal a hodně dal a umožnil tím mladému muži dostudovat a napsat tuto knihu," přečetl Shields. „To není špatné na šlechetného cizince, o kterém by vlastní matka podobná slova nikdy neřekla."
„Moje matka si myslela, že jsem bud gangster, nebo profesionální hazardní hráč. Vraťme se do Bostonu."
Frank Shields otočil stránku. „Doktor Lafollet, tehdy mladý student a brigádník u nemocničního počítače, nahlédl do databáze a ke tvému úžasu zjistil, že z těch dvou nových lékařů jeden předčasně zemřel a jméno druhého bylo vymazáno."
„Nezapomeň na ošetřovatelky, Franku" řekl Scofield tiše. „Pro mě to byla životně důležitá informace."
„To věřím," souhlasil Shields.
„Co je s těmi ošetřovatelkami"" zeptal se Prycer.
„Všechny tři se utopily za jednoznačně podezřelých okolností při vyjížďce na člunu čtyři dny předtím, než byl Joshua Appleton propuštěn z nemocnice a vrátil se do rodinného sídla, které zrovna v té době koupil jeden bohatý bankéř. Jmenoval se Guiderone. Byl to přítel staršího Appletona a věděl, že rodina má vážné finanční potíže."
„Tak to řekni, Mžourale. Řekni, že ten dům koupil Nicholas Guiderone, jinak zvaný Pasáček."
„Tehdy jsi ještě žádná průkazná fakta v ruce neměl, Brandone, ale už jsi rozpoznal obrys monstrózního spiknutí. Mohl jsi vycházet jen ze jmen dvou původních ošetřujících lékařů, z nichž jeden byl mrtvý a druhého donutili odejít do penze. Jmenoval se Nathaniel Crawford. Zemřel před patnácti lety, ale já jsem se k němu naštěstí dostal o několik roků dřív. I on si na tebe dobře pamatoval, na tvůj velmi znepokojivý telefonát. Prý se mu po něm vrátily noční můry."
„Neměl k nim důvod. Jeho diagnóza byla naprosto správná. Doktor Crawford ovšem o tom kolosálním podvodu nemohl vědět. Pacient Joshua Appleton skutečně zemřel."
„V přítomnosti obou nových ošetřujících lékařů a možná jedné nebo dvou soukromých ošetřovatelek," dodal Shields. „Nedokážu zrekonstruovat, v jakém pořadí jsi získával další poznatky, ale předpokládám, že jsi poslal mladého Amose Lafolleta do Washingtonu pro rentgenové snímky."
„Seběhlo se to tak rychle, že už si na přesný sled událostí nevzpomínám." Scofield otočil motorový člun proti mírnému větru. „Nepřítel držel Antonii a Talejnikova jako rukojmí a neměl jsem čas na žádné složité plánování. Letěl jsem jako pták se zavázanýma očima, ale nemohl jsem se zastavit."
„Přesto jsi věděl, že ty rentgeny by mohly potvrdit tvé podezření - bez ohledu na to, jak obludné ti připadalo."
„Ano," souhlasil Scofield zamyšleně. Hleděl do vody a viděl a cítil, co nikdo jiný cítit nemohl. „Šlo o rentgenové snímky zubů, které byly pořízeny před tolika lety a na tak vzdálených místech, že bylo prakticky vyloučeno, aby je někdo falšoval, ne tak odstranil."
„Ale měl jsi jenom jednu sadu a musel jsi ji porovnat s druhou."

„To je snad jasné," otočil se Brandon k Shieldsovi. „A když ses dostal až sem, musel sis už udělat představu, kdo to byl."
„Samozřejmě. Jenže jsem si nemohl své závěry ověřit, protože tu druhou sadu jsi měl ty. Podle toho, co jsi v domě na Louisburg Square viděl, jsi poznal, stejně jako já, že Appleton a jeho nejlepší kamarád navštěvovali Andoverskou akademii. Rozjel ses tam, našel zubaře - blízcí přátelé, zejména dospívající mladíci daleko
od domova, jistě chodili ke stejnému - a přesvědčil jsi ho, aby ti vydal snímky chrupu obou chlapců."
„Takže nakonec jsi také odhalil pravdu." Scofield pokýval hlavou. „Dobrá práce, Franku. A myslím to upřímně."
„Ta informace byla jediná páka, kterou jsi mohl nasadit, když jsi vyjednával o propuštění Antonie a Talejnikova."
„Co to bylo za páku?" vyhrkl zmatený Cameron Prycer.
„Ty rentgenové snímky dokazovaly, že čestný host v Appleton Hall nebyl senátor Joshua Appleton, nýbrž jeho spolužák a blízký přítel Julian Guiderone, Pasáčkův syn, který se měl již brzo nastěhovat do Bílého domu."
„Kristepane! Takže tys fakt nekecal, Brane!"
„Chceš říct, že od Mžourala to bereš, ale ode mě ne, mladíku?"
„Ehm... Musíš přiznat, že Frank vyplnil řadu prázdných míst, s kterými ses ty neobtěžoval."
„Všechna ne." Scofield se ohlédl na Shieldse. „Vysvětlil ti Crawford, kdo byl jeden z těch nových ošetřujících lékařů?"
„Zajisté, a sdělil mi i jeho jméno. Jeden z nejvyhledávanějších a nejdražších švýcarských plastických chirurgů. Operaci na jeho klinice si mohli dovolit jen ti nejbohatší. Věřil bys, že zahynul při autonehodě? Sjel s vozem z prudkého srázu u Villefranche. Tři dny poté, co se vrátil z Bostonu do Evropy."
„Nechápu, proč Matareseova organizace čekala tři dny."
„A mladý Julian Guiderone, který odjel do Švýcarska, aby se vyhnul bojištím korejské války, se údajně zabil při lyžování nedaleko vesnice Col du Pillon, kde také leží na místním hřbitově, protože prý celý život miloval Alpy."
„O tom vím. Dočetl jsem se to před pětadvaceti lety z novinových výstřižků na mikrofiších. „Mockrát jsem uvažoval, koho v té rakvi pohřbili nebo jestli byla úplně prázdná."
„Nemá smysl ten hrob vykopávat, pokud vůbec existuje."
„Ono nemá vůbec smysl ty staré události vykopávat, Franku. Guideroneové jsou mrtví. Pasáček a jeho syn také. Dnešní Matareseovy dědice musíme hledat jinde."
„Možná se mýlíš, Brandone," řekl Frank Shields tiše a Scofield se prudce otočil od kormidla. „Při svém vytěžování, jestli se to tak dá nazvat, jsi tvrdil, že senátor Appleton, rozený Guiderone, byl zastřelen při křížové palbě tehdy v Appleton Hall..."
„Tak houby!" zaburácel Brandon. „Já jsem toho zasraného hajzla odpráskl vlastní rukou! Rozbitým oknem! Svou pistolí!" „Já jsem tvou výpověď pochopil jinak."
„Možná jsem tehdy kecal, už nevím. Vy parchanti jste mě označili za beznadějný případ a asi jsem vám nechtěl poskytnout nic, co byste proti mně mohli použít."
„Nicméně jsi uvedl, že se zhroutil do obrovského krbu, do plamenů..."
„Přesně to taky udělal!"
„Policie dorazila na místo během několika minut, Brandone. V krbu žádnou mrtvolu nenašla. Zato na dlažbě před ním objevila stopy, jako by tam někdo táhl tělo. Kromě toho ležely kolem spálená vlákna a ohořelé kusy tkaniny, které vykazovaly stejné tlakové deformace, jaké vzniknou, když hasíš hořící oděv tak, že do něj něčím plácáš. Přikláním se k závěru forenzní laboratoře -Julian Guiderone přežil."
„To je vyloučeno! A i kdyby, jak by se asi dostal z domu a utekl?"
„Jak jsi odtamtud unikl ty a Antonia? Vzpomeň si, jaký tam byl zmatek. V kanálech kolem domu vybuchovaly bomby - bezpochyby tvoje dílo -, totální chaos. Mluvil jsem se všemi policisty, s lidmi ze soukromé ochranky a se všemi hasiči. Jeden příslušník zásahové jednotky si vzpomněl, že se k bráně přiřítil automobil a v něm seděl vyděšený manželský pár. Tvrdili, že byli do domu pozváni na návštěvu, že jsou jenom hosté. Prý se schovali do skříně a pak utekli zadním vchodem ke svému autu. Váš, jak se ti manželé jmenovali? Vickeryovi." „No a?"
„Tvoje provdaná sestra se jmenuje Vickeryová, Brandone." „Jsi pečlivý, Mžourale, to se musí uznat." „Přijímám tvůj kompliment, ač je zcela irelevantní. Důležité je, že podobným způsobem odjelo od hořícího domu ještě jedno vozidlo - sanitka, která vezla zraněného hosta. Nevyhnutelný závěr tedy zní, že Julian Guiderone, Pasáčkův syn, bez nejmenších pochybností žije, a jestli se chce někomu na tomto světě dostat na dostřel, pak jsi to ty, Beowulf Agate."
„Velmi zajímavé, Franku. On a já jsme zhruba stejně staří, dva relikty z dávno

minulé doby, a oba toužíme po tom, co je nám odpíráno. On po neomezené moci, kterou mu nedovolím získat, já po klidu, který mi on nedopřeje." Scofield se odmlčel a ohlédl se na Camerona. „Předpokládám, že v krátkodobém i dlouhodobém horizontu budeme oba záviset na pomocnících, a já těm svým plně duvěřuju."
„Doufám, že víš, co děláš. Za sebe mohu říct jen to, že udělám, co bude v mých silách."
„Kdepak, synku, uděláš toho mnohem víc."

LOS ANGELES TIMES
(titulní strana)

PŘEKVAPIVÉ SPOJENÍ EVROPSKÝCH A AMERICKÝCH ZÁBAVNÍCH PODNIKŮ

LOS ANGELES, 9. ŘÍJNA - Svět se neustále zmenšuje a vzdálenosti se zkracují, to vše díky rozmachu technologií, které umožňují přenos nejen informací, ale i řady produktů pomocí satelitního spojení a kabelů. Nelze odhadnout, kam nás tento vývoj zavede, ale faktem je, že poslední čtyři velká filmová studia spolu se svými televizními a kabelovými sítěmi dnes oznámila, že se spojila se společností Continetal-Celestial s cílem vytvořit společný zdroj zpravodajských a zábavných programů. Odborové a profesní svazy herců, scenáristů, producentů a režisérů tomuto kroku do budoucnosti nadšeně aplaudují v naději, že přinese mnoho nových pracovních příležitostí jejich členům. Prospěch plynoucí z této megafúze je tedy zřejmý, méně jasný je ovšem cíl budoucího směřování tohoto spojenectví.
Pokračování na straně 2

Deset minut před čtvrtou ráno Julian Guiderone naposled zavolal z Amsterdamu do Langley ve Virginii. „Je hovor dokonale zabezpečený?"
„Dokonale," potvrdil hlas z ústředí CIA. „Díky ředitelství mám vlastní šifrovací zařízení."
„Výborně. Za pár minut odjíždím. Příští kontakt Káhira."
„Ne Bahrajn?"
„Ten nejdříve za tři týdny. Teď mám nějaké jednání s našimi Araby."
„Hodně štěstí," zaznělo z Langley ve Virginii. „Všichni vám věříme."
„Měli byste. A současně musíte věřit Amsterdamu. Je na správné cestě."
„Budeme," ujistil krtek v CIA.

*****

Uplynuly čtyři dny a tři noci. Cameron Prycer a Brandon Scofield se setkali po časné snídani na terase jídelny. „Tohle nikam nevede!" ucedil Cam mezi dvěma doušky kávy.
„Mám dojem, že ty docela slušně postupuješ." Brandon si zapálil krátký tmavohnědý doutník. „Myslím s velitelkou našich komandos."
„Chceš slyšet pravdu? Ještě jsem se o nic nepokusil." „Dost často tě s ní vídám, takže za ní asi chodíš..." „Omyl," přerušil Scofielda Prycer. „Ona chodí za mnou. Vyjdu bránou, připojí se ke mně. Jdu si lehnout na pláž a najednou je tam taky. Čekám na přistávající helikoptéru, abych se podíval, kdo k nám letí, a ona stojí deset metrů za mnou." „Asi je na tebe zvědavá. A nemyslím profesně." „Je mi líto," řekl Cameron, „ale žádné signály, žádná řeč těla, jen zjevné nepřátelství, maskované příjemnými nejapnostmi. Připadá mi to, jako kdyby mě sledovala, jako kdyby si nebyla jistá, kdo nebo co jsem zač. Nedává to smysl."
„Ale dává," usmál se Brandon a vyfoukl aromatický kouř. „Důkazem je její poslední požadavek, který vznesla prostřednictvím plukovníka Bracketa na Franka Shieldse. Vyžádala si tvou kompletní osobní složku. Ty o tom pochopitelně nemáš vědět." „To nechápu."
„Bud si tě chce vzít, mladíku, nebo tě považuje za vysoko postavený zdroj úniku informací."
„Vsadil bych na to druhé. Vojenské testosterony, které z ní srší, by oslepily i generála."
Do tichého šumu hovoru náhle z protější strany rozlehlé zastřešené terasy zazněl nervy drásající výkřik. Eugene Denny, styčný důstojník Franka Shieldse, vyskočil ze židle, chytil se za hrdlo, zkroutil se jako v mučivé bolesti a zřítil se k zemi. Nohy se mu svíjely ve strašných křečích. Jen o několik vteřin později vydal stejný výkřik i plukovník Everett Bracket, který s Dennym seděl u snídaně. Jeho pravá ruka vystřelila ke krku, levou se opřel o stůl, divoce se roztřásl a při pádu na stolní desku shodil

nádobí, které se roztříštilo na dlažbě.
Prycer a Scofield běželi mezi židlemi k oběma mužům, následovaní vojenskou hlídkou, která měla službu v kuchyni. Cameron se sklonil a zkoušel Bracketovi a Dennymu nahmatat pulz na krční tepně.
„Panebože, jsou mrtví!" vykřikl a napřímil se. „Musel to být jed."
Mladý příslušník zásahové jednotky poklekl a zkoumal zbytky na střepech rozbitých talířů. „Oba muži snídali vajíčka, jeden smažená, druhý na měkko."
„Kdo ví, že máš rád vejce?" zašeptal Cameron.
„Nejspíš každý, kdo tady pracuje. Toni mě neustále poučuje, jak jsou škodlivá a že je nemám jíst, a v poslední době ani neprotestuju, protože mi před dvěma měsíci ti pitomci doktoři v Miami řekli, že mám vysoký cholesterol."
„Objednal sis dnes ráno vajíčka?"
„Objednal? Tohle je samoobslužný bufet, jestli sis toho nevšiml."
„No dobře. Tak vzal sis je?"
„Ne. Měl jsem je včera a bál jsem se, že přijde Toni."
„Uzavřete kuchyň!" přikázal Prycer vojákovi.
„Uzavřít? Já jsem kuchyň, pane. Veškeré potraviny včetně vajec se sem posílají v hermeticky uzavřených obalech a ti, kdo mají službu v jídelně, je připravují přesně podle příslušných směrnic."
„Směrnic?"
„Předpisy, pane. Pokyny k přípravě. Každý pokrm má své číslo. Podle mě je to zbytečné. Co můžete udělat s vajíčkem?"
„Například zabíjet lidi," řekl temně Scofield. „Zavřete tu kuchyň. Hned!"
Ve velké chladničce zůstaly dva kartony vajec po třiceti kusech. Jinak byla až na několik krabic mléka, pár balíčků plátkového sýra a tuctu plechovek s nealkoholickými nápoji prázdná.
„Co z toho vyvozuješ?" zeptal se Cameron. „Třeba to ta vejce nebyla."
„Třeba ne." odpověděl Brandon a otočil se k vojákovi. „Řekněte mi něco o těch pokynech. Konkrétně těch, které se týkají přípravy vajec,"
„Visí tamhle vlevo vedle sporáku, pane, ale můžu vám je říct zpaměti."
Příslušník zásahové jednotky odrecitoval recept na přípravu míchaných a vařených vajíček. „Celou dobu přípravy je mám pod dohledem," dodala na závěr. „A všechny pokrmy jsou rozložené na bufetovém stole."
„Jistě chápete, že o tom, co se tady stalo, nesmíte s nikým mluvit," řekl Scofield důrazně.
„Samozřejmě, budu mlčet... Stejně to za chvíli budou všichni vědět. Podívejte se, co je tu lidí."
„Jistě. Ale mě zajímá, zda se o tom dozví někdo mimo naši základnu. Pokládejte tu informaci za důvěrnou. A teď zaneste ten karton vajec k výlevce, napusťte do ní teplou vodu a rozmíchejte do ní tekuté mýdlo."
Brandon po řadě každým vejcem zatřásl, pak je na chvíli ponořil do horkého mýdlového roztoku a zvedl proti světlu. Ze všech unikaly na vrchní špičce drobné bublinky vzduchu otvorem tak nepatrným, že byl prostým okem neviditelný.
„To se mi snad zdá," vydechl Cameron, když si prohlédl jedno vejce.
„Kdybys ho snědl, zabilo by tě," dodal Scofield. „Tento způsob odstraňování nepohodlných osob vymysleli už v patnáctém století Borghiové, i když tehdy používali méně sofistikované nástroje, například jehlice do klobouků. Samozřejmě jimi skořápky nepropíchávali, ale nechávali z nich jed skápnout a čekali, až vsákne. Podobně se upravovala rajčata, okurky, švestky a nejčastěji hrozny. Ty se prostě ponořily do otráveného roztoku a nechaly několik dní uležet."
„Jak civilizované," poznamenal Cameron sardonicky.
„Do těch vajec někdo vpravil jed těmi nejmodernějšími a nejtenčími injekčními jehlami. Podobné používají kouzelníci, kteří nepozorovaně injektují čerstvá vajíčka speciální chemikálií, po nichž obsah i skořápka bleskurychle ztvrdnou, takže se nerozbijí,
i když s nimi ťukají třeba o kovadlinu. Děsivým způsobem je to úžasné, nemyslíš?"
„Ani zdaleka," řekl Prycer. „Co teď hodláš jako velitel této operace dělat?"
„Pochopitelně uvalit karanténu na všechny kuchyně v Langley. A každý, kdo v nich nich pracuje, bude čtyřiadvacet hodin denně pod dohledem."

*****

Počítač v komplexu u Chesapeake Bay ožil a z tiskárny vyjel papír s následující informací:

*****

Tyto produkty dodala společnost Rockland Farms se sídlem v Rockportu, stát Maryland, na základě objednávky Ústřední zpravodajské služby, která si dodavatele předem důkladně prověřila. V kuchyních v Langley pracují většinou dlouhodobí zaměstnanci CIA. Všichni absolvovali bezpečnostní prověrku a opětovná kontrola nepřinesla žádné výsledky. Intenzivní vyšetřování pokračuje.

THE BALTIMORE SUN
(Ekonomická příloha, strana 3)
SPOLEČNOST ROCKLAND FARMS PRODÁNA

ROCKPORT, 10. ŘÍJNA - Jednoho z největších producentů drůbeže v zemi, společnost Rockland Farms, koupil holding Atlantic Crown Limited, hlavní světový distributor potravin s pobočkami na všech kontinentech. Jeremy Carlton, mluvčí ACL, vydal tiskové prohlášení, v němž mimo jiné uvedl:
„Získání Rockland Farms umožní Atlantic Crown podstatně rozšířit trhy a bude tak moci lépe sloužit svým zákazníkům v mnoha zemích. Zařazení drůbeže do rozsáhlé nabídky produktů, které vyvážíme ze srdce Ameriky, bylo vždy snem naší společnosti. Výhodnost naší investice vynikne už jen s ohledem na globální expanzi podniků rychlého občerstvení. Celosvětová síť filiálek nám umožní dodávat naše výrobky do mnoha zemí a uspokojit tak rostoucí poptávku po potravinářském zboží.
Toto prohlášení by nebylo úplné bez našeho upřímného poděkování Bledsoově rodině, původním vlastníkům Rockland Farms, za jejich vstřícný přístup při jednání a za moudrost, s níž zvolila Atlantic Crown. Uděláme vše pro to, abychom se nezpronevěřili jejich skvělé tradici."
V tiskovém prohlášení nebyly uvedeny podrobnosti dohody ani kupní cena, protože obě firmy jsou soukromé a nejsou ze zákona povinny tyto informace zveřejňovat. Jde však určitě o obrovskou sumu, protože pohlcení Rockland Farms činí z Atlantic Crown snad nejvýnosnější podnik zaměřený na produkci a distribuci potravin na celém světě.

*****

Velký dům na předměstí Rockportu ve státě Maryland se podobal mnoha jiným rodinným sídlům v této oblasti obrovských „farem" mnohamilionové hodnoty a stejně jako ony se nacházel daleko od nepříjemných pachů, které k zemědělství neodmyslitelně patří. Chladné podzimní větry teprve začaly ohlašovat příchod zimy, ale ve spoře osvětlené pracovně plápolala ve velkém krbu silná polena a po stěnách tančily stíny plamenů. Ke starci v kolečkovém křesle přistoupil asi čtyřicetiletý - a velmi rozhněvaný -muž.
„Jak jsi to mohl udělat, dědečku? Já jsem nabídky Atlantic Crown řadu let odmítal! Jsou to supi. Kupují každou farmu, každý potravinářský závod, na které jim padne zrak, a nakonec jim bude patřit úplně všechno a začnou diktovat trhu."
„A já jsem majitelem našeho rodinného podniku, ty ne," zasípal stařec a přiložil si ke rtům kyslíkovou masku. „Až zemřu, dělej si s ním, co chceš, ale do té doby je můj."
„Ale proč?"
„Všichni jste dostali slušné peníze, ne?"
„Tady nejde o peníze a ty to dobře víš. To nejsou lidé našeho druhu. Jsou to upíři!"
„Uznávám, že máš pravdu, vnuku. Jenže já jsem musel. Před padesáti lety podpořily peníze, které dnes stojí za Atlantic Crown, mladého vizionáře. Zdrojem této podpory bylo snad samotné peklo. Bez těchto peněz by si začínající zemědělec sotva mohl koupit přes deset tisíc akrů nejúrodnější půdy. Bůh je mi svědkem, oni byli vizionáři, ne já."
Chceš říct, že jsi tu nabídku nemohl odmítnout?" „Nikdo nemůže."

*****

V zasedací místnosti správní rady v nejvyšším patře správní budovy společnosti Atlantic Crown Limited ve Wichitě, stát Kansas, se sešli dva muži. Slova se ujal ten, který usedl do čela stolu.
„Příštím cílem jsou producenti skotu," řekl muž v přepychovém tmavém obleku s jemným proužkem. „Pokyn z Amsterdamu."
„Budeme potřebovat kapitálovou injekci," připomněl podřízený manažer, který měl na sobě tmavě modrý blejzr se zlatými knoflíčky na manžetách. „Doufám, že jsou si toho vědomi."
„Dostaneme ji," odpověděl generální ředitel Atlantic Crown. „Mimochodem, byl už

vyřešen ten problém s vajíčky dodanými odběrateli u Chesapeake Bay?"
„Naši vyšetřovatelé a zásobovači se o to postarali. Odsud až po předání zapečetěných kontejnerů pro helikoptéry."
„Výborně. Musíme být precizní v každém detailu."

10 KAPITOLA

Rušné ulice Káhiry čpěly pachem potu, jak tisíce a tisíce chodců spěchaly pod ostrým poledním sluncem. Do hluku hustého provozu znělo zlostné troubení klaksonů a vzteklé hlasy se častovaly nadávkami ve všech světových jazycích. Živá masa byla stejně různorodá jako kakofonie zvuků - arabské róby se mísily se západními obleky, sportovními košilemi a džínsy a nad lidským mraveništěm pluly muslimské čelenky, cylindry, slamáky a baseballové čepice. Jedním slovem tavicí kotlík Východu a Západu, v němž převažovali Arabové, protože toto byla jejich země, jejich město. Káhira, pramen legend, v nichž jsou mýtus a realita neoddělitelné, a přesto jednoznačně oddělené v této říši protikladů.
Julian Guiderone oblečený v beduínském burnusu a s velkými slunečními brýlemi na očích procházel po přeplněném bulváru Al Barrani a hledal značku, která mu prozradí, že došel k cíli. Tady je! Modrá lilie na malé bílé vlaječce, která visela nad výkladní skříní klenotnictví. Pasáčkův syn se zastavil a před lesklým sklem si zapálil cigaretu - umožnilo mu to přehlédnout ulici, v níž jeho oči pátraly po něčem neobvyklém, po muži či ženě, kteří upírají pohled na něj. Takové nebezpečí v sobě skrývala porada, která se měla konat v patře nad obchodem. Nikdo, skutečně nikdo mimo shromážděných nesmí zjistit účel setkání, které každou chvíli začne. I nejmenší únik informací by znamenal katastrofu.
Guiderone spokojený s kontrolou, zda ho někdo nesleduje, zašlápl cigaretu, vešel dovnitř a přidržel tři natažené prsty v úrovni pasu. Prodavač za pultem dvakrát přikývl a pokynul k tmavě červenému sametovému závěsu. Julian poděkoval lehkým pokývnutím a prošel plentou, která zakrývala schodiště. Stoupal po úzkých schodech a jako vždy v duchu proklínal omezení způsobená zraněním nohy, protože kulhání mu nedovolilo pohybovat se rychleji. Na záhlaví schodiště se rozhlédl a zaměřil se na trojici dveří. Nad jednou z mosazných klik spatřil modrou tečku a belhal se kolem zábradlí. Krátce se zastavil a znehybněl - až na ruce, které pod dlouhou róbou sevřely pažbu malé automatické pistole a plynový granát, jehož obsah dokázal během pár vteřin usmrtit vše živé v okolí několika metrů.
Guiderone sáhl na kliku, stiskl ji, otevřel dveře a stanul na prahu, prohlížeje si místnost. Kolem stolu seděli čtyři muži rovněž v beduínských oděvech. Každý měl na hlavě pouštní závoj, který za písečných bouří chrání nositele před udušením. Zde ho měli i proti zjištění totožnosti. Julian nic takového nepotřeboval. Chtěl, aby všichni poznali tvář Pasáčkova syna, protože když ho neposlechnou, ta tvář je bude pronásledovat až do posledního dechu - jejich život skončí během několika minut, nanejvýš hodin od okamžiku, kdy se proviní.
„Dobré ráno, pánové, nebo už je odpoledne?" pozdravil, vešel do místnosti a posadil se na židli nejblíže ke dveřím. „Doufám, že jste prověřili zabezpečení místa naší schůzky."
„V místnosti není až na židle a tento stůl žádný nábytek," odpověděl Arab, který seděl naproti Guideroneovi - zlatý pásek na čelence napovídal, že jde o kmenového náčelníka. „Stěny zkontrolovali naši podřízení a prohlásili, že zde nejsou žádná odposlouchávací zařízení."
„A co vy? My? V pouštním oděvu lze ukrýt cokoliv, nemyslíte?"
„Navzdory moderní době," ujal se odpovědi Arab, který seděl vlevo od Juliana, „stále platí starobylý zákon pouště. Trestem za zradu je pořád uříznutí hlavy dýkou, provedené obzvlášť pomalu a bolestivě. Žádný z nás by nezaváhal před popravou toho druhého a všichni jsme si toho vědomi."
„Děkuji za stručné a jasné vysvětlení. Můžeme tedy pokračovat. Protože nic nelze svěřit papíru, předpokládám, jste jako vůdcové svých frakcí připraveni podat ústní hlášení, jak jsem vám přikázal. Nebo se mýlím?"
„Nemýlíte," odpověděl třetí účastník porady u vzdálenějšího konce stolu. „Možná vám připadne, že se budeme opakovat, protože naše hlášení obsahují v zásadě totožné informace."
„V zájmu stručnosti," ozval se poslední muž, který seděl šikmo vpravo od Juliana, „bych chtěl doporučit, abychom vám nejprve poskytli všeobecné informace a pak bychom jednotlivě dopl-
nili geografické detaily. Za hlavu každého z nás je vypsána odměna a my se zde nechceme zdržet déle, než je nezbytně nutné." „Výborný nápad," souhlasil Pasáčkův syn, „ale dovolte mi nejprve, abych vás pochválil. Mluvíte mou rodnou řečí mnohem lépe než většina mých krajanů."

„Západní svět se vyznačuje nedostatečným vzděláním svých národů," řekl arabský náčelník v čele stolu. „My jsme jiní, zcela jiní. Já například přednáším mezinárodní právo v Cambridgi, stejně jako další bratři v islámské víře."
„A já jsem lékař. Vystudoval jsem medicínu na Chicagské univerzitě a praxi jsem absolvoval ve Stanfordu - stejně jako stovky muslimů v posledních letech," dodal muž, který seděl po náčelníkově pravici.
„Já jsem se stal vedoucím katedry středověkých studií na jisté německé univerzitě sedm let poté, co jsem získal doktorát v Heidelbergu," poznamenal tiše netrpělivý účastník porady.
„Má pozice je možná méně působivá," doplnil čtvrtý delegát, „ale možná pragmatičtější. Jsem elektrotechnický inženýr a pracoval jsem na důležitých projektech pro firmy, které se podílely na vládních i soukromých zakázkách. Modlím se, aby co nejdříve přišel den, kdy se budu moci vrátit a pomoci budovat svou vlast."
„Úžasné," zamumlal Guiderone a po řadě pohlédl do očí čtyřem Arabům. „Jste elitou Středního východu, a přesto vás označují za teroristy."
„Jiní dávají přednost termínu bojovníci za svobodu, který je mnohem přesnější," opravil ho náčelník. „Hagana, Sternův gang a další židovské polovojenské skupiny našly na Západě více zastánců než my. Pokračujeme v boji, protože ti, kdo mají být našimi spojenci, neustále dojednávají kompromisy a ústupky s našimi společnými nepřáteli. Je to odporné a nechutné."
„Až udeříme, dvakrát si rozmyslí, než vstoupí do takových jednání," řekl netrpělivý beduín. „Přistupme k věci."
„Výborně," souhlasil Pasáčkův syn. „A protože jste tak dychtivý, seznamte nás se všeobecnými informacemi, které se týkají vás všech."
„S radostí, pane," řekl netrpělivý historik, „vždyť jste jeden z našich nejštědřejších dobrodinců... Naše jednotky cvičí na čty-
řiadvaceti místech rozložených od Jemenu po Libanon. Všechny výcvikové tábory se nacházejí v poušti nebo na pobřeží mimo dosah nepřátel a zrádců. A v Entebbe nám Židé dali důležitou lekci: klíčem k úspěchu našich operací je dokonalé provedení a přesné načasování. Díky vašim penězům jsme v písku pouště i na vodě postavili makety cílů. Jednotky trénují pod vedením našich nejlepších expertů na vojenské a zpravodajské operace, na pronikání na nepřátelský terén a sabotáže. Až nastane čas udeřit, budeme postupovat v dokonalé souhře. Na tuto událost svět nikdy nezapomene, nikdy ji nedokáže vymazat z dějin."
„Sebevědomá slova, příteli," řekl Guiderone a pomalu pokyvoval hlavou. „A teď k detailům. Mohl by začít společník, který sedí naproti vám?"
„S největším potěšením," odpověděl absolvent lékařské fakulty v Chicagu, který později působil v prestižní kalifornské nemocnici. „Cíle mých jednotek leží v Kuvajtu, Iráku, a Íránu, což dokazuje, že jsme prostí všech předsudků a tudíž univerzální. V jediném okamžiku vzplanou tisíce ropných věží a změní kuvajtskou katastrofu v neškodný táborák."
„Moje týmy se soustředí na nejdůležitější saudská ropná pole," dodal elektrotechnický inženýr. „Kromě toho se postaráme o tankery v Perském a Ománském zálivu."
„Já se postarám o ropná překladiště," prohlásil specialista na dějiny středověku a jeho oči nad závojem zaplály divokým leskem. „Kromě vrtných věží tedy budou zničeny i miliony barelů připravených k expedici."
„Sám pro sebe si vyhrazuji," řekl beduínský šejk, který seděl naproti Guideroneovi, „veškeré exportní dodávky vypravené od izraelských břehů. Stovky lodí v největších přístavech vyletí v jediném okamžiku do vzduchu i s nákladem. Bohatí sionisté porušují všechny smlouvy, jen aby naplnili své pokladnice. My jim to znemožníme a postaráme se, aby banky v Jeruzalémě a Tel Avivu skončily v chaosu!
„Můžete nás o tom ujistit?" zeptal se Pasáčkův syn.
„Jako že se jmenuji Al Chábor Hasín!" zvolal náčelník. „Pochopitelně to dobře víte, stejně jako je vám o mně známo, že jsem ochráncem odkazu bratrstva Hasinitů, z jejichž označení odvozují západní jazyky slovo assassin, vrah. Nikdy nepodceňujte moc smrti."
„To je velmi poučné, i když poněkud melodramatické prohlášení." Guiderone nenápadně sáhl pravou rukou pod tuniku. „A máte pocit, že jako strážce svého kmene dostojíte povinnostem tohoto významného postavení?"
„Přirozeně! Je to mé vítězství nad nenáviděným Izraelem!"
„A nedosáhne ho nikdo jiný než vy."
„Mé oddíly jsou na svých místech. Pobřeží a moře nepoznají po dlouhé týdny, možná měsíce, noc! Požáry ozáří zemi jako ranní slunce. Po celém Středním východě. Bude to naše vítězství!"
„Čí vítězství, Al Chábore Hasíne?" zeptal se Guiderone tiše.

„Naše. Nás všech. A především moje! Protože já jsem vůdce!"
„To jsem si myslel." S těmito slovy Pasáčkův syn zvedl pistoli nad desku stolu a dvakrát stiskl spoušť. Malý kalibr ztlumil zvuk a kulky našly cíl - Al Chábor Hasín se dvěma otvory v čele se skácel ze židle a na podlahu už dopadl mrtvý. Zbývající tři Arabové odskočili od stolu a otřeseni zírali na Guideronea.
„Všechny by nás zničil," vysvětlil Julian, „protože mu šlo jen o vlastní zájmy. Nikdy nevěřte vůdci, který sám sebe prohlásí za vůdce dříve, než tak učiní někdo jiný. Takové ovládá jejich ego, které si nedokážou podřídit. Rádi se vyvyšují, chvástají se - a tím prozrazují důležitá tajemství."
„Co s ním uděláme?" zeptal se praktický elektroinženýr.
„Pohoďte ho v jeho poušti, ať se o něho postarají mrchožrouti."
„A co potom?" zajímal se lékař z Kalifornie.
„Vyhledejte jeho zástupce a pošlete ho za mnou. Prověřím si ho, a když usoudím, že vyhovuje, vysvětlím mu, že přepracovaného a vystresovaného Al Chábora Hasína sklátil infarkt. To nebude problém."
„Věřím, že vše ostatní zůstává beze změny," řekl historik z Německa.
„Samozřejmě," potvrdil Guiderone. „Al Chábor měl pravdu. Celé oblasti Středomoří nepoznají noc po dlouhé týdny, kdy budou plát ohně, nástroje hrůzy rozsévající děs. Stejně vzplane i Severní moře, kde naši lidé ve Skotsku, Norsku a Dánsku zapálí ropné plošiny. A než požáry vyhasnou, civilizovaný svět, jak ho známe, zachvátí chaos. Pak převezmeme kontrolu a budeme ho řídit - racionálně, jako součást terapie. Protože jsme především velkorysí."
„Kdy k tomu podle vašich propočtů dojde?" zeptal se učenec a terorista v jedné osobě.
„Počátkem nového roku," odpověděl Guiderone. „Dnes večer zahájíme odpočítávání."

*****

Cameron Prycer zaklepal na dveře Scofieldova apartmánu v hlavní budově. Bylo půl šesté ráno. Antonia potlačila zívnutí, pozvala ho dál a omluvila se za flanelové pyžamo, které měla na sobě. „Hned si obléknu župan. A postavím na kávu. On bez ní nebude schopen fungovat."
„To není nutné, Toni..."
„Ale je," přerušila ho. „Možná ne pro tebe, ale pro něj určitě. Nepřišel bys sem v tuto hodinu, kdyby to nebylo nutné."
„Je."
„Tak si někam sedni. A potom si zacpi uši, protože ho půjdu vzbudit."
Prycer ji následoval do kuchyňky. „Bude to tak zlé?"
„Představ si řev jeskynního medvěda. Dodržuje tropický rozvrh, Came. Pro něho začíná rozbřesk dne v deset nebo v půl jedenácté."
„Mluvíš dokonalou angličtinou," pochválil Cameron.
„To mám od Brana. Když jsme se rozhodli, že spolu zůstaneme, opatřil mi desítky pásků s nahrávkami správné výslovnosti. Absolvoval Harvard, ale dnes tvrdí, že znám gramatiku lépe než on. Upřímně řečeno, má pravdu. Nerozezná volný přívlastek od těsného."
„To já taky ne." Cameron se posadil k malému stolku a Antonia zapnula kávovar.
„Můžu se na něco zeptat? Jsem prostě zvě-
davý, a jestli nechceš, nemusíš odpovídat. Proč ses rozhodla s ním zůstat?"
„Myslím, že nejsamozřejmější odpověď by měla znít z lásky." Antonia se otočila od kuchyňské linky a zadívala se na Camerona. „Určitě měla velký podíl, emocionální i fyzická, ale bylo v tom víc, mnohem víc. Brandon Scofield tehdy prožíval peklo na zemi. Pronásledovali ho nepřátelé i nadřízení a všichni si přáli jeho smrt. Mohl... Mohli, on a Talejnikov, přistoupit na četné kompromisy, po nichž by byly jejich rozsudky smrti zrušeny. Ani jeden z nich to neudělal a společně objevili pravdu o hrůze zvané Matarese. Pravdu, Camerone. Vládní úřady i jednotlivci se báli je následovat a pomáhat jim, protože až příliš mnoho z nich bylo zkorumpováno. Brandon a Vasilij se vrhli do boje sami a vytrvali až do konce. Talejnikov zemřel, abychom my dva mohli uniknout z pekla. Zůstala jsem sama s fantastickým mužem, skromným, ohleduplným, v mnoha ohledech něžným a jemným, dokud nemusí použít násilí. Byl ochoten za mě položit život. Jak bych takového muže mohla nemilovat? Jak bych ho nemohla až do smrti uctívat?"
„Nepůsobí na mě jako člověk, který touží po uctívání. Zdá se mi, že ho spíše odmítá.
„Samozřejmě. Protože mu připomíná zlé časy. Dny, kdy rozhodujícím faktorem byla zbraň - zabil jsi, protože kdybys to neudělal, zemřeli by tví přátelé."
„Tyto dny patří minulosti, Toni. Studená válka skončila. Takové věci už se nedějí."
„Ve zlých snech se mu neustále vracejí. Připravil o život mladé i staré, zabil

je kulkou, a nikdy se toho nezbaví."
„Kdyby to neudělal, umírali by naši lidé. A on to dobře ví."
„Předpokládám, že to ví. Myslím, že ho vždycky nejvíce znepokojovali mladí fanatici. Byli příliš mladí a příliš zranitelní, aby nesli plnou zodpovědnost za své šílené činy."
„Byli to zabijáci, Antonie."
„Byly to děti, Camerone."
„Nejsem vybaven k tomu, abych řešil Brandonovy problémy, a také to není důvod, proč jsem tady."
„Jistě že ne. Tak proč jsi přišel v tuto hodinu?"
Nechceš raději vzbudit toho troglodyta? Ušetří nám to čas, protože se nebudu muset opakovat. Upřímně řečeno, nechci se vás zdržet příliš dlouho pro případ, že mě někdo sleduje." "Opravdu?" Toni mu upřeně hleděla do očí.
„Opravdu," potvrdil Cameron.
O pět minut později vešel do kuchyňky Scofield následován Antonií. Oba měli na sobě župany - Toni slušivý z bílého froté, Brandon starou vykopávku, čistou ale na několika místech potrhanou. „Kdybychom bydleli ve slušném hotelu," řekl stroze, „mohl jsem si župan ukrást... Tak o co sakra jde, synku? Měl bys mít skutečně pádný důvod, protože jinak tě dám do hlášení nebo co to ty zelené mozky dělají. Kde je kafe?"
„Sedni si, drahý, už ti ho vařím."
„Tak mluv, Came. Tak brzo jsem dobrovolně nevstával od jedné zlé noci ve Stockholmu, kdy jistá mladá dáma přišla do špatného pokoje, ale se správným klíčem."
„Chvástale," zasmála se Antonia, položila na stůl dva šálky kávy a posadila se.
„Ty si nedáš?" zeptal se Prycer a pokynul k šálkům.
„Já jsem spíš na čaj..."
„A já jsem zatraceně zvědavý," skočil jí do řeči Scofield. „Mluvte, mladý muži."
„Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že mě podplukovník Montroseová sleduje?"
„Jistě, a taky si vzpomínám, že jsem naznačil, že po tobě jede."
„Což jsem já na místě odmítl. Věř mi, nebo ne, poznám příznaky a tady nejsme ve Stockholmu. Ale k věci. Když Bracket minulý týden zemřel a ona se stala velitelem ochranky, napadlo mě, že nastal vhodný okamžik obrátit gard. Převzala mnohem větší odpovědnost a musela rozdělit pozornost na desítky dalších záležitostí. Je velice ambiciózní a chce zapůsobit na Pentagon."
„Takže jsi ji začal šmírovat, nemám pravdu?" Brandon se předklonil a jeho vráskitá tvář nad šálkem kávy náhle ožila.
„Ano, velmi opatrně a většinou pozdě v noci. Dvakrát - poprvé ve tři ráno a podruhé ve čtvrt na pět následující den - vyšla ze svého pokoje a namířila si to k loděnici. Uvnitř nad člunem visí malá žárovka a pokaždé ji rozsvítila. Připlížil jsem se k okénku
a nahlédl dovnitř. V obou případech vytáhla mobilní telefon a někam volala."
„To byla zatracená pitomost," vyjel Scofield. „Ty frekvence dokáže monitorovat každý, kdo k tomu má rádiový skener! Měli bychom je používat pouze k nouzové komunikaci."
„To samé si myslím i já," souhlasil Prycer. „Také vím, že ty telefony měla kromě nás dvou pouze ona a Bracket."
„Přesně tak," potvrdil Brandon. „Všechny ostatní telefony jsou na příkaz Franka Shieldse odposlouchávány. Zajímalo by mě, komu volala?"
„Proto jsem dnes odpoledne využil svého postavení vysokého důstojníka CIA a zajel do Eastonu. Oficiálním účelem cesty byl nákup novin a časopisů."
„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi mi ke všem čertům přivezl U. S. News and World Report a ty finanční plátky? Dobře víš, že mě takové kraviny nezajímají."
„Penthouse ani National Enquirer neměli a také jsem nenarazil na žádné komiksy. Ale nejel jsem do města uspokojit tvé literární zájmy. Z automatu jsem zavolal Frankovi do Langley a požádal ho, ať mi vystopuje čísla, na která se z mobilu Montroseové volalo. Řekl mi ať počkám, že to nebude problém. Skutečně mu to netrvalo ani dvě minuty."
„Co zjistil?" zeptal se netrpělivý Scofield. „Komu volala? „To je právě ten problém. Nikomu." „Vždyť jsi ji viděl," podivila se Toni.
„Viděl, a také jsem to Frankovi zdůraznil. Požádal mě, ať znovu počkám, a když se zase ozval, dal mi zajímavou informaci. Z jejího telefonu skutečně nikdo nikam nevolal, zato z mobilu plukovníka Bracketa se volalo třikrát."
„Ty mašinky vypadají jedna jako druhá," podotkl Brandon. „Vyměnila je!"
„Proč by to dělala?" nechápala Antonia. „Pochopitelně proto, aby si kryla záda, lásko. Ale nemohla přece spoléhat na to, že Bracketa někdo otráví. Jeho mobil - alespoň ten, který měl u sebe - putoval i s tělem do Langley. Nebo snad ne?"
„Další překvapení," konstatoval Cameron. „Neputoval. Frank předpokládal, že když

jsme našli Bracketovu a Dennyho mrtvolu, jeden z nás si ho vzal."
„Jenže nevzal. Mě to ani nenapadlo."
„Mě taky ne."
„Takže se nám tady povaluje volný telefon. Zatím s tím nebudeme nic dělat."
„Frank souhlasí. Ted budou odposlouchávány i tyto frekvence."
„Tak kam Montroseová volala?"
„Překvapení číslo tři."
„Cože?"
„Bílý dům. Volala do Bílého domu."

*****

Na amsterdamském letišti Schiphol přistálo v dvacetiminutových intervalech sedm soukromých letadel. Jejich majitelé vystoupili a svalnatí muži, naposled viděni v kopcích nad Porto Vecchiem, je odváděli k čekajícím limuzínám, které je odvážely k elegantnímu čtyřpodlažnímu domu na Keizersgrachtu, Císařském kanále, jenž protéká nejbohatší částí města. Nakonec bylo sedm nástupců barona de Matarese uvedeno do velké jídelny v prvním patře.
Zařízení nápadně připomínalo velký sál v sídle u Porto Vecchia. Dlouhý dřevěný stůl byl vyleštěný do vysokého lesku a židle dělila dvoumetrová mezera, jako kdyby se každému hostu mělo dostat prostoru k přemýšlení, zvažování, hodnocení. Chyběly mísy z jemného křišťálu plné kaviáru; jejich místo zaujaly poznámkové bloky, vedle nichž ležela stříbrná pera. Všechny poznámky zůstanou na stole a po schůzce budou spáleny.
Jakmile se baronovi dědicové usadili, vstoupil Jan van der Meer Matareisen a zaujal místo v čele stolu. „Jsem rád, že i na naší druhé konferenci převládá uvolněný, přátelský duch." Krátce se odmlčel. „Oprávněně. Všichni jste vykonali skvělé dílo."
„Odvažuji se tvrdit, že jsme z něj také obrovsky profitovali," prohlásil Angličan. „Naše investice překonaly veškerá očekávání."
„Moje makléřská společnost se svými novými akvizicemi po celé zemi," ujala se slova elegantní blondýna z Kalifornie, „nezažila takovou expanzi od osmdesátých let. Úžasné."
„Nezapomínejte, že váš majetek je jen papírový," napomenul přítomné Matareisen. „Řekneme vám, kdy máte začít prodávat. Udělejte to okamžitě, protože nastane kolaps."
„To si neumím představit, kamaráde," řekl Američan z New Orleansu. „Akcie mých nemovitostí a kasin jdou na dračku. Každý je chce."
„A po všech těch fúzích a redukcích je naše banka štíhlejší, pružnější - a mocnější," připojil se právník z bostonské banky. „Stáváme se národní, dokonce mezinárodní silou. Nic nás nemůže zastavit."
„Ale může. Musí," zdůraznil Jan van der Meer. „Je to součástí širšího plánu, od nějž nelze připustit žádné odchylky. Řekneme vám, komu máte prodat svá hlavní aktiva; ve většině případů to nebude nejvyšší nabídce."
„Chcete snad diktovat vatikánské státní pokladně?" zeptal se kardinál.
„Zajisté, Vaše Eminence. Protože vy na prvním místě sloužíte Matareseům a teprve na druhém církvi."
„To je rouhání," ohradil se kardinál tiše, pohled upřený na Matareisena.
„Realita, pátere, pouze realita. Nebo byste byl raději, kdyby se vatikánská státní pokladna dozvěděla o vašich finanční prohřešcích, o nádherném paláci u jezera Como, který je jen kapkou v moři, jak se říká?"
„Co je to za hovadina, že nebudeme prodávat nejvyšší nabídce?" protestoval Portugalec. „Máte nás za blbce?"
„Všichni jste dosáhli pozoruhodných zisků. Možná ne ve výši, jakou jste očekávali, nicméně je nutné, abyste prodávali těm, koho určíme."
„Mluvíte v kruzích, pane."
„Ale vždyť my jsme kruh, nebo snad ne? Matareseův kruh." „Vyslovte se prosím jasně a srozumitelně." „Jasně a srozumitelně řečeno, podle našich pokynů budete prodávat svá aktiva nejméně zkušeným a nejméně schopným zájemcům, kteří nedokážou své akvizice řídit."
„Sacrebleu!" zvolal dědic z Paříže. „Plácáte nesmysly! Proč by takoví lidé měli zájem nakupovat?"
„Aby ukojili své ego, mon ami," odpověděl vůdce z Amsterdamu. „Takoví lidé si neustále ukusují větší sousto, než na jaké stačí. Platí za něco, po čem prahnou, ale nejsou schopni nabytý majetek využít. Svět mezinárodních financí nabízí nespočet příkladů. Za všechny uvedu Japonce, kteří zatoužili proniknout do filmového průmyslu v Los Angeles. Platili a platili, až je pohltila jiná studia, protože ta svá prostě manažersky nezvládli."

„Mně to připadá jako hromada keců!" rozčiloval se podnikatel z New Orleansu.
„Ale ne, já mu rozumím," řekl kardinál, pohled stále upřený na Holanďana. „Dodá to hospodářskému zhroucení důvěryhodnost. Dojde k ochromení systému a rozvášněné masy se začnou ohlížet po spásném řešení."
„Velmi dobře, Vaše Eminence. Obdivuji váš cit pro strategii." „Realita, Holanďane, pouze realita. Nebo mám snad říct kredibilita?"
„Stanou se nezaměnitelnými, nemyslíte?" „Nakonec samozřejmě ano. Scholastičtí filozofové měli v lecčem pravdu. A teď, když je sémě zaseto, se musím zeptat, kdy budeme sklízet."
„Naše akce musí být dokonale koordinovány. Po celém světě. Jedna událost musí předcházet druhé, každý krok povede k dalšímu. Zdánlivě mezi nimi nebude žádná souvislost - s jedinou výjimkou. Americké hospodářství je, stejně jako ekonomiky evropských států, v katastrofálním stavu a sebedokonalejší moderní technika nedokáže tuto chorobu vyléčit, protože její nasazení s sebou nese drastické snižování počtu pracovních míst. Technologie nenabízejí lidem práci, ony jim ji berou."
„Čistě teoreticky, jaké je vaše - naše - řešení?" zeptal se Angličan zamračeně.
„Pokud tedy nějaké máme, byť třeba jen pro veřejnost."
„Benevolentní konsolidace, kdy nejvyšší pravomoci přejdou do rukou těm, kdo dokážou o hospodářství pečovat a rozvíjet ho - na rozdíl od těch, které vystřídají. Meritokracie, která přitáhne bohaté, vzdělané a ctižádostivé, a současně nabídne systém výhod těm méně schopným - pochopitelně za předpokladu, že se ochotně, ba dokonce s nadšením, zapojí do podpůrných struktur."
„A co přijde dál?" zeptal se Bostoňan. „Čtyřdenní pracovní týden? Každý dostane domek s domácím kinem?"
„Sofistikované technologie nabízejí řadu možností, ne? Ale to je hudba daleké budoucnosti. Nejdřív musíme vybřednout z finančního marasmu a postarat se sami o sebe."
„Což mě přivádí zpět k mé otázce," ozval se kardinál. „Kdy budeme sklízet?"
„Pokud půjde vše podle plánu, za necelé tři měsíce. Sklizeň ovšem nezačne dříve, než všichni pochopí její omezující následky. Já bych řekl osmdesát dní. Kolem světa za osmdesát dní. To zní dobře."

*****

„Camerone!" burácel Brandon, který běžel přes trávník nad loděnicí tak rychle, jak ho staré nohy nesly. Prycer se otočil; procházel se po areálu zdánlivě bez cíle, ovšem opak byl pravdou. Pátral po někom, kdo by se mohl nečekaně vynořit na neobvyklém či skrytém místě, po osobě, která by u sebe mohla mít chybějící mobilní telefon.
„Hele, uklidni se," řekl Scofieldovi, který se k němu zchváceně blížil a sotva popadal dech. „Ve svém věku už nemáš fyzičku, abys mohl lámat světové rekordy ve sprintu."
„Mám stejně dobrou fyzičku jako ty!"
„Jo? Tak co tady dělám?"
„Sklapni," ucedil Scofield. Zhluboka se nadechl a utřel si pot z čela. „Začal jsem se probírat těmi novinami a časopisy, co jsi přivezl z Eastonu..."
„Už jsem se omluvil, že jsem nesehnal komiksy," skočil mu do řeči Cameron.
„Tak budeš už držet hubu?" vyjel Brandon. „Jak dlouho už se to děje?"
„Co jak se dlouho děje?"
„Ty fúze, skupování, násilná převzetí, kdy jedna firma pohlcuje druhou a celá průmyslová odvětví se spojují?"
„Takových dvacet třicet let, možná ještě déle."
„Ale ne, ty pitomče. Myslím teď! Posledních pár týdnů nanejvýš měsíců."
„Nemám ponětí," opáčil Cameron. „Ekonomiku moc nesleduju."
„To bys ale sakra měl! Z toho totiž čiší Matarese na sto honů!"
„Cože?"
„Ten styl! Strategie! Korsika, Řím, Paříž, Londýn, Amsterdam - a ano, zatraceně, i Moskva! Opakují se! Je to stopa... Stopy, které jsme s Talejnikov sledovali až do Bostonu v Massachusetts. Až na ostrovy. Navrhuju, aby ses zaměřil na oběti, jejich rodiny, přátele, právníky, a zjistil všechno, co..."
„Pracuju na tom. Frank Shields pověřil několik analytiků, aby mi sehnali informace o tom italském hráči póla, který to koupil na Long Islandu, o španělském vědci, který byl otráven v Monaku, a o té lidumilné ženě, kterou v Londýně zavraždil její druhý manžel. Jestli tady nedosáhneme během několika dnů žádného pokroku, Frank mi zajistí vojenský transport do Spojeného království."
„V tom případě mám jiný návrh," řekl Scofield. „Hoď je za hlavu a jdi po těch, které máš tady přímo před nosem."

„Co prosím?"
„Ty časopisy a finanční plátky; kouzelníci ze správních rad, peněžní slizouni a jejich grafy ziskovosti. A když už budeš v tom, pošli pátrače do těch firem, národních i nadnárodních - jména tam jsou a vsadil bych se, že v novinách se psalo o hromadě jiných, o kterých nevíme. Získáme další jména, další stopy."
„Myslíš to vážně, že?"
„To si sakra piš, že myslím. Jakmile jsem uviděl jméno Waverly, hned jsem věděl, která bije! Cítím to, cítím je, a můžu ti říct, že ten smrad je odporný."
„Jestli máš pravdu - a já netvrdím, že ji nemáš -, mohlo by nám to ušetřit spoustu času."
„Stále hledáme zkratky, že?"
„Nejlepší postup, když nevedou do slepé uličky."
„Tyhle nevedou, Came. Nemůžu se mýlit, v tomto ne. Zažil jsem to, ještě než ses naučil psát své jméno do sněhu."
„Spojím se s Frankem v Langley. Uvidíme, co na to řekne."
„Tak to ne!" namítl Brandon. „Spojím se s ním sám zabezpečenou linkou. Tobě chybí přesvědčivost a tuto operaci pořád ještě vedu já."
„Myslel jsem, že její implementace je mým úkolem," protestoval Prycer. „Všechny ty věci, na které ty kašleš - nebo je nedokážeš, jako třeba přeběhnout padesátimetrový trávník."
„Nehledej hnidy. Ve skutečnosti jsme z toho vytěžili něco dobrého," řekl Scofield, popadl Camerona za loket a vlekl ho do hlavní budovy ke sterilnímu telefonu. „Teď už nebudeš muset poletoval po Evropě, aniž bys věděl, co a koho hledáš. Já na tebe dohlédnu a dokážu tě navést na správný směr."
„Nemohl by na mě radši dohlížet kačer Donald? Určitě by mi radil líp a bůh je mi svědkem, že bych to s ním měl lehčí než s tebou.

*****

Oba muži, kteří za soumraku kráčeli po trávníku na pobřeží zálivu, nemohli tušit, že z opuštěného letiště v Marylandu odstartoval vrtulník se stejnými imatrikulačními znaky jako jeden z těch, které se připravovaly ke startu v Langley ve Virginii před odletem na jih. Místo kontejneru se zásobami pro izolovanou jednotku v komplexu u Chesapeake Bay bylo pod trupem upevněno šest půltunových bomb. Tento vrtulník měl splnit rozkaz, který vydal muž v Amsterdamu.

11 KAPITOLA

„Máš všechno připraveno, Mžourale...? Ach, pardon, zapomněl jsem, že se hovor nahrává. Tak znovu. Máte všechno připraveno, pane zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby Shieldsi, nejlepší zpravodajský analytiku od dob Crassa, jehož Gaius Octavius vyslal pátrat po vůdci vzbouřených otroků Spartakovi?"
„Mám," potvrdil z Langley Frank Shields tichým, napjatým hlasem. „Trocha té tvé bezstarostnosti se pod tlakem vždycky hodí. Mohl bych mluvit s agentem Prycerem, prosím?"
„Od toho se nedozvíš nic kloudného, Franku, sotva to začíná skládat dohromady." V apartmánu, který sdílel s Antonií, se Scofield posadil na posteli a pohlédl na Camerona, jenž stál vedle okna. „Abych pravdu řekl," pokračoval, „vypadá to, jako by měl nějaké pochybnosti. Ale já nemám."
„Musím mu něco říct, Brandone. Veškeré materiály, které si vyžádal o těch třech zabitých, přiletí se zásilkou vrtulníkem v šest."
„Jak dalece jsou úplné?"
„Dost. V rámci časových možností jsme vyhrabali vše, co se dalo. Rodiny, přátele, sousedi, obchodní společníci, aktiva a pasiva, to všechno třikrát zejména díky Interpolu a našim přátelům v Londýně."
„Jsem si jist, že ti bude náležitě vděčný, jenže teď je to všechno strašně nejisté. Řekni svým průzkumníkům, at se soustředí na to, co jsem ti právě zadal."
„Dáš mi agenta Prycera, prosím?" opakoval Shields. Scofield pokynul telefonem Cameronovi. Ten přešel k jeho posteli a přístroj převzal.
„Ano, Franku?"
„Zrovna jsem Brandonovi oznámil, že budeš mít veškeré materiály, o které jsi žádal. Vrtulník odlétá v šest a všechno je psáno na tebe osobně."
„To mi došlo, když mluvil o stavu nejistoty. Díky, přes noc se na ně podívám. Nějaké novinky o Montroseové a jejím napojení na Bílý dům?"
„Řekli mi, že žádné nemá. Tvrdí, že ji ani neznají." „Lžou."
„Ústředna nemá srdce, jen čísla na živé lidi. Pracujeme na tom... Co si myslíš o

Branově teorii o všech těch fúzích?"
„Podívej, Franku, nepopírám, že na Branových dohadech může být kousek pravdy, ale když uvážíš protikartelové zákony a úřady jako Federální obchodní komise a Komise pro cenné papíry - kdyby se objevily nějaké podezřelé fúze nebo jen jednání o nich, nemyslíš, že by se na to přišlo?"
„Ne nutně," odpověděl Shields. „Velcí kluci finančníci mají k dispozici týmy podnikových právníků, z nichž každý vydělá za hodinu víc, než my vydřeme za měsíc. Přesně vědí, za které provázky zatahat, koho koupit, komu pichnout finanční injekci, kam poslat firemní letadlo. Samozřejmě přeháním. Bezpochyby to není tak vážné, jak jsem právě nastínil, ale pravděpodobně vážnější, než jsem ochoten věřit."
„Tedy klobouk dolů, hezky ses naučil, jak se zalíbit oběma stranám," řekl Prycer.
„Někdy se tomu taky říká snaha být fér. Dopřejeme našemu staršímu a váženějšímu občanovi dobrodiní pochyb?" „Staršímu? Copak vy dva nejste zhruba stejně staří?"
„Vlastně jsem o rok a půl starší, ale to mu neříkej. Dokud mi ještě neříkal Mžourale, byl jsem pro něj Junior. Cítí se pak moudřejší - a nejhorší na tom je, že obvykle zjistíš, že se tak cítí oprávněně."
„Tak se k němu přidejme. Pořád ještě máme evropské stopy a nejspíš je použijeme. Tak zatím, Auguste, zástupce Spartaka, či jak že tě to sakra nazval." Cameron vrátil telefon Scofieldovi. „Budeme si teď hrát na tvém písečku, Brane, aspoň chvíli."
„Pokud se mýlím, omlouvám se, což dělám vždy, když se mýlím. Ovšem když nad tím tak přemýšlím, nemůžu si vybavit, kdy jsem se naposledy musel omlouvat, takže se asi zas tak často nemýlím."

*****

Helikoptéra typu Black Hawk patřící Ústřední zpravodajské službě měla za sebou polovinu letu na severoseverovýchod k oblasti Chesapeake, když se navigátor obrátil k pilotovi. „Ty, Jimbo, není tenhle letecký koridor náhodou uzavřený?"
„To máš teda sakra pravdu. Od šesti od rána do šesti do večera. Rozkazy a přísná varování dostali úplně všichni, veřejný i soukromý sektor. Jsme přísně utajení. Nemáš pocit ohromné důležitosti?"
„Teď zrovna mám pocit, že k někomu se rozkazy nedostaly."
„Co tím míníš?"
„Podívej se na monitor radaru. Přibližuje se k nám nějaký stroj. Sotva devět set nebo tisíc stop západně."
„Nepotřebuju monitor, vidím ho v reálu! Kde jsme? Zavolám Langley."
„Souřadnice dvanáct a osmnáct, nad vodní hladinou, západně od Taylorových ostrovů. Zamiř na sever k přistání."
„Tohle je šílené!" vykřikl pilot, když se podíval postranním okénkem ven. „To je jeden z našich... Úprava pro speciální operace. Míří přímo na nás! Stáčí se... Teď vidím bok - imatrikulace... Proboha, naše vlastní! Drž se, jdu na úhybný manévr!"
To byla poslední slova. Následoval silný výbuch a helikoptéra se roztříštila na kousky. Zbytky padaly ve spirále dolů, a jak pak mizely pod hladinou, mizela i ohnivá koule, která je doprovázela.

*****

Technik, který sledoval radiolokátor v Langley, se při pohledu na pravou horní obrazovku zamračil. Stiskl několik tlačítek, aby obraz zvětšil, a zavolal na svého nadřízeného. „Co se to sakra děje, Bruci?"
„Jako kde?" otázal se muž středního věku s brýlemi na nose, jenž seděl za stolem přímo uprostřed obrovské, dokonale izolované místnosti.
„Ztratil jsem Tichého koně."
„Cože? Hlídku z Chesapeake?" Hlavní dispečer hbitě vyskočil, když technik znovu promluvil.
„Už je to v pořádku," opravoval se spěšně. „Je zpátky. Nejspíš na chvíli vypadl proud. Omlouvám se."
„Jestli se to stane ještě jednou, vyrazí mi všude po těle kopřivka. Tichý kůň, bolel Podle toho, jak řvou ti šmejdi v Kongresu, jsme nejspíš nezaplatili účet za elektřinu."

*****

Loďka lehce poháněná tichým motorem vplouvala pomalu z řeky Choptank do zátoky

Chesapeake Bay. Dva postarší rybáři v zašpiněných šatech, jeden na zádi a druhý uprostřed motorizované veslice, drželi pruty každý na své straně plavidla a čekali na hladové podvečerní ryby. Za chvíli se budou muset vrátit na břeh řeky, kde jejich manželky chystaly piknik a udržovaly oheň na grilu s důvěrou, že se manželé vrátí s večeří. Dělali to tak dvakrát týdně už několik let; muži pracovali ve stejné autodílně a jejich manželky byly sestry. Měli spokojený život. Uměli dřít a boháči z Chesapeake se svými luxusními auty jim zajišťovali stálý přísun zakázek. Nejlepší ze všeho ale byly tyhle pikniky, kdy si sestry povídaly a oni, s pivem v ruce, díky svým odborným zkušenostem dostali příležitost snížit stav ryb v zátoce.
„Ale," vyhrkl muž u kormidla. „Podívej, támhle!"
„Kde?"
„Tam, na mojí straně."
„Na co, Same?" otáčel se nechápavě Al.
„Ta kulatá věc, co plave tam v dálce."
„Jo, už to vidím. A o kus dál vlevo další."
„Jo, vidím to. Zamířím tam." Prudce stočil loďku doprava a blížil se k předmětům. „To mě podrž!" vykřikl Sam. „To jsou záchranný kruhy."
„Ty vytáhni ten blíž tobě, pak nás obrať a já seberu ten druhý." Když kruhy vytáhli na loď, zkoumavě si je prohlíželi.
„Ty jo!" zvolal Sam. „Tyhle patří americkému vojenskému letectvu. Ty musely stát tak sto dolarů jeden, nebo i dvě stě!"
„Spíš tři. Náklady na výrobu budou tak deset babek a vojáci za ně pak dají tři, možná i čtyři stovky. O pozlacenejch záchodovejch mísách a hasákách jsi slyšel, ne?"
„Jasně že jo."
„Proto platíme takový daně, co?"
„Přesně tak. Tak si to teď pojďme trochu vyžrat zpátky. Necháme si je, ne?"
„Proč ne? Všechny ty roky na vodě a kruh jsme nikdy neměli." Al přidržel pevný bílý kruh ve světle zapadajícího slunce.
„Nikdy jsme je nepotřebovali," poznamenal Sam. „Tahle věc je bezpečná jako betonová velryba."
„Betonová velryba by se potopila, kamaráde."
„Tak to si je necháme. Když jsme vyplouvali z Choptanku, slyšel jsem jednu z těch helikoptér letět nahoru proti proudu. Myslíš, že to mohla ztratit?"
„Nee," zavrhl takovou možnost Al. „Kluci v zeleným jsou cvičení, aby se takovýchhle věcí zbavili. A pak si musí koupit další, jako ty prasklé mísy a mizerné klíče. Někde jsem slyšel, že to je součástí systému."
„Ale já sem sakra patriot. Bojoval jsem u Anzia a ty přece na tom místě v Pacifiku, co ho nikdo neumí vyslovit."
„Eniwetok, kamaráde. Nestálo to za nic."
„Takže si je necháme, jo?"
„Proč ne?"
„Fajn. A teď pojďme něco chytit, než nám dojde pivo," uzavřel Sam.

*****

Nikdo netušil, co se stalo, nikdo tomu nerozuměl, všechno se odehrávalo ve velkém zmatku. Helikoptéra z Langley klesala na přistání, pozemní obsluha stála na místech, když stroj najednou znovu vzlétl, stočil se lehce doleva, a z pootevřených dvířek se začaly v plamenech zábleskú z hlavní sypat kulky z kulometů. Koho ze shromážděných vojáků nezabily, ty alespoň vážně zranily. Pak se stejně nečekaně helikoptéra stočila doprava a přelétávala nad areálem, jako by hledala další cíl. Brzy se ukázalo jaký - obrovský dům, sídlo s obrovskou zatravněnou plochou a přístřeškem na čluny. Helikoptéra krouživě stoupala nahoru a mířila dokonat dílo zkázy.

*****

Ochromeni burácením výstřelů běželi Scofield s Prycerem k jižním oknům, odkud slyšeli praskání zbraní a lidské výkřiky.
„Pro Krista! zařval Brandon. „Jdou po nás!"
„Na to střílejí příliš ohraničeně," vyhrkl Cameron nesouhlasně. „Jeden zdroj - podívej! Bože dobrý, to je Tichý kůň! Co to sakra..."
„Chceš se vsadit, chlapečku?" kontroval Scofield. „To je jen zástěrka. Chtějí jen vypadat jako Tichý kůň! Míří k nám. Padáme odsud!" Bran vyrazil ke dveřím.
„Ne!" zařval Prycer. „Na severní balkon!"
„Cože?"

„Jsou tam dva okapy. Nevíme, co má za výzbroj. Zvládneš to?"
„To se vsaď, synku. Musím najít Toni!" Jako jeden muž vyrazili k francouzskému oknu na protější straně místnosti, vší silou je rozrazili a vyskočili na balkon se zábradlím z tepaného kovu. Helikoptéra burácela nad nimi, s ohlušujícím řevem mířila ještě severněji a chystala se k obratu.
„Bomby!" vykřikl Prycer. „Je naložená bombami!"
„Vrátí se a vyhodí tohle místo do povětří..."
„Musí nabrat výšku, aby nevybuchl s ním. Jdeme!" Přelezli zábradlí každý na jedné straně a pak se skokem vrhli na okapy. Řítili se k zemi jako dva vystrašení pavouci, nestačili střídat ruce, někdy jen bezmocně sklouzávali. Stroj se mezitím obracel a nabíral výšku bezpečnou pro bombový útok. „Drž se co nejníž a co nejblíž základům!" přikázal Cameron. „Bude potřebovat nejmíň dva nebo tři přelety, než se těch nákladů zbaví."
„To jsem si i přes svou senilitu spočítal taky," ucedil Scofield. „Při prvním náletu se odsud můžeme dostat... Musím najít Toni!"
„Víš, kam šla?"
„Říkala něco o loděnici..."
„Tak proč ne?" přerušil ho Prycer. „Pokud se ze špatného stane ještě mizernější, můžeme kličkovat zátokou."
„Tvá mluvnice nemá chybu," zamumlal Bran. „Tady ho máme, parchanta."
Následovala scéna jako vystřižená z hororu. Celé horní patro se zřítilo a z ukázkového kousku architektury zůstala jen rozpálená kouřící suť.
„Jdeme!" opakoval Cameron. „Dolů k loděnici! Máme nejmíň čtyřicet vteřin, protože na další várku přiletí z jihu."
Dvě postavy utíkaly po svažujícím se trávníku, zatímco falešný Tichý kůň pokračoval v šíření zkázy. Oblaka ohnivého dý-
mu se vznášela k nebi a smrtonosné výbuchy otřásaly zemí. Scofield a Prycer dorazili ke zdi přístřešku pro lodě a bez dechu pozorovali další pustošení.
„Slyšels to?" otázal se vyčerpaný Brandon.
„To teda jo, a pořád slyším!" odvětil Cam. „A chci mít toho bastarda na mušce, nejlépe těsně před jeho obličejem."
„To nemyslím, synku, ty další zvuky!"
„O čem to mluvíš?"
„To praskání, samopaly. Naši kluci se dali dohromady a jdou
po něm!"
„Vykládej to těm, co nepřežili."
„To bych rád," vzdychl Scofield, vrásčitý obličej plný smutku. „Toni," vykřikl náhle. „Pojďme se podívat dovnitř, jestli ji tam nenajdeme."
Našli. A co pod šikmou střechou spatřili, je uvedlo v naprostý úžas. Naproti skluzu, u nějž se na vodě houpal motorový člun, stála Antonia a mířila samopalem na Leslie Montroseovou, která držela v ruce mobilní telefon. Ne však typ vydávaný CIA.
„Vzpomněla jsem si, co jsi povídal o naší armádní důstojnici a jejích dvou telefonátech z přístřešku, Camerone, a tak jsem se rozhodla ji osobně sledovat."
Vysvětlení přerušil sled výbuchů zvenčí.
„A tady máte zbytek společnosti, podplukovníku," pronesl Cameron ledovým tichým hlasem plným vzteku. „Řídila jste útok přímo odsud? A kolik dalších zemřelo, ty jedna mrcho?"
„Dostane se vám náležitého vysvětlení - pokud bude třeba," odvětila Montroseová s bezcitným chladem.
„Nejlépe hned!" vybuchl Scofield a sáhl za pas pro revolver. „Protože jinak z vašeho krásného obličejíčku nadělám nechutnou kaši. Pracujete pro nepřítele!"
„Pokud to tak vypadá," řekla Montroseová, „pak je to jen dobře."
„Volala jste do Bílého Domu!" burácel Prycer. „Kdo je váš kontakt, kdo je ta zmije, ten zrádce na Šestnáctistovce?" „Nikdo, koho byste znali."
„Rád bych ho teď poznal, nebo budu muset svého přítele tady požádat, aby vám prohnal kulku hlavou."
„Myslím, že byste to..."
„To si sakra pište, že bych to udělal! Ty špíno. Mluv, svině!"
„Očividně mi nic jiného nezbývá."
„To teda ne."
„Můj kontakt, jak jste ho nazval, má velmi blízko k prezidentovi, řídí utajené akce. Ocitla jsem se v jedinečné pozici, kdy mohu poskytnout důležitou službu."
„V jaké pozici? Jakou službu?"
„Nepřítel, jak jste ho nazval, unesl mého syna. Ze školy v Connecticutu. A pokud neudělám přesně, co mi řeknou, Zabijou ho."
Poslední mohutný výbuch otřásl přístřeškem. Ze tří oken vyrazil tabule a skleněné střepy zasypaly motorový člun. Na druhé straně, připevněn k hornímu

rámu se nad hromadou sutin vznášel heliem napuštěný červený balonek, který jen zázrakem nepraskl.
To byla značka, která navedla zabijáckou helikoptéru k cíli. Někdo z areálu sledoval Beowulfa Agate a v minutách těsně před úderem přesně věděl, kde se nachází.

12 KAPITOLA

Vaky s mrtvolami a zranění byli během hodiny naloženi do letadla. Federální agenti drželi hrstku šokovaných místních policistů v bezpečné vzdálenosti. Relativně vzdálení sousedé, vyděšeni hlukem, ale neschopní pozorovat místo, které bylo uzavřeno, se dožadovali vysvětlení. Dostalo se jim spěšně vymyšleného „tajného" zdůvodnění, že se jednalo o mohutný zátah na pašeráky drog. Čtyři nemovitosti byly okamžitě dány k prodeji na realitní trh i přes ujištění, že úspěšná „operace" byla zdárně uzavřena.
Podle záznamů z radaru se dospělo k závěru, že se falešný Tichý kůň přesunul na východ přes pláž Bethany a dále do Atlantiku, kde zmizel z obrazovky. Podobná informace přišla ze základny námořního letectva Patuxent River v Nanticoke, jihovýchodně od Taylorova ostrova. Jejich vlastní lokátory ukázaly neidentifikované letadlo, které rychle mířilo k otevřenému moři, když náhle zmizelo.
Profesionálové souhlasili, neboť šlo o známou taktiku spojenou s teroristickým činem. Útočná helikoptéra zamířila nad Atlantik, kde její posádka vyskočila padákem a byla naložena na loď. Také se předpokládalo, že před opuštěním vrtulníku byla aktivována časovaná bomba, která vybuchla nedlouho poté a poslala zbytky letounu na mořské dno. Matareseova organizace byla precizní ve všem.

*****

Frank Shields se procházel se Scofieldem přes kdysi mírumilovný a krásný areál. Všude kolem sebe viděli známky krveprolití a kouřící trosky zničeného velkého domu. Roztříštěné dveře, okna, zdi a sloupy nebyli ničím jiným než doutnajícími ruinami, některé až do vzdálenosti dvou set metrů, délky dvou fotbalových hřišť.
„Vypadá to jako bitevní pole po střetu dvou armád," řekl vážně Bran, „až na to, že v tomto případě jsme ani nevěděli, že jsme v boji. Bastardi! A je to všechno moje chyba! Mohl jsem to celé
zastavit a nikdy si to neodpustím." Scofield se tiše a bolestně odmlčel.
„Nemyslím, že bys to mohl zastavit, Brandone..." „Nech toho, Franku! Řekl jsi, ať odsud vypadneme, a já odpověděl ne. Jsem paličatý starý blázen, který neví, kdy má přestat rozdávat rozkazy! Jsem z kola ven příliš dlouho na to, abych ještě měl takovou pravomoc."
„Nesnažím se, abych ti ulevil, natož abych tě zprostil zodpovědnosti," odpověděl Shields. „Jen říkám, žes to nemohl zastavit." „Jak to můžeš říct?"
„Protože by se to stalo, ať už bys byl kdekoliv... Jsme jako řešeto, Brane, až po vnitřní sdělení Agentury včetně centrálních kódů a tajných instrukcí..."
„Jak to víš?"
„Když jsme obdrželi nouzový signál a dozvěděli jsme se, co se tady dělo, zavolal jsem vnější bezpečnost a zvedl jim mandle. Kde ksakru bylo naše krytí ze vzduchu, letecké síly určené k nepřetržité ochraně přístupových koridorů? Zatím tam vždycky hlídkovali. Šest přes den a šest v noci."
„Takže kde byli?" zeptal se vztekle Scofield. „Krucinál, slyšeli jsme je pokaždé, když se přiblížili! Ráno budili Toni. Kde byli?"
„Vnější bezpečnost mi oznámila, že dostali interní rozkaz se standardním nouzovým kódem vrátit doprovod Tichého koně kvůli důležité opravě helikoptéry."
„Cože? Kdo to schválil?"
„Já určitě ne, Brandone."
„Tak tvůj úřad? Kdo ve tvém úřadě?"
„Ty to nechápeš. Mohl to být kdokoliv, ale kdo by se odvážil?"
„Roztrhej svoje lidi na kusy!" zařval rozzuřeně Bran. „Natáhni ty zkurvysyny na skřipec a nech je vykrvácet! Míň toho ani udělat nemůžeš - možná taky sami obsluhovali kulomety a shodili bomby. Osm lidí mrtvých a další čtyři to nejspíš nepřežijí. Dělej něco, Franku! Já nemůžu, ale ty ano - krucinál, tohle je tvoje hřiště!"
„Jo, je to moje hřiště a bude se na něm hrát podle mého, protože já mám autoritu i zodpovědnost a moje soudy nejsou zalo-
ženy na posedlé tvrdohlavosti nebo touze zanechat svoje jméno vyryté do kamene."
„Hm..." Scofield se zarazil; natáhl se a dotkl se Sheildsovy paže. „Fajn, Mžourale, zasloužil jsem si to."

„Jo, myslím, že zasloužil."
„Jsem nasranej až na půdu!"
„Já taky, Brandone," řekl náměstek, pevný pohled v přivřených očích. „Ale čistka a převrat v Agentuře, jak jsi právě navrhl, by naše protivníky zaryly ještě víc pod zem a vytvořily atmosféru, ve které by jen vzkvétali. Rozkol může být velmi užitečný prostředek k odvrácení pozornosti"
„Kristepane," řekl Bran a pustil Shieldsovu ruku, když pokračovali v chůzi. „Myslím, že to je důvod, proč ty jsi analytik a já ne... Ale čemu nerozumím je, že když jsem to já, koho chtějí mrtvého, proč nepošlou nájemného vraha, který by mi provrtal hlavu kulkou? Jednoduché, čisté a rychlé s minimálním rizikem a vysokou nadějí na úspěch. Bůhví, že tady máme vlastního krtka. Ten červený balonek sem určitě nedal jeden ze Santa Clausových skřítků."
„Ne, ale odpovídá to na tvou otázku. Ať už to byl kdokoliv, musel vědět že ty, Antonia a Prycer jste se jen zřídka, jestli vůbec, vzdálili mimo dohled hlídek střežících objekt."
„Je to fakt?"
„Jasně. Snažili jsme se zvážit každou eventualitu, na kterou jsme přišli. Nevrazili jsme všechnu tu námahu a lidské zdroje, a to nemluvím o penězích, do zajištění bezpečnosti jenom proto, abychom tě nakonec tady nechali oddělat."
„Jak to, že jsem si ničeho nevšiml? Nebo Toni nebo Cameron? Ani jeden z nás přece není amatér."
„Většinou jsme to dělali z dálky, podle sektorů. Seržant zavolal vysílačkou desátníka a řekl: Bomba - to bylo tvoje kódové označení - opouští sektor Šest, přeber si ho, Sedmičko. Rozdělili jsme oblast na čtverce - zbytek už znáš."
„Střídající se vozidla," souhlasil Scofield. „Hnědý sedan sjíždí z Osmé avenue, sledujte ho dál po Čtyřicáté šesté."
„Přesně. Tato taktika nikdy neztratí svoje kouzlo."
„Ty staré jsou většinou nejlepší, Franku... O čem to tady sakra mluvíme? Jsme až po krk ve sračkách a bavíme se jako rekruti!"
„Brandone, mluvíme tak, abychom se mohli soustředit. To je všechno, co nám zbylo."
„Raději bychom měli přestat myslet a začít něco dělat, Juniore."
„Hele, Brane, snesu ještě Mžourala, ale Juniora ne. A kromě toho, řekl jsem Prycerovi, že jsem starší než ty."
„A jsi?"
„Osmnáct měsíců a jedenáct dní, chlapečku. A protože chceš přestat myslet, tak mi řekni, co chceš dělat."
„Za prvé," odpověděl Scofield, „dejme dohromady, co máme. Mladý desátník zastřelený na silnici mimo základnu. Narušitel, co vyšplhal na zeď a pokusil se zlikvidovat Toni a mě. Bracket a Denny otráveni, zabiti při snídani, která byla určena mně. Bombový útok, který nejsme schopni vysledovat, s terčem umístěným zde krtkem nebo krtky, které nemůžeme najít. A nakonec tady máme kontakt Montroseové v Bílém domě. Co to všechno znamená?"
„Ted už zase přemýšlíš," řekl smutně, ale s nádechem pobavení v hlase Shields. „Každopádně je ta Montroseová čistá, i když zpanikařila. Nechápu, jak za takové situace vůbec dokáže existovat. To, co se brzo může stát jejímu synovi, ji musí ničit."
„Jak se zapletla s Šestnáctistovkou?"
„Plukovník Bracket. On a jeho žena jsou - v jeho případě byli -blízcí přátelé Montroseové. Když se stal ten únos a došlo ji, co si myslíme, že je Matarese, skoro se zhroutila. Neměla se kam obrátit, rozhodně ne na děravou byrokracii. Podle paní Bracketové, která je teď sama pod obrovským psychickým tlakem, se Montroseová svěřila jejímu manželovi Everettovi, kolegovi z armády a svým způsobem i učiteli."
„To zní pravděpodobně," souhlasil Bran a přikývl, zatímco obcházeli betonovou plochu, kde obvykle přistávala zásobovací helikoptéra. „Svěřila se mu, protože byl její přítel, spolužák z West Pointu, důvěrník. Věřila mu. Ale co Bílý dům?"
„Armáda vyslala Bracketa na Yaleovu univerzitu a jeden z jeho spolužáků byl Thomas Cranston..."
‚To jméno znám," přerušil ho Scofield. „Byl jedním z nás, ne?"
„Na vrcholu žebříčku, a zatraceně dobrý. Kromě přirozeného talentu byl také úžasný obchodník. Kdyby zůstal v Langley, určitě by to dotáhl na ředitele. A já bych ho podpořil."
„Mžourale, to mohla být tvoje práce! Copak v tom svém křehkém těle nemáš jedinou normální, žárlivou, nenávistnou kost?"
„Ne když vím, že nejsem oprávněný a užívám si to, co dělám -a co dělám dobře. Cranston opustil Agenturu a nastoupil do jedné z těch poradenských společností specializovaných na mezinárodní vztahy, odkud rychle přeskočil do politického

víru. Teď je prezidentův hlavní poradce pro národní bezpečnost."
„Takže Bracket poslal Montroseovou za ním."
„Jo. Připadalo mu to jako logické řešení a ve světle následujících událostí udělal dobře. My samozřejmě máme kvalifikované experty a dokážeme ledacos, ale zjevně jsme prolezlí rakovinovým nádorem. Kdyby se obrátila o pomoc na nás, její syn by už nejspíš nežil."
„Ale co může Thomas Cranston udělat?"
„Nemám ponětí, ale ať podnikne cokoliv, bude se pohybovat ve velmi temných uličkách."
„Kam? A s kým?"
„Nevím."
„Tak bychom to měli zjistit."
„Vyžádal jsem si s ním utajenou schůzku. Možná se dozvíme něco, co Bílý dům nechce, abychom věděli - v tomto spojení."
„Copak sakra nejsme na stejné straně?" zeptal se Bran zvýšeným hlasem.
„Někdy děláme věci proti sobě."
„To je volovina!"
„Jo, to jo, ale tak to je."
„No dobře, dobře. Samozřejmě trvám na své účasti té schůzce. A půjdou také Prycer a Antonia. Jsme experti, pamatuješ?"
„Zapíšu vás do seznamu pozvaných," souhlasil Shields. „Ale každopádně ne podplukovník Montroseová. Cranston má obavy vzhledem k jejímu psychickému stavu."
„Pochopitelně... A teď ke všem těm finančním transakcím, fúzím, spojujícím se korporacím a, jak to vidím já, k obsazování
trhů. V tom můžu pomoct. Nerozumím počítačům, ale pamatuju si jména, vztahy, Matareseovy přátele a protivníky, které buď pohltili, nebo zničili. Potřebuju jenom metody působení, pozadí rodokmenu společnosti - to je důležité, životně důležité. Největší slabina Matareseovy organizace je, že vše dělají mezi sebou -vždy povolají své vlastní lidi, i z dávné minulosti, vydírají nebo se spoléhají na chtivost. Skoro to není vidět, ukryto hluboko jako největší tajemství, ale náznaky zde jsou a já je rozpoznám."
„Naši analytici pracují na všem, co sis vyžádal. Měl bys to všechno dostat během několika dnů. Pošlou ti to kurýrem do Severní Karolíny."
„Jiný konspirační dům?"
„Ne. Horské rekreační středisko skládající se z tuctu nekřesťansky drahých chat v Kouřových horách. Měl by ses tam cítit pohodlně - na účet neznámého daňového poplatníka."
„Počkej!" vykřikl Scofield, zrak upřený na kousek stříbrného kovu na betonu. Sehnul se a zvedl jej. „Je to z vrtulníku, který nás málem vystřelil do pekla." Začal čistit a škrábat povrch nehtem.
„Jak si to vysvětluješ?" zeptal se zástupce ředitele CIA.
„Naše hlídky opětovaly palbu při druhém nebo třetím přeletu a odstřelily kousek trupu. Nic jiného to nemůže být."
„Takže?"
„Nátěr je relativně nový. Pošli to k výrobci. U Sikorského možná podle toho úlomku kovu vystopují konkrétní helikoptéru."
„Nejsem si jistý, že ti rozumím, Brandone."
„Může to být další dílek do skládačky."
„Jaký dílek?"
„Ten Black Hawk, který nás bombardoval, měl falešnou imatrikulaci. Zjistěte od Sikorského, kdo si za posledních šest týdnů pronajal nebo koupil bojový vrtulník MH-60 K v úpravě pro speciální operace."
„Myslel jsem, že jsi tento svět nechal za sebou."
„Antonia se vyptávala. Jeden z těch kluků z ochranky poznal typ."

*****

Cameron Prycer a Antonia Scofieldová posbírali osobní majetek mrtvých a zraněných - činnost, kterou by vinou zmítaný Sco-
field nemohl vykonat. Nepříjemný úkol skončil a přidali se k Brandonovi a Franku Shieldsovi, kteří stáli na přistávací ploše spolu s podplukovnicí Leslie Montroseovou.
„Do Severní Karolíny nás doprovodí čtyři F-šestnáctky, dvě budou hlídkovat vpředu, dvě nám budou krýt záda," prohlásil zástupce ředitele, když se čtyři společníci vyjádřili, jaká zavazadla chtějí na palubu.
Helikoptéra Black Hawk se v kruzích zvedala ze země, Shields v kokpitu s pilotem a navigátorem, Scofield seděl v kabině vedle své manželky, Prycer s

Montroseovou. Pro poslední dva byly první okamžiky po startu poněkud rozpačité, ani jeden nevěděl co říct tomu druhému. Nakonec promluvil Cameron.
„Je mi to líto, opravdu líto - všechno."
„Mě taky," chladně odpověděla armádní důstojnice. „Nechal byste pana Scofielda, aby mě zabil?"
„Těžká otázka. Myslel jsem si, že jste zodpovědná za ten letecký útok... V tu chvíli bych ho asi nechal. Umírali lidé a mnoho dalších bylo zraněno. Reagoval jsem velmi zuřivě."
„Já bych reagovala stejně. Rozumím tomu."
„Tak proč jste nám sakra něco neřekla o vaší situaci?"
„Měla jsem rozkazy, abych to nedělala."
„Kdo to nařídil? Chlápek, který se jmenuje Thomas Cranston?"
„Věděla jsem, že na to přijdete. Ano, Tom Cranston, z pověření svého šéfa, prezidenta."
„Proč?"
„Protože Cranston nevěřil schopnosti CIA zajistit důkladnou ochranu základny. A ukazuje se, že měl pravdu, ne?"
„Můj dobrý přítel, který je právě teď také na palubě, s tím právě zoufale zápasí. Opravdu ho to velmi trápí."
„Jsou všude, pane Prycere. Neví, co je to za lidi, ale jsou všude. A my je ani nevidíme, ani je nemůžeme najít."
„Vy nevíte, kdo to je?"
„Já vím pouze o strašných telefonických hovorech z míst jako Káhira a Paříž a Istanbul, ve kterých mi sdělují, co se stane s mým synem. Co byste dělal na mém místě vy?"
„Přesně to, co jste udělala vy, dámo. Můžete-li, jděte přímo za kovářem, neztrácejte čas s neschopnými kovaříčky. A vy jste šla na samý vrchol."
„Cranston mi řekl, že nad zpravodajskou komunitou - nebo pod ní, chcete-li - existují kanály, které mohly prostřednictvím hrozeb vyvinout tlak jako nikdo jiný. Jsem matka, chci zpět svého syna. Jeho otec zahynul při službě vlasti, a já jsem jediné, co mu zbylo. Jestli ho nemůžu mít, zemřu v boji za jeho záchranu a jsem na to připravená. Jako voják jsem si vědoma rizik a zajdu až do krajnosti, abych dostála svým povinnostem matky. To je také důvod, proč jsem šla až na vrchol. Pracujete pro děravou organizaci, pane Prycere, a já udělám vše, abych dostala svého chlapce zpět. Můj manžel a já už jsme obětovali dost!"
„Můžu vám něco navrhnout?" zeptal se Prycer, aby nechal emoce trochu zchladnout. „Vyslechnu si jakýkoliv návrh, pokud člověk, který ho vysloví, stojí na mé straně."
„Já jsem na vaší straně, podplukovníku, stejně jako Frank Shields, stejně jako Scofieldovi."
„Vím, že jste, alespoň do takové míry, do jaké můžete."
„Nevím, co tím myslíte."
„Máte vlastní starosti a musíte si krýt zadky - tedy reputaci, abych se vyjádřila slušněji. Já mám pouze jeden zájem, a to je bezpečný návrat mého syna."
„Nebudu vám odporovat," řekl jemně Cameron, „a nemám to ani v úmyslu, ale zdá se mi, že jste svoje úkoly zvládla neobyčejně dobře, ačkoliv to těžko byl váš prvořadý zájem."
„Tom Cranston řekl Evu Bracketovi, že únos mého syna může souviset s vaší operací, a spojeným úsilím dosáhli mého přidělení k ochraně komplexu na Chesapeake Bay."
„Může souviset? To je vše, co víte?"
„Kromě faktu existence teroristické organizace, která jde po Scofieldových, a zvláště po panu Scofieldovi, nemusíme znát nic dalšího. Zásada potřebuje vědět vám jistě není cizí. "
„A vy jste na ty sračky skočila!" řekl Prycer naštvaně. „Omluvte moje vyjadřování, ale opravdu to jsou sračky - kdybych měl použít jemnější termín, řekl bych sofistika."
„Skočila jsem na tu sračku nebo sofistiku, protože věřím v posloupnost velení. Uznávám, že takový přístup má své chyby, ale nevyskytují se často. Informace v rukou nezkušeného amatéra mohou být velmi nebezpečné."
„Můžete uvést příklad?"
„Třeba starý plakát z druhé světové války. Pilné huby potápějí lodě."
„I mezi těmi, kteří lodím velí?"
„Jestli potřebují něco vědět, dozví se to."
„A napadlo vás někdy, že jestliže jeden kapitán není informován, může narazit do ostatních?"
„Jsem si jistá, že takové možnosti jsou vždy zvažovány... Kam tím míříte, pane

Prycere?"
„Jste v této partii jeden z hlavních hráčů, podplukovníku, a postrádáte kompletní obraz o situaci, což byste v žádném případě neměla. Myslím, že byste měla tvrdě vyžadovat, abyste byla plně informována. Už vzhledem k smrti - přesněji řečeno vraždě -Everetta Bracketa. Byl to váš přítel, blízký přítel. Na vašem místě bych byl velmi smutný a vzteklý jako čert."
„Truchlím po svém, pane Prycere. Přišla jsem o manžela, pamatujete? A co se týká vzteku, věřte mi, je tam... Jaký návrh jste měl na mysli?"
„Právě jste posílila moje argumenty pro to, abyste ho přijala,"
„Promiňte?"
„Posloupnost velení, kterou máte tak ráda, byla nesprávně použita a zneužita. Je domluvena schůzka mezi mnou, Scofieldovými a Cranstonem. Shields na ní trval. Ale vy tam nebudete."
„Ale?" Lesliiny oči odrážely instinktivní nedůvěru a současně neochotné smíření se se situací.
„Myslím, že byste měla," rychle pokračoval Cameron. „Opakuji, jste jeden z hlavních hráčů a můžete hodně ztratit. Měla byste mít celkový obrázek, ne pouze střípky. Zásada nesdělovat informace těm, kdo je nepotřebují, někdy zachází tak daleko, že levá ruka neví, co dělá pravá. Věřte mi, znám to z vlastní zkušenosti. Té schůzky byste se měla zúčastnit."
„Já s tím moc nenadělám," řekla Montroseová kousavým tónem. „Poradce Cranston se tak rozhodl. Jsem si jistá, že měl pro své rozhodnutí pádné důvody."
„Jsou hloupé. Je znepokojen vaší osobní zaujatostí. Myslí si, že se složíte."
„To nesnáším."
„Já taky. A ještě víc mi vadí, že tím fakticky vylučuje váš možný přínos."
„Co můžu udělat, abych se na tu schůzku dostala?"
„To záleží na tom, co vám řekli v těch telefonátech. Podařilo se vám některý nahrát?"
„Ne. Ti muži, kteří se mnou mluvili - různí muži - říkali, že mají vybavení, které by odhalilo záznamové zařízení, a kdyby bylo aktivováno, mělo by to strašlivé následky. Nicméně, každý z těch rozhovorů je nesmazatelně zapsán v mé paměti - a taky v poznámkovém bloku ukrytém v sejfu v mém domě."
„Má Cranston ten zápisník nebo jeho kopii?"
„Ne, dala jsem mu jen souhrnné přehledy?"
„A to mu stačilo?"
„Nic jiného si nevyžádal."
„Není jen hloupý, ale přímo idiot," prohlásil Prycer.
„Já si myslím, že je to velmi schopný, inteligentní a starostlivý muž."
„Jo, možná, ale taky je idiot. Jak se to pozná? Nepozval vás na důležitou poradu, která se velmi úzce týká vašeho syna."
„Řeknu vám to znovu," opáčila Montroseová. „Měl své důvody. Možná má pravdu - jak objektivní dokážu být?"
„Já bych řekl, že vaše sebeovládání je enormní. Nemohu se pochopitelně vžít do situace rodiče, jehož dítěti bezprostředně hrozí smrt, ale sám jsem nikdy neřekl matce, otci, bratrovi nebo sestře, kam jedu nebo co dělám... Vy se té schůzky nechcete zúčastnit?"
„Z duše ráda..."
„Takže tam budete," přerušil ji Cameron odhodlaně. „Budu muset trochu vydírat, ale dostanu vás tam."
„Teď nechápu. Říkáte vydírání?"
„Jasně. Můžu Shieldsovi pohrozit, že Scofieldovi a já se bez vás odmítáme zúčastnit a že by měl radši postavit Cranstona do latě."
„Proč by na to měl přistoupit?"
„Za prvé, oba nás potřebují, a za druhé, což je mnohem důležitější, Cranston si nikdy nevyžádal vaše poznámky a spokojil se
pouze s přehledy. Jenom toto mohlo vystřelit Franka, špičkového analytika, a Brandona, bývalého supertajného agenta, na Měsíc."
„Přehledy nestačily?"
„Rozhodně ne."
„A proč ne? Obsahovaly důležité informace. Co jiného tam mohlo být?"
„Slovosled, náznaky, zvláštní výrazy, cokoliv nás mohlo dovést o kousek dál," odpověděl Prycer, absolutní profesionál. „Jak já tomu rozumím," pokračoval jemně, „Cranston je skvělý geopolitický stratég, stejně jako kdysi Kissinger, ale sám nikdy nepůsobil v terénu. Jsou lesy a jsou stromy. Cranston možná dokáže naprojektovat dokonalý park, ale nerozezná skutečný strom od plastové napodobeniny, v jejíchž kořenech se skrývá tuna nastražené trhaviny. Na té schůzce budete, dámo - promiňte, podplukovníku."
Byla.

*****

Vojenský vrtulový speciál odstartoval z Andrewsovy letecké základny v pět hodin ráno a na palubě měl dva pasažéry, poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti Thomase Cranstona a zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby Franka Shieldse. Cílem letu bylo soukromé letiště Cherokee v Severní Karolíně, sedm mil jižně od rekreačního střediska Peregrine View v Kouřových horách. Protože každý z mužů respektoval diskrétnost toho druhého, před nadcházející schůzkou, která se měla konat za necelé dvě hodiny, vedli jen nezávaznou konverzaci, ovšem ne zcela bez informací.
„Jak jste vlastně našli tohle místo?" zeptal se prezidentův poradce.
„Developerská firma naplánovala a vybudovala přehnaně extravagantní golfovou svatyni, kterou si mohli dovolit pouze ti nejbohatší. Ale bohužel ti nejbohatší jsou většinou na tamější nadmořskou výšku a náročné horské stezky příliš staří," odvětil Shields a usmál se. „Firma zkrachovala a my jsme areál koupili za poloviční cenu."
„Myslím, že Kongres by měl přehodnotit přístup k vašemu rozpočtu. Jste zatraceně mazaný obchodník."
„Chytneme se příležitosti, když nějakou vidíme, pane Cranstone."
„Jak to tam vypadá?"
„Velmi elegantní a velmi izolované středisko. Necháváme tam pouze nezbytně nutný personál pro jeho udržování a používáme ho jako maximálně zabezpečené konspirační útočiště. V minulosti se tam mnoho sovětských zběhů naučilo hrát golf."
„Tak kapitalistickou hru..."
„Většina z nich si tím nahrazovala utrácení provozních prostředků KGB v nejdražších washingtonských restauracích."
„Ano, pamatuju si, že jsem pár takových vyúčtování nákladů viděl. V minulosti... Kde se máme sejít?"
„Říká se tomu Chata čtyři; pojedeme golfovým vozíkem. Je to asi půl kilometru nahoru po horské stezce."
„Budu potřebovat kyslíkovou masku?"
„Ve vašem věku ne. Ale v mém možná ano."

*****

Usadili se v pohodlných křeslech v obývacím pokoji dobře vybaveného apartmánu na úpatí Kouřových hor, součásti Apalačského řetězce. Scofield seděl vedle své manželky, Prycer a Leslie Montroseová - v civilu, oblečená do skládané tmavé sukně a bílé hedvábné halenky - po jejich levici. Na protější straně pokoje zaujali místo zástupce ředitele Shields a prezidentův poradce Cranston.
Thomas Cranston byl muž středního vzrůstu, mírně silnější postavy a s obličejem, který mohl být vytesán vlídným dlátem Berniniho. S měkkým tělem a rysy orla působil dojmem univerzitního profesora ve středním věku, který už vše slyšel, ale přitom zůstal racionálně skeptický. Jeho velké oči, ještě zvětšené brýlemi se slonovinovými obroučkami, vyjadřovaly touhu po porozumění, ne hádce - dokud nebylo vyhnutí. Ujal se slova.
„Když na mě vaši přátelé přestali řvát, vysvětlili mi můj omyl. Ještě jednou se omlouvám."
„Tome, nechtěla jsem, aby se něco takového stalo..."
„Jestli jste vy nechtěla, tak já ano, a taky jsem to udělal, děvenko!" vyjel naštvaný Brandon Scofield.
„Jmenuji se Leslie Montroseová a jsem podplukovník Armády Spojených států, žádná děvenka!"
„Mimo to nejste také zpravodajský důstojník, stejně jako tady ten panák. Kristepane, máte doslovné zápisy těch telefonních hovorů, přinejmenším velice přesné, a tento šašek se spokojí s jejich shrnutím?"
„Dovolte, abych vám připomněla, pane Scofielde," řekla Montroseová hlasem plným vojenské autority, „že pan Cranston je poradcem prezidenta Spojených států."
„Vy se Spojenými státy americkými oháníte často, že ano? A pokud se týká pana poradce, já bych ho nenechal radit ani své kočce!"
„To by stačilo, Brandone!" Shields vyskočil z křesla.
„Vykašli se na to, Brane," řekl Prycer a předklonil se.
„Mluvíš mi z duše, Came," dodala Antonia.
„Ale no tak, zadržte," řekl Cranston s mírným úsměvem na tváři. „Agent Scofield má plné právo být na mě naštvaný. Nejsem vševědoucí, a jak již bylo zdůrazněno, nikdy jsem nepůsobil v terénu nebo na nepřátelském území, takže nemám právo

poučovat ty, kteří tam byli. Moje práce je jiná a měla by vám alespoň trochu pomoct, přinejmenším z krátkodobého hlediska."
„Zkuste i něco dlouhodobějšího," zamumlal Scofield.
„Budu se snažit, agente Scofielde."
„Jak?" zeptal se Cameron.
„Prostudoval jsem poznámky, které mi Leslie - podplukovník Montroseová - předala a vložil je do textového editoru se všemi jeho nesčetnými funkcemi. Můj bývalý a mnohem lépe informovaný kolega, zde přítomný Frank, mi poradil, na co se zaměřit, a protože bylo jednodušší si s Lesliiným souhlasem její poznámky vyzvednout předem, možná jsem už na něco přišel."
„No tak povídejte," popíchl ho Scofield sarkasticky. „Zatím vaše snaha připomíná mlácení prázdné slámy."
„Přestaň, Brandone," přerušil jej otráveně Shields a sedl si zpět do křesla. „Nemůžu si pomoct, Mžourale. Týpci jako on mě prohlásili za beznadějný případ."
„Byl jsem ještě malý chlapec, když bylo to neblahé rozhodnutí přijato, pane Scofielde, a kdybych tehdy do něho měl co mluvit, byl bych kategoricky proti. Můžete mi věřit nebo nemusíte, ale tak to prostě je."
„Jste přesvědčivý, to se vám musí nechat," reagoval Bran. „A důvěřuju vám, i když si nejsem jistý, proč vlastně. Takže co máte?"
„Dva výrazy, které se vyskytují v každém rozhovoru podplukovníka Montroseové s únosci jejího syna. Sice se mírně liší, ale shoda tam je."
„Můžete to upřesnit?" požádal Scofield.
„Podplukovník..."
„Leslie je v pořádku, Tome," přerušila jej Montroseová, „všichni vědí, že jsme přátelé, a v tuto chvíli pokládám oslovování vojenskými hodnostmi a funkcemi za poněkud únavné a zbytečné, nemyslíš?"
„Odpřísáhneme, že jsme to nikdy neslyšeli," řekl Prycer s mírným úsměvem namířeným k Montroseové, která se zmohla jen na rozpačitý úsměv. „Prosím pokračujte, pane Cranstone," dodal Cameron.
„Dobrá - Leslie byla kontaktována kvůli svému synovi celkem sedmkrát, dvakrát z Holandska - z Wormerveeru a Hilversumu; my se domníváme, že se jedná o Amsterdam. Ostatní telefonáty přišly z Paříže, Káhiry a Istanbulu a u nás máme Chicago a Sedgwick v Kansasu. Tento zeměpisný - globální - rozsah byl základní součástí zastrašovací taktiky. Kdo jsou? Odkud pocházejí? Mělo to působit hrůzostrašně. V každém případě muž, který jí volal, vydal rozkazy, které měly být splněny, jakmile se dostala do objektu. Musely být splněny, jinak by zabili jejího syna..., velmi pomalu."
„Dobrý bože," zašeptala Antonia a podívala se na Montroseovou.
„O jaké výrazy šlo?" zeptal se Scofield. „Ty dva výrazy, které jste předtím zmínil?"
„První z nich se vyskytoval ve všech jejích rozkazech. Měly být provedeny s velikou přesností. Druhý byl obsažen ve výstraze, jaká odveta bude následovat, když neuposlechne."
‚Slovo odveta nevystihuje situaci, Tome," skočila mu do řeči Leslie. „Chtěli mučit a zabít mé dítě."
„Ano." Cranston se odmlčel a uhýbal jejímu pohledu. „Takže šlo o následující slova, počínaje prvním telefonátem z Wormerveeru v Holandsku..."
„Ale vy se domníváte, že hovor přišel z Amsterdamu," vmísil se Scofield. „Proč?"
„K tomu se dostanu později," odvětil prezidentův poradce.
„Ta slova z Wormerveeru," řekl Frank Shields a jeho vrásčité oči se zúžily soustředěním.
„Zůstaňte v klidu, typický americký idiom - použitý mužem v Holandsku."
„Afroamerický, abychom byli přesnější," dodal Prycer, „i když se dnes používá daleko od místa svého původu.... Omlouvám se, pokračujte."
„Z Hilversumu, také Holanďan: A nezapomeňte, buďte v klidu. V hovorech z Paříže a Káhiry se slova zůstaňte v klidu objevují znovu. Potom z Istanbulu, je nezbytné, abyste byla i nadále v klidu -od tureckého prostředníka. Pozoruhodný lingvistický přesun, nemyslíte?"
„Záleží, kdo to říká," odpověděl Beowulf Agate. „Co dál?"
„Tady ve státech, z Chicaga a Sedgwicku v Kansasu: Neztraťte svůj klid a V klidu, podplukovníku, nebo rakev zaklapne."
Montroseová zavřela oči, neklamné znamení objevujících se slz. Zhluboka se nadechla a znovu zaujala vojenské držení těla.
„Takže shrňme si, co vlastně máme," řekl drsně Scofield a sjel soucitným pohledem na matku, které unesli syna. Poté se otočil zpět k muži z Bílého domu. „Vy jste mistr na shrnutí, tak to shrňte."
„Instrukce byly předepsány, sestaveny pro poslíčky a nepozorně použity bez ohledu na to, odkud volali. Leslie popsala hlasy a jejich rozmanitosti, přízvuky

se lišily, což je naprosto přirozené. Ale co přirozené není, je důsledné používání s přesností a variací v klidu."
„Myslím, že na tom se všichni shodneme, Tome," řekl Shields. „Takže co to podle tebe znamená?"
„Shodnete se také na tom, že výraz v klidu je typicky americký?"
„Jasně," přerušil jej netrpělivý Brandon. „Takže co?" „Instrukce připravil Američan," odpověděl Cranston. „Někdo z vyšších vrstev Matareseovy organizace."
Leslie Montroseová se v křesle prudce naklonila. „Jaké organizace?"
„Tak si říkají, Leslie," řekl poradce prezidenta. „Lidé, kteří unesli tvého chlapce, patří k Matareseově organizaci. Připravil jsem ti materiály, vše, co o nich máme. Z velké části jsou založeny na informacích, které nám dodal pan Scofield. Matareseova organizace ho zná pod krycím jménem Beowulf Agate."
Montroseová se natočila k Brandonovi a nadechla se, že něco řekne, ale Frank Shields ji přerušil. „Chápu, co se snažíš naznačit, Tome," prohlásil, nevšímaje si jejího ohromení. „Vyšší vrstvy, hierarchie."
„Nikdo níže postavený by se k té informaci nedostal, nevěděl by, na koho zaútočit a unést mu dítě."
„A jestliže má Brandon pravdu, tak na naší půdě působí vysoko postavený člen Matareseovy organizace s dostatečnou autoritou, aby takové rozkazy vydal. S největší pravděpodobností využívá krytí člena vrcholového managementu nějaké velké korporace, kterou Matarese ovládá... Odkud že přišel ten druhý hovor, co nebyl z Chicaga?"
„Ze Sedgwicku v Kansasu."
„Založím analytický pátrací tým, který pro Brana shromáždí všechny informace zaměřené na Illinois a Kansas." Zástupce ředitele CIA vstal a přešel pokoj k telefonu.
„Možná to bude k ničemu, ale je to začátek, Franku," řekl Cranston a přikývl.
„Řekne mi někdo, co se tady děje?" vykřikla Montroseová a vzdorovitě vyskočila z křesla. „Jaké materiály? A co nebo kdo je Matarese?"
„Přečtěte si ty materiály, podplukovníku," odvětil Scofield a záměrně zdůraznil její hodnost proti dříve užitému zlehčujícímu oslovení děvenko. „Až skončíte, Toni a já doplníme, cokoliv budeme vědět a co bude dávat smysl."
„Děkuji, ale co to má společného s mým synem?"
„Všechno," řekl Beowulf Agate.

13 KAPITOLA

Přepychové rekreační středisko Peregrine View na úpatí Kouřových hor se od rezidence u zálivu Chesapeake vizuálně lišilo stejně, jako se lišila jeho ochranka od příslušníků zásahové jednotky a CIA - elitní tajný oddíl speciálních sil se základnou ve Fort Benningu známý pod kódovým označením Gamma, který se právě vrátil z bojové mise v Bosně. Vojákům bylo řečeno, že ubytovaní hosté jsou vybraní diplomaté ze zahraničních ambasád, kteří se zde sešli k poradě, a protože hlídali zájmy Spojených států v citlivých oblastech, je třeba je ochránit před vnějšími vlivy - rozuměj fyzickým ohrožením. Profesionálům to stačilo, pochopili nevyřčené. Jejich operace spočívaly v infiltraci nepřátelského terénu a v plnění delikátních úkolů, přičemž rozkazy byly vždy nepřímé a zatemněné.
Zásoby se přivážely z nedalekého městečka Cherokee, což přineslo vítanou úlevu oproti burácení helikoptér dvakrát denně v Chesapeake. Na místním letišti často přistávala malá letadla s materiálem, který si Scofield vyžádal a jenž byl pak dopravován do střeženého horského komplexu. Zahrnoval zejména písemnosti - od finančních přehledů přes výroční zprávy po korespondenci, od projevů na zasedáních správních rad a poradách vedení po interní sdělení, pokud se je podařilo ukrást či získat podplacením subalterních úředníků. Za několik dní zaplnily krabice s papíry obývací pokoj v dvoupodlažní chatě číslo šest, kde Antonia s Brandonem bydleli. Sousední objekty, pětku a sedmičku, obývali Cameron Prycer a Leslie Montroseová.
Frank Shields a Thomas Cranston se vrátili na své posty v Langley a v Bílém domě a udržovali kontakt pomocí zabezpečených telefonních linek a šifrovaných faxů. Čtveřice se pustila do vyčerpávající práce. Dlouhé hodiny procházeli písemnosti, až jim tuhla záda a oči slzely vyčerpáním. Nejhorší byly finanční přehledy -stovky a tisíce sloupců čísel, výhledy, analýzy stávajících či budoucích aktiv. Mnohé odkazovaly v detailech na jiné dokumenty
a hovořily jazykem učebnic vysoké ekonomie, teoretickým a pragmatickým, takže pro čtenáře bez doktorátu zněly jako řečtina. Brandonu Scofieldovi však bylo jasné, že účelem těchto nepochopitelných vsuvek bylo zatemnit obsah na hranici srozumitelnosti, protože popisované aktivity se dotýkaly samotné meze legality,

aniž by ji ovšem překročily.
„Já se tím snad nikdy neprokoušu!" láteřil Cameron Prycer. „Podívej se na tohle."
Brandon si prostudoval dokument. „Nic o sobě neprozrazují. Jen to, že projekt je podhodnocený. A nejlepší na tom je, že ani nemusí být. Malthusovy ekonomické zákony volného trhu dovedeny do krajnosti."
„Prosím o vysvětlení," požádala Leslie.
„Konkurence," odpověděl Scofield. „Dokud neleží nabídka na stole, protistrana nemá právo o ní vědět."
„Co to má společného s Malthusem?" nechápal Prycer.
„Železo, bronz a zlato, mladíku. Železo se chce stát bronzem a bronz by byl raději zlatem a zlato by to schramstlo všechno. Hádej, kdo je zlato."
„Matarese," řekl Prycer.
„Vidím, že se učíš rychle... Tohle si poznamenejte. Pravděpodobně v tom má Matarese prsty."
„Co je to za společnost?" zeptala se Antonia s papírem a tužkou v ruce.
„Globální konsorcium jako když vyšije. Atlantic Crown se sídlem ve Wichitě v Kansasu."
„Potřebujeme víc než investiční záměr, Brane," namítl Cameron.
„Tohle je jenom začátek, synku. Jakmile objevíme vzorec, tedy pokud ho objevíme, budeme vědět, kam se dívat. Překvapuje mě, že ti to musím říkat."
„Promiň, drahý." Antonia poposedla na židli. „Myslím, že bychom si měli dát pauzu. Po tolika hodinách se už nedokážu soustředit."
„Nerada od toho odcházím," přidala se Leslie a zamávala listem papíru, „ale souhlasím. Musím se neustále vracet k přečtenému, aby mi ta slova vůbec dávala smysl."
„Měl by sis zdřímnout, drahý," dodala Antonia. „Pojď, odvedu tě nahoru."
„Je jako zvíře," mrkl Scofield na Prycera a Montroseovou. „Nemůže se dočkat, až mě dostane do postele."
„Zajímavá změna," poznamenala Leslie. „Většinou to bývá naopak."
„To je mýtus," namítla Toni. „Psi se taky honí za auty, a přitom neumějí řídit."
„Jsem obklopen farizeji." Brandon vstal, mohutně zívl a následoval manželku ke schodišti.
„Jen pojď. Uvidíš, co jsem si pro tebe nachystala." Antonia zavrtěla boky. „Abys nelitovala."
Dvojice zmizela nahoře.
„Jsou moc fajn," poznamenala Montroseová.
„Ona k pomilování, ale on k nakopání do zadku," řekl Cameron tiše.
„To nemůže nikdo ani na vteřinu myslet vážně."
„Jistě že ne," uznal Prycer. „Má ve dvou mozkových buňkách víc než já v celé hlavě. Dokázal, co málokdo."
„A taky je to velmi znepokojený muž."
„Dělá si starosti s věcmi, které nemůže v žádném případě ovlivnit," dodal Cameron. „Klade si vinu za všechno možné."
„S tím se musí vyrovnat každý z nás. Všichni máme vrozený pocit viny - tedy alespoň podle některých věrouk."
„K žádné z nich se nehlásím. Pochybnosti, to ano, ale vina pouze za úmyslné zlo."
„Vidím, že jste filozof, pane Prycere. Myslím..."
„Camerone nebo Came," přerušil ji. „Vzpomínáte? Dohodli jsme se přece na tykání..., Leslie."
„Občas na to raději zapomínám."
„Proč?"
„Upřímně řečeno mi to není příjemné. Jsi fajn chlapík, Came, ale já mám plnou hlavu jiných záležitostí - přesněji řečeno jedné záležitosti."
„Pochopitelně tvůj syn."
„Samozřejmě."
„Taky si o něj dělám starosti, věř mi."
Montroseová se na něj z vedlejší židle pátravě zadívala. „Věřím," řekla nakonec s pohledem upřeným do jeho očí. „Ale to není totéž."
„Jistě že ne," souhlasil Prycer. „Ale mé starosti proto nejsou o nic menší. Tak co podnikneme?"
„Potřebuju se projít. Ta Brandonova cigára sice voní, ale co je moc, je moc."
„Řekni mu a on v místnosti kouřit přestane."
„Bože, to ne. Svým způsobem je stejně posedlý jako já, a když mu bafání pomůže, ať si bafá."
„Ale ty jsi přece nekuřačka," poznamenal Prycer, když vstávali ze židlí.
„Mýlíš se. Kouřili jsme, já i manžel, a oba jsme přestali. Navzájem jsme se

hlídali, ale když se Jim ztratil, bohužel jsem znovu začala. Jen občas a nikdy před mužstvem, to se nerado vidí, ale musím uznat, že na těch hloupých řečech o uklidnění nervů něco je."
Zamířili ke dveřím.
„Už zase jsem zapomněla," řekla Leslie, když Cameron Prycer otevřel ocelové dveře. „My jemné ženy bychom se tady neměly procházet samy. Má nás doprovázet jeden z vás velkých silných mužů, nejraději příslušník jednotky Gamma."
„Mám dojem, že obě jemné ženy, které v této pevnosti pobývají, by nám mužům jediným výstřelem přišpendlili ptáky ke zdi."
„Ó, jak delikátní mluva."
„Tak pojď, křehká květinko."
Montroseová se zasmála; krátce, ale byl to příjemný, upřímný smích.
Došli k rozdvojení horské stezky, která byla dlážděná betonem, a tedy snáze schůdná pro starší návštěvníky a golfové vozíky. Levá odbočka mírně sestupovala k rybníčku, který představoval záludnou překážku před šestnáctou jamkou a z jehož středu tryskala fontána. Pravá pak strměji stoupala k pruhu lesa, který oddělovał prvních devět jamek od druhé poloviny hřiště.
„Studánka mládí, nebo prales?" zeptal se Prycer.
„Samozřejmě les. Ta recyklovaná břečka nám mládí nenavrátí - pokud si na něho vůbec pamatujeme."
„V obou případech to zase není tak dávno. Invalidní vozík zatím nepotřebuju a ty nemáš jediný šedivý vlas."
„Pár pramínků by se našlo, věř mi. Nedíval ses pořádně, to je všechno."
„To bych raději nerozebíral, protože..."
„Díky," přerušila ho Montroseová. Odbočila po bílém betonu doprava a změnila téma. „Už sis opravil názor na Toma Cranstona?"
„Ne tak docela," odpověděl Cameron. „Pořád se omlouvá a ta jeho pokora se mi moc nezdá. U tak inteligentního muže je nepřirozená. Nevím, jestli mu mohu důvěřovat."
„Je dost chytrý, aby poznal, kdy se mýlí, a přiznal to. Jako třeba s tím mobilním telefonem, když jsme ještě byli na původní základně."
„S jakým telefonem?:
„S tím, který mi poslal vrtulníkem maskovaný jako balíček od mého syna. V přiloženém ručně psaném vzkazu, který jsem měla po přečtení spálit, stálo, cituji doslova: Zapomněl jsem, že Agentura dokáže ty vaše telefony vystopovat. Omlouvám se. Použij tento."
„Stejně sis vyměnila telefon s Bracketem."
„Ale houby!"
„Frank vystopoval všechny hovory s Bílým domem vedené z jeho telefonu. Od tebe tam žádné nebyly."
„Tak se to muselo stát těsně po našem převelení do Chesapeake. Pamatuju si, jak Everett otevřel dvě krabice s mobilními telefony, zkontroloval baterie včetně záložních a jeden z nich mi prostě podal."
„Copak nevěděl, že oba jsou registrované?"
„Počítám, že si s tím nelámal hlavu. Ev na takové detaily nemá trpělivost. Ale stejně, co na tom záleží?"
„Slepé uličky."
„Cože?"
„V této tak zvané operaci jich máme i tak habaděj," řekl Prycer. „Další, navíc falešné, rozhodně nepotřebujeme. Ale od Chesa-
peake nám jedna zbyla. Kam se poděl ztracený Bracketův telefon?"
„Určitě leží na dně zálivu," odpověděla Leslie. „Zloděj se ho chtěl co nejrychleji zbavit, protože ten přístroj se dal monitorovat a tím pádem vystopovat."
„Ale proč by ho někdo kradl?"
„Proč asi? Aby ho odblokoval a prodal, kdyby se mu ho podařilo propašovat z areálu. Nebo ho sebral na rozkaz nadřízených ten krtek, aby nás mohl odposlouchávat. Potom nejspíš dostal strach a hodil ho do vody, protože všichni jsou stále pod dohledem, i když už ze základny odešli."
„Samé domněnky," potřásl hlavou Cameron. „Jak říkám, slepé uličky."
„Abych změnila téma, myslíš, že pan Scofield - Brandon - na něco přišel?"
„S tím konsorciem Atlantic..."
„Atlantic Crown," doplnila Montroseová. „Jejich reklamu můžeš vidět každý den v televizi. Velmi decentní a u kvalitních pořadů."
„Pokud si dobře vzpomínám," řekl Prycer, „nenabízejí zboží, ale nějaké složité vědecké postupy. Ale abych odpověděl na tvou otázku. Jestli Bran něco vyčmuchá, pak to obvykle smrdí."
Náhle za sebou uslyšeli zvolání vojenské hlídky. „Hosté Tři a Čtyři! Host číslo

Jedna se vám marně snaží dovolat!"
„Panebože, nechala jsem kabelku v chatě."
„A já telefon na stole."
„Je pořádně naštvaný, lidičky," informoval je udýchaný voják v maskovací kombinéze. „Máte se vrátit do... Myslím, že tomu říkal základní tábor."
„Ten termín pochází z minulosti," objasnil Cameron.
„Já vím, co znamená, pane. Ale tady nejsme ani na bojišti, ani na nepřátelském teritoriu."
„Vy možná ne. On ano."
„Jdeme!" vybídla Leslie.

*****

Scofield netrpělivě přecházel před zčernalým krbem. Antonia, usazená v houpacím křesle, nevzrušeně pročítala faxovou zprávu.
„Důvod, proč máme telefony," vyprskl Brandon, když Montroseová a Prycer vešli, „je možnost okamžité komunikace. Nebo se snad mýlím?"
„Nemýlíš a my přiznáváme vinu v plném rozsahu," opáčil Cameron. „A teď si přestaň hrát na inkvizitora a vysvětli, proč jsi nám přerušil velmi příjemnou procházku."
„Promiň, Brandone, bylo to od nás lehkomyslné," omluvila se Montroseová.
„Doufám, že podobně nepřistupujete i k..."
„To je urážka!" protestovala Leslie.
„Sklapni, drahý," Antonia sežehla Scofielda pohledem, „a přejdi k věci."
„No dobře, dobře... Minulý týden jsem vám řekl, abyste ignorovali zahraniční spojení a soustředili se na to, co máme doma, vzpomínáte?"
„To jsi řekl, ale já jsem s tím souhlasil jen nerad a dočasně. Stejně jako Frank Shields."
„Nuže, beru to zpět. Nebo, jak by řekla tady podplukovník Montroseová, odvolávám rozkaz."
„Důvod?"
„Londýnská pobočka MI-5 našla velké množství poznámek v psacím stole toho Angličana, co zabil svou manželku. Z bezpečnostních důvodů odmítli poslat ty materiály faxem, ale i stručná zpráva, kterou jsme dostali, je mimořádně zajímavá. Sbíhají se mi sliny... Dej jim to, Toni."
Cameron se začetl do sdělení.

*****

Papíry nalezené v zamčené zásuvce naznačují, že Gerald Henshaw, pohřešovaný manžel lady Alicie Brewsterové, shromažďoval obskurní poznatky o svých společnících. Podle dětí lady Alicie - dospívajícího chlapce a dívky, kteří oba prožívají těžké deprese - býval Henshaw často opilý a v podroušeném stavu vykřikoval zmatená a vzájemně si protiřečící prohlášení. Žádáme, abyste nám vyslali na pomoc zkušeného agenta a amerického psychologa, specialistu na chování dospívající mládeže. Současně doporučujeme, abyste tuto záležitost udrželi mimo dosah „londýnských kruhů", jak se říká.

*****

Prycer podal fax Montroseové. Přečetla si ho a poznamenala: „Ty děti nepotřebují psychologa, nýbrž matku. A to jsem já."

14 KAPITOLA

Tryskový letoun diplomatické služby Spojených států přistál na letišti Heathrow a zaroloval k vyhrazené části terminálu, kde na Montroseovou a Prycera čekal sir Geoffrey Waters, náčelník divize vnitřní bezpečnosti britské kontrarozvědky MI-5, podsaditý pětapadesátiletý muž prostředního vzrůstu s širokými rameny a bujnou hřívou hustých hnědých vlasů, na spáncích prošedivělých. Uličnický pohled v očích svědčil o smyslu pro decentní anglický humor a z jeho osobnosti vyzařoval neotřesitelný klid a sebedůvěra. Posádka letadla vyložila skromná zavazadla cestujících - každý si vzal jeden kufr - a britský důstojník požádal své podřízené, aby je odnesli k otevřenému kufru jeho vozu, velkého sedanu značky Austin.
„Sir Geoffrey Waters, že?" zeptala se Leslie, která vystoupila jako první.
„Podplukovníku Montroseová, vítejte ve Spojeném království. O vaše zavazadla je již postaráno."

„Děkuji."
„Sir Geoffrey?" Cam se vynořil vedle Montroseové s napřaženou pravicí. „Jmenuji se Prycer, Cameron Prycer." Oba muži si potřásli rukama.
„Opravdu, starouši?" opáčil Waters v hraném překvapení. „To by mě v životě nenapadlo. Máme na vás samozřejmě čtvrt metru tlustou složku, ale kdo by počítal centimetry, že?"
„Nic vám není svaté... No, naše složka na vás je tlustá nejméně půl metru, ale my neumíme tak vysoko počítat."
„Aha, obvyklé přehánění obyvatel kolonií. Proto Američany tak zbožňuju! Nicméně, jedna věc je svatá. Přestaňte mě prosím oslovovat sire. Ten titul je zcela nezasloužený a dostal jsem ho jen proto, aby někdo vypadal dobře."
„Mluvíte jako někdo, koho dobře znám. Koho oba známe."
„Nepovídejte! Jakpak se má Beowulf Agate?"
„Dobře. Stejný dravec jako vždycky."
„Výborně. Právě to potřebujeme... Tak pojďte. Čeká nás spousta práce, ale vy se napřed musíte po dlouhém letu vyspat. Už je skoro šest a u vás máte teprve poledne, takže byste se měli trochu přizpůsobit. Vyzvedneme vás v osm ráno."
„Odkud?" zeptala se Montroseová přívětivě.
„Nezasloužený šlechtický predikát má své výhody. Sehnal jsem vám apartmá v hotelu Connaught nedaleko Grosvenor Square."
„Apartmá?" Leslie obdařila Waterse kousavým pohledem.
„Žádný strach, má drahá. Samozřejmě oddělené pokoje. Rezervace je na sourozence Johna a Joan Brooksovy. Kdyby se někdo vyptával, což je vysoce nepravděpodobné, vyřizujete dědictví po anglickém strýčkovi."
„Kdo jsou naši právníci?" zeptal se Cameron.
„Braintree a Ridge, Oxford Street. Už jsme je v minulosti použili. Tak jdeme." Sir Geoffrey mávl rukou k autu.
„Můžu něco poznamenat?" zeptala se Montroseová.
„Jistě, o co jde?"
„Apartmá mi vyhovuje. Jenže my jsme letěli ze západu na východ, ne naopak. Jak jste správně konstatoval, Geoffreyi, u nás je teprve poledne a já se vůbec necítím unavená a..."
„Ono to na vás dolehne. Pásmová nemoc bývá nepříjemná."
„Možná, ale já se nemůžu dočkat, až pustím do práce. Myslím, že důvod znáte."
„Zajisté. Vaše dítě."
„Co kdybychom si vzali hodinu na osvěžení a začali?"
„Mně to vyhovuje," souhlasil Prycer.
„Váš návrh je sladkou hudbou pro mé stařecké uši, které najednou vůbec nejsou hluché! Fajn, uděláme to následovně, lidičky. Protože ty papíry nesmějí opustit mou kancelář, pošlu pro vás auto, řekněme v sedm třicet. Ale jestli máte hlad, stihnete akorát pokojovou službu, jídelnu bohužel ne."
„Apartmá v Connaughtu, jídlo na pokoj. To musíte mít opravdu vysoké rezervy na nepředvídané výdaje," poznamenal Cameron. „Nechcete si o tom promluvit s jistým Shieldsem ve Washingtonu? Třeba na vás dá."
„Frank Shields? Starej Mžoural? Pořád kalí vodu?"
„Myslím, že slyším obehranou písničku," řekl Prycer.

ŘÍM, PĚT HODIN ODPOLEDNE

Julian Guiderone, oblečený v tmavém hedvábném obleku, vyšel z dlážděné Due Macelli a stoupal po Španělských schodech ke klenutému vchodu proslulého hotelu Hassler-Villa Medici. Stejně jako na káhirském bulváru Al Barrani se zastavil u ústí slepé uličky a zapálil si cigaretu zlatým zapalovačem značky Dunhill, oči upřené k záhlaví slavného schodiště tolik opěvovaného Byronem. Nehnutě stál a pozoroval, zda neuvidí postavu, která se rychle vynoří a bude těkat očima po okolí. Vzduch byl však čistý a mohl pokračovat.
Prošel pod šarlatovou kopulí a automaticky ovládanými skleněnými dveřmi vstoupil do okázalé mramorové haly. Okamžitě zabočil doleva k řadě nablýskaných výtahů. Cítil na sobě pohledy několika čekajících hotelových hostů, ale nevadilo mu to - byl zvyklý, že svým zjevem, oblečením a přirozenou autoritou přitahuje pozornost.
Do kabiny nastoupil jako poslední a stiskl tlačítko pátého patra. O dvě zastávky později vkročil na vysoký koberec v chodbě, zorientoval se podle mosazné tabule s čísly a zamířil k pokoji, který hledal. Nacházel se na konci chodby vpravo. Čtyřikrát zaklepal, uslyšel cvaknutí zámku a vešel.
Na stěnách přepychově zařízeného velkého pokoje visely obrázky se scénami ze starověkého Říma. Uprostřed stály čtyři řady po čtyřech židlích otočených k řečnickému pultu a všechny byly obsazené. Přítomní byli výlučně muži ve věkové

škále od třicítky do šedesátky, kteří pocházeli z různých evropských zemí, Spojených států a Kanady.
Spojovala je jejich profese - jeden vedle druhého měli co do činění se sedmou velmocí - tiskem. Byli mezi nimi špičkoví reportéři nebo uznávaní šéfredaktoři, ale i finanční kontroloři či konzultanti a členové správních rad významných deníků.
A každého z nich tak či onak zkompromitoval Pasáčkův syn, nejvyšší vůdce Matareseova kruhu.
Julian Guiderone zamířil pevným krokem k řečništi a obecenstvo ztichlo. Shovívavě se usmál a začal.
„Jsem si plně vědom, že někteří z vás sem nepřišli z vlastní vůle, nýbrž pod nátlakem. Upřímně však doufám, že změníte názor, až pochopíte, jak progresivní cíle si klademe. Já nejsem netvor, pánové. Jsem muž, jehož osud požehnal nezměrným bohatstvím, a mohu vás ujistit, že bych se raději věnoval svým mnohostranným zájmům - investicím, dostihovým koním, sportovním klubům, hotelům -, než se stavěl do čela ekonomické revoluce pro dobro nás všech. Ale nemohu... Dovolte mi, abych vám položil řečnickou otázku. Kdo jiný než člověk s neomezenými zdroji, muž, který není nikomu zavázán za své živobytí či životní úroveň a nemusí se nikomu zodpovídat, by mohl objektivně rozpoznat a léčit finanční chorobu, která rozežírá naše civilizované národy? Předesílám, že pouze takový člověk to dokáže, protože nemá co získat. Současně ovšem může hodně ztratit, ale to není v dlouhodobějším výhledu důležité. Já jsem, pánové, svobodný, ničím neomezený, neutrální rozhodčí, arbitr, chcete-li. Avšak k tomu, abych zrealizoval tuto vizi a naplnil své poslání, potřebuji vaši podporu. Věřím, že se na ni mohu spolehnout, a proto vás žádám, abyste přednesli svá hlášení. Jména nejsou nutná, pouze vaše redakce. Začneme první řadou zleva."
„Jsem hlavní investiční poradce Guardianu z Manchesteru." Z Angličanova tichého, váhavého přednesu čišela neochota. „Podle instrukcí jsem předložil analýzu odhadovaných rostoucích ztrát našeho deníku v následující dekádě. Jejich vyrovnání by si vyžádalo kapitálovou injekci ve výši, která mnohonásobně přesahuje prvotní představy vedení. Neexistuje jiná alternativa než pomoc z vnějších zdrojů... Nebo fúze s jiným vydavatelstvím." Poradce se odmlčel a tiše dodal: „Zorganizoval jsem sérii důvěrných porad se svými protějšky z Independentu, Daily Expressu, Irish Times a edinburghských Evening News." Zmlkl s výrazem znechucení a porážky.
„Le Monde, Paříž, Marseille, Lyon a zbytek Francie," promluvil Francouz, usazený na sousední židli. „Vzhledem k tomu, že primárním polem zájmu naší sekce - této první řady - jsou strukturální finance, jsem v podstatě zopakoval kalkulace svého britského kolegy a jednal podle jejich výsledků. A ty hovoří jasnou řečí. Vedle běžné inflace se projeví zejména očekávaný nedostatek papíru a s ním spojený raketový růst cen, což vyžaduje přehodnocení dosavadních ekonomických prognóz s jediným závěrem -podnik potřebuje zásadní konsolidaci. I já jsem v této souvislosti absolvoval řadu diskrétních pohovorů s vybranými zástupci managementu deníků France Soir, Le Figaro a Paris Herald, které přinesly ovoce."
„O tom není pochyb," přidal se asi pětapadesátiletý plešatý Američan. „Technický pokrok se nedá zastavit. Počítačem řízené rotačky s mnohonásobným vstupem textu obslouží dnes pět, zítra deset nakladatelství různých novin a časopisů. Podle mých kontaktů v redakcích listů New York Times, Washington Post, Los Angeles Times a Wall Street Journal čeká jejich vedení jen na to, kdo se položí jako první. Všem jde o přežití."
„Můžete přidat na seznam Toronto Globe and Mail a Edmonton Journal," doplnil hlášení první řady mladistvý Kanaďan, jemuž zářily oči uspokojením z toho, že se ocitl mezi elitou své profese. „Hned po návratu do vlasti odlétám na západ, abych zahájil předběžná jednání se zástupci nakladatelství Winnipeg Free Press a deníku Vancouver Sun!"
„Vaše nadšení zaslouží potlesk," ocenil Pasáčkův syn, „ale nezapomínejte, že musíte pracovat v naprostém utajení."
„Pochopitelně! Samozřejmě!"
„A teď druhá řada," pokračoval Guiderone, „sekce správních rad vydavatelství hlavních světových deníků. Jmenovitě jde opět o New York Times a Guardian a pak italský Il Giornale a německý Die Welt. Je mi známo, pánové, že dnes patříte k méně významným členům vedení, ale přijměte prosím můj slib, že se vaše postavení brzy změní v důsledků úmrtí a vynucených rezignací vašich nadřízených a získáte rozhodující hlas. Co říkáte?"
Nikdo slovem neprotestoval. Až povýší, budou - už v zájmu vlastního přežití - jednat ve vzájemném souladu.
„Naše třetí řada, motory, které pohánějí redakce - žurnalisté. Muži na ulicích

hlavních měst států a provincií, vojáci v první linii, jak říkáme my Američané, kteří každodenními zprávami informují čtenáře na celém světě."
„S tou bombastickou reklamou můžete ubrat plyn," promluvil postarší Američan s chraplavým hlasem a vrásčitým obličejem,
výmluvnými svědky nespočtu probdělých nocí a vypitých sklenek. „Pochopili jsme. Vy dodáte ‚události', my o nich napíšeme. Nemáme na vybranou, protože dáváme přednost statu quo před jeho alternativami, nemám pravdu?"
„Souhlasím, meneer," přidal se Holanďan. „Jen se bojím, abyste si svým prořízlým jazykem neuškodil."
„Cest vrai," potvrdil Francouz.
„Das stimmt," nezůstal pozadu Němec.
„Ale no tak, pánové, proč ten negativní přístup?" Guiderone s šarmantním úsměvem potřásl hlavou. „Osobně sice znám jen dva z vás, ale podle reputace všechny čtyři. Jste vůdčími osobnostmi ve svém oboru, vaše slova překonávají oceány a kontinenty rychlostí světla, a když se objevíte na televizní obrazovce, jste pokládáni za autority, čestné příslušníky čtvrtého stavu."
„Jenom sakra doufám, že o tu pověst nepřijdeme," poznamenal cynický Američan.
„Samozřejmě že ne, protože budete pravdivě informovat o skutečných událostech... Pochopitelně tak, že zdůrazníte pozitivní aspekty a omezíte na minimum případné negativní reakce. Koneckonců, musíme být realisty a v novém tisíciletí pomáhat našim zemím k rozvoji, ne k úpadku."
Holanďan se tiše zasmál. „Jste rozený politik, meneer."
„Není to poslání, jež bych si sám zvolil. A vy jste mimořádně nadaní a přesvědčiví novináři. Vaše minulé prohřešky blednou před vašimi úspěchy... Nyní ovšem přistupme ke čtvrté a poslední řadě, která je pro náš záměr snad nejdůležitější. Zástupci redakcí významných nakladatelství, vlajkových lodí evropské a americké publicistiky, které prostřednictvím majetkových a vlastnických propojení ovládají přes dvě stovky nejprestižnějších mezinárodních novin a časopisů. Váš vliv je obrovský, pánové. Utváříte veřejné mínění v nejrozvinutějších zemích světa. Svou podporou nebo naopak její nepřítomností dosazujete hlavy států a šéfy vlád."
„Příliš nám lichotíte," poznamenal korpulentní bělovlasý Němec, jehož postava a nezdravě bledé tváře svědčily o sedavém zaměstnání. „To platilo před nástupem televize. Dnes největší dravci skupují stanice a kanály. Tam se utváří veřejné mínění."
„Jen do jisté míry, mein Herr," namítl Pasáčkův syn. „Zapřaháte lehkou káru před silného koně. Televize vesměs opakují vaše slova. Vy totiž na rozdíl od nich máte čas na reflexi. Většina stanic přináší okamžité zpravodajství a už kvůli tomu, aby zamezila riziku pozdější ostudy, přebírá vaše názory. Dokonce se distancují i od politické reklamy."
„Na tom, co říká, je hodně pravdy, Gunthere," konstatoval jiný Američan, v kontrastu ke svému cynickému krajanovi oblečený v konzervativním obleku.
„Ano," souhlasil třetí redaktor, podle přízvuku Brit. „Naše slovo si udrželo svou váhu."
„A podle mě tomu tak vždycky bude," dodal čtvrtý muž v poslední řadě, Ital v zakázkovém proužkovaném saku.
„Musím zopakovat, co jsem řekl našim kolegům z druhé sekce, členům správních rad," ujal se znovu slova Guiderone a po řadě pohlédl krátce do očí redaktorům. „Zatím zastáváte podřízená postavení, ale to se změní. Metodami, jejichž detaily vás nemusí zajímat, budete povýšeni do nejvyšších funkcí a váš úsudek se stane zákonem."
„To znamená," opáčil Američan v tmavém obleku a klubovní kravatě, „že v našich novinách budeme podporovat to, co nám doporučíte."
„Slovo doporučit lze vykládat různě, nemyslíte?" zeptal se Pasáčkův syn. „Dal bych přednost termínu poradit."
Chvilkové ticho přerušil Ital: „Jsme dohodnutí," potvrdil s až přehnaným důrazem. „Jinak ztratíme všechno."
„Já vám nevyhrožuji, pouze otevírám možnosti... Myslím, že s tím bychom mohli naši schůzku ukončit."
Společně, jako by všichni chtěli co nejrychleji uniknout z dosahu nakažlivé choroby, shromáždění svolané Matarese opustilo místnost. Jako poslední odcházel nadšený Kanaďan.
„Pane MacAndrewe." Guiderone vzal mladíka za loket. „Když máme tu poněkud nudnou záležitost šťastně za sebou, co kdybychom si spolu dole v hale vypili skleničku? Pokud vím, máme v Torontu společné známé. Rád bych se dozvěděl, co v poslední době dělají." Zmínil několik jmen.
„Jistě, pane! S radostí."
„Výborně. Sejdeme se v baru za pět minut, potřebuju si zavolat. Obsaďte zatím

stůl. Pokud možno vzadu." „Počkám..., pane."
Mladý MacAndrew ony Guideroneovy známé sotva znal - až na jednu výjimku, kterou byla jeho bývalá manželka.
„Bylo mi smutno, když jsem se to doslechl," poznamenal Pasáčkův syn.
„Byla to nejspíš moje chyba, pane. Přiznávám, že jsem velmi ambiciózní, a nechoval jsem se k ní příliš pozorně ani galantně. Po získání doktorátu z manažerského finančnictví na McGillově univerzitě jsem se soustředil výhradně na svou kariéru. Dostával jsem spousty prestižních nabídek, avšak můj příjem nebyl nijak závratný. Pak se ovšem jako blesk z čistého nebe uvolnilo místo v jisté montrealské investiční společnosti s platem, v jaký jsem doufal přinejlepším za deset let.!"
„Chápu... Promiňte, mladý muži, došly mi havanské doutníky. Byl byste tak hodný a pár mi jich přinesl z kiosku v hale? Tady máte deset tisíc lir."
„Jistě, pane! S radostí."
Ctižádostivý Kanaďan hbitě vstal od stolu a spěšně vyšel z baru. Pasáčkův syn vytáhl z kapsy malý sáček a nasypal jeho obsah do mladíkovy sklenice. Pak mávl na číšníka.
„Řekněte prosím mému příteli, že jsem musel k telefonu. Hned se vrátím."
„Si, signore."
Julian Guiderone se nevrátil - na rozdíl od Kanaďana, který se rozhlédl na všechny strany, jak vyhlížel nejdůležitějšího muže svého života, a potom se napil. Za dvaatřicet vteřin se skácel na stůl a ve vytřeštěných očích měl smrt.

*****

Pasáčkův syn sešel po Španělských schodech a odbočil doprava ke kanceláři American Express, kde předal zašifrované instrukce do Amsterdamu.
Náš Kanaďan představoval hrozbu. Ve svém nadšení moc mluvil. Problém vyřešen. Sežeňte náhradu.
Pak se vrátil na Via Condotti, avšak nehodlal nakupovat v některém z přepychových obchodů, jimiž se tato třída pyšní; zamířil
do kavárny a nad šálkem cappuccina se zamyslel nad dosavadními výsledky.
Nový Matareseův kruh dosáhl víc, než do té doby kterákoliv elitní organizace na světě. Ovládal celá průmyslová odvětví, veřejné služby, globální dodavatelské firmy, filmová a televizní studia a nyní i redakce nejdůležitějších periodik. Už je nic nezastaví a zakrátko ovládnou celou planetu. Přitom to bylo tak prosté. Nenasytná lačnost.
Proniknout dovnitř a slibovat nebo vydírat - kdo by odolal? Původní záměr se ztratí v mlze, zisky dosahují astronomických výšin a nižší společenské vrstvy čekají v řadě na svůj podíl z koláče - je lépe žít s ďáblem, s nímž lze vyjít, než s tím, kterého člověk nezná. A co s nevzdělanou, chudou spodinou, těmi parazity? Stejný postup, jaký zvolili velcí duchové osmnáctého a devatenáctého století! Donutit je, aby na sobě zapracovali. Tak získala své postavení Amerika! Opravdu? Nebo za jejím vzestupem stálo něco jiného?

*****

V jedné z kanceláří v centrále britské kontrarozvědky se i v deset večer svítilo. Žaluzie byly staženy - setrvačný pozůstatek z dob studené války, kdy agenti objevili v protější budově instalované kamery s teleobjektivy.
Prycer a Montroseová odjeli z hotelu podle plánu a na místo dorazili před osmou. Geoffrey Waters uvařil kávu a nyní všichni tři s šálky v ruce probírali poznámky nalezené v uzamčené zásuvce psacího stolu Geralda Henshawa v domě Brewsterových na náměstí Belgrave Square. Vesměs šlo o listy vytržené z notesu a spěšně počmárané jen obtížně čitelným rukopisem, pak ovšem vzorně nadvakrát nebo natřikrát přeložené jako tajné nápovědy při dětské honbě za pokladem, které se strkají pod kameny či pod kůru stromů.
„Co z toho vyvozujete?" zeptal se Waters a dolil Cameronovi kávu.
„Začnu od zřejmých faktů," odpověděl Prycer. „Pisatel používal náhodné kódy, srozumitelné pouze jemu a prakticky pokaždé jiné, takže se budou muset luštit každý zvlášť."
„Nejsem žádný expert," poznamenala Leslie, „ale předpokládám, že jste použili všechny obvyklé dešifrovací metody."
„Naše počítače z toho lezly po zdi." Sir Geoffrey se posadil k dubovému stolu. „Čísla v aritmetických a geometrických posloupnostech, lexikální a alfabetické substituce, synonyma a antonyma, obojí ve spisovné angličtině, v hovorovém jazyku i vulgárním slangu. Henshaw žádnou cizí řeč neovládal." „Jak to víte?" zeptal se Cameron.

„Od dětí. Jeden z mála okamžiků dlouhého a smutného výslechu, kdy to zajiskřilo humorem. Jako většina jejich vrstevníků z bohatých rodin hodně cestovaly a domluví se celkem slušnou francouzštinou. Když si chtěli před Henshawem něco důvěrně sdělit, mluvili francouzsky. On se pak k jejich velkému pobavení vztekal jako čert."
„Některé kódy jsou směšně jednoduché." Cameron zamával papírem. „Třeba tady." Položil list na stůl. „Podívejte se. MAST/V/APR/TL/NT. Vše velkými písmeny."
„Pro mě je to španělská vesnice," řekla Montroseová. „Stačí přehodit hlásky jako v anagramu. Amsterdam via Paříž, telefon v náprsní tašce. Tomu odpovídá i úhledné přeložení, aby se ty papíry vešly do peněženky."
„Není to trochu divoký odhad?" pochybovala Leslie. „Podle nás ne," odpověděl Waters, „U této šifry jsme dospěli ke stejnému závěru... Co třeba tohle?" Veterán MI-5 zvedl z hromady na stole jiný list. „Pro změnu malá písmena. První část ng - st - oh nedává smysl. Zato druhá ano. Sekvence cy - bk - cu - nt."
„Jistě," souhlasil Cameron. „Banka na Kajmanských ostrovech, číslo účtu rovněž v náprsní tašce, jako telefon do Amsterdamu."
„Uhodl jste kamaráde."
„Šifry jsou tak jasné, že to mohl napsat normálně."
„A o to právě jde," povzdechl si frustrovaně Waters. „Přeskakuje od směšné jednoduchosti k nerozluštitelným záhadám. Kdyby stejný postup použili Němci, když ve třicátých letech sestrojili Enigmu, naši kryptologové by se s ní mořili ještě dnes."
„Cam přece řekl, že si vymyslel vlastní kódy, srozumitelné pouze jemu," poznamenala Montroseová.
„To je pravda," potvrdil Angličan. „Proto je nelze rozluštit. Klíč nosil Henshaw v hlavě."
„Chraňte se před amatéry, protože vás vždycky nachytají," pronesl známou pravdu Prycer. „Pořád o něm nic nevíte?"
„Vůbec nic. Jako kdyby se vypařil."
„Děsivá představa." Cameron vstal, protáhl se, přistoupil k oknu, odhrnul žaluzii a vyhlédl na ulici. „Ovšem ne že by mě jeho zmizení nějak zvlášť překvapovalo."
„Jak to?" podivila se Leslie.
„Chybí mrtvola. Vím od Scofielda, že když Matarese zabíjel vlastní rukou a nenajímal si vrahy, tělo oběti se nikdy nenašlo."
„Chcete říct, že Henshaw patřil k Matareseově organizaci?"
„Jenom jako malé kolečko, Geoffreyi. Podle toho, co o něm víme, při své stupiditě na víc neměl. Na rozdíl od jeho vraha -pokud byl zavražděn. Ten musel stát v hierarchii hodně vysoko, aby takový úkol zvládl, aniž by zanechal jedinou stopu."
„To dává smysl," souhlasil Waters. „Jaký další krok navrhujete?"
„Počítám, že příbuzné a známé, přátele, sousedy, právníky, doktory a tak dál jste prověřili."
„Pochopitelně. Lady Alicie a její první manžel Daniel byli vzory občanských ctností. Své bohatství a vliv dávali do služeb dobré věci. Podle všech poznatků to byla sympatická a štědrá dvojice."
„A po manželově smrti?" zajímala se Montroseová. „Když se na scéně objevil Henshaw?"
„Nebe a dudy. Její okolí ho zprvu přijalo, ale rychle získané pozice ztrácel. Podle nezaručených kuloárových informací hlavně kvůli opakovaným nevěrám a nadměrnému pití. Existují ovšem hmatatelnější důkazy - záznamy o automobilových nehodách, když řídil pod vlivem alkoholu, stížnosti z barů a restaurací, zákaz vstupu do některých klubů. A nakonec trestní oznámení, které na něj podalo vedení dobročinné nadace lady Alicie pro podezření ze zpronevěry fondů. Údajně šlo o značnou částku."
„Banka na Kajmanských ostrovech," podotkl Prycer.
„Taky bych řekl."
„Jenže i kdybychom znali číslo, do účtu by se nám proniknout nepodařilo."
„No, my máme k dispozici jisté metody," ubezpečil ho sir Geoffrey. „Ale možná je nebudeme potřebovat. Děti se zmínily, že krátce před smrtí vystavila lady Alicie šek na více než dva miliony liber ve prospěch své nadace."
„Ptal jste se, jaký bude další krok, Geoffreyi," řekla Leslie. „Myslím, že už jste si odpověděl. Děti. Můžeme s nimi mluvit?"
„Samozřejmě. Jsou ve městě, v tom domě na Belgrave Square. Ale musím vás upozornit, že na tom jsou psychicky pořád dost špatně. K matce měly velmi silný citový vztah a ten kluk je učiněný tygr. Ze všech stran se na ně slétli supové nejrůznějšího druhu - příbuzní, které sotva znaly, právníci s neuvěřitelnými pohledávkami za Henshawem, bulvární pisálkové, však to znáte."

„A proč mu říkáte tygr?" zajímala se Leslie. „Je mu teprve sedmnáct, ne?"
„Vypadá na dvacet a má postavu ragbyového obránce. Chrání svou mladší sestru jako středověký rytíř a bez jakékoliv pomoci fyzicky vyhodil tři novinářské slizouny, kteří na ni dotírali. Na naše agenty to udělalo velký dojem. Pěstmi nahnal pisálky na jednu hromadu a pak je jednoho po druhém vykopal ze dveří. Dva mají zlomené ruce a ten třetí - jak bych se vyjádřil slušně? - prostě nakopnutý rozkrok."
„Budeme postupovat s nejvyššími ohledy," ujistil Cameron. „Navíc nosím suspenzor. Ocelový."
„Ale jinak je to fajn kluk, i když trochu horkokrevný. Moc hodná děcka, ale taková rána na ně byla příliš." „Spíš časovaná bomba," strachoval se Prycer.
„Kdepak. Jenom si nenechá nic líbit a brání sestru, to je všechno. Závodně zápasí, jak jsem slyšel. A dobře."
„Už teď ho mám ráda," řekla Leslie. „Můj syn také zápasí. Je mu teprve patnáct, ale už dvakrát vyhrál středoškolský přebor..." „Já zase chytám motýly," přerušil ji Prycer. „Síťka je těžká, ale poradím si s ní... Kdy si s nimi můžeme promluvit, Geoffreyi?" „Zítra. Čekají vás. Řekněte si v kolik."

15 KAPITOLA

Roger a Angela Brewsterovi vstali jako na povel z křesel v přízemním salonu honosného domu na Belgrave Square. Velkým arkýřovým oknem svítilo ranní slunce a pozlacovalo starožitný nábytek a nádherné obrazy na stěnách.
Leslie a Cameron dali ve dveřích přednost Watersovi, jehož příchod vyvolal v obou dospívajících vlnu nadšení.
„Sire Geoffreyi!" zajásala dívka a rozběhla se k němu.
„Dobré ráno, sire Geoffreyi." Chlapec se choval přece jen o něco rezervovaněji a přistoupil k návštěvníkovi s nataženou pravicí."
„Ale ale, co to má znamenat? Copak jste zapomněli? Ne, Rogere, nepodám ti ruku, dokud nepozdravíš jinak."
„Promiňte, Geofe." Mladý zápasník si s šéfem MI-5 potřásl rukou.
„A co ty, dítě moje?" Geoffrey Waters se podíval na dívku. „Pusa nebude?"
„Jistě, Geofe." Políbila ho na tvář a obrátila se k dvojici. „Okouzlující strejda, že?"
„Člověk může zestárnout, ale nemusí být starý. A teď bych vám rád představil své společníky. Leslie Montroseová, podplukovník armády Spojených států, a Cameron Prycer, zvláštní agent Ústřední zpravodajské služby."
Váhavé potřesení rukou a pak se Roger Brewster zeptal: „Co má společného smrt..., vražda naší mámy s americkou armádou? To nechápu."
„Konkrétního nic," odpověděla Leslie. „Ale budu k vám upřímná, i když mě za to moji nadřízení možná degradují na vojína nebo rovnou vykopnou z armády. Lidé odpovědní za smrt vaší matky unesli mého syna. Vyhrožují, že ho zabijí, pokud nesplním jejich rozkazy."
„Proboha!" vyhrkla Angela Brewsterová.
„To je strašné," přidal se její bratr. „Jak se s vámi spojili?"
„Už se skoro tři týdny neozvali. Prostřednictvím třetích osob jsem dostala instrukce, které jsem ostentativně dodržela. Zkoušeli mě. Chtěli vědět, na které základně sloužím, jaká je tam ochrana, palebná síla a podobně. Věděli jsme ovšem, že v CIA působí krtek, takže informace, které jsem předala, byly přesné, ale jejich prozrazení nemohlo nikomu a ničemu uškodit."
„A kdy myslíte, že se s vámi zase spojí?" zeptala se Angela. „Každým dnem..., každou hodinou." Leslie na okamžik přimhouřila oči. „Očekávám zprávu, že mám zavolat na určité číslo z veřejného telefonního automatu a ze záznamníku si vyslechnu rozkazy. V posledních pěti dnech jsem byla zcela mimo dosah. Komplexně jsme změnili zabezpečení a věříme, že naše ochrana je neprůstřelná a nepronikne do ní žádný krtek. Dnes ráno jsme pak v Langley rozšířili zprávu, že jsem odjela do Londýna, a nepřítel to již určitě ví."
„Copak vás to neděsí?" vyhrkla dívka. „Mnohem víc by mě děsilo, kdyby mě nekontaktovali." „Co pro vás můžeme udělat?" zeptal se mladý Brewster. „Řeknete nám všechno, co víte o Geraldu Henshawovi," odpověděl Prycer. „A odpovíte na naše otázky."
„Vše, co oba víme, jsme už řekli policii a MI-5." „Tak to povězte ještě jednou nám," požádala Montroseová. „Udělejte to, děti," přidal se Geoffrey Waters. „Všichni jsme jen lidé, tudíž nedokonalí tvorové. Naši noví přátelé možná přijdou na něco, co nám uniklo."
Jako první přišlo na řadu vylíčení Henshawových nectností -opilství, sukničkářství, bezuzdně utrácení peněz, které dílem dostal, dílem ukradl, arogance ke služebnictvu během nepřítomnosti lady Alicie, prolhanost...

Nekonečný seznam.
„Nepřekvapuje mě, že se s ním vaše matka rozešla," poznamenal Cameron.
„Musel byste Geralda Henshawa znát, abyste pochopil." Angela mluvila tiše a pomalu, jako kdyby hledala slova. „Maminka nebyla hloupá, ona jen neviděla věci, které ostatním neunikly. Přetvařoval se před ní a ona mu skočila na lep."
„Na oblbování byl zatracený génius," ušklíbl se Roger. „Obskakoval ji a choval se jako dokonalý gentleman. V prvních le-
tech jsem měl toho parchanta docela rád. Fakt. Na rozdíl od Angely."
„My ženy jsme v tomto směru chytřejší, nemyslíš?"
„To je nepodložený předsudek, drahá sestřičko, a musíš uznat, že zpočátku na ni byl skutečně hodný."
„Klamal ji, to je všechno."
„Ale vy dva jste byli většinou mimo domov, ve škole, ne?" zeptal se Prycer.
„To je pravda," odvětil bratr. „Alespoň posledních šest let, ale jezdili jsme domů na svátky a na prázdniny. Ne pokaždé společně, ale viděli jsme dost, abychom si udělali obrázek."
„Dost, abys změnil názor, Rogere?" naléhal Cameron.
„To rozhodně, pane."
„Co tu změnu odstartovalo," zajímala se Leslie.
„Ty věci, o kterých jsme mluvili."
„Předpokládám, že jste k poznání dospěli postupně. Chci říct, že jeho špatné vlastnosti nebyly hned tak zjevné. Někde musel přijít prvotní impulz, ne?"
Sourozenci si vyměnili pohled a promluvila sestra: „Ten autoservis v St. Albans, viď, Rogere? Jak volali, že jaguár je spravený, pamatuješ?"
„Jo, jasně," přitakal bratr. „Majitel se domníval, že mluví s Gerrym. Prý vydá auto jen proti platbě v hotovosti, žádné šeky, žádná faktura, pěkně z ruky do ruky."
„Proč?" Prycer se podíval na Geoffreye Waterse, který jen nechápavě zavrtěl hlavou.
„Později jsem se dozvěděl, že za půldruhého roku odvezl Gerry jaguára do servisu jedenáctkrát. Tehdy byli oba s mámou v Bruselu, takže jsem si vzal bentleye, zajel do St. Albans a s tím chlapíkem jsem si promluvil. Řekl mi, že Henshaw nechal posílat faktury máminým účetním, kteří si pokaždé dávají pěkně na čas, než něco proplatí. V tomto případě se navíc handrkoval o výši částky."
„Jenže to mi nepřipadá jako důvod, proč vyžadovat hotovostní platbu," namítla Montroseová. „Pojišťovny si autoservisy prověřují zcela běžně."
„A o to právě jde. Gerry ty nehody nikdy pojišťovně nehlásil."
„To někteří lidé dělávají, aby se jim nezvýšilo pojistné," vysvětlil Cameron.
„To já vím, pane, ale věc je složitější. Tak především, proč jezdil až do St. Albans, když máme značkový servis jaguáru přímo v Londýně? Navíc jsme tam auto dlouhé roky vozili."
„Možná nechtěl, aby se o těch nehodách dozvěděla vaše matka."
„To jsem si taky myslel, jenže máma nebyla slepá. Chybějícího auta si přece všimne každý. Zejména když je jasně červené a věčně stojí před domem, protože Gerry se neobtěžoval zajíždět do garáže."
„Chápu. Co ještě v tom bylo?"
„Účet za opravu dělal dva tisíce šest sedmdesát liber." „Cože? Tolik?" vybuchl šéf vnitřní bezpečnosti MI-5. „Ten auťák musel být na šrot!"
„Právě že ne. Alespoň podle výčtu prací. Vyklepání a přelakování nárazníku a pak už jen vyčištění kabiny a mytí."
„Za to ten vydřiduch přece nemohl chtít skoro tři tisíce liber!" „Zbytek byl vyúčtován pod položkou různé práce." „Vyloučeno," namítl Prycer. „Majitel servisu musel vědět, že tohle mu neprojde."
„Myslím, že o tom vůbec nepřemýšlel," vysvětloval Roger. „Měl bych říct, že ho pořádně vytočilo, když zjistil, že nejsem Gerry. Počítám, že jinak by mi tu sumu do telefonu nesdělil." „Zdůvodnil nějak ty různé práce?" ptal se Cameron. „Mám se prý zeptat matky." „Přinesl jsi mu peníze?"
„Ano. Chtěl jsem to auto. Máma často pobývala mimo domov a zřídila nám oběma účty pro případ naléhavé potřeby. Cestou do St. Albans jsem se zastavil v bance a vyzvedl potřebnou částku. Doufal jsem, že požádám někoho v servisu, aby odjel s bentleyem."
„Chtěl jsi o tom informovat matku?" pokračovala ve výslechu Montroseová.
„No, nejdřív jsem chtěl konfrontovat Gerryho, zjistit, jestli to dokáže nějak vysvětlit."
„Udělal jsi to?" zajímal se Prycer.
„Jistě. Šel na mě tvrdě. Především mi odpočítal rovné tři tisíce _ podotýkám, že takové peníze jsem u něho v životě neviděl -s tím, že zbytek si mám nechat za námahu. Potom mě požádal, abych mámě nic neříkal, protože jaguár musel do

servisu kvůli ní a on ji s tím nechce obtěžovat."
„Jak kvůli ní?" nechápal Geoffrey Waters.
„Tvrdil, že odjela na venkovské sídlo bez oleje v motoru a natankovala špatný benzin. Prý se musel vyměnit motor."
„A tys mu to spolkl?"
„Sakra, kdepak! Máma to auto nesnášela. Dala ho jako dárek Gerrymu, který ho naopak miloval. Ne kvůli tomu, že to byl jaguár, ale kvůli barvě. Máma říkala, že je strašně nápadný, že vyčnívá jako bolavý palec. Ona si na to nepotrpěla."
„Proč ses o tom nezmínil už dřív, Rogere?"
„Nepřišla na to řeč, Geoffreyi. Nikdo se nás neptal, jak jsme zjistili pravdu o Geraldu Henshawovi."
„A jak jste ji zjistili?" vyzvídal Cameron. „Účet z autoservisu, byť bůhvíjak podezřelý, vám toho tolik prozradit nemohl."
„Roger se naštval," odpověděla místo bratra Angela. „Poradil se se mnou, což zase tak často nedělá, a prohlásil, že se mu něco nezdá, a to zatraceně nezdá. Pro mě to pochopitelně nebyla žádná novinka. Vzpomněli jsme si na jednoho našeho bratrance, který pracuje jako obhájce a má kancelář v Regent Street. Zašli jsme za ním a požádali ho, aby Gerryho pořádně prověřil."
„A tak vyplul ten děsivý příběh na světlo," dodal bratr. „Jeho ženské včetně jmen a adres, jeho opilství, bouračky, vyhazovy z restaurací a soukromých klubů, všechno i s důkazy."
„Informovali jste matku?" Prycer těkal pohledem z jednoho sourozence na druhého.
„Hned ne," odpověděl Roger. „Jenže chápejte, Gerry byl ničema a šarlatán, ale máma s ním byla šťastná. Po tátově smrti se ocitla psychicky na dně. Dokonce jsme se s Angelou báli, že si něco udělá."
„No a potom se objevil tenhle vynikající herec," doplnila dívka hořce. „Vysoký, uhlazený, s dobrými referencemi - samozřejmě falešnými, jak se později ukázalo - a udělal z maminky nového člověka. Jak jsme jí mohli zničit život?"
„Dovolíte, přátelé?" vmísil se sir Geoffrey Waters, aniž odpověděl na otázku. „Nechápu, kam nás tyto informace zavedou?"
„Jde o ty různé práce," vysvětlil Cameron. „Skoro tři tisíce liber za promáčknutý nárazník? Myslím, že bychom si měli zajet do St. Albans."
„Dva body pro zástupce kolonií," ocenil Prycera náčelník divize vnitřní bezpečnosti MI-5.

*****

Malý autoservis se nacházel v průmyslové části města a hukot vrtaček a brusek svědčil o vysoké pracovní aktivitě. Podsaditý majitel měl na sobě promaštěnou kombinézu a v předčasně vrásčitém obličeji výraz člověka, který si na chleba vydělává fyzickou prací. Bylo mu kolem čtyřicítky a jmenoval se Alfred Noyes.
„Jo, jasně, na toho mladíka si vzpomínám, jako by to bylo včera. Překvapilo mě, že nepřijel jeho otec."
„Očekával jste tedy pana Henshawa, jeho nevlastního otce?" zeptal se Geoffrey Waters, který se legitimoval služebním průkazem pracovníka MI-5.
„Zajisté, pane. Měl jsem s ním takovou malou soukromou dohodu prostřednictvím třetí osoby. Jistě chápete."
„Já tedy ne," ozval se Prycer, který se neurčitě představil jako americký konzultant britské kontrarozvědky. „Vysvětlete nám ji, pane Noyesi."
„Nerad bych se dostal do průšvihu. Ale nic špatnýho jsem neudělal."
„Tak nám o té dohodě něco povězte."
„No, někdy před dvouma třema rokama za mnou přišel jeden chlápek s tím, že má pro mě novýho bohatýho zákazníka. Prej má hodně prachů, ale taky ňáký domácí problémy. To tydle boháči mívaj, že jo."
„Ta dohoda, prosím."
„Nebylo na ní nic nezákonnýho. Do toho bych já nikdy nešel, věřte mi. Prostě profesionální laskavost bohatýmu klientovi z prominentní rodiny. Přísahám na hrob svý matky, nic jinýho v tom nebylo."
„Profesionální laskavost, pane Noyesi?"
„Jo, jasně. Bylo to docela jednoduchý. Když měl ňáký trable s tím červeným jaguárem, prostě nám zavolal a my pro něj přijeli s vodtahovým naklaďákem."
„Často boural, pokud vím."
„Jo, párkrát jo, ale ne dycky."
„Ale?" obočí sira Geoffreye vystřelilo nahoru. „Jenom párkrát?"
„Jasně, pane. Víte, von byl hodně nervózní řidič. Takovej hypochondr na auta. Jak mu něco luplo v motoru nebo zaskřípala klička vod vokna, hned nás volal, ať tu káru vodtáhneme. Směšný, ale účty platil, tak co bysme nevyhověli, že?"
„Ano, účty, ty nás zajímají." Montroseová dosud nezúčastněně postávala vedle

Camerona. „Pokud vím, měl jste s Henshawem -respektive s účetními Brewsterovy rodiny ve Westminsteru -nějaké problémy ohledně proplácení."
„No, problémy je silný slovo, madam. Voni dělaj svou práci, já taky. Platby se vopožďovaly, ale dalo se to přežít. Byl to dobrej kšeft. Prachy nakonec dycky přišly a na zákazníka jako pan Henshaw si našinec nestěžuje."
„Jak se jmenoval ten muž, který vás před dvěma nebo třemi roky oslovil?" zeptal se Waters.
„Jestli se mi představil, řek to tak tiše, že jsem ho neslyšel. Prej zastupuje soukromou vobchodní banku, která dohlíží na Henshawovy zájmy."
„Kterou banku?"
„To mi neřek."
„A nenapadlo se vás zeptat, proč nemáte posílat faktury přímo jemu jako Henshawovu bankéři?"
„Ale to víte, že jo, pane. Jenže von mi naznačil, že mezi ním nebo jeho bankou a panem Henshawem nesmí bejt žádný veřejně známý spojení."
„A to vám nepřipadlo divné?"
„Jasně že připadlo, to víte, že jo. Ale jak mi ten chlápek vysvětlil, v bohatejch rodinách to někdy chodí dost divně, co se tejká manželů, manželek a děcek. Dyť to znáte, různý svěřenecký fondy, závěti a spory vo dědictví, vo kterejch našinec nemá páru."
„Tak co přesně bylo vaším úkolem?"
„Poslouchat pana Henshawa. Jasně, vylepšil jsem pár faktur, ale musel jsem nějak pokrejt výjezdy náklaďáku a plat řidiče, ne? Nic jinýho, přísahám! Někdy to bylo dost bláznivý, ale na takový klienty člověk nenarazí každej den."
„Půjdu rovnou k věci, pane Noyesi," řekla Leslie přísně. „Důvod, proč jsme přišli, je položka různé práce na faktuře, kterou vám Roger Brewster zaplatil v hotovosti. Něco přes čtrnáct set liber. Můžete nám to vysvětlit?"
„Prokristapána, já věděl, že se to jednou provalí! Ale byl jsem fakt nasranej. Promiňte mi to slovo, madam. Vosumnáct měsíců jsem tu částku vedl jako zdanitelnej příjem! Henshaw furt sliboval, že zacáluje, ale k ničemu se neměl. A když prej pošlu tu fakturu účetním, už ho v životě neuvidím, ani jeho prachy. Nakonec jsem byl kurva tak... Promiňte." „V pořádku, pokračujte."
„Nakonec jsem řekl, že buď budou prachy, nebo nebude ten červenej jaguár."
„A za to faktura byla?" naléhala Montroseová. „Hele, přísahal jsem, že to nikomu neřeknu." Geoffrey Waters sáhl do kapsy a podruhé zamával služební průkazkou MI-5. „Myslím, že byste měl promluvit, nebo vás zatknu za zločin proti státu."
„Já, a zločinec?"
„Mluvte!" dodal výhružně Prycer.
„No dobře, nechci žádný potíže... Asi před dvouma rokama mi Henshaw řek, že potřebuje do jaguáru zabudovat trezor. Pod podlahu kufru, a aby vypadal jako normální součást šasi. Trvalo mi to celej tejden, a to jsem makal jak šroub. Ostatní kšefty jsem musel vodložit. Fakturoval jsem mu správně, ani halíř navíc! Spínač, co uvolňuje tajnej kryt, si navíc nechal udělat v jiným servisu. Bez toho vůbec nepoznáte, že tam ten podělanej sejf je."
„Viděl jste někdy později toho muže z obchodní banky?" zeptal se Cameron.
„Vosobně ne, ale spoustu jeho společníků." „Jak to?"
„Pokaždé, když tady byl ten červenej auťák na vopravě, jeden z nich se ukázal a zkontroloval práci. Pěkně mě s tím štvali, jako
s tím spínačem. Já jsem dobrej řemeslník a mám vynikající pověst."
„Zůstali ti muži někdy s autem o samotě?"
„Nemám ponětí. Dycky jsem měl co dělat."
„Děkujeme za spolupráci, pane Noyesi," rozloučil se sir Geoffrey Waters. „Hodně jste nám pomohl."

*****

Červený jaguár parkoval v trojmístné garáži za domem na Belgrave Square. Roger Brewster přinesl obrovskou brašnu s nářadím, ze skříně vytáhl acetylenovou svářečskou soupravu a otevřel kufr vozu. Prycer zatím nahlížel do výkresu, který jim předal Alfred Noyes.
„Tak jdeme na věc." Mladý Brewster si vyhrnul rukávy a strhl kobereček z podlahy zavazadlového prostoru. Pak si navlékl rukavice a sáhl pro hořák autogenu.
„Nemám to radši udělat já?" zeptal se Cameron.
„Ne, a to z několika důvodů. Jestli tam něco je, chci to objevit a přišít tomu hajzlovi sám. A bude jenom správné, když při tom použiju vercajk svého táty."
Modrý plamen vyřízl z plechu pravidelný obdélník. Mladík nalil na rozpálený kov vodu a počkal, až se rozplyne pára, která se sykotem stoupala ke kapotě. Pak vzal kladivo, poklepal na okraje, až plát vypadl, a kleštěmi ho vylovil z

otvoru. Objevil se malý, ale masivní sejf s číselníkem. Prycer se zadíval do plánku ze St. Albans, kam si Noyes snad nevědomky zapsal i kombinaci zámku, kterou výrobce trezoru dodal spolu se zbožím.
Rozložili obsah sejfu na pracovní ponk. Mezi jiným našli hromádku dluhopisů na doručitele se vzestupnými daty splatnosti -o první se nositel mohl přihlásit před sedmi týdny, v den, kdy zemřela lady Alicie; dále čtyři různé klíče; jisté množství cestovních šeků a několik pomačkaných papírů s poznámkami, které mohl rozluštit pouze Henshaw, nezvěstný a s největší pravděpodobností mrtvý muž.
„Mišmaš, který nám je k ničemu," rozčiloval se Waters. „Nechápu, kam nás může dovést."
„Především je jasné, jak mu lidé odpovědní za vraždu lady Alicie platili," odpověděl Prycer. „Využili k tomu zastrčený auto-
servis daleko od centra Londýna, jehož majitel byl celý pryč z bohatého zákazníka."
„To je jasné. Domnívám se však, že od Noyese se už nic nového nedozvíme. Spolupracoval a nic nezatajil."
„Nedal jste mu na vybranou, Geoffreyi," podotkla Leslie. „Odhalili jsme mimořádně chytrou metodu komunikace, kterou nedokážeme vysledovat. Nemáme totožnost nebo popis osoby, nemáme žádnou stopu. Všichni se vypařili."
„Souhlasím s tím, že nám Noyes vědomě nic nezatajil, ale zdálo se mi, že mu něco dělá starosti," zamračila se Montroseová. „Co asi?" otázal se Cameron.
„Několikrát zdůraznil, jak dobrou má jeho podnik pověst. Podle jeho řeči bych soudila, že ty peníze tak naléhavě nepotřeboval a nemusel..."
„Já jsem tehdy získal jiný dojem," přerušil ji Roger Brewster. „V jednom kuse fňukal, že nemá na zaplacení účtů a že ty peníze musí dostat, jinak je vyřízený. Když jsem mu ukázal bankovky, málem přede mnou padl na kolena."
„To mi připadá pravděpodobnější," souhlasila Montroseová. „Kdyby se mu tak dařilo, jak se nám snažil namluvit, proč se zahrabal v takovém krcálku a nepořídil si větší dílnu pro více aut? Navíc jsem tam viděla jen dva mechaniky, což není zrovna početná pracovní síla."
„Třeba se na nás snažil zapůsobit," poznamenal Prycer. „Ani bych se nedivil, když mu Geoffrey strčil pod nos svůj průkaz."
„Možná, ale přesto je zde jistý rozpor. O Brewsterových účetních ve Westminsteru mluvil jako o dobrých známých, s kterými neměl nikdy žádné problémy."
„Chtěl si Brewstera udržet jako zákazníka. Žádný rozpor v tom nevidím," namítl Waters.
„Jenže ono to v životě chodí jinak, Geoffreyi. Po manželově smrti jsem párkrát měla co do činění s lidmi z autoservisů a vím, že dokážou být hodně nepříjemní a agresivní. Nevěřím, že by v Anglii byli jiní než u nás."
„To je pravda," souhlasil Prycer. „Zejména na ženy si vyskakují, protože předpokládají, že toho o autech moc nevědí."
„Právě to chci říct. Když se Jim nevrátil, vyřizoval moje finanční záležitosti jeden známý, který má účetní firmu, než se všechno vyřídilo. Trvalo to skoro rok, protože mě několikrát převeleli a..."
„Co máš přesně na mysli?" skočil jí do řeči netrpělivý Cameron.
„Měla jsem několik bouraček. Jednu jsem zavinila sama svou nepozorností a dvakrát do mě někdo ťukl na parkovišti. Joe Gamble - to byl ten můj účetní - mi řekl, že největší problémy měl právě s fakturami za opravy. Nejen s pojišťovnou, ale i s majiteli servisů, kteří se prý na něho utrhovali jako tlupa Vikingů. Proto nechápu, že Noyese ty opožděné platby a dohady neiritovaly."
„Mohu jen zopakovat, že nechtěl ztratit lukrativního zákazníka."
„Nesouhlasím. Noyes není hlupák. Poskytoval Henshawovi cenné a důvěrné služby, které domluvil cizí člověk. Musel vědět, že pokud bude dodržovat pravidla hry, nemusí se žádné ztráty bát."
„Nechápu, o čem mluvíte," potřásla hlavou Angela.
„Já taky ne," přidal se bratr.
„Jak dobře znáte matčiny účetní ve Westminsteru?" zajímala se Leslie. „S kým konkrétně tam jednáte?"
Sourozenci si vyměnili významný pohled.
„Byli jsme tam jen jednou, před několika lety," odpověděla sestra. „Máma chtěla, abychom podepsali nějaké dokumenty. Jednal s námi ředitel firmy pan Pettifrogge - pamatuju si to jméno, protože mi připadalo divné. Všichni se k nám chovali náramně příjemně."
„Šel Henshaw s vámi?" zeptal se Waters.
„Ne. Pamatuješ, Angelo? Máma tehdy řekla, že není žádný důvod ho o tom informovat."
„Jasně že si pamatuju. Ty doklady byly důvěrné."
„Čeho se týkaly?" vypálil otázku Cameron. „Tedy pokud nebyly příliš důvěrné."

„Něco o dispozičním právu k majetku. Moc podrobně jsem je nestudoval."
„Tak to já ano," prohlásila Angela důrazně. „Součástí byl několikastránkový seznam - obrazy, tapiserie, nábytek, majetek, který měl zůstat v držení rodiny a bez mého či Rogerova souhlasu, navíc ověřeného právníkem, nesměl opustit dům."
Prycer tiše hvízdl. „Takže Henshaw byl v podstatě vyděděn." „Nejen to, pane," řekla Angela. „Součástí dokumentu bylo ustanovení, že v případě, že by máti o sobě nedala osmačtyřicet hodin vědět a nebylo by možné s ní navázat kontakt, měla dům střežit ozbrojená ochranka a vůbec nic se z něj nesmělo odnést."
„Pozoruhodná rodičovská indiskrece," poznamenal Cameron. „Máti určitě začala pana Šarmantního přinejmenším podezřívat," vysvětlila dívka.
„Měli jste v případě potřeby kontaktovat ve firmě určitou osobu?" zajímal se Geoffrey Waters,
„Ne, ale po mámině smrti se jich tady ukázalo hodně," odpověděl Roger. „Přišel i starý pan Pettifrogge, ale jenom vyjádřit soustrast. Pozůstalost vyřizoval jistý Chadwick. Představil se jako zástupce ředitele a prohlásil, že měl na starosti máminy soukromé účty i její nadaci."
„Myslím, že další zastávku si uděláme ve Westminsteru, co říkáte?" navrhl šéf vnitřní bezpečnosti MI-5.

*****

Účetní firma sídlila ve Westminster House of Finance, šestipodlažní budově z hnědého pískovce postavené v osmnáctém století, která sama o sobě tvořila instituci pověstnou svou poctivostí a nezpochybnitelnou morální integritou, díky nimž již déle než jedno století nenápadně, ale o to významněji ovlivňovala londýnské finanční kruhy. Jako by kolem tohoto domu na Carlisle Place vyrostla neproniknutelná zeď úctyhodnosti a respektu.
Když se neoznačený sedan MI-5 s Watersem, Montroseovou a Prycerem rychle blížil k náměstí, jako by předznamenával, že se v této zdi brzy objeví trhlina, kámen praskne a uvolní cestu rafinovaným spekulacím.
Geoffrey Waters odbočil z Victoria Street na Carlisle Place a jeho společníci vykulili oči údivem. Před zrenovovanou budovou Westminster House stály dva policejní hlídkové vozy a sanitka s blikajícími červenými majáčky. Všichni tři vyskočili z auta a spě-
chali k davu shromážděnému před hlavním vchodem. Náčelník divize vnitřní bezpečnosti MI-5 si s pomocí služebního průkazu a zejména loktů prorazil cestu zástupem čumilů, Leslie a Cameron v těsném závěsu za ním.
Uvnitř panoval naprostý chaos. Manažeři, sekretářky, písařky i údržbáři hystericky pobíhali chodbami. Geoffrey Waters se probojoval k muži v tmavém obleku a vestě, který na první pohled zastával vedoucí postavení. „Jsem Waters z MI-5. Co se tady stalo?"
„Já nevím. Všechno je tak zmatené..."
„Co se stalo?" zvolal Cameron.
„Hrůza. Taková hrůza!"
„Co je hrůza?" křičela Montroseová.
„Brian Chadwick, náš viceprezident a budoucí hlava firmy, právě spáchal sebevraždu!"
„Rozkaz všem policistům!" zařval Waters. „Okamžitě uzavřete kancelář mrtvého!"

16 KAPITOLA
BAHRAJN, DVĚ HODINY ODPOLEDNE

V alabastrové vile na pobřeží Perského zálivu seděl patnáctiletý hoch za stolem v místnosti s nabílenými stěnami a okny osazenými ocelovými mřížemi. Byla to i nebyla cela, protože se zde nacházela soukromá koupelna a toaleta, pohodlná postel, televizor, knihovna a psací potřeby, které si hoch vyžádal. Jmenoval se James Montrose jr., přátelé mu říkali Jamie.
Denní rozvrh si do jisté míry stanovil sám. Mohl se v doprovodu strážného procházet po pozemku obehnaném vysokou zdí a měl neomezeně k dispozici bazén a tenisovou stěnu - oba kurty mu byly k ničemu, protože si neměl s kým zahrát. Pokrmy mu servírovali podle jeho přání. Příjemné zajetí není o nic méně zajetím. Nemohl si zajet do Manamy, hlavního města nezávislého souostroví, ani nikam jinam. Musel se zdržovat kolem vily nebo uvnitř, bez možnosti spojení s vnějším světem.
Jamie Montrose byl na svůj věk velký hoch a v jeho pohledném obličeji se mísily atraktivní rysy obou rodičů. Jeho povaha se vyznačovala tichou rozhodností, společnou dětem vojáků, kteří se často stěhují z jedné posádky do druhé, doma i v zahraničí. Jednou vlastností se však syn Leslie Montroseové odlišoval. Na

rozdíl od ostatních „dětí armády" postrádal jejich nechuť k povolání a životnímu stylu rodičů, zejména otce, protože to byl obvykle on, kdo v rodině nosil uniformu. James Montrose svého otce - respektive jeho památku - zbožně uctíval. Jeho oddanost se neprojevovala v agresivně militantních postojích, v obracení nepřesvědčených na jeho víru a s tím spojeným zdůrazňováním kladných aspektů - a že jich bylo - života v uniformě. Mladík cítil, že k tomuto rozhodnutí musí každý dospět individuálně na základě pečlivého zvažování a hodnocení vlastních slabostí a silných stránek. Jamie byl jedním slovem pozorovatel, který si nejdřív prostudoval, o co přesně jde, a teprve pak se připojil. Poslední léta ho naučila opatrnosti, ale ne nerozhodnosti. Pod klidným, lakonickým zevnějškem se skrývala síla a odhodlání pohotového mozku.
„Jamesi!" ozvalo se hlasitě za zamčenými dveřmi. „Mohu vstoupit?"
„Pojďte dál, Amete," vyzval mladý Montrose. „Pořád jsem tady, protože se mi podařilo ohnout mříže jen o kousek a ještě se jimi neprotlačím."
Dveře se otevřely a objevil se štíhlý muž v západním obleku s arabskou pokrývkou hlavy. „Obdivuji váš smysl pro humor, Jamesi." Příchozí mluvil s přízvukem obyvatele Středního východu, který se učil anglicky v britských školách. „Byl by z vás moc příjemný host, kdybyste pořád nebyl tak... mrzutý. Říká se to tak, ne?"
„Spíš naštvaný. Nedovolili jste mi zavolat mámě. Netuším, co jste jí řekli, zda o mně vůbec něco ví. Já nejsem mrzutý, Amete. Jsem zatraceně naštvaný."
„Nikdo vám přece neublížil, nebo snad ano?"
„A jak říkáte tomuhle?" James vstal od stolu a mávl rukou kolem sebe. „Jsem tady zavřený jak Alíbaba v jeskyni. Kdy mi konečně někdo řekne, o co tady jde?"
„Přece víte, že se vaše matka zapojila do přísně tajné a mimořádně nebezpečné operace. Museli jsme vám zajistit bezpečné útočiště, kde vás nikdo nenajde. Věřte mi, mladý muži, vaše matka je nám za to vděčná. Nemusí se o vás strachovat a chápe, že by ji někdo mohl zkompromitovat tím, že by vás ohrožoval či vzal jako rukojmí."
„Tak ať mi to řekne sama! Může zavolat, napsat dopis... Proboha svatého, cokoliv."
„To nemůžeme riskovat."
„Víte co, Amete?" Mladý Montrose obešel stůl a stanul před Bahrajncem. „Vy předpokládáte, že těm vašim řečem věřím. Ale proč bych měl? Když mi ředitel školy oznámil, že mě vyzvednou vládní zaměstnanci a v zájmu národní bezpečnosti mě odvezou na Kennedyho letiště, souhlasil jsem, protože jsem si domyslel, že to nějak souvisí s mámou. Kromě toho, že jsem si zkontroloval dokumenty těch mužů z Washingtonu, jsem nekladl žádné otázky."
„Proč byste měl? Jako syn vojáka jistě chápete nutnost utajení a zabezpečení."
„Chápu, pokud rozumím. Ale tohle jde mimo mě. Znám svou matku a vím, že by takto nikdy nejednala. Přinejmenším by mi zavolala a upozornila mě, že se něco chystá."
„Neměla čas, Jamesi. Vtáhli ji do operace na poslední chvíli a než se stačila spakovat, zakázali jí komunikovat s okolím."
„Stejně jako mně. A teď mi povězte jedno. Jak je možné, že když jsem z letiště volal plukovníku Bracketovi, ozval se mi záznamník ústředny s tím, že číslo bylo zrušeno. A když jsem se dovolal operátorce, řekla mi, že jeho současné číslo je tajné a že mi nemůže pomoct. Tak co se tady děje?"
„Nahraďte Bůh slovem vláda a najdete odpověď ve vaší bibli. V té části, kde se mluví o nevyzpytatelných cestách."
„To je šílené."
„To je věc názoru, jak říkáte vy Američané. Já vám odpovědět nemohu."
„No, někdo by sakra měl," opáčil James Montrose jr. pevně a podíval se upřeně do očí Arabovi, který zastával vysoké postavení v Matareseově organizaci.
„Nebo co, mladý muži?"
James Montrose mlčel.

*****

Tělo Briana Chadwicka bylo převezeno na patologii, kde koroner podle příkazu provede celkovou soudní pitvu, ačkoliv příčina smrti byla podle díry v pravém spánku a automatické pistole v ruce oběti zcela zřejmá. Otázka zněla proč. Pětačtyřicetiletý muž s neposkvrněnou pověstí, kterého čekal postup na samý vrchol profesní kariéry - co ho přimělo, aby si vzal život?
Soudní patolog přišel s odpovědí.
Šlo o vraždu.
„Na pravé dlani nejsou nejmenší stopy po spáleném střelném prachu. Kromě toho jsem konstatoval poškození spodiny lebeční, tečkovité krvácení způsobené úderem.

Zkušený zabiják ho omráčil, zastřelil a vložil mu zbraň do ruky."
„Ten zkušený zabiják byl spíš hlupák, nemyslíte?" poznamenal Prycer, usazený za stolem v jedné z kanceláří v centrále MI-5, kam lékař přišel podat hlášení.
„Chcete-li domněnku, mohu vám jednu nabídnout," řekl soudní patolog. „Podle mě vrah velmi spěchal a neměl čas na aranžování jemných detailů. Ale to je pouze můj odhad."
„Chcete naznačit, že ho někdo vyslal okamžitě splnit úkol?"
„Včera bylo pozdě," opáčil doktor.
„Jinými slovy to znamená," rozvíjel úvahu Cameron, „že ten, kdo vraha vyslal, věděl, že se za Chadwickem chystáme. Jenže jediný, kdo to věděl, byly Brewsterovy děti." Prycer potřásl hlavou. „To je nesmysl."
„V tom vám nepomůžu."
„Já možná ano," vmísil se Waters. „Na něco jsme totiž zapomněli."
„Na co, Geoffreyi?"
„Při vší naší nejmodernější technologii jsme přehlédli možnost, že někdo mohl napíchnout dům."

*****

Angela Brewsterová vyhlédla kukátkem a pak otevřela dveře Watersovi, Montroseové a Prycerovi. „Kde je tvůj bratr, děvenko?"
„Odešel s Colemanem do firmy, která má na starosti domácí alarm..."
„Co se stalo?" zeptala se Leslie ostře.
„Nic. Byl to Colemanův nápad. Prý bychom měli změnit celý systém zajištění nebo alespoň některé oblasti."
„Kdo je Coleman?" vyhrkl Cameron.
„Zapomněl jsem se o něm zmínit. Je to člověk..."
„Coley je takový chlapík pro všechno, dalo by se říct," odpověděla dívka. „Je u nás už dlouho, ani si nepamatuju od kdy. Byl to přítel mého otce, v padesátých letech pod ním sloužil jako vrchní seržant v Emirátech. Oba tehdy získali Vojenský kříž."
„Co přesně dělá?" naléhala Montroseová.
„Jak říkám, všechno, co je třeba. Když máme někam zajet, odveze nás. Když máma potřebovala něco na koupit, skočil do obchodu. Dohlíží na pokojské, které tady dvakrát týdně uklízejí, i na opraváře a řemeslníky. S těmi se často dohaduje. Mockrát jsem slyšela, jak vysvětluje instalatérům či elektrikářům, jak mají co udělat."
„Typický britský vrchní seržant, viďte, Geoffreyi?"
„Úžasní lidé. Podle mého názoru jim naše armáda vděčí za všechna vítězství od počátku osmnáctého století. Jedinou výjimkou byla válka o americké kolonie, v níž zjevně chyběli... Coleman je příjemný, otevřený chlapík, který si odmítá připustit, že stárne. Ale na svůj věk je v obdivuhodné kondici."
„Žije tady v domě, Angelo?" zeptal se Prycer.
„Jenom když není nikdo doma, pane. Když odjedeme, spává v jednom z pokojů pro hosty. Bydlí nedaleko a může v případě potřeby na zavolání kdykoliv přijet. Máme zde několik tlačítek, která ovládají zvonek v jeho bytě."
„Dost nezávislý, že?"
„Ano. A táta vždycky říkal, že bychom to měli respektovat."
„Měl pravdu," souhlasil Cameron. „Každý má svůj život... Jak po smrti vašeho otce vycházel s Henshawem?"
„Myslím, že ho bytostně nesnášel, ale z oddanosti k mým rodičům nedával své city najevo. Když byl Gerry zde, držel se stranou... Můžu vám názorně ilustrovat, jaké vztahy mezi nimi panovaly. Asi před rokem jsem přijela na víkend. Stalo se to v neděli dopoledne. Roger byl ve škole a máma v kostele..." Dívka se odmlčela, jako by rozpaky nevěděla, jak dál.
„Co se stalo, Angelo?" vybídla ji Leslie.
„Gerry sešel po schodech v trenýrkách. Měl hroznou kocovinu a nadával, že v baru v knihovně nahoře není jeho oblíbená whisky. Kymácel se jako kyvadlo a vypadal naštvaně... Myslím, že jsem zareagovala přehnaně. Několikrát jsem stiskla tlačítko a zazvonila na Colemana, aby okamžitě přišel."
„A přišel?" zeptal se Geoffrey Waters.
„Do dvou minut. To už na mě Gerry ječel a házel po mně sprostá slova, protože nemohl najít tu svou zatracenou whisky. Ovšem jakmile spatřil Colemana, obrátil a snažil se z toho vykecat sladkými řečičkami. Jenže Coley mu na to neskočil. Stoupl si mezi nás a já nikdy nezapomenu, co panu Šarmantnímu řekl." Angela po zvyku dospívajících dívek napodobila chraplavý hlas s výrazným yorskhirským přízvukem. „Nejste řádně oblečen, abyste mohl vstoupit do obývacího pokoje, pane, a radím vám, abyste už neudělal ani krok. Ujišťuju vás, že nepotřebuju

zbraň, ale výsle-
dek bude tentýž a bude patřit k mým nejpříjemnějším vzpomínkám, až odejdu do penze." Dívka se zasmála. „Úžasné, co říkáte? Henshaw vyběhl z pokoje a belhal se po schodech jako opilý strašák."
„Informovali jste o tom matku?" zeptal se důstojník MI-5.
„Probírali jsme to spolu a rozhodli se, že jí nic neřekneme. Ale Coley mě přiměl ke slibu, že jestli ještě někdy uvidím Gerryho v takovém stavu, okamžitě ho přivolám."
„Co kdyby nebyl doma?" zajímala se Montroseová.
„Tady v Londýně žijí další dva muži z tátovy Ománské brigády. Oba už jsou v důchodu, ale Coley tvrdil, že situaci kvalifikovaně zvládnou. Jeden pracoval po odchodu z armády jako policejní konstábl, druhý přímo ve Scotland Yardu."
„Co chtěl Coleman na vašem poplachovém systému změnit?" zeptal se Prycer.
„Něco s televizními kamerami. Chtěli spolu s Rogerem prostudovat plány a zjistit, co by se s tím dalo udělat."
„Řekl proč?"
„Moc jsem tomu nerozuměla."
Zazvonil domovní zvonek. „To bude náš tým," řekl Geoffrey Waters. „Volal jsem z auta do kanceláře a požádal, aby sem co nejrychleji přijeli."
„Jaký tým?" vyhrkla Angela udiveně. „A proč ten spěch?"
„Nechceme tě vystrašit, dítě," odpověděla Leslie a významně se zahleděla na oba muže, kteří pochopili. „Možná o nic nejde, ale existuje možnost, že vám někdo nasadil do domu štěnici."
„Proboha!"
„Pustím je dovnitř."
„Zablokujte alarm!" zavolala dívka za Waterse, který kráčel ke dveřím. „Ten malý panel vpravo. Stiskněte dva, jedna, tři a počkejte pět vteřin."
„Jistě." Angličan zajistil poplašný systém a vpustil do domu trojici mužů vybavených sadou elektronických přístrojů. Jeden z nich nesl velkou černou brašnu. „Začneme v garáži." Waters odvedl techniky k dveřím na konci chodby. „Právě tam došlo k důležitému rozhovoru a vede odtamtud samostatný východ... Vy tři jdete s námi?"
„Samozřejmě," odpověděl Cameron a pustil napřed Montroseovou a Angelu.
Specialisté z MI-5 se pustili do práce. Dva pomalu obcházeli po obvodu garáže a mávali směrovými anténami na krátkých tyčkách, zatímco třetí sledoval ručičky na stupnicích přístrojů a psal si poznámky. Reproduktor občas zapípal, což vedoucí techniků vysvětlil přítomností kovových materiálů, ale u panelu nad pracovním ponkem, kde visely nejrůznější nástroje, vydal souvislou sérii hlasitých signálů.
„Sundejte to," přikázal Waters.
Trojice svěsila nástroje z háčků a uložila je na ponk a pak odšroubovala silné vruty v rozích panelu. Dva muži jej opřeli o kapotu červeného jaguáru a potom se pustili do důkladné prohlídky stěny za panelem.
„Nic tam není, sire Geoffreyi."
„Musí tam být štěnice," namítl náčelník divize vnitřní bezpečnosti MI-5.
„Přístroje přece nelžou."
„To je pravda, pane."
„Zkontrolujte ty nástroje."
Za několik minut objevili mikrofon zadlabaný v držadle velkého gumového kladiva, které slouží k vyklepávaní plechů a tudíž se používá jen málo nebo vůbec - tato činnost se většinou svěřuje autoservisu.
„Přinesl jste si svou kouzelnou mašinku, Iane?" zeptal se Waters hlavního technika.
„Samozřejmě, sire Geoffreyi." Muž poklekl, otevřel černou kabelu a vytáhl z ní elektronický přístroj velký jako tlustá kniha. Položil ho na podlahu garáže a vylovil z brašny mřížku v kovovém rámu s malou žárovičkou v každém poli. Z horní části rámu vedla dvojice tenkých drátů zakončená zástrčkou.
„Co je to?" zajímala se Leslie.
„Sledovací zařízení," odpověděl technik. „Není tak dokonalé, jak bychom si přáli, ale občas se hodí. Tato mřížka pokryje asi dvanáct set metrů čtverečních, tedy zhruba plochu tří domovních bloků. Když k ní připojím štěnici a zapnu vyhledávání, světélko mi označí oblast, kde se nachází přijímač. Pochopitelně dostaneme pouze přibližnou lokalizaci, ale s dostatečnou přesností."
„Pozoruhodné," ocenila Leslie.
„Překvapuje mě, že to neznáte," podivil se Ian. „Tuhle technologii jsme předali vaší zpravodajské službě."
„Omezujeme přístup k informacím na ty, kdo potřebují vědět, " podotkl Cameron. „Někdy až příliš."

„Pokračujte," vyzval Geoffrey Waters.
Technik umístil zařízení na ponk a cvakl vypínačem. Světélka na mřížce proběhla dvakrát nahoru a dolů a ze strany na stranu a nakonec zůstala svítit pouze žárovička v levém horním rohu.
„Co nám to říká?" zeptala se Montroseová; Angela vedle ní jen kulila oči.
„Orientace odpovídá světovým stranám," poučil ji Ian. „Nastavujeme ji tady podle toho kompasu," ukázal na jehlu plovoucí v kulatém pouzdru se skleněným víčkem, zabudovaném do horní desky přístroje. „Potom stačí představit si mapu položenou na mřížku."
„Myslíte ulice a domy kolem Belgrave Square?" zeptala se Angela Brewsterová.
„Přesně tak, slečno." Technik postupně ukazoval na pole sousedící s blikající žárovkou. „Tohle je Grosvenor Crescent, tady Chesham Place a to osvětlené místo nejspíš představuje Lowndes Street. Tam bude přijímač."
„Lowndes?" zvolala dívka a tiše dodala: „Tam bydlí Coleman."

*****

Pod temnou večerní oblohou nad Bahrajnem dozněly poslední modlitby z minaretů, po nichž se prostí muslimští věřící uloží k spánku a pro ty urozené začne noční zábava. Jamie Montrose ještě chvíli počkal, pak vstal z postele, rozsvítil stolní lampu, tiše se oblékl a zamířil ke dveřím. Potom se zhluboka nadechl a zabušil na ocelový panel.
„Pomoc!" zakřičel. „Pomozte mi někdo!"
„Co se stalo, pane Jamesi?" houkl hlas za dveřmi.
„Kdo jste?"
„Kalil, pane Jamesi. Děje se něco?"
„Já nevím. Strašně mě bolí břicho! Zavolejte doktora! Už to trvá moc dlouho."
James Montrose jr. zvedl činku, s níž občas
cvičil, a postavil se ke stěně těsně vedle dveří. „Pro smilování boží, pospěšte si! Já umírám!"
Bahrajnec rozrazil dveře a vběhl do místnosti. Zmátlo ho, že nikoho nevidí, otočil se - a v tom okamžiku ho mladík uhodil činkou do čela. Strážný klesl v bezvědomí k zemi.
„Promiň, Kalíle," zašeptal James. „Táta by to označil za válečnou lest."
Prohledal ležící postavu. Z pouzdra vytáhl pistoli značky Colt velké ráže a v kapsách objevil nějaké papíry popsané arabsky a peněženku plnou bankovek. Vzpomněl si, co mu řekl Amet, správce této vily, která sloužila jako vězení. Nepokoušejte se podplatit strážné nějakými sliby. Na naše poměry jsou velmi dobře placení. Mladý Montrose strčil peníze do kapsy, odtáhl bezvědomého hlídače do pokoje a nechal ho ležet vedle postele. Pak roztrhal prostěradlo na pruhy, svázal jimi Kalílovi ruce a nohy a ústa ucpal provizorním roubíkem, přiskočil ke stolu a zhasl.
Vyšel z místnosti, tiše zavřel dveře a otočil masivním mosazným klíčem. Opatrně postupoval chodbou, kudy chodil celé týdny, k podloubí, jež vedlo na otevřené prostranství. Mnohadenním pozorováním přes mříže cely James zjistil, že sídlo chrání dva strážní, kteří procházejí kolem vnitřního obvodu zdi, jíž byl pozemek obehnán. Vždycky se setkávají na východním či západním konci, udělají čelem vzad a vracejí se stejnou cestou, kudy přišli. Na sobě mají arabské róby a čelenky a jsou vyzbrojeni puškami, které nosí zavěšené přes rameno, a pistolemi v pouzdrech.
Nabílené podloubí, k němuž se Jamie blížil, ústilo na západní atrium, osvětlené slabým odleskem z budovy. Mladík se krčil v přítmí a čekal, až se ukážou oba hlídači a potkají se uprostřed bílé stěny, stejně daleko od neproniknutelně uzavřených bran v severní a jižní části hradby. Jako k vzteku se strážní zastavili, zapálili si cigarety a klidně spolu rozmlouvali. Jamese zamrazilo. Uder, který Kalílovi zasadil, byl dost tvrdý, aby poslal oběť do bezvědomí, ale rozhodně nebyl smrtelný. Každým okamžikem se Kalil může probrat a i svázaný způsobit hluk, který vyvolá poplach - kopne do židle, shodí ze stolu talíře, rozbije televizor. Možností má v pokoji spoustu.
Zůstal nehybný a silou vůle se snažil přimět strážné, aby pokračovali v obchůzce. Ti však byli vůči hypnóze odolní a tiše se
smáli jakémusi žertu. James Montrose se začal strachem a nervozitou potit. Věděl, že ve Spojených arabských emirátech jsou zákony k provinilci tak tvrdé, jak vysoké postavení zaujímá ten, jenž se cítí poškozený... Ale proč si dělat starosti? Jeho „konfiskace" je společným dílem bahrajnských a amerických úřadů. Skutečně? Jamie silně pochyboval, že mu žalářníci řekli pravdu. Matka by se s ním přes veškeré těžkosti s tím spojené určitě nějak spojila a alespoň mu naznačila, co se děje. Nepřipadá v úvahu, že by ho nechala jen tak napospas

cizím lidem.
A je to tady! Z cely se ozval ostrý náraz, následovaný sténáním a tlumenými výkřiky u okna. Pak zařinčely rozbíjené talíře a sklenice a konečně praskot dřeva, jak se převrhl stůl. Oba strážní se rozběhli k východnímu oknu a mladík zatajil dech, vyděšený, že došlo k nejhoršímu. Měl však neuvěřitelné štěstí - hlídači nebyli vybaveni baterkami!
Oba ozbrojenci na sebe něco pokřikovali arabsky a ukazovali každý na jinou stranu - jeden na sever, druhý k podloubí, kde se James krčil ve stínu. Strážný kolem něj proběhl cestou do jeho cely, aniž si ho všiml. Pak se na střeše vily rozzářily reflektory.
Východní zeď momentálně nikdo nehlídal. Jediná šance! Přeběhl nádvoří, mohutným odrazem se vznesl a zachytil se okraje dva a půl metru vysoké kamenné stěny. V čiré panice škrábal špičkami po zdi, hledaje spáru mezi kameny. Přehodil nohu přes hřeben zdi a teprve v té chvíli si uvědomil, že mu z rozdrásaných dlaní crčí krev - koruna hradby byla osázena skleněnými střepy a smotaným ostnatým drátem.
Jamie se na vteřinku zamyslel. Vyhodnotit situaci! Co by teď udělal táta? V tom okamžiku ho zachytil pohyblivý kužel světla reflektoru a zastavil se na strnulé postavě. Instinktivně, bez promyšlené úvahy se opřel o jednu ruku, odrazil se, zkroutil tělo do oblouku a přehoupl se přes zeď na druhou stranu. Při dopadu se tvrdě udeřil do ramene a do pravé paže vystřelila nesnesitelná bolest, ale s tím se dá žít, hlavně že se dostal ze svého až příliš civilizovaného vězení.
Sprintoval, co mu síly stačily; doběhl k prašné silnici a zpomalil. Doufal že se mu podaří stopnout nějaké auto. Několik řidičů
ho bez povšimnutí minulo, až nakonec zastavil taxík. Řidič ho oslovil arabsky.
„Nerozumím vám, pane," zasípal mladý Montrose udýchaně. „Jsem Američan..."
„Amerikán?" zvolal taxikář. „Vy Amerikán?"
„Ano!" zajásal Jamie, vděčný osudu, že řidič alespoň trochu rozumí anglicky. „Je zde někde... konzulát nebo americká ambasáda?"
„Amerikánská ambasáda!" Taxikář se zubil od ucha k uchu a pohupoval hlavou jako vzrušené kuře. „Šalch Isá... V Manamě!"
„Ambasáda? Velvyslanectví?"
„Ano, ano..."
„Odvezte mě tam!" James sáhl do kapsy, vylovil hrst bankovek a naskočil na zadní sedadlo.
Šťastný řidič šlápl na plyn a taxi se rozjelo.
Po šestnácti minutách, kdy přejeli tři mosty a Jamie si tiskl krvácející dlaně ke košili, vjeli do malého hlavního města Bahrajnu. Mladík zvědavě vyhlížel z okna na téměř opuštěné ulice ponořené do tmy, které vzápětí vystřídaly rušné bulváry pulzující životem, plné osvětlených výkladních skříní se západním zbožím a hlučných restaurací, z nichž halasila arabská hudba. Mladíka nejvíc překvapilo, kolik zde vidí amerických námořníků a důstojníků.
„Amerikánská ambasáda!" zahlaholil řidič a ukázal na růžově a bíle natřený velký dům v ulici Šalch Isá. Jamie se podezřívavě zahleděl na budovu. Něco se mu nezdálo. Před vchodem stáli čtyři muži v arabských burnusech, dva a dva na každé straně ozdobných vrat. Na první pohled mohli být pokládáni za strážné, ovšem všechny diplomatické mise Spojených států na celém světě bez výjimky chrání příslušníci námořní pěchoty, rozhodně ne domorodci. Mladý Montrose navštívil řadu cizích zemí, aby si tím byl naprosto jistý.
Existovalo jediné vysvětlení - ti čtyři Arabové patřili k osazenstvu alabastrové vily na břehu Perského zálivu. „Jeďte dál!" křikl na řidiče a sevřel mu rameno stiskem patnáctiletého zápasníka.
„Zavezte mě zpátky do osvětlených ulic, mezi lidi... K obchodům!"
„Ano! Obchody! Vy nakupovat!"

*****

James s rukama zavázanýma obinadlem, které si s jistými obtížemi koupil v lékárně, se nazdařbůh proplétal davem v obchodní čtvrti Manamy, když vtom zahlédl amerického námořního důstojníka, podle označení na límci letní košile v hodnosti poručíka, jenž mu držením těla a chováním vzdáleně připomínal otce. Vysoký štíhlý černoch s ostře řezaným obličejem s úsměvem odpověděl na zasalutování několika námořníků, kteří očividně narazili na obchod, kde byl k dostání v muslimské zemi ilegální alkohol, a přátelským tónem je upozornil, aby se někam uklidili, než si jich všimne vojenská hlídka. Rozjívení muži si vzali dobrou radu k srdci.
Montrose junior přistoupil k důstojníkovi. „Pane poručíku," oslovil ho hlasitě, aby překřičel hluk ulice, „mohl bych si s vámi promluvit?"

„Američan?" podivil se černoch. „A co to máš s rukama, synku?"
„To je součást toho, o čem s vámi chci mluvit. Potřebuju pomoc."

17 KAPITOLA

Cameron Prycer, obočí svraštělé obavami, bezcílně obcházel velkolepě zařízený obývací pokoj v Brewsterové sídle, zatímco Leslie Montroseová a Angela seděly na brokátem čalouněné pohovce.
„Svedli nás na falešnou stopu!" rozčiloval se agent Ústřední zpravodajské služby. „Motáme se pořád dokola v kruhu, který nemá žádné tětivy, jak by řekl Scofield."
„O čem to mluvíš, Came?" nechápala Leslie.
Prycer však nedostal šanci odpovědět, protože po schodech hřmotně scházel do místnosti šéf vnitřní bezpečnosti MI-5, očividně v mizerné náladě. „Zatraceně, zatraceně, zatraceně1." doprovázel každý svůj krok.
„To už jsem říkal dávno," poznamenal Prycer. „Proč se ke mně připojujete až teď?"
„Celý barák je prošpikovaný štěnicemi!" láteřil Waters. „Jeden mikrofon v garáži, tři v tomto pokoji, dva v jídelně, a po jednom v každé místnosti v celém domě. Pardon, v knihovně nahoře byly dva."
„Bože, to je nechutné!" vykřikla dívka.
„Určitě trvalo dost dlouho, než je tady všechny nainstalovali," podotkla Leslie.
„Aniž by si toho někdo všiml," doplnil Cameron. „Ten člověk - možná jich bylo víc - zde musel být dlouho sám a přitom se nemusel bát, že ho někdo objeví." Otočil se k Angele Brewsterové. „Po matčině smrti jste se oba s bratrem vrátili do školy, že?"
„Asi dva týdny po pohřbu jsme zůstali v Londýně, protože jsme měli řadu jednání s právníky ohledně pozůstalosti a pořád nás navštěvovali nejrůznější příbuzní, ale potom jsme odjeli. Samozřejmě jsme se sem párkrát vrátili na víkend. Roger mě vždycky vyzvedne a jedeme společně domů. Jako včera."
„Zvláštní agent Prycer chtěl naznačit," vmísil se Geoffrey Waters, „že po dobu vaší nepřítomnosti pobýval v domě vrchní seržant Coleman."
„Ano," zašeptala Angela neslyšně a sklopila oči.
„V tom případě známe odpověď na otázku, kdo ty mikrofony instaloval. Colemana čeká soudní síň v Old Bailey a já okamžitě volám Scotland Yard." Důstojník MI-5 zamířil k telefonu.
„Ne, Geoffreyi!" namítl Cameron zvýšeným hlasem. „To bychom neměli."
„Tak moment. Jediný, kdo sem mohl ty štěnice nasadit, je Coleman, a nemusím snad připomínat, že se tím dopustil zločinu."
„Tak ho dejme pod přísný dohled, ale nezavírejme ho."
„Nechápu, co..."
„Jak jsem říkal před chvílí," přerušil ho Prycer, „necháváme se rozptylovat událostmi a ztrácíme ze zřetele základní otázku, kvůli které jsme sem s Leslie přiletěli. Proč někdo zabil Angelinu matku? Jaká je spojitost s Matareseovou organizací?"
„S čí organizací?" nechápala Angela.
„To ti vysvětlím později," odpověděla jí Montroseová.
„Nesouhlasím," stál na svém Waters. „Když pořádně vyšetříme všechny události, máme naději, že narazíme na stopu. Buďte trpělivý, příteli. Stejně se nemáme čeho jiného chytit."
„Něco nám pořád uniká." Cameron pomalu potřásl hlavou. „Nevím, co to je, ale určitě něco přehlížíme... Možná bychom se měli vrátit k tomu, co řekl Scofield na Šestadvacítce..."
„Kde?"
„Promiňte. Tam, kde jsem se s ním poprvé setkal."
„A co Scofield řekl?"
„V podstatě to, že potřebujeme získat co nejvíce informací o lady Alicii. Nazval to hloubkový psychologický profil. Promluvit si s právníky, bankéři, lékaři, sousedy a tak dále. A především sledovat peněžní toky."
„A vy si myslíte, že jsme celou dobu seděli se založenýma rukama?" vyjel šéf vnitřní bezpečnosti MI-5. „Složka s materiály o lady Alicii je takhle tlustá a pokrývá většinu témat, o kterých jste se zmínil."
„Proč jste nám nic neřekl?"
„Měli jsme jiné priority, pokud vám to uniklo. Priority, o nichž jsme věřili, že nás zkratkami dovedou ke stopám, které potřebujeme."
„Zkratkami? Vy jste mluvil se Scofieldem, že?" „Už dlouhé roky ne, ale zkratky přece hledáme všichni, ne?" „A psychologické profily jsou vždycky běh na dlouhou trať s nejistým výsledkem," poznamenala Leslie. „Pochybuju, že můj syn má tolik

času. Možná to zní sobecky, ale nemůžu si pomoct." „To vám nikdo nemá za zlé," opáčil Waters. „Dobře, Camerone, ať je po vašem. Vezmeme si Colemana pod mikroskop. Nařídím osobní i elektronické sledování. Když uvážím dynamiku nejnovějšího vývoje, mohl by nás docela dobře dovést ke svým společníkům."
Od předních dveří se ozvalo trojí pípnutí. „To bude Roger a Coley," řekla Angela. „Oba mají dálkový ovladač alarmu... Já vůbec nevím, jak se mám chovat, jak mám mluvit..."
„Úplně přirozeně," poradila jí Montroseová. „Kromě normálního pozdravu nemusíš říkat vůbec nic. Mluvení necháme na nich."
Vešel Roger Brewster, v rukou dvě kartónové krabice, velké, ale zjevně ne moc těžké. „Ahoj, lidičky," pozdravil a opatrně položil krabice na podlahu.
„Jak jste dopadli, Rogere?" zeptala se dívka váhavě. „Kde je Coleman?"
„Otázka číslo dvě - zajíždí s bentleyem do garáže. Otázka číslo jedna - v pohodě. Starouš Coley je hotový ďábel. Sfoukl to s nimi jedna báseň."
Ostatní přítomní si vyměnili pohledy. „Jak sfoukl, mladý muži?" zeptal se Waters.
„Prostě nakráčel do bezpečnostní firmy jako beránek, vytáhl plány a záznamy poplašného zařízení, položil otázky, na které jsme potřebovali odpovědi, a ujistil se, že je k dispozici technologie, která umožní převést signál z kamer do jeho bytu." „Co na tom bylo ďábelského?" nechápal Prycer. „Coley se jako mávnutím proutku změnil z beránka v krvelačného tygra. Hotový Jekyl a Hyde! Upozornil zaměstnance firmy na závažné nedostatky systému. Něco mi naznačil cestou v autě, ale dál to nerozváděl a já jsem si zprvu myslel, že jenom tak rejpe, aby řeč nestála. Každé takové zařízení má svoje mouchy."
„Ale nerejpal, že?"
„Kdepak, pane. Ukázal majiteli počítačové sestavy a porovnával je s údaji ve svém zápisníku."
„Na co si stěžoval?" zajímal se náčelník divize vnitřní bezpečnosti MI-5, který navenek zachovával naprostý klid, ale uvnitř v něm vřelo.
„Tvrdil, že systém má závažné nedostatky, a upozornil na řadu nesrovnalostí. Víte, počítač v poplašném zařízení zaznamenává přesný čas, kdy je alarm zapnutý či vypnutý a také kdy došlo k jeho zablokování."
„No a dál, bráško?"
„Coley prohlásil, že se několikrát stalo, že odešel z domu a aktivoval alarm, aniž to počítač zaznamenal. A když neexistuje záznam, nelze s jistotou tvrdit, zda do domu někdo v tu dobu nevnikl."
„Co na to řekl majitel?"
„Nic moc, paní Montroseová. Coley mu nedal šanci. Když ho majitel obvinil, že třeba nezadal správný kód, náš seržant to vehementně odmítl jako zcela vyloučené."
„Opravdu klasický vrchní seržant, Geoffreyi," poznamenal Cameron tiše.
„Bezpochyby," souhlasil Waters. „Co je v těch krabicích, Rogere?"
„Další dvě jsou v hale. Přinesu je."
„Co je to?"
„Ať vám to raději vysvětlí Coley. Já tomu nerozumím." Roger se otočil k odchodu a ve dveřích se málem srazil s mužem, který přinášel zbylé dvě krabice. Oliver Coleman, vysloužilý vrchní seržant Královské pěchoty, byl nevysoký podsaditý chlapík s mohutným hrudníkem, silným krkem a širokými rameny a i v dokonalém obleku prozrazovalo vzpřímené držení těla bývalého vojáka. Vrásčitý obličej prostý jakéhokoliv výrazu korunovaly krátce střižené prošedivělé vlasy. Vyšší Roger Brewster se od něj doslova odrazil.
„Promiň, chlapče," omluvil se Coleman mladíkovi. „Dobré odpoledne, sire Geoffreyi," pokračoval výrazným yorskhirským přízvukem. „Ta šedá dodávka před domem patří k vám, že?"
„Jak jste to poznal? Není označená."
„V tom případě bych vám doporučil, abyste nechali na boky namalovat logo nějaké firmy. Ty šedivé dodávky jsou moc nápadné. Fungují jako vizitka."
„Budu na to pamatovat... Představím vám naše nové společníky, vrchní seržante. Podplukovník Montroseová, Armáda Spojených států, zvláštní agent Prycer, Ústřední zpravodajská služba."
„Ano, děti mi o vás dvou řekly." Coleman vykročil k Leslii. „Vrchní seržante." Montroseová se na pohovce předklonila s nataženou pravicí.
„Zasalutoval bych vám, podplukovníku, ale už jsem řadu let mimo službu." Potřásli si rukama. „Je mi ctí, madam. Děti o vás mají hodně vysoké mínění. O vás obou." Otočil se k Cameronovi a stiskl podanou ruku. „Rád vás poznávám, zvláštní agente. Moc vašich kolegů tady nevídáme."
„Jmenuji se Prycer, vrchní seržante, a nejsem zvláštní, pouze agent. CIA není FBI, akorát to pořád nemohu siru Geoffreyovi vpravit do hlavy."

„A já jsem Coley, pane Prycere. Všichni mi říkají Coley." „Roger nám řekl, že vás máme požádat, abyste nám vysvětlil, co je v těch krabicích, protože on tomu nerozumí."
„S radostí, pane! Víte, vedl jsem si záznamy o svých příchodech a odchodech za posledních..."
„Ano, to už víme, rozpor mezi počítačovými sestavami a vašimi záznamy. A dál?"
„No, asi před deseti dny se mě zmocnilo jisté podezření. Jednou ráno jsem odjel do Kentu - v osobní záležitosti -, a když jsem se odpoledne vrátil, všiml jsem si, že někdo hýbal s květináči s azalkami před vchodem. Několik mladých výhonků bylo dokonce zlomených. Zprvu jsem z toho nic nevyvozovala. Však to znáte, pošťáci a poslíčci někdy nosí objemné zásilky."
„Ale stačilo to, abyste si začal vést záznamy, nemám pravdu?" Prycer Colemana upřeně pozoroval.
„Ano, pane. Začal jsem si zapisovat přesné časy svých příchodů a odchodů. Někdy jsem opustil dům jen na pár minut,
třeba když jsem šel na trh, jindy jsem se několik hodin skrýval za rohem a čekal, zda se neobjeví nějaký neřád."
„Ale nikdy se žádný neukázal, že?" ujistil se Cameron.
„Ne, pane, a to mi vnuklo myšlenku. Byl to takový okamžitý nápad. Ve čtvrtek jsem zvedl telefon a rozkašlal jsem se, abych zamaskoval skutečnost, že nevytáčím číslo. Pak jsem srozumitelně řekl, že se mám kolem poledne sejít s jedním člověkem v Regent's Parku, dodal jsem pár nesmyslů, co mohly vypadat jako tajný kód, a zavěsil jsem."
„Nejstarší pěšácký trik od chvíle, co armáda zavedla u svých jednotek vysílačky," poznamenal Prycer. „Založený na předpokladu, že se nepřítel napojil na naši vlastní frekvenci."
„To je pravda, pane!"
„Dokončím za vás, když dovolíte. Odjel jste do Regent's Parku, všiml jste si auta, které vás sledovalo, a pak jste procházel po cestičkách a snažil se identifikovat svůj stín."
„Jak jste to uhodl, pane?"
V té chvíli sešla po schodech trojice techniků z MI-5 se svým nádobíčkem. „V podkroví jsme našli další dvě, sire Geoffreyi," informoval Ian nadřízeného.
„Podívej se na to, Coleyi!" zvolal Roger.
„Na co, chlapče?"
„Na to jejich zařízení. Vypadá stejně jako ty věci, které jsme přivezli z toho obchodu na Strandu."
„Máš pravdu, Rogere. MI-5 nás prostě o chloupek předběhla."
„Co tím myslíte, Colemane?
„Štěnice, sire Geoffreyi. Dům jimi musí být prošpikovaný."
„Taky že je, nebo spíše byl. Našli jsme je." Waters promluvil tiše, hlas zkreslený podezřením. „Dokonalé, ale velmi neobvyklé načasování, nemyslíte?"
„Nejsem si jistý, zda vám rozumím, sire."
„Domnívám se, že budeme muset podrobit váš byt důkladné prohlídce, Colemane."
„Proč? Než bude nové zařízení nainstalováno, pár dní to potrvá."
„Zajímá nás stávající zařízení."
„Co prosím?"
„Vyjádřím se na rovinu. Dnes odpoledne jste možná předvedl vynikající herecký výkon, ale pochybuju, že držíte krok s nejmodernějším technologickým vývojem v oblasti sledování."
„Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte." Coleman začínal rudnout zlostí.
„Zjistili jsme, že přijímací stanice odposlechu je umístěna v Lowndes Street. Ve stejné ulici jako váš byt. Musím ještě něco dodávat?"
„Jestli naznačujete to, co si myslím, že naznačujete, tak vás bez ohledu na váš titul a postavení zaškrtím!" bouřil Coleman.
„To bych vám neradil," odtušil Geoffrey Waters; trojice jeho podřízených se jako na povel postavila před něj. „Špatně by to s vámi dopadlo."
„Taková urážka!" vztekal se vrchní seržant. „Brigádní generál Daniel Brewster byl nejlepší velitel, pod jakým jsem sloužil! A také nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl! V horách Maskatu mi zachránil život! Vynesl mě z palby, když na nás vzbouřenci nastražili léčku. Když potom omdlel vyčerpáním, přísahal jsem sám sobě, že budu sloužit jeho rodině až do posledního dne svého života. Jak se opovažujete mě z něčeho takového obvinit?" „Vaše herecké kreace mě začínají unavovat, Colemane." „A mě vaše urážky zatraceně štvou!"
„Uklidněte se! Oba!" zasáhl Cameron. „Můžeme tu záležitost velice rychle urovnat... Vrchní seržante, máte nějaké námitky proti tomu, aby lidé sira Geoffreye prohledali váš byt?"
„Ne, samozřejmě že ne. Kdyby mě o to požádal jako gentleman, řekl bych mu to

hned."
„Kdy jste byl naposled doma?" zeptal se poněkud zaražený Waters.
„Moment, nechte mě uvažovat." Coleman se zamyslel. „Děti přijely včera pozdě večer a já jsem přespával v pokoji nahoře... Budou to tak čtyři dny, co jsem si naposled vyzvedl poštu. Počítačový záznam alarmu, pokud je přesný, by to měl prokázat."
„Tak vidíte, že se můžeme domluvit," řekl Cameron a otočil se k důstojníkovi MI-5. „Požádejte o vstupní kód a pošlete tam své lidi, Geoffreyi."
„Ehm, možná jsem na vás šel trochu moc zhurta, Colemane, ale důkazy mi připadaly jednoznačné."
„Inu, Lowndes Street je dlouhá ulice. A já jsem se nejspíš taky unáhlil. Promiňte, sire Geoffreyi. Měl bych se před svými nadřízenými ovládat. Už se to nestane."
„Nic se nestalo," přijal omluvu Waters.
„Hele, Coleyi," připomněl Roger Brewster, „já mám sira Geoffreye rád, ale on není váš nadřízený. Je civilista, stejně jako ty."
„Správně!" přidala se Angela.
Šéfovi MI-5 zaplály oči. „Beru pokárání na vědomí. Nestalo se to ostatně poprvé. Ale když odmyslím nález odposlechu, jsme zase tam, odkud jsme vyšli."
„To bych neřekl," namítl Coleman. „Nenechali jste mě domluvit. Já jsem totiž jednoho z těch chlápků, co mě sledovali do Regent Parku, poznal. Pracuje jako opravář ve firmě, která nám dodala poplašné zařízení. Jmenuje se Wally nebo Waldo, tak nějak."
„Prověřte to, Geoffreyi!" vyhrkl Prycer. „Okamžitě na to někoho nasaďte. Najděte toho chlapa a vyšťárejte na něho všechno, co půjde."
V té chvíli zacvrlikal Watersovi v kapse mobilní telefon - jako kdyby přístroj sledoval každé slovo pronesené v domě na Belgrave Square. Šéf vnitřní bezpečnosti MI-5 přijal hovor a přitiskl si sluchátko k uchu. „Waters," ohlásil se a poslouchal. „Ozval jste se v pravý čas, Marku. Chtěl jsem vám právě sám zavolat, i když kvůli úplně jiné věci." Sir Geoffrey vylovil z kapsy notes a propisovací tužku a zapsal si pár poznámek. „Zopakujte to prosím. A ta jména mi raději vyhláskujte... Ověřil jste si, že nejsou falešná? Výborně. A teď k té druhé záležitosti." Waters vychrlil instrukce týkající se jistého Wallyho nebo Walda, zaměstnance firmy, která dodala Brewsterovým zabezpečovací zařízení. „Hloubková prověrka, ale ve vší tichosti." Waters zaklapl telefon a obrátil se k Cameronovi. „Budoucnost, agente Prycere, možná označí dnešek jako den dvojité zkratky."
„Mohl byste mluvit americkou angličtinou, Geoffreyi?"
„To je lingvistický oxymóron... Ale k věci. Jistý vysoce postavený činitel ministerstva zahraničí, jeden z mála, kdo je zběžně informován o naší operaci, volal mému asistentovi a tvrdil, že pro mě možná něco má. Jistě víte, že kromě lady Alicie byli zavražděni další tři lidé a že jsme se marně snažili objevit nějakou spojitost mezi oběťmi."
„Samozřejmě," odvětil Cameron. „Francouzský milionář na své jachtě, španělský lékař v Monte Carlu a italský sportovec na Long Islandu. Spojení veškeré žádné, dokonce ani náznak toho, že se mezi sebou znali."
„Tak teď je máme. Doktor otrávený v Monte Carlu pocházel z bohaté madridské rodiny a zabýval se převážně vědeckým výzkumem. Na univerzitě, kde měl laboratoř, se pokusili z jeho počítače vytáhnout data, a narazili na několik důvěrných e-mailů, které si vyměnil s Alicii Brewsterovou z Belgravie."
„Jak se jmenoval?"
„Juan Garcia Guaiardo."
„To jméno znám," vyhrkla Angela.
„Odkud?" Waters se posadil a upřeně pohlédl na dceru lady Alicie.
„Občas, když jsme byli s Rogerem doma, se máma u večeře nebo u čaje zmínila, že se ozval Juan nebo Guaiardo, a vždycky při tom jako by ztuhla napětím, nebo se dokonce zdálo, že se zlobí. Jednou jsem ji slyšela, jak s ním telefonuje, a říkala něco jako musíme je zastavit."
„Nikdy neupřesnila, o co se jedná?" zeptal se Prycer.
„Vlastně ne," odpověděl Roger Brewster zadumaně a zamrkal soustředěním. „Víte, od té doby, co táta umřel, máti tvrdě pracovala, na můj vkus až příliš tvrdě. Někdy bývala k smrti unavená, a potom říkala věci, které tak docela nedávaly smysl."
„To, co jsme právě slyšeli od Angely, dává dokonalý smysl," vmísil se Cameron. „Kde je počítač vaší matky?"
„Nahoře v její kanceláři," odpověděla dívka.
„Myslíš na totéž, co já, Came?" zeptala se Montroseová.
„Nepřekvapilo by mě to... Kde je ta pracovna?"

„Pojďte, ukážu vám ji." Angela vstala a následovaná ostatními zamířila k ozdobnému točitému schodišti.
Domácí pracovna Alicie Brewsterové představovala kombinaci staromódního pohodlí a moderních nároků na efektivitu.
Místnost s velkými arkýřovými okny byla rozdělena na dvě zcela odlišné poloviny. Vlevo se až ke stropu táhly police s knihami, před nimi dlouhá pohovka a křesla čalouněná jemnou kůží, dva stolky a lampy se stínítky. Na protější straně se v ostrém kontrastu skvěla sbírka nejmodernějších technických vymožeností -výkonný počítač, monitor s širokoúhlou plochou obrazovkou, barevná laserová tiskárna pro velký formát a dispečerský telefon se záznamníkem a čtyřmi pobočnými linkami. Obě části se lišily jako příjemné teplo a ledový chlad.
„Zavolejte svému příteli na ministerstvu zahraničí, Geoffreyi," pořádal Cameron, sotva vstoupili do kanceláře, „ať vám sežene data, kdy spolu lady Alicie a Guaiardo komunikovali."
„Jistě..., ale umí to někdo z vás ovládat?" ukázal na počítač. „Já na tyhle věci nejsem zrovna expert."
„Já ano," přihlásila se Leslie Montroseová nevzrušeně. „Armáda mě vyslala na Chicagskou univerzitu. Vystudovala jsem informatiku a soudím, že to zvládnu."
„Tak se do toho pusťte."
O osm minut později se Leslie s příslušnými daty v ruce posadila k počítači a její prsty se roztančily po klávesnici. „Máme štěstí. Elektronická pošta je přístupná bez hesla. Vytáhneme si maily z Madridu a ověříme odpovědi v určitém časovém intervalu."
Tiskárna se sotva slyšitelným vrkotem začala vyplivovat jednotlivé stránky. Čtyři sdělení různé délky z Madridu do Londýna, tři opačným směrem. Celek připomínal automapu bez názvů měst a čísel silnic, ale nabízel mozaiku slibných možností. Seřazeny v časovém sledu zněly zprávy takto:

*****

Madrid, 12. srpna. Drahá sestřenko. Podařilo se mi vysledovat zdravotní záznamy původních členů až do roku 1911. Narazil jsem na několik přeživších. Ulehčila mi to skutečnost, že všichni pocházeli z vysoce postavených rodin, jejichž genealogie jsou k dispozici.

*****

Londýn, 13. srpna. Drahý Juane. Díky bohu, že pracuješ ve výzkumu. Snaž se postupovat co nejrychleji. Podle náznaků od jezera Como - týkají se přeživších příslušníků scozziovské větve rodiny Scozzi-Paravicini - se brzy ocitneme pod silným tlakem.
Madrid, 20. srpna. Drahá sestřenko Alicie. S využitím svých poněkud nejasných, zato velmi skutečných zdrojů jsem angažoval vynikající soukromé vyšetřovatele a předal jsem jim minimum nejnutnějších informací. Pomohli mi vyloučit 43% původního seznamu. Další jména možná budou následovat. Jednoduše řečeno, nebyl objeven sebemenší náznak spojení. Hlasová analýza nahrávky prokázala jejich naprostou nevědomost.

*****

Londýn, 23. srpna. Pokračuj v pátrání, drahý. Vzrůstající nátlak z Amsterdamu jsem striktně odmítla.

*****

Londýn, 23. srpna. Nejdražší Juane. Nátlak z Amsterdamu přešel v nezastřené výhrůžky. Děti o ničem nevědí, ale najala jsem tělesné strážce, kteří se od nich nehnou. Doufám jen, že si ničeho nevšimnou.

*****

Madrid, 29. srpna. Nejdražší sestřenko. Masakr v Esteponě, při kterém zahynul Mouchistine a čtyři jeho zahraniční právníci, je hotová katastrofa. Nemůžu vystopovat příkaz, ale je jisté, že přišel od M, protože Antoine Lavalle, Mouchistineův důvěrník, odhalil záměry starého pána. Právníci z Paříže, Říma, Berlína a Washingtonu posloužili pouze jako nastrčené figurky ke svedení na falešnou stopu. Ale jak měli Mouchistineovy příkazy vykonat a jak to můžeme zjistit? Tápu ve tmě.

*****

„Zatraceně!" ulevil si Roger, když dočetl předposlední stránku. „Já to věděl! Byli tři, možná čtyři. Chlápci, co se kolem mě objevovali v různou dobu na různých místech, většinou v hospodě nebo na hřišti. Dva z nich jsem přímo konfrontoval a zeptal se jich, co provádějí. Hráli si na neviňátka. Prý bydlí nedaleko a občas si zajdou na pivo a fandí našemu týmu."
„Já ty svoje taky viděla, bráško," přidala se Angela. „Bojím se, že jsem jednoho přivedla do maléru. Ohlásila jsem ho vychovatelce jako podezřelého sexuálního zvrhlíka. Potom už se neukázal, ale vystřídali ho jiní. Máti si o nás dělala starosti."
„Proč jsi mi nic neřekla?"
„Protože jsi moc horkokrevný, Rogere. Kromě toho jsem usoudila, že máma ví, co dělá."
Monte Carlo, 29. srpna. Vražda Giancarla Tremonteho, posledního mužského potomka a dědice rodiny Scozziů, je důkazem, že M se nezastaví před ničím. Má v úmyslu nás všechny umlčet. Buď opatrná, má nejdražší sestřenko. Nikomu nevěř.
„Takže tady máme to spojení!" zvolal Waters. „Bože můj, bratranec a sestřenice! Jak nám to mohlo uniknout?" Z kapsy saka se opět ozval jeho mobilní telefon.
„Ano?"
Co slyšel, určitě nebyly dobré zprávy, protože tvář důstojníka MI-5 přešla od obvykle neutrálního výrazu k podmračenému svraštění obočí a ústa zkřivil zlostný úšklebek. Nakonec přimhouřil oči a vydechl: „Souhlasím. Moc nám to nepomůže, ale zkoušejte to dál. Zjistěte, kdo s ním byl v Regent Parku." Sir Geoffrey se otočil k ostatním a zastrčil telefon do kapsy. „Dnes odpoledne vylovili z Temže mrtvolu Wallace Eastbrooka, jinak řečeného Wally, zaměstnance Trafalgar Guardian Company, se dvěma kulkami v týle. Doba smrti byla předběžně stanovena před osmačtyřiceti hodinami."
„Čili čtvrtek pozdě večer nebo pátek brzy ráno," opáčil Coleman. „Bože, sedí to."
„Co sedí?" nechápal Prycer.
„Tehdy jsem mu krátce pohlédl do očí. Musel vědět, že jsem ho poznal."
„A co ten chlap, který byl s ním?" naléhal Cameron.
„Těžko říct. Mám dojem, že si toho pohledu všiml."
„Musíme sebou hodit, Geoffreyi!"

18 KAPITOLA

Brandon Alan Scofield, alias Beowulf Agate, byl zase ve svém živlu. Stejně jako před čtvrt stoletím sledoval za hluboké noci svou kořist jako divoká kočka - nebo spíše jako dvounohý zabiják pracující v nejhlubším utajení, pro nějž je zabití až tím posledním východiskem, protože by mnohem raději zadržel nepřítele živého.
Antonia zůstala v Peregrine View na úpatí Kouřových hor, aby udržovala spojení a zejména proto, aby místo manželova pobytu zůstalo utajeno. Mobilní telekomunikační technologie umožňovala, aby mu okamžitě předala jakékoliv zprávy od Camerona Prycera nebo Leslie Montroseové z Evropy. Vymínila si jedinou podmínku - po přistání ve Wichitě se jí měl Bran každých osm hodin hlásit a informovat ji, jak postupuje. Kdyby se opozdil o více než dvě hodiny, zavolala by Franku Shieldsovi do centrály Ústřední zpravodajské služby a řekla mu pravdu. Scofield vznesl několik námitek, ale Toni stála na svém. „Chci, aby ses mi vrátil celý, ty přestárlý hlupáku! Co bych si asi bez tebe s Šestadvacítkou počala?"
Beowulf Agate odletěl do Wichity v Kansasu, kde sídlí hlavní stan společnosti Atlantic Crown, dodavatele potravin do celého světa. Někdo z jejích nejvyšších představitelů napsal rozkazy pro podplukovnici Leslie Montroseovou a duplikáty rozeslal do Amsterdamu, Paříže, Káhiry, Istanbulu a bůhvíkam ještě. Ten někdo byl členem Matareseovy organizace a Brandon byl odhodlán zjistit, kdo to je.
Hodiny na palubní desce pronajatého automobilu ukazovaly 2:27. Obrovské parkoviště u Atlantic Crown téměř zelo prázdnotou - až na několik sedanů s nápisem HLÍDKOVÉ VOZIDLO, nápadně odstavených pod zářivkami. Brandon se sám pro sebe usmál. Za starých časů byli Sověti mnohem chytřejší a svou přítomnost neinzerovali. Scofield vytasil z pochvy lovecký nůž, otevřel dveře auta, vykročil na beton a tiše přibouchl. Pak se rozběhl k nejbližšímu hlídkovému vozu a probodl mu všechny čtyři pneu-
matiky. Podobně obsloužil i ostatní, načež se stáhl do přilehlého stínu postranního vchodu a soustředil se na panel poplašného zařízení - nedílnou

součást každého zabezpečeného objektu a současně jeho největší slabinu. Dost primitivní, usoudil po krátkém zkoumání. Ale není divu, Atlantic Crown jako mnohé mnohonásobně střežené a tím pádem poněkud lehkomyslné firmy přehlížela a zanedbávala některé aspekty elektronické ochrany v bohorovném přesvědčení, že tady se přece nemůže nikdy nic stát. Placení strážní jsou nezbytnou součástí provozních nákladů, zato motanice drátů přináší někdy víc problémů než užitku, prostě zbytečný výdaj navíc.
Scofield pomocí malého páčidla uvolnil čelní panel svorkovnice, posvítil si tužkovou baterkou dovnitř a studoval zapojení. Primitivní? Spíš předpotopní. Pár tisíc dolarů na každý okruh by zabránilo přemostění obvodů v celém komplexu. Bůh žehnej počítačům fazolí, řekl si Brandon v duchu a přejížděl paprskem světla z jednoho drátu na druhý. Červený, bílý, modrý, modrý, oranžový, bílý, modrý. To by zvládl každý amatér. Vytáhl štípací kleště, přecvikl tři modré vodiče a čekal, zda alarm zareaguje. Nezareagoval - východní kvadrant komplexu byl volně přístupný.
„Stařík se může pustit do práce," zamumlal si Beowulf Agate pod vousy. „Tak pohyb, chlapče!"
Miniaturními paklíči překonal v minutě zámek postranního vchodu a vstoupil do budovy. Temné chodby osvětlovaly slabé zářivky, šedivé stěny tonuly ve stínech. Bran věděl, že nemůže použít výtah, a rozhlížel se po schodišti; našel ho a zamířil nahoru. Budova Atlantic Crown byla sedmnáct podlaží vysoká a on se musel dostat do šestnáctého.
Povedlo se.
Scofield cítil podivně radostné vzrušení. Jistě, kořenil je strach, což bylo jen dobře - již dlouho byl mimo a potřeboval, aby jej brzdila opatrnost. Ovšem základy své předchozí profese nezapomněl a vybavil se potřebnými nástroji, počínaje botami se silnou měkkou podrážkou, která tlumí zvuky, přes šperháky, tužkovou baterku, zmagnetizovaný stetoskop pro otevírání trezorů a miniaturní fotoaparát až po nádobku s paralyzujícím plynem, drátěnou garotou a automatickou pistoli Heckler & Koch malé
ráže, samozřejmě s tlumičem. Vlasy i vousy měl přistřižené a na sobě vojenskou bojovou kombinézu s množstvím kapes. Těšilo ho, že kompletní výbavu uhradil Frank Shields, aniž mu musel říct plnou pravdu.
„Ty do terénu nepůjdeš!" hřímal analytik CIA. „Na tom jsme se dohodli."
„Jasně že ne, Mžourale," odpověděl Beowulf Agate. „Myslíš, že žiju na ovoci a zelenině jako ty? Vím, co je v mých silách a na co už nestačím, ačkoliv jsem mladší než ty."
„Sotva o půldruhého roku, Brandone. Tak k čemu všechny ty věčičky?"
„Protože stopa, kterou sleduju, by mohla přinést zásadní průlom."
„Neodpověděls na otázku."
„No dobře, budu upřímný, ale jen do jisté míry a ty by ses s tím měl smířit. Najal jsem si nejtvrdšího agenta, jakého kdy měla Stasi ve svých službách. Je to chladnokrevný parchant, hledaný mnoha zeměmi a navíc Interpolem. Veškeré jeho záznamy zmizely, je to člověk bez identity a bez minulosti. Neexistuje. Už jsme to udělali dřív a uděláme to zase, Mžourale."
„Kolik si účtuje?"
„Dva tisíce na den plus výdaje a prémii sto tisíc, pokud dodá požadované zboží."
„Nehorázná cena, ale jestli je pravda, co o něm říkáš, a úkol zvládne, přežijeme to. V minulosti jsme podobným platili i víc. Můžeš použít výdajové konto Komerční banky v Novém Skotsku. Obrať se na viceprezidenta. Jmenuje se Wister a zajišťuje nám financování. Schválím prvních deset tisíc."
„Ekonomika má v tomto případě i dobrou stránku. Ten chlap tvrdí, že když si cestou koupí hrob, jsme z toho venku. Nemá žádné příbuzné, kterým by mohl něco odkázat, takže nepožaduje platby předem."
„Sebevědomý parchant, co?"
„Obojí. Proto je tak dobrý."
Zatraceně, pomyslel si Scofield, když se blížil k podestě v patnáctém patře, měl jsem Mžouralovi naúčtovat pětkrát... desetkrát tolik! Postava fiktivního agenta Stasi byla tak inspirující, že jí má-
lem sám uvěřil. Rozhodně oznámím Shieldsovi požadavek na zvýšení honoráře, uvažoval během krátkého odpočinku. Výdaje, které nikdo nekontroluje, není třeba zdůvodňovat. Ale nejdřív musí tenhle německý zázrak z wichitské operace něco vytěžit -a je nejvyšší čas věnovat jí maximální pozornost.
Při prověřování údajů, které nejrůznějšími více či méně legálními cestičkami získali o korporaci Atlantic Crown, neustále vyplouvala na povrch dvě jména. Alistair McDowell, generální ředitel, a Spiro Karastos, finanční ředitel společnosti. Memoranda, která si vyměňovali, a příkazy či sdělení podřízeným divizím, byly strojově podobnou směsicí firemního žargonu a současného jazyka;

soudě podle analýzy jednotlivých slov a frází mohl být každý z nich - nebo oba společně - autorem instrukcí pro podplukovnicí Leslii Montroseovou, matku uneseného Jamese Montrosea juniora.
Zjistit, kde se nacházejí kanceláře obou ředitelů - v šestnáctém patře těsně vedle sebe, propojené spojovacími dveřmi - a jaký je pracovní rozvrh noční úklidové čety - v šestnáctce nastupovala kolem jedné po půlnoci a práce jí nezabrala více než tři čtvrtě hodiny -, nepředstavovalo žádný velký problém. Kvůli zametání a odnášení odpadků musel personál otevírat dveře ze schodiště do chodeb v jednotlivých patrech. Jedna uklízečka se za přiměřenou odměnu uvolila, že vstup do šestnáctky zajistí gumovým klínkem, a slíbila, že nezamkne dveře kanceláře Alistaira McDowella - namluvili jí, že spolupracovníci chtějí šéfovi připravit narozeninové překvapení.
Beowulf Agate ani ve zralém věku neztratil některé ze svých přesvědčivých schopností. Za starých dobrých časů by snad zvolil méně časově náročnou, ale o to riskantnější přípravnou fázi, ale léta ho naučila dávat přednost promyšlenějšímu postupu. Litoval jen, že se moudrostí diktující opatrnost neřídil už v mládí. Možná by se vyhnul dvěma zraněním ramene, třem kulkám, které schytal do nohou, a průstřelu žaludku, jenž vyžadoval několikaměsíční rekonvalescenci. No a co, dnes také nepřeskočí metr a půl vysoký plot; sotva metrový, a to ještě s namoženými zády.
Lýtkové svaly ho po namáhavém výstupu pořádně bolely. Protřepal nohy jednu po druhé a vydal se po poslední řadě scho-
du vzhůru. Uklízečka splnila, co slíbila; díky gumové zarážce zůstaly dveře na centimetr pootevřené, takže si toho nikdo nevšiml. Chybějící kamery průmyslové televize na schodišti i v chodbě byly dalším důkazem arogantního sebeuspokojení pracovníků odpovědných za ochranu a bezpečnost. Budovu procházeli jen noční strážní, kteří kontrolovali, zda nejsou kanceláře nezamčené. Scofield pootevře] dveře na malou skulinku a nahlédl za ně. Okamžitě je zase přitáhl k zarážce, protože se k němu blížil hlídač, aby vložil magnetickou kartu do čtecího zařízení na konci chodby, čímž prokáže splnění úkolu.
Znepokojený Bran přidřepl, vytáhl gumový klínek a držel těžké ocelové křídlo tlačené samozavíracím mechanismem jen konečky prstů, aby si strážný nevšiml, že není dovřené. Zatínal zuby bolestí a tajil dech. Čtečka cvakla a vzápětí zvuk vzdalujících se kroků napověděl, že se noční hlídač vrací k výtahům. Scofield se opřel ramenem do dveří, vytáhl přiskřípnuté prsty, strčil si je do úst a pak nahlédl do chodby. Uniformovaný strážný právě stiskl tlačítko a kabina výtahu se okamžitě otevřela. Vzápětí zmizel z dohledu a Brandon s čelem orosenýM potem vklouzl do potemnělé chodby.
Úklidová četa již pracovala jinde a v uklidňujícím tichu se Scofield zastavil u dveří generálního ředitele Alistaira McDowella a sáhl na kliku v naději, že podplacená uklízečka i tady splnila svůj slib. Nezklamal se a opatrně otevřel dveře, připraven dát se na útěk, kdyby se rozřinčel alarm. Poklidné ticho však nic nenarušilo a Brandon rychle vešel, zavřel za sebou a rozsvítil baterku s ostrým modrým paprskem. Posvítil si kolem dokola rozlehlé kanceláře i na podlahu, pak přistoupil k oknům, našel šňůru a zatáhl těžké závěsy. Byl připraven zahájit průzkum.
Alistair McDowell byl vzorný otec rodiny a dal si záležet, aby to každý návštěvník věděl. Na obrovském lakovaném psacím stole a na policích mezi okny se skvělo nejméně dvacet fotografií ve stříbrných rámečcích. Dokumentovaly růst tří dětí od batolicího věku k dospívání, od kolébek přes křtiny po první den ve škole, s rodiči i spolužáky, na trojkolce a bicyklu, na tenisovém kurtu a na palubě plachetnice - ilustrace části životního příběhu úspěšného bohabojného muže, hrdého na svou rodinu, komunitu, cír-
kev a vlast. Ovocem jeho snahy bylo bohatství, štěstí a stabilita. Splnění amerického snu.
A pokud se Beowulf Agate ve svém podezření nemýlí, Alistair McDowell stojí v první řadě těch, kteří tento životní styl vyhradí omezené elitě vyvolených a odepřou jej drtivé většině spoluobčanů, z nichž udělají své otroky.
Dvě zásuvky stolu byly zamčeny; paklíče si s nimi hravě poradily, ale jejich obsah Brandona zklamal, snad až na diář se záznamy schůzek. Kamerou s vysoce citlivým filmem ofotografoval každou stránku a pokračoval v prohlídce kanceláře - spíše přepychového apartmánu, jak poznal, když za dveřmi vpravo nečekaně narazil na ložnici a vedle na zasedací místnost. Místnosti byly stroze, ale elegantně zařízené a při obchůzce Scofield narazil na několik objektů, které vyžadovaly důkladné zkoumání. Především to byl trezor zabudovaný do zdi za policí plnou právnických knih v kožené vazbě. Upoutaly jeho pozornost, protože Alistair McDowell byl sice schopný manažer, ale ne právník. Účelem tlustých svazků bylo zapůsobit na návštěvníka, ne přinášet informace - a současně

posloužily jako vhodná zástěna pro sejf.
Další zajímavou položkou byl zamčený přístěnek, který po krátké manipulaci s paklíči odhalil malý stůl, na němž stál nejmodernější počítač, a otáčecí plastové křeslo. Kumbál byl tak malý, že se do něj mohla posadit jen jedna osoba. Třetí předmět zvýšeného zájmu představovala čtyřdílná kartotéční skříňka v mahagonovém provedení, rovněž zamčená. Stála poněkud nepatřičně pod rozměrným plátnem s loveckou scénou, jako by ji interiérový architekt zapomněl zakomponovat do stěny. Poslední součástí seznamu a největší kuriozitou byla velká starožitná hudební souprava, umístěná na vyřezávaném stolku z třešňového dřeva, nepochybně velké sběratelské ceny.
Scofieldovu zvědavost však nejvíce upoutal unikátní obsah zamčené skříňky - zamčené do chvíle, kdy se do ní pustil svými paklíči. Tvořila jej samostatná elektronická jednotka, která sice obsahovala klávesnici, ale nebyl to počítač. Byla totiž určena jedinému sofistikovanému účelu. Beowulf Agate okamžitě poznal, o co jde, podle čtyř pohyblivých válců, které se mohly otáčet na obě strany, pomalu a neodvratně, dokud se všechny nezesynchronizo-
valy a nezastavily, čímž vyřešily obtížný hlavolam - rozluštily šifru.
Dekódovací zařízení bylo sestrojeno na podobném principu jako konvertor, který odhalil tajemství slavné Enigmy, šifrovacího stroje používaného Němci za druhé světové války.
Lišilo se jen malým ústupkem moderní technologii - místo tiskárny ve spodní části zobrazovalo výstup na obrazovce připojeného malého monitoru. Scofield vzpomínal, jak v počátcích své kariéry působil v Londýně a jak ho fascinoval příběh o prolomení tajemství Enigmy. Britský kolega ze zpravodajské služby ho pozval do oxfordské pobočky své organizace, kde mu předvedl v činnosti modernizovanou verzi dekodéru, na němž prováděli výzkum pracovníci nedaleké univerzity.
„Napiš slovo mravenečník," vyzval ho tehdy mladý důstojník MI-5 Geoffrey Waters. Brandon poslechl a stroj okamžitě odpověděl: POLIB MI ŠOS, OSLE. „Zdá se, že někteří absolventi mají podivný smysl pro humor," zasmál se Waters a pokračoval už vážněji. „Teď napiš větu Jablko padá daleko od stromu." Tentokrát odpověděla obrazovka civilizovaněji: POTVRZENA SCHŮZKA VE STUTTGARTU PODLE PŮVODNÍHO PLÁNU.
„Tohle je přepis skutečného vysílání, které jsme zachytili minulý týden. Odeslal je krtek v našem ministerstvu zahraničí svým chlebodárcům ze Stasi do východního Berlína."
„Co se pak stalo?"
„Inu, samozřejmě jsme ho nechali odjet do Stuttgartu, ale bohužel se už nevrátil. Jeden z našich agentů za oponou nakukal Stasi, že pracuje jako dublér."
Brandon našel spínač a uvedl osobní dekódovací zařízení Alistaira McDowella do chodu. Kvůli památce na staré časy vyťukal na klávesnici heslo mravenečník. Na obrazovce naskočila slova NEDOSTATEČNÉ ZADÁNÍ. Následovalo upravené rčení Jablko padá daleko od stromu a odpověď NUTNO VLOŽIT DODATEČNÁ DATA - NULOVÝ VÝSLEDEK HLEDÁNÍ. Zdá se, že v dnešní době nemají šifranti ovocné stromy v oblibě.
Scofield vytáhl fotoaparát a pořídil několik snímků přístroje v naději, že se snad podaří zjistit výrobce, který musí mít řadu kontaktů na armádu a zpravodajské služby, kde se pracuje s nejutajovanějšími materiály.
Vrátil se ke kartotéční skříňce a rozsvítil nedalekou stojací lampu. Registratura se skládala ze čtyř rozměrných zásuvek; Brandon si přitáhl židli s rovným opěradlem a začal tou nejnižší. Jednotlivé složky se spisy byly odděleny sedmi plastovými přepážkami nadepsanými písmeny I až Z.
Pročítání jejich obsahu nebylo jen namáhavé, ale k uzoufání nudné. Drtivá většina McDowellovy korespondence a vnitřních sdělení se týkala uskutečněných a potenciálních akvizicí, marketingových strategií, rozpočtů a možností navýšení zisku. Zbytek tvořily méně důležité materiály - koncepty projevů v klubu Rotariánů, v obchodní komoře a na odborných konferencích, dále poznámky z jednání s řediteli několika středních škol - McDowellovy děti zřejmě nebyly tak křišťálově čisté, jak se mohlo zdát - a přípisy prezidenta společnosti se zvýrazněnými hlavními body. Scofieldovi se klížily oči a mysl mu tou nudou postupně otupěla - dokud nenarazil na písmeno R a v něm na nepochopitelnou hlavičku Rovnice podílových skupin.
Co to má znamenat? Co se pod tím tajemným názvem skrývá v pěti složkách, obsahujících papíry ručně popsané čísly, symboly a vzorci? Scofield se spolehl na instinkty získané v minulosti. Ty materiály musí obsahovat něco, co si Alistair McDowell přál utajit před ostatními. Jinak by stránky nepostrádaly nadpisy či vysvětlující poznámky, usnadňující porozumění.
Brandon pochopitelně věděl, že rovnice a podíl jsou matematické termíny, nechápal ovšem, jak do toho zapadají skupiny.

Rozhlédl se po kanceláři a hledal naučný slovník; samozřejmě se skrýval v nejspodnější polici knihovny. Odnesl jej ke stolu, pohledem se ujistil, že závěsy na oknech doléhají, a rozsvítil stolní lampičku. Otevřel knihu a listoval stránkami, až narazil na příslušné heslo:
Podíl - výsledek dělení; určuje, kolikrát je jistá veličina obsažena v druhé.
A hned pod tím:
Podílová skupina - skupina, jejíž prvky jsou určující pro podmnožinu dané množiny.
Beowulf Agate si uvědomil, že narazil na zpravodajskou zlatou žílu. Vyfotografoval každou ručně popsanou stránku v pěti
složkách a začínal chápat temné a nejasné obrysy obskurních materiálů, které by mohly být vodítky ke skupinám a podskupinám Matareseovy organizace.
Prošel zbytek registratury a nenarazil už na nic zajímavého, jen obsah několika složek ho pobavil. Ředitel Alistair McDowell si vedl přesný soupis, kolik jeho manželka utratila za šaty a obuv i za chod domácnosti. Stránky se hemžily vykřičníky u jednotlivých položek - u částek z obchodu s lihovinami červenými -a rozhodně nepotvrzovaly zdání spokojené láskyplné rodiny, které se snažily navodit fotografie ve stříbrných rámečcích. Domov McDowellových rozhodně nebyl oázou klidu a vzájemného porozumění.
Brandon zavřel horní zásuvku kartotéky a vrátil se do komory s počítačem. Rozsvítil a zadíval se na složité zařízení, které mu nic neříkalo. Vytáhl z kapsy mobilní telefon a zavolal do Peregrine View v Kouřových horách.
„Opozdil ses o více než hodinu!" vyjela na něj podrážděná Antonia. „Kde sakra jsi, ty starý blázne?"
„Tam, kde žádného amatéra nenapadne mě hledat."
„Měl by ses co nejrychleji vrátit a..."
„Ještě jsem neskončil," přerušil ji Scofield. „Našel jsem počítač a sejf ve stěně..."
„Ale skončili" nedovolila mu dokončit větu Antonia. „Něco se stalo."
„Co?"
„Před několika hodinami volal Frank Shields. Neví, jak dál postupovat."
„To mi na Mžourala nesedí. Ten vždycky ví, co má dělat."
„Tentokrát ne. Chce se s tebou poradit."
„Ať se propadnu! Zdá se, že jsem konečně složil maturitu. Tak o co jde?"
„Kontaktovala ho rozvědka vojenského námořnictva. Jestli jsou ty informace správné, Lesliin syn utekl ze zajetí a momentálně se nachází na palubě lodi, která kotví na americké základně v Bahrajnu."
„Panebože, to je vynikající zpráva! Úžasný kluk!"
„A to je právě ono. Je to ještě kluk, Brane, dítě. Shields se domnívá, že je to past."
„Prokristapána, proč?"
„Protože podle námořního důstojníka, který je s ním, chlapec odmítá mluvit s kýmkoliv jiným než se svou matkou. Žádný vládní úředník, žádný voják, dokonce ani samotný prezident, jediný, před kým je ochoten otevřít ústa, je jeho matka. A to osobně, aby věděl, že to není podfuk."
„Zatraceně!" ulevil si Scofield a bezmyšlenkovitě praštil do nejbližšího předmětu, který měl na dosah. Shodou okolností to byla počítačová klávesnice a sotva se jí dotkl, rozeznělo se budovou uši drásající kvílení poplachových sirén. Nedostupný stroj byl nejen posvátný, ale současně jevil sklony k hysterii. „Musím odsud vypadnout!" zařval Brandon do mobilního telefonu. „Řekni Mžouralovi, že se mu ozvu na účet volaného z veřejného automatu, je to bezpečnější než z mobilu. Ať to vezme přes skrambler. Já padám! Drž mi palce, holka!"
Vyběhl z kanceláře, práskl za sebou dveřmi a sprintoval chodbou ke schodišti. Stlačil vodorovnou tyč, rozrazil ocelové křídlo protipožárních dveří, proklouzl mezerou a rychle je přivřel -nezapomněl ovšem vložit k prahu gumový klínek. Z hloubi patra se ozvaly výkřiky strážných. Zněly hněvivě a Brandon pochopil, o co se hádají - neměli univerzální klíč od pracovny generálního ředitele. Všechny kanceláře mohou být odemčené, ale tahle ne. A sousední Karastosova taky.
Scofield v duchu zaklel; neměl vůbec čas prohledat trezor ve zdi za knihovnou, natož pak svatyni McDowellova nejbližšího pořízeného, finančního ředitele Karastose. Nemělo však smysl plakat nad nevyužitou příležitostí, nyní se musel dostat ven a spojit se s Frankem Shieldsem. Mladý Montrose utekl! Tomu se říká trefa!
Pak zaslechl, jak někdo, kdo vládl autoritou - nebo si ji přisvojil - vykřikuje rozkazy: „Prohledejte schodiště! Já zatím zavolám Velkýmu Macovi, ať nám ten blbec dá kombinaci k zámku! Co kdyby hořelo? Ten debil by si raději nechal spálit ptáka, než by nás pustil dovnitř!"

„Co kdybysme ty posraný dveře vyrazili?"
„Je to plátová ocel, ty vole! Kromě toho by mi to ten hajzl strhl z platu!"
Takže nejen McDowellův domov, ani jeho království není oázou klidu a spokojenosti. Schodiště. V této části komplexu se nacházela celkem tři. Kolik strážných se tam seběhlo a které zkontrolují jako první? Kristepane, co když všechna najednou? Brandon se řítil po betonových schodech a na každém odpočívadle přeskakoval zábradlí jako mladík. Zadýchaný, propocený a s bušícím srdcem seběhl do přízemí a na chvíli se zastavil, aby popadl dech a urovnal si shrnutou maskovací kombinézu.
Kroky! O několik pater výš. Tři, možná čtyři muži. Jeden se rychle blíží. Nezbývá nic jiného než klidně vyjít z budovy, která se hemží hlídači. Na promýšlení rafinovaných úhybných manévrů chybí čas i prostor.
Zpoza rohu vyběhl strážný v modré uniformě. „Hej! Ty tam!" křikl tělnatý muž středního věku a vytasil z pouzdra pistoli.
„Žádné hej ani ty, chlape!" zařval Beowulf Agate hlasem, který se rozlehl šachtou schodiště jako burácení hromu. „Jsem plukovník Chaucer ze speciální bezpečnostní jednotky Národní gardy! Tato společnost je důležitým armádním dodavatelem. Jsme napojeni na váš poplašný systém."
„Co... Kdo že jste?" vyhrkl zmatený strážný. „Slyšel jste, chlape! Jsme na vás napojení, protože Atlantic Crown vyrábí supertajné chemikálie."
„Alarm spustil před necelými pěti minutami a..." „Naše hlídkové vozy objíždějí nepřetržitě kolem areálu. Jsme schopni okamžitě zasáhnout. Moji lidé už obklíčili budovu. A teď sebou hoďte! Zkontrolujte severozápadní schodiště. Tohle je čisté." Scofield se vrhl k východu a těsně u dveří se otočil. „Zůstaňte všichni uvnitř! Moji lidé by mohli střílet!" „Panebože!"

*****

Brandon ujížděl z Wichity vedlejšími silnicemi až k nájezdu na dálnici, po níž pokračoval k nejbližšímu odpočívadlu. Našel telefonní budku, jejíž prosklené stěny byly počmárány sprostými nápisy, vhodil do otvoru minci a nechal se na účet volaného spojit se zabezpečenou linkou v domě Franka Shieldse.
„Kde jsi, Brandone?"
„Tam, kde neroste pšenka ani se nepasou buvoli. Jsou čtyři ráno a nevidím kolem sebe nic než kansaské roviny."
„Dobře. Mluvíme přes skrambler a s největší pravděpodobností nás nikdo nemůže odposlouchávat. Přesto neuváděj žádná jména. To nech na mně."
„Jasně."
„Ale nejdřív mi pověz, jestli jsi něco zjistil."
„O čem to plácáš?"
„Antonia mi řekla, že jsi šel na lov. Nemusel jsem se už na nic dalšího ptát, ty prolhaný parchante."
„Abych odpověděl na otázku, pane - myslím, že jsem na něco narazil. Ale vraťme s k té chybějící položce."
„Zní to dost divoce, Brane. Ten kluk je s námořním pilotem, přiděleným k naší základně na Bahrajnu."
„A nechce mluvit s nikým jiným než s naší dámou v uniformě. Mezi čtyřma očima. To už mi Toni vysvětlila. V čem je problém?"
„Jestli jim umožním setkání, podepíšu oběma rozsudek smrti. Bahrajn se pyšní snad nejrozvinutější technologií na světě. Jejich technici jsou stejně dobří jako naši. Jak mohu riskovat, že prozradím, kde se oba nacházejí?"
„Nedělej nic, dokud se nevrátím, Mžourale. Mám pár nápadů. Pošli pro mě vojenskou stíhačku."
„Ale kam, proboha svatého?"
„Jak to mám sakra vědět? Jsem na dálnici asi dvacet kilometrů od Wichity."
„Vrať se na místní letiště a zavolej mi. Řeknu ti, na koho se obrátit."

*****

Julian Guiderone, Pasáčkův syn, seděl u stolku v kavárně na Via Veneto a vychutnával si ranní caffé latte, když mu v kapse zapípal mobilní telefon.
„Pastýř," ohlásil se.
„Wichita byla zkompromitována," oznámil známý hlas z Amsterdamu. „Zatím nevíme, jaký je rozsah škod."
„Přežil někdo?"
„Oba naši muži. Nebyli na scéně."
„McDowell a Karastos?"
„Jsou doma. Neměli s tím nic společného."

„Ale měli. Zlikvidujte je a zameťte jejich kanceláře."

19 KAPITOLA

Letadlová loď válečného námořnictva Spojených států Ticonderoga je - jako každé podobné plavidlo - vlastně velké město. Najdete zde vojenský ekvivalent obchodů, lékáren, restaurací, sportovních zařízení, úřadů a ubytoven s dvou a jednolůžkovými hotelovými apartmány i s obyčejnými pokoji, jaké znáte třeba z vysokoškolských kolejí. A počtem chodeb, uliček a neočekávaných zákoutí překoná i startrekovskou verzi Čínské čtvrti v San Francisku. Čím hlouběji do nitra lodi sestupujete, tím méně lidí na ocelových plátech podlah potkáte; prostor pod čarou ponoru je určen pro přepravu materiálu a výstroje, ne osob. V daném okamžiku běžela chodbou s nízkým stropem podivná dvojice - vysoký muž černé pleti, který musel neustále sklánět hlavu, aby si ji nerozbil o průběžné potrubí, a bílý dospívající mladík svalnaté postavy s ovázanýma rukama.
„Pospěš si!" zvolal poručík Luther Considine, jehož pomačkaná letní uniforma nutně potřebovala vyprat.
„Kam utíkáme?" zeptal se James Montrose vzrušeně.
„Tam, kde tě, jak doufám, dozorčí důstojník a jeho honicí psi nenajdou!"
Zastavili se u těžkých ocelových dveří s tabulkou NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Considine vytáhl z kapsy klíč a odemkl je. Vstoupili do malé kajuty s bílými stěnami. Uprostřed stál podlouhlý umakartový stůl a kolem něj několik otáčecích židlí s hnědými sedáky. Na zdi vpravo bylo upevněno plátno, na levé projektor.
„Co je to?" zeptal se mladík.
„Místnost pro instruktáže pilotů vysílaných na přísně tajné operace."
„Kde jste vzal klíč, poručíku?"
„Bezpečnostní důstojník mi dělal velitele letky, než nadřízení usoudili, že je na létání moc chytrý nebo moc slepý. Pořád se
mnou bydlí ve stejné kajutě a myslí si, že mám rande s nějakým černým andílkem."
„To je od něj pěkné."
„Musí se snažit. Vyplatil jsem ho z kasina na ostrově Rhodos. Posad se, chlapče, a vydechni. Tímto vypínačem se rozsvěcuje červené světlo venku nad dveřmi. Nikdo nás nebude rušit."
„Nevím, jak bych vám poděkoval, pane."
„To nemusíš, Jamie. Ale ocenil bych, kdybys mi řekl něco víc. A pamatuj, že jestli mě taháš za nohu, degradují mě na plavčíka."
„Všechno, co jsem vám řekl, je pravda..."
„Věřím ti," přerušil ho Luther Considine a v černých očích mu zaplálo. „Věřím ti, protože tvůj příběh zní šíleně a navíc jsi synem nejlepšího stíhacího pilota, o jakém jsem kdy slyšel. Proč bys mi lhal? Ale kapitán, který řídí tohle plovoucí město, se domnívá, že jsi utekl z mé kajuty, protože ti zpravodajský důstojník přikázal, aby sis promluvil s Washingtonem."
„V žádném případě!" ohradil se mladý Montrose. „Mluvil jste o lhaní. Od těch lidí už jsem si vyslechl hromadu lží."
„No dobře, zadrž. Co přesně ti ti dva vládní špiclové na Kennedyho letišti řekli?"
„Nic moc... V podstatě jen tolik, že moje matka se účastní nějaké tajné operace a že mě musí někam uklidit, kdyby došlo k úniku informací."
„Předložili ti nějaké doklady? Ale ne, zapomeň na to, mohli si klidně opatřit falešné. Věřil jsi jim?"
„Tehdy jo. Víte, chovali se mile a zdálo se, že je jim opravdu líto, že se to tak seběhlo. Dokonce mě doprovodili do letadla, aniž jsem se musel obtěžovat s letenkou a pasovou kontrolou."
„Na nic ses neptal?"
„Položil jsem jim hromadu otázek, ale nevěděli toho o moc víc než já."
„Ale něco ti snad řekli, ne?" Poručík Considine se na chlapce pátravě zadíval.
„No, řekli mi, že letadlo míří do Paříže, což jsem si samozřejmě mohl přečíst na tabuli, a že odtamtud poletím dál, jenže oni nevědí kam. Na letišti Orly si mě prostě převezmou jejich kolegové."
„Nějaké podrobnosti o té operaci, na které se měla tvoje matka podílet?"
„Oni opravdu nic nevěděli. Když jsem řekl, že si musím někam zatelefonovat, nechali mě. Zavolal jsem domů, ale asi byla nějaká porucha, protože se mi neozval ani záznamník. Zkusil jsem jednoho důstojníka, s kterým máma často spolupracovala, ale jeho linka byla zrušená a na ústředně mi řekli, že nové číslo není v seznamu. Domyslel jsem si, že ta akce bude asi fakt tajná. Ale to už jsem vám přece všechno řekl."
„Všechno ne, například o těch telefonátech. Stejně tě asi požádám, abys mi to ještě několikrát zopakoval. Mám pocit, že letím těsně nad zemí a nevidím terén."

„Doufám, že nenarazíte, poručíku."
„Hele, toho poručíka vynech, Jamie. Jmenuju se Luther. Až se setkáme příště, můžu být obyčejný plavčík bez nároku na povýšení a vyměním knipl stíhačky za smeták. Ale to je vedlejší. Pověz mi o těch telefonech. Přesněji o tom chlapíkovi, který si změnil číslo."
„Plukovník Everett Bracket. Jednu dobu sloužil s mámou na stejné základně a moji rodiče se s ním a s jeho ženou velmi spřátelili. Často si mámu vyžádal k plnění různých úkolů."
„Co to bylo za úkoly?"
„Strejda Ev zastává vysoké postavení v armádní kontrarozvědce. Je náčelníkem oddělení G-2. Máti vystudovala informatiku a perfektně se vyzná v počítačích a elektronice, takže se domnívám, že ty úkoly souvisely s její odborností."
„Proč si ji vybral do tajné a podle všeho nebezpečné operace?"
„Ať se propadnu, jestli to vím. Když táta umřel, Ev se mi stal něco jako náhradním otcem. Neumím si představit, že by záměrně vystavil mámu nějakému riziku. To je nesmysl!"
„Ted mě dobře poslouchej, Jamie, a snaž se vzpomenout. Kdy přesně ti ředitel školy vyřídil ten vzkaz z Washingtonu, že tě odvezou na Kennedyho letiště do New Yorku?"
„V pátek. Přesné datum si nepamatuju, ale stalo se to před víkendem."
„Znovu tě musím požádat, abys namáhal paměť. Jak dlouho před oním pátkem jsi naposled mluvil se svou matkou?"
„Několik dní, možná tři nebo čtyři. Normálně mi zavolala a bavili jsme se, jak mi to jde ve škole."
„A potom jsi s ní už nemluvil?"
„Ne, neměl jsem důvod."
„Takže můžeme předpokládat, že se v průběhu oněch tří nebo čtyř dnů s tebou nesnažila spojit?"
„Určitě."
„Jak si můžeš být tak jistý?"
„V Paříži na letišti jsem řekl těm dvěma, co tam na mě čekali, že musím zavolat jednomu bratranci, který žije ve Francii, protože mě o to máma požádala. Dost je to vyvedlo z konceptu, ale zdálo se, že nechtějí loďku ještě víc rozhoupat, a tak se mnou zašli k telefonnímu automatu. Prakticky mi dýchali na krk."
„A dál?"
„Mám takovou tu kartu, co se s ní dá volat z celého světa, a samozřejmě znám mezinárodní volačku do Států..."
„Opravdu?" podivil se pilot.
„Hele, poručíku..., Luthere, moji rodiče často jezdili služebně do zahraničí a brali mě s sebou. Jak si myslíte, že jsem se domlouval s kamarády z Virginie?"
„Aha. Takže jsi místo neexistujícímu bratranci zavolal do školy, ano?"
„Kevin existuje. Je o dost starší než já a dělá si doktorát v Paříži na Sorbonně."
„Vzdělaná rodina, jen co je pravda. Ale volal jsi do školy, že?"
„Jasně. V ústředně sedává Olivia. Studuje na stipendium a tak trochu spolu..., však víte."
„Vím. A dál?"
„No samozřejmě mě poznala. Pálí jí to. Předstíral jsem, že mluvím s Kevinem, a zeptal jsem se jí, jestli mě máma nesháněla -škola zaznamenává příchozí hovory. Řekla mi, že ne, tak jsme ještě chvíli klábosili a pak jsem zavěsil. Budu jí muset poděkovat, až se vrátím."
„To bys měl." Luther Considine si promasíroval čelo. „To je další telefonát, o kterém jsi mi neřekl."
„Zapomněl jsem. Ale víte o tom velkém domě na pobřeží a o strážných a o tom, že mě odřízli od světa a že mě drželi v pokoji se zamřížovanými okny a vůbec všechno ostatní."
„A o tvém útěku," souhlasil pilot, „což byl obdivuhodný výkon. Jsi pěkně tvrdý, hochu. Ruce jsi měl samou krev, ale nesložil ses."
„Musel jsem se dostat ven. To, jak mi Amet, můj hlavní žalářník, pořád dokola opakoval, že s mámou nelze navázat spojení, znělo jako poškrábaná gramofonová deska a asi stejně přesvědčivě. Takovou dobu? Blbost!"
„Akce byla naplánovaná na hodiny, jestli ne na minuty," uvažoval Luther Considine nahlas a náhle vstal.
„Jak to myslíte?"
„Pokud mluvíš pravdu, v což pevně věřím, tak tě ti gauneři museli dostat ze země dříve, než se tvoje matka zapojila do té tajné operace. Ta operace je podle mě to jediné, v čem ti únosci nelhali. Musí se týkat něčeho velmi závažného."
„Teď vás nechápu, Luthere." Mladík vraštil usilovným přemýšlením obočí.

„Nic jiného nedává smysl." Pilot se podíval na hodinky. „Ta operace se bezpochyby nějak dotýká těch, co tě drželi v zajetí. Únos je vážný zločin za všech okolností a únos syna armádního důstojníka zapojeného do ochrany národní bezpečnosti znamená jistou práci pro kata. Zmocnili se tě, protože chtěli vydíráním donutit tvou matku, aby plnila jejich rozkazy." Considine zamířil ke dveřím. „Vrátím se za pár hodin. Odpočiň si a pokus se usnout. Nechám svítit červené světlo, aby tě nikdo nerušil."
„Kam jdete?"
„Místo, kde tě věznili, jsi popsal do posledního detailu a já to tady v Bahrajnu docela dobře znám. Napadá mě několik možností, kde ten dům hledat. Vezmu s sebou foťák a hromadu filmů. Třeba se na nás usměje štěstí."

*****

Julian Guiderone odpočíval sám v kabině soukromého tryskového letounu, který jej odnášel do jeho domova v Bahrajnu, kde si zřídil sídlo svého obrovského finančního impéria. Zamiloval si tamější pohodlný životní styl - vyhrazený ovšem jen těm nejbohatším - a ekonomické i právní prostředí dokonale vyhovovalo jeho záměrům. Právě uvažoval, že uspořádá pár večírků pro přátele - spíše společníky, protože opravdu důvěrné přátele ne-
měl - z řad místních bankéřů, ropných magnátů a příslušníků panovnické rodiny, když ho ze zadumání vyrušilo zazvonění telefonu. Podíval se na displej a strnul. Podle předčíslí 31 přicházel hovor z Holandska (číslo samotné nemělo žádný význam, protože bylo falešné) a odtamtud mu mohl volat jediný člověk. Jan van der Meer Matareisen. Zvedl sluchátko.
„Mám bohužel velmi špatnou zprávu, pane."
„Všechno je relativní, co je dnes špatné, může být zítra prospěšné. O co jde?"
„Balíček, který jsme dopravili přes Paříž na Střední východ, zmizel."
„Cože?" Guiderone se předklonil tak prudce, až se mu kovová přezka bezpečnostního pásu bolestně zaryla do břicha. „Chcete říct, že se ztratil?" zajíkl se a uvolnil pás. „Hledali jste ho? Prohledali jste všechno?"
„Nasadili jsme na to naše nejlepší lidi. Ani stopa."
„Tak hledejte dál. Všude!" Pasáčkův syn trhaně oddechoval a snažil se ovládnout rozbouřené emoce. „Než ho najdete, zařiďte ještě jednu věc," promluvil pomalu a horečně uvažoval. „Pronajal jsem loď, tu velkou loď. Vyčistěte ji. Kompletně. Propusťte posádku a pošlete ji do našeho přístavu v Ománu. Šejk, kterému jsem loď prodal, má vlastní lidi."
„Rozumím, pane. Do večera se o to postarám."
„Ale hlavně se proboha soustřeďte na ten ztracený balíček!" Guiderone praštil sluchátkem do vidlice. „Pilote?"
„Ano, pane?" zaznělo z kokpitu sotva tři metry daleko.
„Jak jsme na tom s palivem?"
„Skoro plné nádrže, pane. Jsme ve vzduchu teprve dvaadvacet minut."
„Vystačí nám do Marseille?"
„Jistě, signore."
„Změňte letový plán a dopravte mě tam."
„Jak si přejete, Signore Paravicini."
Paravicini. Jméno ze zapomenutých análů Matareseova kruhu, které však v hrstce zasvěcených vzbuzovalo když ne hrůzu, pak určitě vážné obavy. Společnost Scozzi-Paravicini, která vznikla sňatkem mezi dvěma rodinami, v průběhu let pohltili konkurenti,
ale to jméno Guideroneovi v jistých částech světa dobře posloužilo. Legendy umírají pomalu - zejména ty zrozené a šířené strachem.
Hrabě Scozzi sice patřil mezi první, které Guillamo de Matarese počátkem dvacátého století zverboval, ale postupně se z něj stala pouhá nastrčená figurka. Když se rodinné bohatství rozplynulo, záchranou se měl stát sňatek mezi Scozziho dcerou a synem nemilosrdného a krutého boháče Paraviciniho.
Původně úzké pouto mezi oběma rodinami, jejichž sídla se nacházela v nádherném okolí proslulého jezera Como v severní Itálii, se v průběhu let rozdrolilo. Scozziové a Paraviciniové se vzájemně odcizili a lhostejnost přerostla v otevřené nepřátelství. Společnost tím pochopitelně trpěla. Několik nenahraditelných vedoucích pracovníků, kteří otevřeně stranili Scozziům, padlo rukou vrahů, údajně vyslaných Paraviciniovými. Důkazy ovšem chyběly. Pak byla na břehu jezera Como nalezena mrtvola Scozziho dědice. Místní policie, která se obávala pověstného hněvu brutálního Paraviciniho, ohlásila jako příčinu smrti utopení a zatajila bodnou ránu v hrudníku, kudy úzké ostří proniklo do srdce. Úřady měly řadu důvodů k opatrnému postupu, protože mužští potomci Paraviciniovy rodiny se stali duchovními a postupně získali důležité postavení ve Vatikánu - s

takovými se musí jednat v rukavičkách.
Scozziové pak prostřednictvím právníků prodali svůj majetek jiné významné italské rodině, Tremonteovým, kteří prosluli svým nesmírným bohatstvím a obdivuhodnou židovsko-křesťanskou etikou. Základ jejich impéria totiž vytvořil svazek mezi geniálním italským židem a stejně mazanou římskou katoličkou. Kostel i synagoga se mračily, ale velkorysé dary, které následovaly, veškerou kritiku umlčely.
Paraviciniovská legenda však ve Středomoří a zejména v Itálii přežila až do dnešních dnů, pomyslel si Julian Guiderone. S někým, kdo se jmenuje Paravicini, si nelze jen tak zahrávat, pokud člověk nechce, aby z něj byla během několika hodin mrtvola. Zakořeněné představy. Ty jsou klíčem ke všemu.
Pokud se týká Tremonteů a jejich svaté filozofie, smrt toho hráče póla v Americe by mohla zredukovat jejich antipatie k Ma-
tareseově organizaci. Dobře vědí, že další nečekaná úmrtí by mohla následovat, protože tak zní proroctví Paraviciniů. Musí mu věnovat pozornost, neboť každá smrt je v konečném důsledku intenzivně osobní.
Nejvíce však Guideronea znepokojoval - spíše dováděl k šílenství - zápach, který nemohl tolerovat. Ta svině! Beowulf Agate! Znovu se ocitl na scéně, stejně jako před čtvrt stoletím! On stojí v pozadí pátrání, zvrácený mozek, který hledá neviditelné. Je absolutně nutné ho zastavit, zlikvidovat, jak se to mělo stát už u zálivu Chesapeake. Julian Guiderone vydá příslušný rozkaz hned po přistání v Marseille. Zabijte Brandona Allana Scofielda! Za každou cenu!

*****

Stíhačka F-16 vojenského letectva zamířila z Wichity přímo na letiště Cherokee, asi deset kilometrů severně od Peregrine View, kde na rozcuchaného a neupraveného Scofielda čekal řidič CIA a rychle ho odvezl do někdejšího rekreačního střediska zalitého paprsky slunce, které stoupalo nad hřeben Kouřových hor. Brandona jen mírně překvapilo, když po přivítání s Antonií zaslechl z kuchyně známý hlas.
„Doufám, že ses v letadle trochu vyspal," zavolal na něj Frank Shields. „Bůh je mi svědkem, že já jsem nezamhouřil oka! Ten zatracený pilot schválně vyhledával každou turbulenci od Andrewsovy základny až sem." Analytik Ústřední zpravodajské služby stanul na prahu kuchyně s hrnkem kávy v ruce. „Určitě si taky dáš." dodal.
„Jen do něj, Franku," vmísila se Toni. „Zaslouží si to." Proklouzla kolem Shieldse do místnosti. „Usmažím mu pár vajíček. Vypadá otřesně a já jsem pitomá ženská."
„Fakt bych tě měl seřvat." Analytik vešel do obývacího pokoje a zadíval se na špinavou kombinézu. „Do čeho ses to proboha navlékl? Angažovali tě jako komparzistu do nového filmu o Rambovi?"
„Posloužila svému účelu, Mžourale. Kdybych na sobě měl oblek, bručel bych teď v kansaském kriminále."
„Nic nevysvětluj. Rád bych si uchoval možnost před soudem všechno popřít... Předpokládám, že těch deset tisíc, co jsem schválil, jsi už rozházel."
„Ještě jsem je pořádně nezačal utrácet. Ale počkej, až uvidíš, co jsem přinesl. Můj přítel ze staré dobré Stasi bude právem požadovat svých sto tisíc."
„To záleží na interpretaci. Ale probereme věci postupně." Frank Shields náhle zvážněl. „Co s tím mladým Montrosem? Vyjádřil jsem své výhrady a tys tvrdil, že máš pár nápadů. Jaké konkrétně?"
„Docela jednoduché," odpověděl Scofield. „Podle tebe je ten kluk s nějakým námořním důstojníkem, pilotem, je to tak?"
„Ano. Lesliin syn ho doslova vyhmátl na ulici v Manamě. Je to stíhač, velitel eskadry na Ticonderoze. Jmenuje se Luther Considine a má vynikající reputaci. Podle nadřízených vycházející hvězda, kandidát pro studium na Válečné akademii."
„Vidím, že si náš hoch vybral toho správného."
„Zdá se, že ano."
„Tak jednej jeho prostřednictvím," navrhl Scofield.
„Cože?"
„Kluk mu zřejmě důvěřuje, tak si s tím Considinem promluv. Jednej s ním na rovinu, nic jiného ti nezbývá. A samozřejmě musíme Leslii oznámit, že její syn je v bezpečí."
„Souhlasím, ale je zde jistý problém. Mladý James je nezvěstný. Ztratil se a..."
„To nemyslíš vážně!"
„Tak zní poslední zpráva. Nedomnívají se, že by opustil letadlovou loď, ale nemůžou ho najít."
„Už jsi někdy byl na letadlové lodi, Mžourale?"

„Sakra, už mě s tou přezdívkou štveš...! Ne, nebyl."
„Tak si představ Georgetown spuštěný na vodu. Tak nějak to tam vypadá. Kluk může být kdekoliv a hledání může trvat dny nebo i týdny, pokud má možnost pohybu, což zřejmě má."
„Blbost! Musí jíst, spát, chodit na záchod. Někdo si ho určitě všimne."
„A co když mu někdo pomáhá? Třeba námořní důstojník, s nímž se spřátelil."
„Chceš naznačit..."
„Za pokus to stojí, Franku. Už před mnoha lety jsem zjistil, že letci jsou zvláštní sorta lidí. Asi je to dáno tím, že jsou úplně sami připoutáni k řízené střele a vznášejí se desítky kilometrů nad zemí. Juniorův otec byl stíhací pilot, který získal vysoké vyznamenání... posmrtně. Nemáš co ztratit, Mžourale. Spoj se s Considinem. Zkus to s ním."

*****

Nic není dokonalé ani ve světě nejmodernějších komunikačních technologií, protože na každý utajovač hovorů nebo šifrovací zařízení protivník dříve či později vyvine protizbraň. Pokud se však nějaký systém blíží ideálu tajných zpravodajských operací, pak je to kodér satelitního přenosu - alespoň do příštího týdne.
Poručík Luther Considine dostal rozkaz dostavit se do telekomunikační ústředny letadlové lodi a technik ho spojil s Peregrine View, kam bylo potřebné zařízení spěšně dopraveno z Pentagonu. Pilot se posadil, nasadil si sluchátka a poslouchal.
„Poručíku Considine," začal neosobní hlas vzdálený přes deset tisíc kilometrů od Perského zálivu, „jmenuji se Frank Shields a jsem zástupcem ředitele Ústřední zpravodajské služby. Slyšíte mě?"
„Nahlas a zřetelně, pane."
„Budu stručný... Váš mladý přítel odmítá přímou rozmluvu s vládními představiteli. Nedivím se mu, protože v poslední době slyšel jménem vlády spoustu lží."
„Takže mluvil pravdu!" Pilot se ani nepokusil zastřít úlevu v hlase. „Věděl jsem to!"
„Mluvil pravdu," potvrdil Shields. „Problém spočívá v tom, že z bezpečnostních důvodů mu zatím nemůžeme umožnit přímý kontakt s jedinou osobou, o kterou stojí. Možná za pár dní, až zařídíme potřebná preventivní opatření, v dané chvíli však ne."
„Obávám se, že na to nepřistoupí. Já bych to na jeho místě taky neudělal."
„Znamená to, že víte, kde je?"
„Oficiálně ne. Další otázka, prosím?"
„Není to otázka, ale žádost, poručíku. Požádejte ho, aby vám řekl něco, cokoliv, co může vědět pouze osoba, s níž se chce spojit. Uděláte to?"
„Když ho najdu, předám mu váš vzkaz, pane."
„Budeme čekat, poručíku. Váš komunikační důstojník ví, jak mě kontaktovat. Jsou to jen kódy, čísla. O obsahu našeho rozhovoru nikdo kromě nás neví."
„Sbohem, pane. Doufám, že vám dokážu pomoct." Luther Considine si sundal sluchátka.
„Poslyš, Jamie," oslovil pilot ustaraného mladíka, který seděl naproti němu na dřevěné bedně v poloprázdném podpalubním skladišti. „Ten člověk to myslel upřímně. Je to jeden z nejvýše postavených zpravodajců v zemi a musí zvažovat všechny aspekty složité situace."
„Z toho nejsem moudrý, Luthere."
„Bojí se léčky. Prohlásil, že chápe, proč nechceš mluvit s nikým jiným než se svou matkou. Doslova řekl, že jsi v poslední době slyšel jménem vlády spoustu lží. Má strach o vaši osobní bezpečnost a než vám umožní setkání, musí zařídit potřebná preventivní opatření. Dělá si o vás starosti."
„Jinými slovy bych mohl posloužit jako návnada k vylákání mámy."
„Výborně... Kde ses naučil takhle uvažovat?"
„Párkrát jsem vyslechl, jak se máti baví se strejdou Evem. Oba pracují u vojenské kontrarozvědky."
Pilot promluvil šeptem, ale o to naléhavěji. „Už jsem naznačil, že tvoje matka se určitě podílí na důležité operaci, ale teď vidím, že její závažnost je mnohem větší, než jsem si původně myslel. Bezesporu se jedná o zásah na nejvyšší úrovni světové politiky. Jen si to představ, Jamesi. Náš zpravodajský důstojník mluvil postupně s velitelstvím námořní rozvědky ve Washingtonu, odtamtud ho přepojili na DIA, pak na ministerstvo zahraničí a nakonec na Thomase Cranstona do Bílého domu. To je prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti, a pokud si dobře vzpomínáš, nabízel ti rozhovor přímo s hlavou státu!"

„Prezidenta neznám, na rozdíl od své mámy. Nikdo by nedokázal napodobit její hlas tak, aby mě zmátl, nikdo nemůže vědět to, co ona."
„A právě to od tebe Shields chce. Abys mu řekl něco, o čem víš pouze ty a ona. Copak to nechápeš? Jakmile se ujistí, že jsi to opravdu ty, a ona to potvrdí, může jednat dál. Myslím, že je to rozumný požadavek. Stejně jako si myslím, že ve hře jsou nejvyšší státní zájmy. No tak, Jamesi, dej mi něco."
„No dobře, nechte mě přemýšlet." Montrose junior vstal z bedny a začal přecházet po kovové podlaze opuštěného skladiště. „Už to mám. Když jsem byl malý, hodně malý, dostal jsem od rodičů plyšového beránka. O mnoho let později, několik měsíců po tátově smrti, máma prodala dům a přestěhovali jsme se... Vzpomínky na ni doléhaly moc těžce. No a když jsme vyklízeli komoru, našla toho plyšového beránka a řekla: Vida, tady je náš Malcomb. Pak mi vyprávěla, jak se s tátou nasmáli, když jsem tomu plyšákovi začal říkat Malcomb, prý podle nějaké postavičky z kresleného filmu. Byl jsem tehdy fakt dost malý a to obtížné jméno jsem komolil. Už se mi to úplně vytratilo z hlavy, ale ona nezapomněla."
„Takže jméno plyšové hračky?"
„Nic jiného mě nenapadá. A je vyloučeno, aby o tom kromě nás dvou někdo věděl."
„Třeba to postačí. Mimochodem, prohlédl sis ty fotky?" „Označil jsem dvě možnosti. Nejsem si stoprocentně jistý, ale asi to bude jeden z těch dvou domů."
Mladík sáhl ovázanou rukou do kapsy, s obtížemi vytáhl asi patnáct barevných fotografií a podal je důstojníkovi.
„Podívám se na ně, až podám nahoře hlášení. A až se vrátím, přestěhuju tě."
„Kam?"
„Jeden pilot z mé eskadry dostal tři dny dovolené. Letí do Paříže za manželkou, která pracuje pro jistý módní časopis a naplánovala si týdenní služební cestu do Francie. No a jeho spolubydlící leží v lodní nemocnici se spalničkami. Věřil bys tomu? Spalničky! Než se nadějeme, budou nám tady lítat ve stíhačkách dvanáctiletí kluci!"
„Mně je patnáct a mám odlítaných jedenáct hodin. Jsem připraven na sólo, Luthere."
„Tak tos mě moc uklidnil. Zatím se měj."

*****

Leslie Montroseová seděla v prosklené kukani uprostřed rozlehlé místnosti plné elektronického vybavení. Všude blikaly zelené obrazovky monitorů a měřicích přístrojů s digitálními údaji a mezi nimi se pohybovalo asi deset techniků, specialistů na utajenou komunikaci. Nacházeli se v centrále MI-6, britské zahraniční rozvědky, do níž se sbíhaly zpravodajské nitky z celého světa. Leslie si prohlížela tři telefonní přístroje - zelený, červený a žlutý - na počítačovém pultu před sebou, když se z neviditelného reproduktoru ozval ženský hlas.
„Madam, zvedněte prosím zelený telefon. Přepojíme vám hovor."
„Děkuji." Montroseová se natáhla pro sluchátko. Náhle ji zalila vlna obav a roztřásla se jí ruka. „Tady je důstojník přidělený do Londýna..."
„V pořádku, Leslie," přerušil ji Frank Shields. „Se mnou nemusíš mluvit v kódu."
„Franku!"
„Řekli mi, že tahle linka je tak zabezpečená, že náš rozhovor může někdo vyslechnout se stejnou pravděpodobností, jako kdybychom seděli naproti sobě na aljašském ropovodu."
„O tom já nic nevím. Od okamžiku, kdy mi Geoffrey Waters oznámil, že mě sem zaveze, abych si převzala důležitý telefonát, prožívám neuvěřitelný emocionální stres. Ani mi neřekl, že se mnou chceš mluvit právě ty."
„Nevěděl to, a pokud se mu sama nesvěříš, nikdy se to nedozví."
„Proboha, Franku, tak mi už konečně řekni, o co jde!" Montroseová si uvědomila, že křičí, a ztlumila hlas. „Stalo se něco mému synovi?"
„Možná mám pro tebe nějakou zprávu, Leslie, ale nejdřív ti musím položit jednu otázku."
„Otázku? Já nechci slyšet otázky, ale zprávy o svém dítěti!"
„Říká ti něco jméno Malcomb?"
„Malcomb... Malcomb? Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Malcomb! Co je to sakra za pitomost?"
„Uklidni se, Leslie, ano? A přemýšlej."
„Do prdele! Já nepotřebuju přemýšleti" zaječela Montroseová na pokraji hysterického výbuchu. „Co má jakýsi Malcomb společného s mým synem? Nikdy jsem..." Leslie se zarazila, zalapala po dechu a vytřeštila oči. „Ach, proboha svatého!" zašeptala. „To plyšové zvířátko. Beránek. Říkal mu Malcomb podle kresleného..."

„To je ono, Leslie," potvrdil Frank Shields na úpatí pět a půl tisíce kilometrů vzdálených Kouřových hor. „Plyšové zvířátko, na které jste oba zapomněli, až..."
„Až jsme ho našli v komoře při stěhování!" přerušila ho Montroseová vzrušeně. „Já jsem ho našla a Jamie si nemohl vzpomenout, a tak jsem mu řekla... Je to on. Je to Jamie! Tys mluvil s mým synem!"
„Přímo ne, ale vím, že je v bezpečí. Utekl, na mladíka jeho věku úžasný výkon!"
„Je to úžasný kluk!" zvolala šťastná matka. „Kdy s ním můžu mluvit? A kde vlastně je?"
„Na jedné z našich námořních základen na Středním východě."
„Na Středním východě?"
„Ano. A v dané chvíli ti z bezpečnostních důvodů nemůžu dovolit s ním mluvit, protože nedokážeme zajistit sterilní komunikační kanál. Jistě si umíš představit, že ti, kterým utekl, po něm zuřivě pátrají. A pokud se týká odposlechů, jsou stejně dobře vybavení jako my."
„Chápu, Franku. Jsem odborník na počítače." „Já vím. Prycer mi to řekl."
„Fajn chlap, mimochodem. Trval na tom, že mě sem doprovodí, i když měli se sirem Geoffreyem jiné plány. Zahrnovaly klidný večer u partie pokeru ve Watersově klubu. Tvrdě zasloužený, musím dodat."
„Řekla jsi mu, jak to s tebou ve skutečnosti je? Že jsi vysoký důstojník G-2 a ne podplukovník zásahové jednotky?"
„Ne. Možná něco tuší, podle toho, jak jsem kouzlila s počítačem na Belgrave Square. Ale možná nic nepoznal. A třeba je mu to jedno."
„Pochybuju. Nesnáší, když se před ním něco utajuje. V tomto směru je stejně tvrdý jako Beowulf Agate." „V tom nevidím žádný problém.

*****

Leslie vyšla ze sálu komunikačního střediska MI-6 do dlouhé široké chodby, až na dvě postavy liduprázdné. U stolku přesně uprostřed seděl ozbrojený strážný, na vzdálenějším konci stál Cameron Prycer. Nepamatoval, že by mu kdy tak rychle bušilo srdce. Leslie pokynula strážnému a přidala do kroku. Posledních pět metrů již běžela, v obličeji výraz nadšené radosti, na rtech rozzářený dětský úsměv. Vrhla se Cameronovi do náruče a pevně se k němu přitiskla.
„Jamie!" šeptala mu do ucha. „Utekl. Je v bezpečí!"
„To je úžasné, Leslie!" vykřikl Cam a rychle ztišil hlas. „Úžasné, fantastické," dodal a objímal ji stejně silně jako ona jeho. „S kým jsi mluvila?"
„S Frankem Shieldsem. Už to věděli nějakou dobu, ale museli se ujistit, že je to opravdu Jamie. A je! Je to Jamie!"
„Musíš cítit takovou úlevu..."
„Nemám pro to slov!" Leslie Montroseová jako by si náhle uvědomila, že objímá cizího muže jako manžela nebo milence -trochu se odtáhla a zakoktala: „Já... Promiň, Came... Chovám se jako dítě..."
„Protože tvoje dítě je v bezpečí." Prycer ji nepouštěl a něžně jí pohladil po tváři. „Ty pláčeš, Leslie."
„Ale nejsou to slzy smutku."
„Ano, obrovská úleva s člověkem zamává."
„To je pravda. Stejně jako velký žal." Jejich oči, jejich obličeje dělily pouhé centimetry. Cameron uvolnil objetí, ustoupil a položil jí ruku na rameno.
„Děkuji," zašeptala.
„Za co? Že jsem tady? Jak bych mohl být v této chvíli jinde?"
„I za to, ale měla jsem na mysli něco jiného. Před několika vteřinami jsem tě chtěla políbit... Tolik jsem chtěla."
„Jsi teď velmi zranitelná."
„A proto ti děkuju. Za to, že to víš."
Prycer se usmál a stáhl ruku. „Momentálně jsi mimo nebezpečí, ale nevěř mi. Nejsem šestatřicetiletý mnich."
„A já nejsem šestatřicetiletá jeptiška... No, v posledních několika letech vlastně ano."
„Co kdybychom se na ten hlavolam podívali jako zpravodajci?"
„V tom případě jsem z řešení vyloučena."
„Ale jděte, mladá dámo. Vím to už od Chesapeake."
„Co víš?"
„Že jsi jedna ze špiček armádní rozvědky G-2, stejně jako jí byl Ev Bracket."
„Cože?"
„Jste elitní jednotka, něco jako britské Speciální oddělení. Lítáte z místa na místo a pátráte po zlých lidech - a přirozeně jste k tomu dokonale vycvičení."
„Jak ses to, ve jménu božím, dozvěděl?"
„Prozradila ses sama, a ne jednou. Uvažuješ jako vyzvědač, občas tak i mluvíš, a

armáda neposílá obyčejné důstojníky, ani ty ze zásahových jednotek, na univerzitu studovat informatiku, aby mohli chodit do boje s laptopem."
„Tohle je teda fakt komické," usmála se Montroseová a v zarudlých očích jí zajiskřily veselé ohníčky. „Ani ne před pěti minutami se mě Frank zeptal, jestli jsem ti to řekla, a já mu odpověděla, že ne, ale že možná něco tušíš, protože sis všiml, jak jsem kouzlila s počítačem na Belgrave Square. Tak co, měla jsem pravdu? Poznals to podle počítače?"
„Ne, bylo to mnohem snadnější. Uvědomuju si, že to někteří lidé v Langley a v Pentagonu nepokládají za rozumné, ale terénní pracovníci CIA a G-2 mají často řadu dobrých důvodů ke vzájemné spolupráci. Abych to zkrátil, brnknul jsem jednomu starému kamarádovi do Arlingtonu a požádal ho, at mi tě prověří, a plukovníka Bracketa samozřejmě taky. Musel mi vyhovět. Zachránil jsem mu život na jednom prospektu v Moskvě... Nebo on mně? Už ani nevím. Prostě neměl na vybranou."
To už se Leslie smála nahlas, až se po ní strážný za stolem ohlédl. „Agente Prycere, nebo dokonce zvláštní agente Prycere, myslíte, že bychom mohli přetočit pásku nazpět a začít znovu?"
„Myslím, že je to vynikající nápad, podplukovníku Montroseová. Páska je čistá a já navrhuju jako nový začátek děkovnou večeři ve vynikající restauraci. A protože mám větší volnost, pokud se týká provozních výdajů, platím já."

20 KAPITOLA

Frank Shields informoval sekretářku, která pro něj pracovala téměř dvacet let, že nebude dva dny k zastižení, a to pro nikoho, bez ohledu na funkci či postavení, a soustředil se výhradně na to, aby zajistil setkání podplukovnice Montroseové a jejího syna. Nasadil všechny páky a obrátil se na vedení britských zpravodajských služeb MI-5 a MI-6. Rozhodli se pro nejjednodušší postup, jenž často bývá nejlepší. Letadlová loď Ticonderoga hlídkovala v Perském zálivu a z její paluby denně startovaly stíhací letouny k průzkumným misím. Nikdo nezasvěcený si nevšimne, když se jeden z nich - s přídavnými nádržemi naplněnými po okraj - oddělí od formace a zamíří k základně RAF Loch Torridon ve Skotsku. Dvousedadlový stroj pilotoval poručík Luther Considine a na sedadle navigátora se vrtěl nadšený James Montrose junior.
Setkání se uskuteční ve vesnici patnáct kilometrů severně od Edinburghu. Na zajištění bezpečnosti dohlížel osobně sir Geoffrey Waters, který vyslal na letiště tři ozbrojené agenty MI-5, aby vyzvedli pilota a ztraceného syna a odvezli je do venkovského zájezdního hostince, jehož celou kapacitu obsadili před osmačtyřiceti hodinami další pracovníci bezpečnostní služby. Byli mezi nimi i sourozenci Joan a John Brooksovi - Leslie Montroseová a Cameron Prycer. Waters sám zůstal v Londýně a v neustálém spojení s Frankem Shieldsem a Brandonem Scofieldem konzultoval materiály, které Beowulf Agate přivezl ze své výpravy do Kansasu.
Kromě osobních měl Cameron Prycer k výletu do Skotska i jiný důvod. Luther Considine přiváže fotografie dvou domů na pobřeží Perského zálivu, které James Montrose označil za možná místa svého uvěznění. Pilot se pokusil získat co nejvíc informací o majitelích těchto usedlostí. Nebylo to snadné, protože bahrajnské úřady si dávají záležet, aby své zemi udržely pověst ideálního prostředí pro investování do nemovitostí. Vznikl tak utajený trojúhelník s vrcholy v Londýně, Kouřových horách a zastrčené skot-
ské vesničce, po jehož stranách neustále proudily informace - jediná zbraň, jíž mohli prolomit štít Matareseovy organizace a narušit její globální strategii, která se již dala do pohybu, jak o tom svědčily novinové články.

THE Washington POST
(titulní strana)

SNĚMOVNA PROVĚŘUJE TAKTIKU ODBOROVÝCH ORGANIZACI

Washington, 23. ŘÍJNA - Sněmovní výbor pro ochranu hospodářské soutěže nečekaně obrátil hlavně svých děl ne na vedení podniků, ale na zaměstnance, když se začal zabývat působením největších odborových center, které ovlivňují desítky tisíc dělníků a brání svým vlivem ekonomickému růstu.

THE BOSTON GLOBE
(titulní strana)

ELECTRO-SERVE SE SPOJUJE S MICRO WARE BOSTON, 23. ŘÍJNA - Včera ohlášené spojení

dvou předních hráčů na světovém trhu vyděsilo celé odvětví výroby počítačů, protože v jeho důsledku přijde o práci nejméně třicet tisíc zaměstnanců. Wall Street jásá, ale průmyslového sektoru se zmocňuje panika.

THE SAN DIEGO UNION-TRIBUNE
(strana dvě)

UZAVŘENI NÁMOŘNÍ ZÁKLADY: TISÍCE ZAMĚSTNANCŮ ZTRATÍ PRÁCI

SAN DIEGO, 24. ŘÍJNA - Velení válečného námořnictva ve Washingtonu oznámilo, že hodlá v nejkratší době podstatně omezit aktivity námořní základny v San Diegu a postupně ji uzavřít. Téměř polovina vojenského osazenstva bude převelena na jiné základny a drtivá většina civilních zaměstnanců bude propuštěna. Rozsáhlé pozemky a další nemovitosti budou formou aukce prodány do soukromých rukou. Události se pohnuly, ale nikdo ve veřejném ani soukromém sektoru nevěděl, kterým směrem. A pokud věděl, zachovával přísné mlčení.

*****

Setkání matky a syna mělo očekávaný průběh. Leslie Jamese bouřlivě objímala a při pohledu na jeho ovázané ruce se rozplakala. Dospívajícímu mladíkovi se do pocitu nesmírné úlevy a radosti vloudily rozpaky nad matčiným chováním. Cameron Prycer se držel v diskrétní vzdálenosti, usazený ve stínu rohového stolu v hotelové restauraci.
Leslie konečně pustila zrudlého syna, utřela si oči, vysmrkala se a po několikerém hlubokém nadechnutí promluvila.
„Jamie, chci ti představit pana Prycera, Camerona Prycera, agenta Ústřední zpravodajské služby."
„Takže kolega, že, mami? Rád vás poznávám, pane." James se odtáhl od matky.
„Je mi potěšením a ctí, mladý muži," vystoupil Cameron ze stínu. „Váš odvážný útěk zaslouží obdiv." Potřásli si rukama,' ostražitě, lehce.
„Nebylo to zase tak těžké, pane... Tedy od chvíle, kdy jsem přelezl tu zeď se skleněnými střepy a ostnatým drátem."
Leslie Montroseová zalapala po dechu.
„Klid, mami, dobře se to hojí." Mladík zaváhal a pak vybuchl potlačovaným hněvem. „Může mi konečně někdo říct, o co tady sakra jde? Co má tohle všechno znamenat? Ty lži, můj únos, zrušené linky a tajná telefonní čísla?"
„Všechno se dozvíš," odpověděl Cameron. „Zasloužíš si to."
„Dobře. Tak především se chci zeptat, co se stalo se strejdou Evem. Myslím s plukovníkem Everettem Bracketem," vysvětlil kvůli Prycerovi.
Leslie položila synovi ruku na rameno. „Snažila jsem se vymyslet způsob, jak ti sdělit co nejšetrněji, ale na nic jsem nepřišla."
„Co tím chceš říct, mami?"
„Everett se zapojil do operace, když CIA požádala armádní rozvědku o spolupráci. Mně dal na starost počítače a jejich zabezpečení, protože sám jim nikdy nepřišel na chuť. A pak začaly ty telefonáty. Strašné, děsivé výhrůžky. Nepřátelé tě unesli,
a když nesplním všechny jejich rozkazy, budou tě mučit a potom tě zabijí."
„Ježíšikriste," vydechl Jamie. „Co bylo dál, mami?"
„Nevím, jak jsem to přežila. Musela jsem se strašně ovládat, abych nedala nic najevo. Everett mi hodně pomohl. Obrátil se na svého starého přítele Toma Cranstona, který dnes pracuje v Bílém domě. Jeho instrukce byly jasné. Nikomu nic neříkat, on to zařídí na nejvyšší úrovni. Potom došlo v Chesapeake k sérii tragických nehod a nakonec na nás zaútočili vojenskou silou. Everett v boji padl."
„Proboha, to ne!"
„Bohužel," řekl tiše Cameron.
„Sakra, sakra, sakra! Strejda Ev!"
„Tehdy jsem se musela ovládat podruhé, Jamie. Ani pan Prycer nesměl poznat, jak mě jeho smrt zničila."
„V tom byla tvoje matka úspěšná," řekl Cameron - poněkud ostřeji, než by si přál. „Kdyby ke mně byla otevřenější, možná jsme mohli dosáhnout většího pokroku."
„V čem?" vyjel mladý Montrose
„Všechno ti vysvětlím," slíbil Prycer, „ale vyžádá si to dost času. Odložíme to na ráno. Jsme vyčerpaní a měli bychom si odpočinout."
„Já sice jsem unavený, ale taky mám moře otázek."
„Za poslední tři týdny jsi moc odpovědí neslyšel, Jamie, takže pár hodin snad

ještě vydržíš. Musíš se vyspat."
„Co ty na to, mami?"
„Myslím, že Cam má pravdu, synku. Máme za sebou stresující zážitky a já už nedokážu jasně uvažovat."
„Ty mu říkáš Cam, mami?"

*****

Scofield, Frank Shields a Antonia stáli v jedné z chat v Peregrine View kolem dlouhého jídelního stolu, pokrytého rozloženými fotografiemi, které Brandon pořídil ve Wichitě.
„Tahle dávka," ukázal Scofield na řadu snímků stránek popsaných jmény a daty, „pochází z diáře Alistaira McDowella."
„A co je tohle, Brane?" zeptala se Toni. „Vypadá to jako matematické nebo fyzikální vzorečky."
Scofield vysvětlil, z jaké složky materiály pocházejí. „Budou to nějaké zašifrované údaje, ke kterým potřeboval okamžitý přístup, ale bál se uložit je do počítače. Expert dokáže z pevného disku vyvolat i vymazaná data. Papír můžeš snadno spálit, s počítačem je to horší."
„Tohle není matematika ani fyzika." Zástupce ředitele CIA Frank Shields zvedl několik fotografií. „Jsou to chemické vzorce, což odpovídá poznatkům, které o McDowellovi máme."
„Myslím, že bys to měl vysvětlit, Mžourale."
„Alistair McDowell vystudoval chemii na MIT jako nejlepší v ročníku a hned si udělal doktorát. Už v pětadvaceti letech získal pověst laboratorního génia a Atlantic Crown po něm hrábla všemi deseti. Slíbila mu financování všech výzkumných projektů, které ho napadnou."
„Z laboratoře do vedení potravinářského kolosu? To je dost velký kariérní skok, nezdá se ti, Franku?" nadhodila Antonia.
„Jistě, ale výstup na vrcholek žebříčku byl opodstatněný mimořádnými manažerskými schopnostmi, které McDowell vedle svého přírodovědného nadání projevil. V podstatě s neomezenými zdroji přeorganizoval vývojovou a výzkumnou divizi. Stal se doslova diktátorem a postrachem laborantů, ale neuvěřitelným způsobem zvedl ziskovost. Společnost ho přirozeně povýšila do vrcholového vedení."
„V těch písmenech a cifrách se skrývají zásadní informace, Mžourale. Cítím to. Vím to."
„Myslím, že máš pravdu, Brandone. Pošlu to našim chemikům k analýze a uvidíme, s čím přijdou."
„Nejde o chemiky. Tohle je nějaká variace kódu, který nás může dovést ke jménům a místům."
„A jestli ne," opáčil Shields suše, „získáme nový produkt. Třeba nějaký unikátní konzervační prostředek. Ale náhodou se domnívám, že se nemýlíš."
„A co je na těchto fotkách?" ukázala Antonia na sedm snímků technického zařízení.
„Na těchto čtyřech je dešifrovací stroj a ty další tři, to je počítač. Napadlo mě, že bychom zkusili zjistit výrobce. Třeba by nás to někam dovedlo."
„Hned ti můžu říct, že ten počítač vyrobila firma Electro-Serve. Máme s ní tajnou dohodu o dodávkách výpočetní techniky. Jestli je ten počítač podobný, pak tu dohodu porušili a bude je to stát miliony."
„Jenže to bys s tím musel před soud a zatraceně dobře víš, že si to nemůžeš dovolit."
„V tom máš bohužel pravdu. Takže jak budeme postupovat?"
„Tvrdě a bezohledně a špinavě, pane zástupce ředitele," odpověděl Beowulf Agate. „Žádné výslechy žádné soudy, žádné kongresové komise. Dobereme se ke jménům, místům, organizacím. Zjistíme, kdo je ta Medúza a kde má hlavu, z níž vyrůstají hadi. A potom je jednoho po druhém odsekneme."
„To jsou jen abstraktní úvahy, Brandone."
„Kdepak, Franku. Stojí za tím lidé, konkrétní lidé, stejně jako před pětadvaceti lety. Tehdy jsme jim Talejnikov a já zlámali vaz a dnes jim ho zlomím spolu s Prycerem... Tak se pusť do práce a sežeň nám všechno, co potřebujeme."
„Neuděláš nic bez našeho předchozího schválení. To si zapiš za uši."
„Dohoda zněla jinak, Franku. Nezapomeň, že jsi to byl ty, kdo mě vyhledal, já jsem ti na dveře nezaklepal."
V tom okamžiku zazvonil zabezpečený červený telefon. Shields zvedl sluchátko. „Ano?" Půl minuty mlčky poslouchal, pak poděkoval, zavěsil a obrátil se ke Scofieldovi. „Jestli jsou tvé předpoklady správné, Medúzina hlava má o dva hady míň. Alistair McDowell a Spiro Karastos zemřeli včera večer při automobilové

nehodě. Jeli spolu, Karastos řídil. Pravděpodobně do nich vrazil náklaďák, protože jejich auto je na šrot."
„Pravděpodobně?" zvolal Brandon. „Ono se to nevil"
„U nehody nebyli žádní svědci a policie..."
„Nechej zavřít kanceláře!" křičel Scofield. „Zapečetit a před dveře ozbrojenou stáž! Musíme to tam prohledat!"
„Už je pozdě, Brandone," řekl Frank Shields tiše. „Hodinu po nehodě byly obě kanceláře vyklizeny."
„Na čí příkaz?"
„Firemní politika. Když některý z vedoucích pracovníků Atlantic Crown náhle zemře, všechny jejich písemnosti i vybavení jsou okamžitě zajištěny."
„Proč?" vybuchl Brandon vztekle.
„Průmyslová špionáž v dnešní době jen kvete. A infarkty či mozkové příhody jsou také na denním pořádku. Firmy se prostě chrání před konkurencí."
„Blbost! Proč nezasáhla policie?"
„Kde máš jaký zločin? K havárii došlo na odlehlé okresní silnici a pro kolizi svědčí jen několik kovových částeček, které se zachytily na totálně zničené karoserii. Zatím je to stále vedeno jako nehoda bez cizího zavinění."
„Jenže my oba víme, že to byla předem naplánovaná vražda."
„V tom s tebou souhlasím," potvrdil zástupce ředitele CIA. „Zejména když uvážíme rychlost, s jakou byly jejich kanceláře vyklizeny. Dalo by se dokonce říct, že tu tragickou událost někdo předvídal."
„Samozřejmě! A pouhé podezření dává přece policii právo zasáhnout. To znamená zajistit všechna místa, kde by se mohly nacházet stopy umožňující vyšetření zločinu."
„Ano. A právě v tom spočívá ironie celé situace a současně důkaz, že šlo o předem připravenou vraždu." „Co tím myslíš, Franku?"
„Než policie a záchranáři dokončili ohledání místa havárie, byly ty kanceláře už prázdné."
„Hodinu po nehodě, jak ses zmínil. Ano, tak rychle se to nikdo z vedení Atlantic Crown nemohl dozvědět. Teď musíme zjistit, kam se ty věci poděly."
„A taky kdo vydal rozkaz a koho pověřil jeho vykonáním," dodala Antonia.
„Tři zásadní otázky," souhlasil Frank Shields. „Okamžitě začneme hledat odpovědi. Na všechny."
„To by mohlo být zajímavé," zavrčel vztekle Scofield.

*****

Sir Geoffrey Waters studoval informace, které mu sdělil poručík Luther Considine prostřednictvím sterilní telefonní linky ze Skotska. Faxová zpráva pro ověření bude následovat později, protože na zabezpečeném přístroji se vyskytla nějaká porucha.
Obě bahrajnské nemovitosti se vyznačovaly spletitou a velmi temnou vlastnickou strukturou. Pokud se již vyskytla nějaká kon-
krétní jména, patřila advokátům či firmám, vesměs nadnárodním. Ani místní právníci přes veškerou snahu o spolupráci nezjistili nic jiného než anonymní elektronické převody peněz z různých evropských metropolí.
Až na jednu pozoruhodnou výjimku, mimořádnou v tom smyslu, že bahrajnský právník, který transakci zprostředkoval, obdržel o milion dolarů více, než činila prodejní cena domu s pozemkem. Někdo se nejspíš spletl a právník, vědomý si možných následků, oznámil omyl úřadům i odesílateli peněz, jakési obskurní holdingové společnosti v Amsterdamu.
Amsterdam.

*****

Štíhlý muž s prořídlými vlasy vstal od svého stolku v určené kóji ve velké kanceláři, jež byla součástí oddělení pro zpracování dat Ústřední zpravodajské služby, a promnul si spánky. S bolestnou grimasou se odšoural k vedlejšímu pracovišti a oslovil kolegu: „Sakra, Jacksone, už se mi zase vrátila migréna. Já se snad zblázním!"
„Běž si na chvíli sednout do klubovny, Bobby. Přepni si počítač na můj, já to místo tebe pohlídám. Měl by sis zajít k doktorovi."
„Už jsem u něho byl, Jacksone. Prý to mám ze stresu."
„Tak se tady na to vykašli. Jistě bys našel líp placenou práci."
„Jenže mně se tu líbí."
„Kecáš. Jdi už, já to za tebe vezmu."
Bobby Lindstrom ovšem místo do klubovny pro zaměstnance vyšel z budovy a zamířil

k telefonnímu automatu. Vhodil do otvoru čtyři mince a vytočil sedm nul. Když se ve sluchátku ozvala série pípnutí, vytočil dalších osm nul a čekal.
„Záznam aktivován," oznámil mechanický hlas na druhém konci linky. „Mluvte."
„Hlášení od Orla. Dešifrovaný provoz. Dvojí komunikace. Cíle se nacházejí v Severní Karolíně, komplex P. V. Pokračujte podle Marseille. Konec."

*****

Měsíční paprsky prozařovaly mlžný opar, který se vznášel nad zemí. Ze zatáčky na svažité příjezdové cestě k bráně u vjezdu do
střediska Peregrine View vyšlehly světelné kužely dvojice automobilových reflektorů a zakrátko zastavil před ocelovou závorou, která přehrazovala lesní průsek, hnědý sedan, na jehož předních blatnících se třepetaly dvě vlaječky se dvěma hvězdami, označující služební vůz armádního generálporučíka.
Z budky za závorou vyšel ozbrojený strážný. Nahlédl do kabiny a uviděl čtyři důstojníky. Za volantem seděl major, generál vedle něj, na zadním sedadle dva kapitáni.
„Jsem generál Lawrence Swinborn," představil se nejstarší pasažér, natáhl se přes řidiče a otevřeným okénkem podával nějaké papíry. „Zde jsou mé dokumenty vystavené CIA a ministerstvem obrany, opravňující mě ke vjezdu do komplexu."
„Je mi líto, pane," řekl příslušník jednotky Gamma v hodnosti seržanta, „ale tyto dokumenty nám musí být doručeny nejméně dvanáct hodin před plánovaným příjezdem. Nedá se nic dělat. Budete si muset počkat. Couvněte a otočte se."
„Škoda, seržante." Generál pokynul hlavou a na jeho signál jeden z dvojice kapitánů na zadním sedadle zvedl pistoli s tlumičem a prostřelil strážnému čelo. Druhý hlídač viděl, jak jeho kolega padá k zemi, a vyběhl z prosklené budky, ale po pár krocích ho srazily dvě kulky, rovněž do hlavy.
„Vystupte," přikázal generál dozadu, „odtáhněte mrtvoly do lesa a zvedněte závoru. A vy, majore, zhasněte světla."
Rozkazy byly bryskně splněny, kapitáni nastoupili a sedan se pomalu rozjel.
Z mlhy a stínů se vynořil třetí strážný, zjevně vyvedený z míry přítomností automobilu, a zvedl ruku dlaní napřed v dostatečně výmluvném gestu.
„Co to má znamenat?" zeptal se ostře. „Kdo jste?"
„Bezpečnostní prověrka z Pentagonu, vojáku," odpověděl generál. „Vidíte snad vlajky, nebo ne?"
„V té mlze toho moc nevidím a každopádně zde nemáte co dělat. O žádné prověrce nás nikdo neinformoval."
„Máme příslušné dokumenty, desátníku, hlídka u brány nás pustila a já jsem generálporučík Lawrence Swinborn."
„Lituju, pane generále, ale máme rozkaz střílet na každé auto, o kterém nic nevíme."
„Zřejmě došlo k závažnému opomenutí a nebyli jste informováni. Kde jsou ostatní? Nerad bych zastavoval každých deset metrů."
Svalnatý desátník speciální jednotky si krátce prohlédl cestující v kabině. Pak pomalu ustoupil, pravou ruku položil na pažbu pistole v pouzdru u opasku a levou zvedl vysílačku zavěšenou kolem krku - otevřeným zadním okénkem zahlédl zbraň s nasazeným tlumičem. „Do toho vám nic není, pane." Strážný ve zlomku vteřiny uskočil stranou a vrhl se k zemi. Do hlíny kolem něj se zaryly kulky.
„Nepřátelské vozidlo!" zařval do vysílačky. „Sektor tři! Střelba!"
„Fáze B!" zavelel muž, který si říkal Lawrence Swinborn. Všichni čtyři vyskočili z auta levými dveřmi a strhávali ze sebe uniformy, zatímco desátník s prostřelenou paží se zvedl, skočil za nejbližší strom a opětoval palbu. Čtveřice útočníků krytá karoserií již na sobě měla jen maskovací kombinézy, stejné, jako nosili příslušníci jednotky Gamma. „Rozptylte se!" křikl falešný generál. „Hlavní cíl je v první budově zprava, asi o dvě stě metrů dál po cestě. Sejdeme se v lese za ní!"
Na základně propukl chaos násilí a zmatku. Do tmy a mlhy zazářily pátrací reflektory. Jako identifikační znak měly sloužit uniformy - maskovací kombinézy -, ale protože narušitelé použili snad nejpodlejší a pochopitelně zakázanou válečnou lest, obránci je pokládali za své spolubojovníky a odkláněli hlavně. Ty, kteří tak učinili, vzápětí zkosila palba; zaplatili tak za svůj tragický, byť pochopitelný omyl.
Jakmile Scofield zaslechl první výstřely, zhasl všechna světla, odtáhl Antonii a Franka Shieldse do nejtemnějšího rohu místnosti a křikl na ně, at se ani nehnou. Pak přiskočil ke skříni, která sloužila jako malá zbrojnice, vytáhl z ní dva samopaly MAC-10 a podal je manželce a příteli. „Jakmile se někdo objeví ve dveřích nebo v okně, střílejte dávkou!"
„Co budeš dělat ty, Brane?"

„To, v čem jsem opravdu dobrý, holka." Scofield proběhl kuchyní k zadním dveřím a ven z budovy. Na sobě měl bojovou maskovací kombinézu, v ruce automatickou pistoli Colt a u opasku šest plných zásobníků. Dosprintoval k lesu, zpomalil a tiše se
proplétal mezi stromy jako rozzuřený panter chránící své doupě -instinkt mu napovídal, že cílem útoku je především on. Po chvíli zalehl a začal se plazit. Ruce i nohy ho bolely námahou a plicím se nedostávalo kyslíku, ale oči i uši mu pořád sloužily dobře.
Tam! Zaslechl prasknutí suchého dřeva a o vteřinu později šustění, jak nohy ve vysokých kožených botách odhrnovaly spadané větve. Beowulf Agate se stáhl do křoviska a nahrnul na sebe spadané listí a hlínu. To, co vzápětí spatřil, mu zpěnilo krev v žilách. Tři muži vystrojení v kombinézách jako vojáci, kteří strážili komplex, sice nezapomněli na barety ani na pevné kanady, ale přece jen se dopustili jedné chyby - do jednoho měli krátce zastřižené vlasy, ale ne na pětimilimetrového ježka, oblíbeného u příslušníků Gamma Force.
Mezi stromy se objevil čtvrtý vetřelec; toto místo si očividně zvolili k setkání před závěrečným útokem. „Zařval jsem, že pronásleduju nepřítele do sektoru sedm," zasmál se tiše jejich velitel, „a ti skautíci se rozběhli k nejvzdálenější části areálu. Cíle jsou v tamté chatě. Zlikvidujte je! Jdeme na věc!"
Scofield zvedl ruku s pistolí a dvěma výstřely zkosil dva útočníky. Palba ještě nedozněla a už se prodíral podrostem. Zastavil se deset metrů od místa, kde stiskl spoušť, a poslouchal, jak kanonáda sviští vpravo od něj a trhá listoví, ale kulky se neškodně zarývaly do země a do kmenů stromů.
„Kde je ten hajzl?" zaječel hystericky velitel zabijáckého komanda.
„Já nevím," křikl druhý muž. „Ale právě dostal Grega a Willieho."
„Drž zobák! Žádná jména! Musí být někde tam..."
„Kde?"
„Tamhle za tím keřem. Aspoň myslím."
„Už znovu nevystřelil... Třeba se stáhl."
„A třeba ne. Rozstřílíme to!"
Oba útočníci se rozběhli jako vzteklí psi a zběsilými dávkami skosili shluk keřů. Pak nastalo ticho. A do tohoto ticha hodil Scofield kámen dvacet metrů stranou. Následovala další zuřivá střelba a Brandon čekal, až přijde nevyhnutelné.
Dočkal se po několika vteřinách. Štěkot automatických zbraní zmlkl a Brandon chuchvalci mlhy spatřil, jak jeden ze střelců obrátil hlaveň k nebi. Důvod byl prostý - oběma došly náboje a museli vyměnit zásobník.
Scofield jednou ranou složil muže, na kterého viděl; využil zvuk těla padajícího do houštiny a prodral se podrostem blíž k druhému útočníkovi. „Odhoď zbraň!" zařval na střelce, který držel v pravé ruce samopal a v levé náhradní zásobník.
„Zahoď to!" zopakoval a natáhl závěr do palebné pozice.
„Jsi to ty, co? Ty zkurvysynu!"
„Neurážej mou matku. Zkurvysyn jsi spíš ty... Ale zkusme to obrátit. Jsi Matareseův syn."
Střelec pomalu přibližoval zásobník ke zbrani. Pak nečekaně lehce zvedl pravou nohu a začal ji protřepávat.
„Bacha!" varoval ho Scofield. „Nezapomeň, že stačí o vlásek přitlačit a pošlu tě do pekla."
„Moje noha, sakra! Chytil jsem do ní křeč!"
„Nebudu se pořád opakovat. Odhoď zbraň, ty svině!"
„Hned, hned." Útočník si přitiskl pažbu samopalu na stehno. „Musím si promasírovat svaly, nebo mě ta noha neunese."
„No, vím, co křeče doká..."
Zabiják v žoldu Matareseovy organizace se bleskurychle otočil, vrazil plný zásobník do otvoru pod komorou a sklonil hlaveň. Brandon vystřelil a muž se bez života skácel k zemi.
„Do prdele," ulevil si Beowulf Agate. „Chtěl jsem tě dostat živého."

*****

O hodinu později se situace v Peregrine View uklidnila. Věnovali tichou vzpomínku několika mrtvým, jejichž rodiče budou druhý den informováni o bolestné ztrátě. Pouze rodiče - k ochraně komplexu byli vybráni výhradně svobodní a bezdětní.
„Mohli tě zabít!" hulákal Frank Shields.
„Na mě neměli, Mžourale. Jsem tady, ne?"
„Jednoho dne tady taky být nemusíš, ty starý blázne!" láteřila Antonia a v

rozporu s nakvašenými slovy pohladila manžela po unavené hlavě.
„A co je jinak nového, Franku?"
„Hlášení z Wichity, Brandone. Vše, co se nacházelo v McDowellově a Karastosově kanceláři, bylo letecky přepraveno do Amsterdamu."
Amsterdam.

21 KAPITOLA

Štíhlá limuzína značky Citroen se pomalu šinula po marseilleském nábřeží. Mlha od Středozemního moře a hustý liják, jimiž světla neměla šanci proniknout, omezovaly viditelnost na pouhých deset metrů. Julian Guiderone vyhlédl levým zadním okénkem.
„Tady je to skladiště!" zavolal na řidiče; musel zvýšit hlas, aby překřičel bubnování deště na střechu auta. „Máte baterku?"
„Jistě, monsieur Paravicini."
„Svíťte doleva. Hledáme číslo čtyřicet jedna."
„Tady je sedmatřicet, nebude to daleko, monsieur."
Nebylo. Nad vchodem poblikávala slabá žárovka. „Zastavte!" přikázal Pasáčkův syn, který nyní používal strach nahánějící jméno Paravicini. „Dvakrát krátce zatrubte."
Řidič poslechl; okamžitě se zvedla velká plechová vrata a odhalila osvětlený prostor. „Mám zajet dovnitř?"
„Jenom na chvíli, než vystoupím," odpověděl Guiderone. „Pak vycouvejte a počkejte venku. Až se vrata zase otevřou, přijedete pro mě."
„S radostí, monsieur Paravicini."
Julian Guiderone vystoupil, pokynul řidiči a čekal, než limuzína zmizí v dešti. Stál uprostřed rozlehlé haly s betonovou podlahou a věděl, že dlouho sám nebude. Za okamžik vystoupil ze stínu Jan van der Meer Matareisen, jeho štíhlá postava a hranatý obličej jako by se pustým skladištěm vznášely.
„Vítejte, můj veliteli."
„Prokristapána, člověče!" křikl Pasáčkův syn. „Doufám, že jste měl pádný důvod vytáhnout mě sem v tuto hodinu. Jsou čtyři ráno a já mám za sebou dva vyčerpávající dny."
„Bylo to nevyhnutelné, pane. Jde o informace, které vám mohu předat pouze osobně, protože musíme okamžitě prodiskutovat strategii pro další postup."
„Tady? V této vlhké, studené betonové hrobce?"
Místnost byla přeplněna elektronickým vybavením. Guiderone si vybral černé kožené křeslo, Matareisen se posadil za psací stůl. „Tak mluvte. Chci se co nejrychleji vrátit do hotelu," vyzval Pasáčkův syn.
„Měl byste vědět, pane, že před čtyřmi hodinami jsem spal ve svém domě u Keizersgrachtu v Amsterdamu. Pokládal jsem za nutné zavolat svému pilotovi a odletět do Marseille."
„Proč?"
„Měli bychom uspíšit náš plán."
„Cože? Ještě nejsme připraveni!"
„Vyslechněte mě, prosím. Došlo k nečekanému vývoji. Události, které jsme nemohli předvídat, nám způsobily vážné problémy."
„Beowulf Agate," zašeptal Guiderone a vzápětí se rozkřičel. „Povězte mi, že je mrtvý!"
„Nezemřel. Naše komando zklamalo a podle toho, co víme, jsou všichni po smrti."
„Co říkáte?" řekl Pasáčkův syn mrazivě a zavrtával se pohledem do mladšího muže.
„Scofield zřejmě neztratil nic ze svých schopností. Orel hlásil, že sám zlikvidoval celou naši jednotku."
„Ta svině!" zavrčel Guiderone.
„Je toho bohužel víc. Právě proto musíme promyslet další postup," pokračoval Matareisen tiše, ale s náznakem síly. „Víme, že právě Scofield se vloupal do McDowellovy kanceláře ve Wichitě, ale netušíme, co tam zjistil. Ovšem skutečnost, že se zaměřil právě na Atlantic Crown, nám hodně napovídá, a ve spojení s událostmi v Londýně..."
„Co se stalo v Londýně?" přerušil Matareisena Pasáčkův syn,
„Nasadil jsem do Brewsterova domu štěnice."
„Bylo to nutné?" zeptal se Guiderone ledově.
„Jistě. Lady Alicie zareagovala na mé naléhání velmi negativně a jednoznačně prohlásila, že nechce mít s naší organizací nic společného. Naznačila, že existují i jiní, kteří chovají podobné pocity a chtějí zasvětit své životy a majetky odčinění hříchů svých předků. To nás přivedlo k dědici Scozzi-Tremonteů Giancarlovi,
který si hrál na playboye, ale ve skutečnosti to byl velmi schopný právník a

bojoval proti nám."
„Zemřel v Americe na pólovém hřišti. No a co? Nezůstaly tam žádné stopy."
„Jenže po této události Ústřední zpravodajská služba vyhledala vašeho nepřítele Beowulfa Agate, který o nás věděl - ví - víc než kdokoliv jiný na celém světě. Bůh sud jak, ale podařilo se jim ho zverbovat."
„Ta svině!" vyštěkl Guiderone.
„Museli jsme zjistit, co se děje v Brewsterové domě v Belgravii. Zkompromitovali jsme toho idiota druhého manžela lady Alicie, aby na ni donášel, a nakonec, když ji podvodně okradl o několik milionů, jsme mu přikázali, aby ji zabil. Občas sáhneme vedle, jako v jeho případě, ale chybu jsme rychle napravili a zlikvidovali ho. Beze stopy."
„Odbočujeme od tématu," řekl Guiderone úsečně. „Takže jste napíchl dům v Belgravii..."
„Nepřítel ty štěnice objevil."
„A to vás nenapadlo hned? Lidé, kteří slouží Brewsterům, nejsou žádní blbci. Jsou moc dobře placení a nemohou si dovolit něco přehlédnout. Při prvním podezření povolali specialisty na odposlech. K naší škodě."
„Je to složitější, ale mohu vás ujistit, že nás neodhalí. Muž, který mikrofony instaloval, již nežije, a přijímací stanice v Lowndes Street je vyklizena, samozřejmě včetně nahrávek."
„Chvályhodná efektivita," ocenil Pasáčkův syn, který měl před lety obrovskou šanci nastěhovat se do Bílého domu. „Ale to určitě není všechno. Neletěl jste sem přece uprostřed noci z Amsterdamu jen proto, abyste se pochlubil, jak jste schopný." Guiderone se odmlčel a do očí se mu vrátil nepřátelský pohled. „Zmínil jste nutnost urychlit plán, s čímž zásadně nesouhlasím. Ještě zbývá vykonat obrovský kus práce, dokončit řadu operací. Změna plánu je vyloučená."
„Ve vší úctě musím vznést námitky. Díky našemu úsilí jsou všechny klíčové figury na svých místech v Evropě, Americe i ve Středomoří a musíme udeřit dříve, než se vyskytnou další překážky."
„Jaké překážky?" Guiderone se odmlčel. „Ten kluk! Mladý Montrose, že?"
„Zmizel, je pryč, vypařil se," vyhrkl Holanďan spěšně. „Ale na něm již nezáleží. O nic jsme nepřišli, snad kromě matky, která sice poslušně plnila naše rozkazy, ale dnes už ji nepotřebujeme. Ted je v Londýně, spolu se Scofieldovým partnerem. Jmenuje se Prycer a podle našich informací by mohl být smrtelně nebezpečný. Aby nám nemohli nijak uškodit, budou během několika dnů, možná hodin, zlikvidováni. To je pro nás velmi důležité."
„Proč? Ale dobře, ať je po vašem. Jenže pořád se mi zdá, že jste mi ještě neřekl všechno."
„Domnívám se, že chybějící články jsou jasné i vám."
„Opatrně, mladý muži. Uvědomte si, s kým mluvíte."
„Omlouvám se, pane... Nevíme, jak se Scofieldovi podařilo vypátrat McDowella ve Wichitě. Jak se o něm dozvěděl? Nechal jsem dopravit celou jeho kancelář do Amsterdamu. Spektrografická analýza papírů prokázala, že s nimi nedávno někdo manipuloval. Stejně tak s dekodérem. A víme, že se někdo pokusil použít počítač, protože právě tím spustil alarm. Co váš Beowulf Agate zjistil? A zjistil vůbec něco?"
„Co by tak mohl zjistit?" odpověděl otázkou Guiderone. „McDowell byl stejně opatrný jako geniální. Je nemyslitelné, že by ve své kanceláři zanechal stopu, která by vedla k nám."
„Možná se ve svém apartmánu v Atlantic Crown cítil lépe a bezpečněji než doma. Jeho manželství se nevydařilo. Pokud vím, jeho žena je žárlivá alkoholička - ne že by k tomu neměla důvod. Ale pochopil jste, pane, že? Jisté věci prostě nevíme."
„Ale to neznamená, že kvůli drobným nedostatkům budeme měnit plán. Pro dosažení zamýšlených výsledků je bezpodmínečně nutné dodržet stanovený rozvrh. Každá šokující událost musí být dokonale načasovaná, aby měla potřebný katastrofální dopad. Náš plán je rozumný a nebudeme ho měnit."
„V tom případě se pokusím vyjádřit ještě jasněji," řekl frustrovaný muž z Amsterdamu. „A máte pravdu, neřekl jsem vám všechno, protože jisté záležitosti jsme neměli pod kontrolou a nemělo smysl vás jimi znepokojovat. Ovšem jakmile jsem se dozvě-
děl, že Scofield sám zlikvidoval vyslané komando, usoudil jsem, že se s vámi musím osobně sejít."
„Abyste mě přesvědčil?"
„Abych vás přesvědčil," souhlasil vnuk tiše.
„Tak se víc snažte, Jane." Guiderone, náhle vylekaný, se nyní absolutně soustředil. „Dosáhl jste fantastických výsledků a nemohu nad vašimi názory jen tak mávnout rukou. Pokračujte a řekněte mi, co je podle vás tak důležité?"

„Nejde o konkrétní jednotlivosti, ale když si je složíte dohromady... Musíme se vrátit k tomu trauleru v Karibiku a k tomu švédskému kapitánovi, který utekl. Dostal se přes Tortolu na Portoriko..."
„Ano, já vím," přerušil ho Guiderone netrpělivě. „Poslal jste mu peníze na letenku do Amsterdamu."
„Nedorazil. V letadle si ho všiml jeden švédský obchodník, upozornil posádku a na Heathrow čekala policie. Zadržela ho a vydala do Švédska, kde ho čeká soud za atentát na ministerského předsedy Palmeho."
„Jeho smůla. To se nás přece netýká."
„Mohl by nabídnout informace výměnou za nižší trest."
„Tolik toho zase neví."
„Ale je toho dost. Plnil rozkazy, a ty musely odněkud přijít."
„Chápu. Pokračujte."
„Před uzavřením odposlouchávací stanice v Lowndes Street oznámil náš informátor svému nadřízenému v Londýně, že Prycer, Montroseová a šéf vnitřní bezpečnosti MI-5 jsou na cestě do Westminster House..."
„Brewsterova soukromá banka," skočil mu do řeči Pasáčkův syn. „Možná si vzpomenete, že jsem několikrát použil stejného účetního jako lady Alicie, abych se o ní něco dozvěděl. Jmenoval se Chadwick a párkrát jsem s ním příjemně poobědval, ale moc jsem z něho nevytáhl."
„Proto musel být odstraněn," opáčil Matareisen suše. „Aby někdo nepřišel na jeho spojení s vámi. Náš člověk v Londýně se o to osobně postaral a napadlo ho odstranit z Chadwickovy kanceláře i vaši složku. Měli jsme obrovské štěstí."
„Jak to?"
„Mezi jinými záznamy stálo, a teď cituji doslova: Pan Guiderone se nepřiměřeně zajímá o Brewsterovy z Belgravie. Nepochybně další americký honimír."
„Ten sprosťák." Pasáčkův syn se krátce uchechtl, ale hned zase smrtelně zvážněl. „Znovu vás musím pochválit, Jane, a jsem vám vděčný. Hloupě a zbytečně jsem riskoval... Ale zatím tady probíráme jen události, které podle mě nemohou náš cíl ohrozit, snad pouze hypoteticky. Co vás tak znepokojuje?"
„Ta hrozba není jen hypotetická, pane Guiderone."
„Ale také ne natolik reálná, abychom kvůli ní přerušovali či urychlovali zdárně se rozvíjející operace. Perský záliv, Středomoří, Severní moře, všude tam pracujeme na ochromení dodávek zdrojů, které pohánějí finanční svět... Měl byste položit na stůl pádnější argumenty."
„Myslím, že mohu, když mi dopřejete trochu času."
„Máte ho mít."
„Postupující šílenství na světových trzích nám skutečně hraje do ruky, přesně podle plánu. Současné analýzy předpokládají ztrátu osmdesáti milionů pracovních míst, což nám opět pomůže, protože budeme moci nabídnout řešení a obnovit stabilitu, a to nás vynese na samotný vrchol..."
„Výborně, Jane! Záleží na tom, jak se věci jeví, realita je druhořadá. Ovládneme hospodářství, a tím pádem i vlády, dvaašedesáti zemí, včetně sedmi ekonomicky nejvyspělejších. Tím dosáhneme svého cíle a naplníme Matareseův odkaz! A vše v mezích zákona, alespoň teoreticky. Jsme a budeme neporazitelní!"
„Vy mi stále nerozumíte, pane Guiderone," protestoval Matareisen důrazně. „Nechápete situaci."
„Co nechápu? Naplnění legendy je stejně důležité jako hledání Archy úmluvy! V tom spočívá lék na všechny choroby této planety!"
„Zapřísahám vás, pane, snažte se vidět realitu, kterou považujete za druhořadou, protože jinak podlehnete klamnému dojmu."
„Co to blábolíte?"
„Prostřednictvím dědice z Lisabonu, muže, který vládne obrovským vlivem..."
„Ten chlapík, který ovládl Azory?"
„Ano, a také zařídil likvidaci našeho nepřítele doktora Juana Guaiarda v Monte Carlu."
„Ano. A co je s ním?"
„Má velmi blízké vztahy se zkorumpovanými vládními úředníky v sousedním Španělsku. Přežívají ještě z doby diktatury generála Franka a někteří působí ve zpravodajské službě. Od nich se dozvěděl něco, co tak docela nechápal, ale natolik ho to znepokojilo, že mi dnes..., včera odpoledne poslal faxem kopii materiálů, které získal. Nejsou kompletní, ale naznačují děsivou skutečnost."
„Jakou? Tak to konečně vyklopte, Matareisene!"
„Zdá se, že Guaiardo a Brewsterová, naši zapřísáhlí nepřátelé, kteří nám způsobili tolik problémů, byli blízcí příbuzní. Bratranec a sestřenice. O tom jsme neměli nejmenší tušení."
„No a co?"
„Doktor Guaiardo byl vědec, pracoval ve výzkumu, ale své medicínské znalosti

využil i jinak. Zpracovával genealogickou tabulku Matareseových následovníků počínaje starým baronem a uvedl v něm rodiny, korporace a spojenectví. Je to jako rodokmen, se všemi sňatky a potomky, a nevyhnutelně skončí větvemi, které reprezentují naše hlavní korporace."
„Kristepane," zašeptal Pasáčkův syn a mnul si vrásčité čelo. „Ale řekl jste skončí. Budoucí čas. Znamená to, že diagram dosud není hotový?"
„To nevíme. Jak jsem uvedl, náš dědic se vyjádřil..."
„Ale i kdyby byl," skočil mu do řeči Guiderone; zatlačený do defenzivy těžce oddechoval a na čele se mu perlil pot. „Dokázat tak složité spiknutí by trvalo měsíce, roky, a každou indicii bychom mohli úspěšně zpochybnit."
„Jste natolik bystrý, pane, abyste si uvědomil, že nás může vyřídit sebemenší náznak podezření, že náš globální kartel má prsty v hospodářské krizi, která se jako stepní požár šíří přes hranice států, že ji dokonce naplánoval. To by byla katastrofa, kterou bychom nepřežili, pane Guiderone."
„Ta svině všech sviní," vydechl Pasáčkův syn těžce a opřel se do křesla. „Zabil své vrahy a vypátral Wichitu. Proboha, jak? Za vším stojí on! Už zasel"

*****

V newyorské čtvrti Upper East Side stojí malý, elegantní hotel Marblethorpe, který slouží jako dočasná rezidence nejvlivnějším lidem planety. Scházejí se zde diplomaté, mezinárodní finančníci a státníci k jednáním, která je lépe držet pod pokličkou. A aby se cítili jako doma, nenajdete v hotelu běžné jedno či dvoulůžkové pokoje, pouze apartmány, které jsou stále obsazeny.
„Mají zde i zadní vchod, velmi spoře osvětlený a se zelenými dveřmi," řekl Frank Shields usazený v pohodlném houpacím křesle s růžovým čalouněním Scofieldovi, který pomalu obcházel starožitný stolek, na němž stál bílý telefon.
„Je to tu opravdu nádherné, Franku," ocenila s úsměvem Antonia, která právě vyšla z koupelny.
„Nádhera je vedlejší," opáčil zástupce ředitele CIA. „Důležitý je účel."
„Jaký?" zajímal se Beowulf Agate.
„Setkání lidí, kteří by se neměli setkat. Lepší bezpečnostní opatření jinde v soukromém sektoru nenajdete. Tady si nemůžete rezervovat ubytování v recepci. Někdo vás musí doporučit." „A jak ses sem dostal ty, Mžourale?" „Máme svého zástupce ve správní radě." „Dobrá práce. Ale ani tak nechápu, kde berete fondy na bydlení v takovém hnízdečku."
„Nic neplatíme. Uzavřeli jsme s majitelem dohodu. Prověřujeme reference o hostech. Tak se současně dozvídáme, kdo s kým jedná. Oběma stranám to vyhovuje. Naše služby jsou často nedocenitelné a my zase ušetříme peníze daňových poplatníků, kterým bychom tak opulentní výdaje těžko zdůvodňovali."
„Ale proč New York?" nechápala Toni. „Když se někdo chce tajně sejít, proč nezvolí odlehlé místo v horách či na venkově? Nebo na opuštěném ostrově, jako je ten náš?"
„V tom se právě pleteš. Nejlíp se člověk skryje v davu. Prycer vás přece našel i na vašem ostrově."
„Budu o tom přemýšlet. Ale co tady děláme my, Franku?" zeptala se paní Scofieldová.
„At ti to raději vysvětlí Brandon."
„New York je centrem finančního světa a mezinárodní finance jsou hybnou pákou Matareseovy organizace a současně jejím cí-
lem. Pokoušejí se podřídit je svým vlastním zájmům. Ale je další důvod, proč jsme tady. Matareseovy operace se řídí jedním společným pravidlem. Vím to, protože jsme to s Talejnikovem zažili na vlastní kůži a málem za to zaplatili životem. "
„Byla jsem u toho," připomněla Antonia.
„A díky bohu za to, protože jinak bychom oba bídně zahynuli. Ale já mluvím o událostech, které se seběhly dříve, než jsme tě poznali. O tom, jak jsme vypátrali korsická kořeny Matareseova kruhu."
„Proboha, Brane, vymáčkni se!" vybuchl Frank Shields. „Padám vyčerpáním a nemám náladu na tvé melodramatické výlevy."
„Vedení organizace zatajuje před podřízenými složkami všechny nezdary a problémy. Nechce přiznat, že může být zranitelné, protože by tak u svých přisluhovačů zaselo sémě strachu z odhalení."
„Co z toho plyne?" zajímala se Antonia.
„Wichita je vyřízená. Zhasla jako bliknutí na obrazovce radaru. Ale vsadím všechna svá zahraniční konta, že Matareseovi podřízení o tom nevědí."
„Co vsadíš?"
„Sklapni, Mžourale. Jsi o tolik starší než já, že si nemůžeš zítra pamatovat, co

jsi dneska slyšel."
„Tu poslední větu jsem neslyšel. Panebože, zahraniční konta..."
„Pokračuj, Brane."
„Budu se prostě vydávat za hlavouna Matareseovy organizace z Amsterdamu, z města, které očividně zaujímá v její struktuře významné místo. A každému, s kým se zde sejdu k tajné poradě, oznámím, že Wichita je minulostí. Konec. Finito."
„Co je to za lidi? S kým se sejdeš?"
„Mám na výběr z několika desítek zatracených prezidentů, předsedů správních rad a generálních a finančních ředitelů bohabojných společností a firem, kteří stojí v pozadí fúzí, násilných převzetí a dalších mlhavých obchodních praktik tady i v Evropě. Někdo se na tu udičku chytí. Nebo aspoň zamrká."
„Předpokládejme, že máš pravdu, Brandone," vmísil se Shields. „Co když se někdo spojí s Amsterdamem?"
„S tou možností počítám, Mžourale. Řeknu jim, že Amsterdam může být po Wichitě další na řadě a že jim jako nastupující velký hráč dobře radím, aby se od Amsterdamu drželi co nejdál, protože tam už to dost podělali."
„Myslíš, že ti uvěří, Brane?"
„Lásko moje, Talejnikov a já jsme dlouhá léta pilovali své zlověstné schopnosti právě pro okamžiky, jako je tento. Ta slova vyjdou z mých i jeho úst."

*****

Skotsko se probudilo do uplakaného jitra. V jídelně venkovského hotelu uklidil číšník nádobí po snídani a naservíroval svým jediným hostům čaj a kávu. U stolu seděli Leslie Montroseová a její syn, Cameron Prycer a poručík námořního letectva Luther Considine. První tři se snažili všechno vysvětlit čtvrtému.
„Sílená představa," vydechl pilot.
„Ale děje se to," potvrdil Prycer.
„Jste si jistí, že mě můžete zasvěcovat do takových podrobností?" zeptal se Considine.
„Asi ne. Ale tvou poněkud neortodoxní bezpečnostní prověrku ti vystavil někdo, s kým se lze jen těžko dohadovat."
„Aha. Myslíš toho zástupce ředitele CIA, s kterým jsem mluvil. Jmenuje se Shields, že?"
„Ne, ten je jenom malá ryba."
„Tak kdo?"
„Tady tvůj mladý přítel, který do tebe vrazil v Manamě."
„Jamie?" Considine vykulil na mladíka oči. „Jak jsi to zařídil, synku?"
„Nebýt tebe, Luthere, ležel bych teď nejspíš někde zakopaný v písku v Bahrajnu. Máš právo vědět, proč jsi riskoval degradaci na plavčíka... Kromě toho, až se staneš admirálem, třeba mi pomůžeš, abych se dostal k námořnímu letectvu jako táta."
„Nevím, jestli ti mám poděkovat, nebo vzít nohy na ramena a prchnout co nejdál. Ta věc přesahuje mé chápání. Mezinárodní spiknutí s cílem ovládnout finanční zájmy poloviny světa, to je..."
„A druhá by rychle následovala, poručíku," přerušila ho Leslie Montroseová. „Pomocí korupce, vydírání a rozsévání strachu. To jsou prostředky, které používají. Můj syn a já jsme byli jen drobnými kolečky v jejich snaze zlikvidovat jediného člověka, který zná Matareseovu historii a může ukázat na dnešní pokračovatele."
„Co vlastně ten název znamená?"
„Je to jméno, Luthere," odpověděl Cameron. „Jméno Korsičana, který založil mezinárodní monopol mnohem mocnější než mafie."
Considine konsternované potřásl hlavou. „Co budeme dělat?"
„Počkáme na instrukce od Franka Shieldse," zněla Prycerova odpověď.
„Je pořád v Peregrine View?" zeptala se Leslie.
„Ne. Přesunuli se do New Yorku."
„Proč?"
„Scofield vymyslel scénář, který by mohl fungovat. Za pokus to stojí. Podobnou strategii chystá i Geoffrey Waters v Londýně."
Jako by ho Prycer přivolal - zazvonil telefon, ohlásil se náčelník divize vnitřní bezpečnosti MI-5 a po výměně pozdravů se zeptal: „Máte tam toho amerického pilota?"
„Sedí vedle mě," odpověděl Cameron.
„Zeptejte se ho, jestli má kvalifikaci pro létání s vrtulovými stroji v nízké výšce."
Prycer předal dotaz a Luther Considine se jenom usmál. „Mám kvalifikaci létat se vším, co se odlepí od země, s výjimkou raketoplánu, ale i ten bych určitě

zvládl."
„Slyšel jste?"
„Zřetelně a nahlas. To je dobře, protože za dvě hodiny přistane na letišti Loch Torridon starožitný, ale dokonale přestavěný dvoumotorový Bristol Freighter a všichni čtyři do něho nastoupíte."
„Kam poletíme?"
„Zapečetěnou obálku otevřete až ve vzduchu, a to přesně v hodinu a minutu, které na ní budou uvedeny."
„Co je to za blbost?"
„Nápad Beowulfa Agate. Prý kvůli radarům."

*****

I v Marseille ráno pršelo. Jan van der Meer Matareisen seděl sám ve své kanceláři; úlevu po Guideroneovu odjezdu vystřídalo zděšení, jakmile zvedl sluchátko a uslyšel neblahou zvěst z Londýna. „Můžeš tu nebetyčnou neschopnost nějak vysvětlit, Amando?" vyštěkl do telefonu.
„Pochybuju, že by to někdo zvládl lépe," odpověděl aristokratický ženský hlas.
„To nemůže nikdo vědět." „Já to vím. A tvůj tón se mi nelíbí."
„Nejsi v postavení, ve kterém si můžeš vybírat, co se ti líbí a co ne."
„To je od tebe sprosté, Jane. A neférové." „Promiň, Amando. Je toho na mě trochu moc. Situace je těžká..."
„Mám přiletět do Amsterdamu a ulehčit ti?" „Nejsem v Amsterdamu, ale v Marseille." „Ty se ale nacestuješ, drahý. Proč Marseille?" „Musel jsem."
„Julian, že? Ten považuje Marseille za svůj třetí nebo čtvrtý domov. Tam se mi to nejmíň líbilo. Lidé, kteří za ním chodili, byli tak..."
„Prosím tě, nepřipomínej mi vztah..."
„Minulý vztah, dávno minulý. A proč ne? Nikdy jsem před tebou nic neskrývala... A díky němu jsme se poznali." „Možná za den či za dva..."
„Hlavně se od něho nenechej zastrašit, Jane! Je to hrozný, ohavný chlap, kterému na nikom nezáleží a stará se jenom o sebe."
„Musí takový být. Chápu ho. Jde o to, že mu potřebuju předložit uspokojivé vysvětlení. Dvojí selhání v řadě nemůže tolerovat."
„Nevím, o čem mluvíš."
„Taky to vědět nemusíš." Matareisenovi se roztřásly ruce. „Vraťme se k tomu, co se stalo v Londýně. Jak je možné, že Prycer a Montroseová zmizeli?"
„Neřekla jsem, že zmizeli, ale že unikli."
„Jak?"
„Zřejmě letadlem. Když jsem se od svého zdroje v Tower Street dozvěděla, že se usadili ve venkovském hotelu nedaleko Edinburghu, předala jsem tu informaci našemu zástupci v Londýně. Poděkoval mi a řekl, že víc nepotřebuje."
„Nemá dovoleno kontaktovat mě přímo, spojuje se se mnou prostřednictvím třetích nebo čtvrtých osob. To ti neřekl?"
„Samozřejmě..."
„Tak proboha mluv!"
„Nepustíš mě ke slovu! Jenom na mě řveš a urážíš mě."
Holanďan v Marseille krátce zadržel dech, aby se uklidnil. „Promiň, Amando. Tak co se stalo?"
„Když náš člověk dorazil do toho hotelu, majitel mu oznámil, že ti čtyři, které hledá, se už odhlásili."
„Jací čtyři?"
„Čtyři Američané. Bratr a sestra, kteří se zapsali jako Brooksovi, a potom černý důstojník námořního letectva a asi patnáctiletý kluk. Ti svá jména vůbec neuvedli."
„Svatá Panno, to byl mladý Montrose! Dopravili ho do Skotska. Co dál?"
„Náš člověk zjistil, že všichni čtyři odjeli na letiště Loch Torridon. Vypravil se tam a dozvěděl se, že čtveřice odpovídající popisu hodinu před jeho příjezdem nasedla do dvoumotorového letadla."
„Panebože!"
„Ten chlapík je opravdu schopný. Podařilo se mu sehnat jejich letový plán."
„Kam letěli?" vyhrkl Matareisen; na čele mu vyrazil pot.
„Do Mannheimu v Německu."
„Neuvěřitelné!" vykřikl Holanďan ve zřejmé panice. „Zaměřili se na Vorošinovovy potomky! Verachten Werke! Kristepane, po tolika letech..., generacích] Tak je to přece jen pravda! Doplňují rodokmen!" „Jane...?"
Angličance odpovědělo prásknutí sluchátka do vidlice.

22 KAPITOLA

Dvoumotorový letoun Bristol Freighter, postavený v druhé polovině čtyřicátých let, směřoval přes Severní moře na jihovýchod. Pilot Luther Considine se podíval na hodinky a otočil se k sedadlu navigátora, které zabral Cameron Prycer. „Radši bych tam viděl někoho jiného, Came, ale co nadělám. Myslím, že je čas." Podal agentovi CIA zalepenou velkou hnědou obálku s neporušenou pečetí z červeného vosku.
„Proč bys tam radši viděl někoho jiného?" Cameron otevřel obálku a vytáhl z ní dvě menší. „Ráno jsem se sprchoval."
„Co kdyby se mi udělalo špatně od žaludku? Ukočíroval bys tuhle stařenku?"
„Držel bych ti hlavu a ty bys mezi zvracením vysvětloval Jamesovi, co má dělat.... Tu máš." Podal pilotovi jednu z obálek. „Ta je pro tebe."
Oba muži si přečetli instrukce. Considineovy byly zřejmě kratší, protože promluvil jako první. „A sakra!" zamumlal. Pak zkontroloval přístroje, jmenovitě rychloměr, Výškoměr a hodiny nastavené na greenwichský čas, a podíval se na mapu ve slídovém pouzdru, zavěšenou nad palubní deskou. „Dámo a pánové, za dvě a půl minuty zahájíme strmý sestup!" zvolal hlasitě a zpola se otočil, aby ho v hukotu motorů slyšeli i Leslie a James na zadních sedadlech. „Žádný strach, ale raději si zacpěte nos a vytlačte vzduch z uší, aby se vyrovnal tlak. Opakuju, nic nám nehrozí."
„Proč ten únikový manévr?" zeptala se Montroseová. „Zažila jsem pár bojových operací a tohle se dělá jen při nepřátelské palbě."
„Nech toho, mami. Luther ví, co dělá."
„Rozkazy, podplukovníku. Právě jsem si je přečetl... Zapněte si prosím pásy a pořádně je utáhněte."
„Vysvětlím vám to později!" křikl Cameron, protože Considine v té chvíli sklonil nos letadla a se řvoucími motory zahájil sestup, a znovu si přečetl instrukce, které bezpochyby psala ruka Brandona Scofielda, alias Beowulfa Agate.
Milý mladý gorilí samče, mluví tvůj velitel. Právě zahajujeme operaci Wolfpack, promiň mi tu hříčku s mým bojovým jménem.
Pilot klesne na výšku, v níž se vyhne zachycení radarem, a bude pokračovat po trase, která je v jeho mapě označena jako Vektor 22. Váš letový plán udává jako cíl Mannheim v Německu, ale vy teď změníte kurz směrem na Milán v Itálii. Po přistání si vás vyzvedne pár mých přátel ze starých dobrých časů. Jsou to výborní lidé a nenechte se zmást jejich oděvem, který s největší pravděpodobností nebude jako z módního žurnálu. Myslí jim to a znají Matareseovy cestičky kolem Bellagia a jezera Como. Klíčem je jméno Paravicini, jedna z odnoží dávno zapomenutého průmyslového impéria Scozzi-Paravicini.
S pomocí mých přátel a informací, které od nich dostanete, se pokusíte překonat hradbu kolem Paraviciniů. Ti parchanti pořád žijí - prohnilé rodiny vydrží všechno - a jejich prostřednictvím byste měli objevit další cestu, jak proniknout pancířem Matareseovy organizace. Navrhuju stejnou metodu, jakou používám já v New Yorku a Waters a jeho hoši z MI-5 v Londýně: Namluvte jim, že přicházíte z Amsterdamu, který bude brzy zdiskreditován.

*****

Pilot vyrovnal strmé klesání a pasažéři ulekaně vydechli, protože břichem málem olizovali hřebeny vln.
„Co bude dál?" zeptal se Prycer.
„Budu udržovat výšku sto až sto dvacet metrů nad zemí, dokud nedoletíme k Alpám. Ty překonáme určenými průsmyky, které nás dovedou do země špaget. Člověka, který tu trasu vymyslel, by pašeráci drog vyvážili zlatem."
V Miláně na ně čekaly další zapečetěné instrukce, tentokrát adresované Leslie Montroseové. Předal jí je osobně kurýr v uniformě důstojníka námořní pěchoty z velvyslanectví Spojených států v Římě.
„Jsou od Toma Cranstona," vysvětlila synovi a Prycerovi, když se procházeli po hlučné letištní ploše, zatímco Luther Considine zůstal u letadla a dohlížel na tankování a údržbu.
„To vysvětluje ambasádu," poznamenal Cameron. „Maximální zabezpečení, tajné kanály Bílého domu a ministerstva zahraničí."
„Teda mami? Já žasnu!"
„Musím zchladit tvé nadšení, Jamie. Vrátíš se do letadla a poletíš do Francie, kde se připojíš k Brewsterovým dětem. Tom říká, že místo tvého pobytu bude utajeno a budeš v absolutním bezpečí."
„Ale no tak, mami!" zanaříkal syn a zastavil se. „Nechci se nechat odložit někam do Francie."
„Hele, uklidni se, Jamie," řekl Prycer s tichou, ale pevnou autoritou v hlase.

„Je to pro tvé dobro. Jistě by ses nerad vrátil do Bahrajnu nebo na podobné místo."
„Jasně že ne. Akorát nechápu, proč se nemůžu vrátit domů."
„Nebudeš tomu věřit, ale v Evropě ti nehrozí takové nebezpečí jako ve Státech. Zejména během přepravy."
„Totéž platí pro Brewsterovy děti. Krátká, zcela utajená cesta soukromým letadlem vyloučí riziko, že si nějaký zrádce v Pentagonu, CIA nebo britské zpravodajské službě všimne neobvyklého letu nebo tajných rozkazů z nejvyšších míst."
„No dobře," podvolil se mládenec. „Co jsou zač, ti Brewsterovi kluci?"
„Nejsou to kluci, nýbrž bratr a sestra, kteří rovněž potřebují ochranu. Britská kontrarozvědka chce zabránit dalšímu únosu. A s Rogerem si určitě porozumíš. Je zápasník jako ty."
„Jo, jasně," ušklíbl se James. „Už se moc těším, až mě nějakej Anglán položí na lopatky."
Otočili se k Lutheru Considineovi, který se k nim rychle blížil. „Za pět minut budeme připraveni ke startu, juniore. Počítám, že už víš, jaká je situace."
„Tys o tom věděl, Luthere?" zeptal se mladík.
„Jsem přece tvůj řidič, ne? Natankovali jsme a máme falešný letový plán, ale cesta bude zajímavá. Koupil jsem ti ve stánku foťák na jedno použití, abys měl památku. Takový výlet už nikdy nezažiješ."
„Ale nebude to nebezpečné, že ne, poručíku?" zajímala se Leslie ustaraně.
„Procházka růžovým sadem, podplukovníku. I kdyby selhaly oba motory, budeme dost nízko nad zemí, abych tu babičku posadil do pole nebo na silnici."
„Kam letíte?" vyptával se Prycer.
„Tak tohle nesmím říct ani vám."
„To říká kdo?"
„Bílý dům. Chceš se hádat?"
„Ani ne. Chybějí mi argumenty."
„Na špiona rozumný přístup. Mimochodem, kufry máte v úschovně zavazadel. Tak jdeme, chlapče. Dráha číslo sedm. Musíme pěšky. Neexistujeme, takže nám nemůžou poslat letištní
auto."
Matka a syn se krátce objali a James Montrose junior musel klusat, aby dohonil námořního pilota, který rázoval k letadlu.

*****

Ukázalo se, že Scofieldových „pár přátel ze starých dobrých časů" je jeden postarší, asi pětasedmdesátiletý muž. Putování k němu bylo dost složité a začalo v okamžiku, kdy na ně cestou k terminálu zavolal chraplavý hlas.
„Signore, signora!" Ze stínu vrat nákladového hangáru vystoupil uboze oblečený asi dvacetiletý mladík a zamířil k nim, přičemž se neustále pokradmu rozhlížel, jako by se něčeho bál. S jistými problémy způsobenými oboustrannou jazykovou bariérou se dvojice dozvěděla, že je očekává jistý Signor Silvio Togazzi - tak netrpělivě, že musí nechat zavazadla na letišti.
V nejvzdálenějším rohu jim průvodce otevřel zadní dveře malého fiatu a naléhavými gesty je pobízel, aby se namačkali do stísněného prostoru.
„V pořádku?" zeptal se Cameron, udýchaný po rychlé chůzi přes přeplněné parkoviště.
„Jak můžou Italové vyrábět tak malá auta? Když si vzpomenu, kolikrát jsem viděla ty jejich tělnaté matrony tančit tarantelu... Ale abych odpověděla na tvou otázku. Ne, nejsem v pořádku, protože se na mě mačkáš a drtíš mi kosti."
„Mně je to docela příjemné. Myslím, že pokud zde pobudeme déle, koupím si stejné autíčko a najmu šoféra, aby nás vozil na
výlety."
Leslie chtěla něco odseknout, ale zarazila se, protože otrhaný řidič, v němž zřejmě dřímal automobilový závodník, se divokým manévrem v hustém provozu prodral před pomaleji jedoucí sedan. „Myslím, že jsem si právě zlomila dvě žebra."
„Mám se podívat?"
„Ne, radši řekni tomu bláznovi, ať zpomalí." Prycer se lámanou italštinou chvíli domlouval s mladíkem za volantem.
„Co říkal?" vyzvídala Montroseová.
„Zpomalit nemůže, protože don Silvio je netrpělivý. Ale brzy přesedneme do jiného auta."
„Díky bohu," vydechla Leslie s úlevou.
Radovala se zčásti předčasně. Automobil - nenápadný šedý sedan s otlučenou a

poškrábanou karoserií - sice nabízel mnohem víc místa na zadních sedadlech v nečekaně komfortní kabině, ovšem řidič, muž středního věku s tmavými brýlemi na očích a černými vlasy po ramena, kdysi zřejmě závodil ve formuli jedna. Beze slova se zběsile propletl ucpanými milánskými ulicemi a vyřítil se na výpadovku. Mířili na sever a podle směrovek na Legano, Castellanzu a Gallarte Cameron poznal, že směřují k Bellagiu na břehu jezera Como.
O osmatřicet minut později zastavili u starobylé vesnice, která se v průběhu staletí rozrostla na město, ale pořád neztratila nic ze středověké atmosféry. Úzké křivolaké uličky s náhlými stoupáními a klesáními pamatovaly doby, kdy se po nich kromě pěších pohybovaly jen káry kupců tažené osly. Lemovaly je hrázděné domy z kamene a dřeva, nalepené jeden na druhý jako soustava troj či čtyřpodlažních pevnůstek, která vrhala na kamennou dlažbu věčný stín.
Nemluvný řidič vyjel z temného tunelu okrajové uličky do otevřeného prostoru zalitého paprsky pozdně odpoledního slunce. Na jedné straně silnice se táhly žírné louky, kde se pásly krávy a ovce, na druhé spatřili tu a tam rozeseté farmářské domy a stodoly. Po několika minutách odbočili doprava a před nimi se zaleskla hladina rozlehlého jezera.
„Nádherný pohled," obdivovala vyhlídku Leslie. „Až se tají dech. Jedno z mála míst, která vypadají stejně jako na pohlednicích."
„To je pravda," souhlasil Cameron.
Neměli však možnost kochat se malebnou krajinou moc dlouho; mlčenlivý řidič odbočil ze silnice sledující břeh jezera na široko-
kou polní cestu, která je zavedla do lesního průseku, kde jim výhled zakryly mohutné kmeny stromů zastiňujících slunce a neproniknutelně hustý křovinatý porost. Ujeli asi dva kilometry a zastavili před mohutnou ocelovou závorou. Z hranaté betonové budky vyšel podsaditý ramenatý muž s brokovnicí přes rameno; pečlivě si prohlédl řidiče, zvedl závoru a pokynul, že mohou pokračovat. Jako na Sicílii, pomyslel si Cameron.
Šedý sedan se kolébal po polní cestě a za chvíli se před nimi objevil rozlehlý přízemní dům z kamene a tvrdého dřeva, tradičních stavebních materiálů této části Itálie. Když Prycer a Montroseová vystoupili, uvítal je další strážný s brokovnicí a sotva srozumitelnou anglickou větou, kterou si zřejmě dopředu pracně nacvičil, je vyzval, ať ho následují. Kráčeli za ozbrojeným venkovanem po štěrkem vysypané cestičce a zvedali pohledy k zelené hradbě, která nejen ukrývala, ale dokonale maskovala lesní doupě dona Silvia Togazziho.
Strážný mávnutím ruky naznačil, aby vystoupili po několika schodech k masivním dvojitým dveřím z dubového dřeva, a vytáhl z kapsy dálkový ovladač. Stiskl tlačítko a pravé křídlo se otevřelo. Stál za ním třetí muž, který se místo brokovnice přes rameno vyzbrojil velkou automatickou pistolí v koženém pouzdru na širokém opasku. Byl vyšší než Prycer a jeho masitý krk spojoval sudovitý hrudník se snědým hranatým obličejem uprostřed velké hlavy. Při pohledu na něj Cameron usoudil, že to bude donův hlavní tělesný strážce. Ale před čím ho má chránit?
A proč tak komplikovaný způsob dopravy, jehož cílem zřejmě bylo utajit jakékoliv spojení mezi Togazzim a jeho hosty? Opatrnost? Jistě, ale tak přehnaná? Co je vlastně tenhle Silvio Togazzi zač? Scofield ve svých instrukcích zmiňoval „pár přátel ze starých dobrých časů" a naznačil, že mohou očekávat partu nemytých a neupravených stařiků, kteří přežili brutální vládu Matareseova kruhu. Zdálo se však, že půjde jen o jednoho muže, o němž se podle dosavadních zážitků mohli domnívat, že je spíše členem Matareseovy organizace než jejím zapřísáhlým nepřítelem.
Pretorián zavedl dvojici Američanů do prostorné temné místnosti vybavené jednoduchým nábytkem, bez oken, zato s krbem a dřevem obloženými stěnami. Strohé zařízení připomínalo prostý
horský srub. Strážný ukázal na síťové dveře v protější stěně pokoje: „Avanti." Prycer je galantně podržel Montroseové, vstoupili - a strnuli. První překvapení jim připravil pohled na samotnou krytou terasu. Byla jen dva metry široká, ale nejméně dvacetkrát tak dlouhá. Od kamenné zídky ve výšce pasu se zvedaly až ke stropu dřevěné rámy, vyplněné panely zelených benátských žaluzií. Některé byly zataženy a vytvářely kouzelnou hru světel a stínů. Otevřenými plochami se otevíral pohled na malebnou nádheru jezera Como, na vzdálené hory tyčící se nad modrou hladinou, na hustý les stromů s uřezanými vrcholky, které bránily ve výhledu. A jako kontrapunkt k majestátní kráse přírody stála podél zídky řada velkých červeně natřených moderních dalekohledů na stativech, rozmístěných v pravidelných pětimetrových rozestupech.
Po několika vteřinách, kdy bez dechu vstřebávali neuvěřitelnou scenerii, přišel druhý šok - majestátní postava starce, usazeného na bílém proutěném křesle v polotmě před dvojicí zatažených benátských žaluzií. Jeho oděv jednou provždy

usvědčil z omylu Cameronovu představu o neupravených Scofieldových „starých známých".
Don Silvio Togazzi měl na sobě bledožlutý oblek z lněného plátna, střevíce z bílé lakované kůže a kolem krku uvázanou modrou kašmírovou šálu, vše bezpochyby šité na zakázku v nejdražších salonech na Via Condotti. Don nejen odpovídal nejnáročnějším požadavkům dnešních módních žurnálů, čímž usvědčoval ze lži Scofieldovo tvrzení, ale po právu by se ocitl na jejich titulní stránce i na přelomu dvacátých a třicátých let.
„Promiňte, mladí přátelé, že nevstávám," promluvil stařec, který si i v pokročilém věku uchoval drsně atraktivní krásu, a vrásčitý obličej pod korunou rozevlátých bílých vlasů prozářil úsměv. „Před mnoha lety utrpělo mé ubohé tělo pohmoždění páteře. Způsobil mi ho mimochodem muž, kterého jsme tehdy znali pod přezdívkou Beowulf - stál pod balkonem, přes který jsem prchal, ale nechytil mě pořádně a já jsem dopadl na zem."
Leslie přistoupila k proutěnému křeslu, aby starci potřásla pravicí, ale on ji vzal za konečky prstů a dvorně jí políbil ruku. „Jste velmi laskav, že jste se uvolil nás přijmout, pane Togazzi."
„A já vám děkuji za to, že mě neoslovujete done Silvio. Dělá se mi z toho na nic. Vaše americké filmy ten titul zostudili a dnes si každý myslí, že člověk, který si ho zaslouží, je nutně mafioso, který se navíc pořád cpe špagetami, takže při vydávání rozkazu k popravě slintá."
„Myslím, že spolu budeme dobře vycházet." Cameron se natáhl a potřásl starci rukou. „Smíme se posadit?"
„Jistě. Nemusíte se ptát."
Přitáhli si bílá proutěná křesla a sedli si naproti Togazzimu na úzké terase vyplněné stíny střídajícími se s pruhy světla. „Co přesně vám Brandon Scofield řekl, pane? Předesílám, že jsem od něj dostal vzkaz v tom smyslu, že byste nám mohl pomoci."
„Mohu, signore. Navštívil jsem vaši ambasádu v Římě a dlouze s Brandonem mluvil. Přes zabezpečenou linku a v narážkách, kódech a metaforách, kterým rozumím jen my dva."
„Můj kolega se zmínil, že vás bude víc. Čekáme na vaše společníky?" zeptala se Leslie.
„Ne, signora. Nepřijdou, nemělo by to smysl. Ti dva jsou již velmi staří. Předali mi všechno, co vědí, ale vy se s nimi osobně nesetkáte."
„Proč ne?"
„Jak říkám, signora, jsou staří, starší než já, a nechtějí se vracet do minulosti, která jim způsobila tolik bolesti a utrpení. Všechno mi pro vás sepsali."
„Vy nám však chcete pomoct," poznamenal Cameron.
„Mám jejich vzpomínky a také jiné důvody."
„Můžeme se zeptat jaké?"
„To by bylo zbytečné. Brandon je zná."
„Brandon zde není," namítl Prycer. „My ano."
„Chápu. Cesta za mnou vám musela připadat krajně neobvyklá a nepohodlná. Jistě jste si říkali, proč jsme se nesešli někde v parku nebo v restauraci či hotelu v Miláně."
„To máte pravdu."
„Určitě si také kladete otázku, kdo vlastně jsem."
„Uhodl jste."
„Oprávněně se nemůžete ubránit podezření, zda nejsem zrádce, falešný kurýr, kterému jeho chlebodárci podstrčili zavádějící
informace - skutečnost, že používám Brandonovo jméno, mluví v můj prospěch jen zdánlivě."
„Přiznávám, že mě to napadlo, jakkoliv se tomu podezření bráním," přiznal Prycer.
„Pochopitelně. Nemůžete pominout léta výcviku a zkušeností. Scofield o vás řekl, že jste velmi dobrý, možná nejlepší, koho Agentura má."
„Mluvíme oba o tom samém Scofieldovi?" zeptal se Cameron, potlačil úsměv a pokračoval. „Víte toho o mně dost. Ted nás prosím seznamte s důvody, proč nám chcete pomáhat. Přesvědčte nás, že vám můžeme věřit."
„Mohu vám říci pouze pravdu." Starý Ital se namáhavě vyškrábal z křesla a vybelhal se ze stínu k jednomu z dalekohledů, který se lišil od ostatních, protože měl nad červeným tubusem umístěn kruhový přístroj nejasného účelu. Poklepal na něj a otočil se k návštěvníkům. „Slyšeli jste někdy o rodinách Scozziů a Paraviciniů?"
„Ano," odvětil Cameron. „Společně vlastnily průmyslový holding Scozzi-Paravicini Industriale, ale pak se rozešly ve zlém."

„Nejen ve zlém, krvavě. Paraviciniové se neštítili ani vraždy, aby Scozziovy vyšívali a sami převzali Matareseovo dědictví. Bratři a synové padli za oběť vrahům, manažeři podniků byli podplácení nebo vydíráni a kompromitováni. Jed působil zevnitř a nakonec svazek Scozziů a Paraviciniů zničil."
„Myslím, že vím, kam míříte," řekla Leslie tiše. „Měl jste blízko k rodině Scozziů."
Stařec se smutně usmál. „Jste vnímavá, signora. Já bych však nepoužil termín blízko, protože jsem Scozzi. Poslední žijící potomek rodiny."
„Ale jmenujete se Togazzi," namítl Cameron.
„Co záleží na jménu... Musíme se vrátit o několik desetiletí, do doby, než to zabíjení začalo. Vrahové nebyli nikdy vypátráni, protože Paraviciniové měli velký vliv v Miláně i v Římě, stejně jako ve Vatikánu. Moje matka je nenáviděla, pohrdala jimi, a poslala mě na Sicílii ke svému strýci. Ten mi zajistil ochranu i vzdělání a přijal jsem jeho jméno."
„A tam jste poznal Scofielda?"
„Má drahá signora," zasmál se don Silvio a pleskl dlaní do teleskopu. „Ta otázka prozrazuje vaše mládí. Ne, Brandona jsem poznal mnohem později. To už jsem pracoval pro Servizio Segreto."
„Pro italskou Tajnou službu?" podivil se Prycer.
„Ano. Přijali mě hned po univerzitě, díky několika vlivným známým v Palermu. K Tajné službě jsem vstoupil hnán posedlostí co nejvíce uškodit rodině Paraviciniů a má snaha mě nutně dovedla na stopu Matareseovy organizace. Tehdy jsem poznal Scofielda a Talejnikova. Spojoval nás společný zájem. Vyprávěl jsem jim svůj příběh, jako ho teď vyprávím vám. Můžete si to u Brandona ověřit, ale odsud ne, protože zde nemám zabezpečenou telefonní linku."
„To nebude nutné," prohlásil Prycer.
„Souhlasím," připojila se Montroseová.
„Tady v Bellagiu vaši pravou totožnost nikdo nezná?"
„Dio mio, ne! Jsem pro ně bohatý Siciliano, který si díky svým kdysi blond vlasům a nezměrnému bohatství získal respekt v severní provincii." Stařec se znovu dotkl červeného teleskopu, doslova ho pohladil. „Pojďte sem, chci vám něco ukázat. Podívejte se do toho dalekohledu."
Leslie i Cameron opět užasli nad nádherným výhledem, ještě umocněným několikanásobným zvětšením. Velký dům s věžičkami na břehu jezera obklopený zahradou a dokonale zastřiženými trávníky, na nichž stály bílé mramorové sochy a fontány, u přístaviště kotvila přepychová jachta.
„Hezký domeček," ocenil Prycer; ustoupil od dalekohledu a obrátil se k Togazzimu. „Komu patří?"
„Sídlo Paraviciniů. S tím dalekohledem nepohne ani nejsilnější horský vítr. Je přišroubovaný ke stativu, zabetonovanému do podlahy. Odsud mohu spatřit a v případě potřeby i vyfotografovat každého, kdo tam přichází a odchází."
„Jste zvláštní člověk, done Silvio," poznamenal Cameron. „Mimochodem, jak neprůstřelná je vaše nová totožnost?"
„Rodný list nese razítko matriky v Palermu, kde je jméno Silvio Togazzi řádně zaregistrováno, stejně jako doklad o křtu v kostele Svatého Spasitele. Tyto dokumenty jsou tak dokonalé, jako by byly skutečně autentické."
„A kdo vám udělil titul don?" zeptal se Prycer pobaveně.
„Když člověk dává práci spoustě lidí, kteří mu obdělávají půdu, je extrémně štědrý k místním rodinám, platí pohoštění na vesnických slavnostech a přispěje na stavbu několika kostelů, začnou mu tak říkat automaticky. Ale to by o mé osobě stačilo. Pojďte dovnitř. Předám vám všechno, co jsme pro vás nashromáždili. Myslím, že budete mít radost."
„Promiňte mi mou zvědavost," ozvala se Montroseová. „Zmínil jste se, že jste ke zranění páteře přišel kvůli tomu, že vás agent Scofield nezachytil, když jste spadl z balkonu. Měla ta nehoda nějakou spojitost s pronásledováním Matareseova klanu?"
„Kdepak, má drahá, i když pravda je, že jsem skutečně prchal před nepřítelem. Ovšem jiného druhu. Ten chlap byl fanatický komunista, který pro samou agitaci a schůze trestuhodně zanedbával svou ženu. Ta potřebovala nějak vyplnit prázdnotu svého života a já jsem jí ochotně pomohl."

23 KAPITOLA

V New Yorku lilo jako z konve; hustý déšť pročistil vzduch, ale současně zpomalil polední provoz. Na rušné ulici křižující Madison Avenue odstranila trojice policistů dočasné značky se zákazem parkování a na uvolněná místa okamžitě vklouzly automobily - první limuzína zaparkovala metr od zelených dveří vchodu do hotelu Marblethorpe, další dvě přímo naproti přes ulici. Ozbrojenci v

těchto autech pozorně sledovali muže, který vystoupil z limuzíny před hotelem v doprovodu tělesného strážce, jehož ruka okamžitě vklouzla pod nepromokavý kabát. V přesném načasování se otevřely dveře hotelu a na prahu stanul další policista. Na jeho pokyn vešli oba hosté do budovy.
Muž, který se těšil tak silné ochraně, byl středně vysoký čtyřicátník, a když si cestou krátkou spojovací chodbou sundal plášť a klobouk, objevil se drahý, na míru šitý oblek bohatého obchodníka či bankéře. Návštěvník měl bledý obličej a jeho oči nervózně těkaly na všechny strany.
„Kam to sakra jdeme?" zeptal se nakvašeně.
„Výtahy jsou na konci haly vlevo," odpověděl policista. „Já počkám tady."
„Děkuji, mladý muži. Pozdravujte ode mě kapitána."
Důležitý host v doprovodu tělesného strážce pokračoval k výtahům a cestou si polohlasně stěžoval: „Pořád nemůžu uvěřit, že jsem se k tomu nechal donutit. Jakýsi nýmand si sem přiletí, údajně z Amsterdamu, a předvolá si mě jako malého kluka. Kdo si sakra myslí, že je?"
„Ostatní říkají, že zná správná slova, Alberte," uklidňoval obchodníka muž, který se vydával za jeho bodyguarda, a vysunul ruku zpod kabátu.
„Může to být obyčejná rybářská výprava," ušklíbl se Albert, menší z dvojice.
„Jestli je, pak ten člověk ví, kde hledat velké ryby. Mimochodem, bankéři a hoši z energetiky se s tebou chtějí setkat, až si s tím Williamem Claytonem promluvíš."
„Bezpochyby falešné jméno," čertil se obchodník. „Není na žádném mém seznamu."
„Ty seznamy nemohou být úplné, takové nemá nikdo z nás. Prostě ho vyslechni a hlavně mu nic dobrovolně neprozraď. Chovej se jako ostatní. Hraj si na nevinného a překvapeného."
„Hele, jenom proto, že jsi právník, mě nemusíš poučovat o trivialitách." Dveře výtahu se otevřely; oba muži nastoupili do kabiny a ozbrojený právník vyťukal podle instrukcí čtyřmístný kód patra. „Sundej si ten kabát, Stuarte," dodal Albert Whitehead, generální ředitel makléřské firmy Swanson & Schwartz se sídlem na Wall Street.
„Teď už můžu," souhlasil právník, který se jmenoval Stuart Nichols. „Nechtěl jsem zbytečně dráždit ty policajty, aby se nepostavili proti nám."
„To je paranoia."
„Ne, vzpomínky na armádní minulost. Sloužil jsem jako vojenský prokurátor v Saigonu a spousta chlapů v uniformě by mě nejraději viděla mrtvého. Dvěma se to dokonce málem podařilo -a byli oblečení jako vojenští policisté... Pořád máš v úmyslu představit mě jako svého právního zástupce?"
„To si piš. Řeknu, že o mně víš všechno, že jsem pro tebe jako otevřená kniha - ale jenom pro tebe."
„Co když bude trvat na tom, abych vás nechal o samotě?"
„Tak mu dáš nějaký důvod, proč bys měl zůstat. V tom jsi obzvlášť dobrý."
„Pokusím se. Ovšem pokud bude stát na svém, hádat se s ním nebudu."

„Rád vás poznávám, pane Nicholsi, a jsem potěšen, že jste přišel," přivítal neohlášeného návštěvníka „William Clayton", alias Brandon Scofield, alias Beowulf Agate a potřásl si s právníkem rukou. Měl na sobě konzervativní modrý oblek, který před nedávnem visel na ramínku krejčovského salonu. Uvedl hosty ke křeslům, vedle nichž stály příruční stolky, a zazvonil na stříbrný zvonek. Ze dveří vyšla Antonia v naškrobené uniformě služebné a s prošedivělými vlasy staženými do přísného drdolu. Působivý zjev.
„Kávu, čaj, něco ostřejšího?" zeptal se Brandon. „Mimochodem, tohle je Constantina. Pracuje v hotelu a vyžádal jsem si ji, protože neumí ani slovo anglicky. Mluvím s ní pouze italsky. Jinou řeč nezná."
„Škoda, že to není francouzština," povzdechl si Stuart Nichols. „Měl jsem ji několik let na střední škole a pak mi dobře posloužila v Saigonu."
Nikdo si nic k pití nepřál, takže Antonia se profesionálně uklonila a odešla.
„Vím, že váš čas je omezený stejně jako můj. Přejděme tedy rovnou k naší věci."
„Rád bych věděl, co ta naše věc může být, pane Claytone."
„Ta, která nás spojuje," odvětil Beowulf Agate. „Mezinárodní finance. Obchody na burze, komodity, sítě, akcie, dluhopisy, půjčky ale zejména naše nejdůležitější aktivity, tedy fúze a převzetí."
„Vyjmenoval jste širokou škálu činností, pane Claytone," řekl generální ředitel brokerské společnosti Swanson & Schwartz, „a většina z nich je přísně důvěrné povahy."
„Samozřejmě. Platí to na burzách v Londýně i Paříži, v Římě i Berlíně. Ovšem ne v Amsterdamu."

„Mohl byste své tvrzení objasnit?" řekl Nichols.
„Je-li to nutné, pak se obávám, že neznáte svého klienta tak dobře, jak si myslíte," odpověděl Brandon.
„Já jsem firemní právník, pane Claytone. Je to můj jediný klient. Neexistuje nic, co bych o něm nevěděl."
„Platí to i o zde přítomném panu Whiteheadovi? Protože jestli ne, navrhuji, abyste nás opustil."
„Již jsem vám řekl, že jsem plně zasvěcen do jeho záležitostí."
„Pak si ovšem neumím představit, že o Amsterdamu nevíte... Když se před dvanácti lety Randall Swanson, který již bohužel není mezi námi, a Seymour Schwartz, jenž tráví zasloužilý odpočinek ve Švýcarsku, spojili a založili makléřskou firmu, možná ani netušili, jak se jim podaří zastínit tvrdou konkurenci a stanout mezi velikány. A pak vaše společnost dosáhla vrcholu, když vloni připravila tu obrovskou fúzi. Pozoruhodné, přímo úžasné. Jenže jak se vám to podařilo?"
„Angažovat talenty se vyplácí, pane Claytone," odpověděl právník, dokonale se ovládaje. „Pan Albert Whitehead je pokládán za jednoho z nejlepších vrcholových manažerů ve finančních kruzích."
„Jistě, je dobrý, velice dobrý, ale může být někdo až tak dobrý? Talent bez zdrojů ke svému uplatnění je talent vyplýtvaný. Ale možná jsem již řekl dost, poněvadž jestli se mýlím, jenom vás připravuji o čas. A čas jsou, jak známo, peníze, nemám pravdu, pánové?"
„Jde o to, co myslíte těmi zdroji?" zeptal se nervózní Whitehead, která se nedokázal ovládnout - navzdory neznatelnému zavrtění hlavou, jímž mu jeho právník naznačoval, aby držel jazyk za zuby.
„Jak jsem řekl," odtušil Scofield. „Investice do vašeho nadání. Zahraniční investice, chcete-li."
„Jistě si uvědomujete, že na tom není nic nezákonného, pane Claytone," řekl Stuart Nichols.
„To jsem snad nenaznačil," ohradil se Brandon. „Podívejte se, všichni máme málo času. Chci vám říct - a jestli se vás to netýká, pak na má slova zapomeňte - pouze jedno: Přerušte veškeré styky s Amsterdamem. Amsterdam je vyřízený, poněvadž chce ovládnout všechno, a to nelze připustit. Amsterdamu již nemůže nikdo věřit, protože kvůli vlastnímu krátkodobému prospěchu otočil a teď mu hrozí totální zkáza. Proto jsem odtamtud odjel... Utekl, abych se vyjádřil přesně."
„Mohl byste se vyjádřit i v méně obecných termínech?" požádal právník.
„Nemohl," odvětil Beowulf Agate. „Záznamy nelze v tom složitém bludišti, v němž jsou pohřbeny, vysledovat a já samozřejmě nejsem oprávněn o nich hovořit. Kdybyste si však se mnou chtěli ještě později promluvit, zavolejte do tohoto hotelu, nechte se přepojit na ředitele a požádejte o přístupový kód, který vám umožní se se mnou spojit. Znovu opakuji - pokud vám moje slova nic neříkají, zapomeňte na ně. Jestli ovšem ano, pak vám radím, abyste v žádném případě nevolali do Amsterdamu. Mohli byste se ocitnout na likvidačním seznamu... Jinak vám přeji dobrý den, pánové."

*****

Scofield vystrčil hosty na chodbu a hlasitě za nimi zabouchl dveře. Do obývacího pokoje apartmánu se vrátil ve stejném okamžiku, kdy Antonia vyšla z kuchyňky; pořád na sobě měla černobílou uniformu, ale vlasy si rozpustila.
„Lžou. Lžou, až se jim od huby práší." Brandon si zapálil tenké cigáro.
„Mimochodem, bylas velmi přesvědčivá, lásko."
„Nebylo to tak těžké, drahý. Ta role mi sedí. Zato ty jsi předvedl fantastický herecký výkon, mimořádně imaginativní."
„Díky, zlato, ale nechápu, čím jsem si tvůj obdiv zasloužil."
„Přečetla jsem si tvé poznámky o každém, s kým ses dosud sešel. U všech jsem tvůj postup chápala. Několik z nich jsi vylekal a oni pak maskovali strach mlčením nebo abstraktními námitkami, jiní prostě nechápali. Ale když jsi těm dvěma zmínil zahraniční investice, to ticho přímo řvalo. A hrozba z Amsterdamu je vyděsila, aspoň se mi zdálo."
„Jo. Ten nápad mi bleskl hlavou na poslední chvíli, ale byl dobrý, že? Nedokázali mou domněnku dost rychle popřít ani rozumně ospravedlnit její platnost."
„Jak tě to napadlo, Brane? Jsem prostě zvědavá."
„Je to součást základní pravdy, Toni. Za starých časů jsme tomu říkali mezery, prázdná místa. Proč by majitelé prodávali makléřskou firmu, která je na vzestupu a má svá nejlepší léta teprve před sebou? Swanson zemřel na infarkt, když předtím nikdy žádné problémy se srdcem neměl, a Schwartz se vystěhoval ze Států

a požádal o švýcarské občanství. Oběma nebylo ani pětačtyřicet. Já v tom vidím klasickou ukázku matareseovské manipulace. Ti chlapi jsou Matareseovi přisluhovači. Oba. Od svých dokonalých účesů až po boty od Gucciho."
„Občas se cele vžíváš do Beowulfa Agate, že?"
„Doufám, že kdyby s námi byl Serpent, souhlasil by. Talejnikovovi dlužíme za strašně moc."
„Za své životy."
„Tak do práce, lásko, at se za nás nemusí v nebi stydět." Brandon zvedl telefon, vyťukal sérii čísel a spojil se s Frankem Shieldsem v neoznačeném autě FBI, zaparkovaném nedaleko hotelu. „Všechno pod kontrolou, Mžourale?"
„Mohl bys mě laskavě přestat oslovovat tou urážlivou přezdívkou, když mluvíme na oficiální lince?"
„Promiň, Franku. Myslel jsem to jako kompliment. Vidíš, co jiným unikne, protože se koncentruješ na užší zorné pole."
„Strč si ty kecy někam... Ty dva subjekty sledujeme. Právě odbočili na Central Park South."
„Co z toho vyvozuješ?"
„No, nevracejí se do kanceláře, což je dost výmluvné. Tenhle byl poslední, že?"
„Byli tu oba. A ano, víc jich na dnešek nemám. Kdyby něco, zavolej. My si teď s Toni odpočineme a objednáme si u pokojové služby hostinu, která nebude stát daňové poplatníky ani pěťák."
„Brandone, prosím tě!"

*****

„On to ví!" křičel vyděšený Albert Whitehead v limuzíně. „Ví všechno!"
„Možná," opáčil Stuart Nichols chladně. „A možná taky ne." „Jak můžeš něco takového vypustit z úst!" protestoval generální ředitel makléřské společnosti Swanson & Schwartz. „Vždyť jsi ho slyšel! Komodity, sítě, akcie, dluhopisy, půjčky, fúze, převzetí. Celé naše portfolio."
„Tyto informace jsou v podstatě veřejné a při troše snahy si je mohl snadno zjistit. Zvládl by to student prvního ročníku právnické fakulty."
„Ale jak vysvětlíš ty zahraniční investice?" „V tom se asi sekl. Ty prostředky šly přes texaské konsorcium zabývající se rizikovým kapitálem. Vše bylo zařizováno ústně přes Amsterdam a nezůstala žádná papírová stopa. Ani jedna."
„Tím si nemůžeš být jistý, Stuarte."
„Nemůžu," souhlasil právník a zahleděl se z okna. „A upřímně přiznávám, že mě to znepokojuje. Ten chlap je do Amsterdamu očividně podrobně zasvěcený, což mluví samo za sebe. A tvrdí, že Amsterdam je vyřízený."
„A nebezpečný! Mluvil o likvidačním seznamu! Smrt není pro naše mlčící partnery žádný neznámý prostředek, nýbrž součást jejich kalkulací. Ti se nezastaví před ničím. V žádném případě nemůžeme riskovat a volat Amsterdam."
„To ovšem znamená, že nezjistíme pravdu, pokud existuje nějaká druhá pravda. A další plánované spojení přes sterilní satelitní linku je až za osm dní. Jestli rozvrh narušíme, Amsterdam pozná, že s námi není něco v pořádku."
„Tak si něco vymyslíme. Zapni mozek, na tohle jsi mistr."
„Nic mě nenapadá. Postupujeme přesně podle plánu a bez nejmenších zádrhelů. Není co hlásit. Třeba na něco přijdou ostatní a najdou důvod, proč voláme Keizersgracht dřív."
„V to proboha doufám," vyhrkl v panice Whitehead. „Jsme v tom namočení jeden vedle druhého a vydělali jsme miliony1."
„Uvědomuješ si, Alberte, že to ze strany toho Claytona může být obrovský bluf?"
„Ale jistě, Stuarte. Jenže kdo se ho odváží vyzvat, aby vyložil karty na stůl?"

*****

Brandon a Antonia, nasycení a spokojení, usrkávali kávu ochucenou kapkou prvotřídního koňaku, když zazvonil telefon. Scofield hrábl po sluchátku. „Ano?"
„Frank, Brandone. Máš na pálce vynikající průměr. Ti dva hlavouni od Swansona a Schwartze skončili ve Village v malé zahradní restauraci, která neinzeruje své služby a k rezervaci stolu vyžaduje finanční rodokmen s modrou krví. Ale ještě předtím se sešli s jistým Benjaminem Wahlburgem, což je hlava toho nového bankovního konsorcia, a dále s Jamiesonem Fowlerem, šéfem Boston Standard Light and Power, a Brucem Ebersolem, prezidentem Southern Utilities. Ti dva reprezentují další bankovní instituci a rozvodnou společnost, které mají silné zastoupení ve Středomoří. Deset pokusů a čtyři zásahy do černého. Blahopřeju. Vedeš si výborně."
„Díky, Mžourale. Něco nového z Londýna?"

*****

„Najděte je, najděte toho chlapa!" hulákal Julian Guiderone do satelitního telefonu na palubě svého soukromého tryskáče za letu z Marseille do Londýna. „Platíme miliony trpaslíkům, zajišťujeme jim životní úroveň, na jakou by jinak nemohli ani pomyslet, a jediným smyslem jejich existence je, aby nám sloužili! Jak je možné, že neodvádějí požadovanou práci? A totéž ostatně platí i pro vás!"
„Ujišťuji vás, že děláme, co je v našich silách," hájil se Jan van der Meer Matareisen ve své svatyni na Keizersgrachtu, Císařském kanálu, v centru Amsterdamu. „Jako kdyby všechny naše zdroje zahalila neproniknutelná mlha."
„Tak ji odstraňte, odfoukněte ji! Zabijte pár desítek lidí z výplatní listiny a rozhlaste, že byli podezřelí ze zrady! Zasejte mezi ně hrůzu, utvořte vlastní inkvizici. A jak začnou padat hlavy, zrádci se sami prozradí. Strach účinkuje jako katalyzátor. Copak jste se ode mě nic nenaučil?"
„Naučil jsem se od vás trpělivosti, pane. A neřvěte na mě. Zatímco vy si lítáte po světě a rozdmýcháváte krize, já musím držet celou organizaci a její operace pohromadě. Taky bych vám rád připomněl, že zatímco vy jste pouhý Pasáčkův syn, já jsem legitimní vnuk barona de Matarese, který Pasáčka vytvořil. Vládnete spoustou milionů, ale já mám miliardy. Vážím si vás, pane, za to, čeho jste málem dosáhl - panebože, Bílý dům -, ale zapřísahám vás, nestavějte se proti mně."
„Kristepane, já se proti vám nestavím, snažím se vás něco naučit. Srdce a intelekt vás přesvědčí, že máte pravdu, ale musíte mít i žaludek, abyste dokázal své přesvědčení realizovat! Když narazíte na slabost, musíte ji vykořenit - samotný plevel i jeho výhonky. Musíte zničit vše, co vám stojí v cestě, bez ohledu na to, že se vám ty divoké květiny třeba líbí."
„To jsem pochopil už dávno," ohradil se Matareisen, „a nepokoušejte se naznačovat opak. Naši následovníci žijí nebo umírají jen podle svých činů."
„Tak Zahajte nemilosrdnou čistku, likvidaci, šiřte paniku. Někdo přece musí vědět - nebo ho donutíte to zjistit -, kde se Scofield nachází! Zejména když ví, že za selhání zaplatí životem. Říkám vám, že za posledními problémy stojí Beowulf Agate a nikdo jiný!"
„Naše zdroje nám nemohou sdělit to, co nevědí, pane Guiderone."
„A jak to víte vy?" zeptal se Pasáčkův syn sžíravě. „Přes veškerou svou pronikavou inteligenci máte jednu slabost, vážený Jane van der Meere, slabost společnou všem géniům. Věříte, že vaše dílo je nezničitelné, protože stvořitel se nemohl dopustit
chyby. Nesmysli Nemáte nejmenší ponětí, co Scofield právě dělá, jakou útočnou strategii rozjel, s kým se spojil. Neutralizoval Atlantic Crown. Kolik dalších kráčí - zatraceně, běží- do jeho sítě? Kolik z nich dokáže zlomit?"
„Nezlomí nikoho," odpověděl Holanďan tiše. „Jsou si vědomi následků. A i kdyby, máme připravenu řadu záložních pozic. Naši právníci dokážou legitimizovat všechny naše činy a z hlediska zákona jsme naprosto čistí. Můžeme svobodně pokračovat, dokud každé kolečko nezapadne na své místo. I to je moje dílo, které jsem stvořil."
„Myslíte si..."
„Já to vím, starý pane!" Matareisen nečekaně zvýšil hlas. „Jediný skutečně nebezpečný zádrhel, téměř katastrofu, jste způsobil vy svou hloupostí ve Westminster House v Londýně." Stejně náhle, jako se rozkřičel, se Jan van der Meer zase zklidnil. „Ale omluvil jste se a už o tom nebudeme mluvit."
„Obávám se, že to nebyla jediná katastrofa. Něco se stalo ve Wichitě a nejsem si vědom, že bych se tam kdy ukázal nebo ty pány znal."
„Znali jen kód a věděli o anonymním záznamníku v Amsterdamu, nic jiného."
„Jste skutečně génius, Jane van der Meere, ovšem stále vám něco - nebo spíš někdo - uniká. Beowulf Agate. Jestli ho nenajdete, jestli ho nezlikvidujete, dříve či později přijde na způsob, jak to vaše stvoření zničit. Kdysi se mu to už povedlo, a to jsme si mysleli - věděli jsme -, že jsme neporazitelní. Nepřipusťte, aby se to opakovalo."

*****

Sir Geoffrey Waters podepsal převzetí obálky s razítkem PŘÍSNĚ TAJNÉ, kterou mu do jeho domu v Kensingtonu doručil důstojník MI-5; začal ji otevírat hned cestou zpátky do jídelny k prostřené snídani. Jeho manželka Gwyneth, šedovlasá žena s jemnými rysy obličeje a inteligentníma hnědýma očima, vzhlédla od rozečtených novin.
„To nemohli počkat, než dojedeš do kanceláře?" „Asi to bude důležité." Náčelník

vnitřní bezpečnosti britské kontrarozvědky se zastavil u stolu, vytáhl z obálky hlášení, přelétl je očima - a ztěžka dosedl na židli. „Panebože," zaúpěl.
„Můžu vědět, o co jde?" zeptala se Gwyneth Watersová. „Nebo to patří k věcem, které přede mnou musíš tajit?"
„Měla bys to vědět. Jde o tvého bratra."
„O Clivea? Ach, drahoušek Clive. V poslední době se mu daří, viď?"
„Možná až příliš. Zasedl ve správní radě toho nového konsorcia Sky Waverly."
„Ano, já vím. Minulý týden mi volal. Dobrá zpráva, ne?"
„Obávám se, že spíš špatná. Ve Sky Waverly probíhá hloubkové vyšetřování ve věci, o které s tebou opravdu nemůžu mluvit. Už kvůli tobě."
„Ano, Geofe, to už jsme mockrát probírali. Jenže tady jde o mého bratra."
„Podívej, zlato, já mám Clivea rád. Je dobrý společník a má vynikající smysl pro humor. Ale přiznejme si na rovinu, že nikdy nepatřil k londýnským právnickým špičkám."
„Uznávám, že má své nedostatky."
„Vystřídal řadu firem, kam ho vzali spíš kvůli jménu - Bentley-Smythe je pořád v právnickém světě pojmem - než pro jeho schopnosti, a nikde to nedotáhl ani na partnera, a teď najednou takový raketový vzestup? Jak je to možné?"
„Netuším, ale ještě dopoledne mu zavolám a zeptám se ho."
„To právě nesmíš," řekl Waters tiše, ale důrazně. „Nech to na mě, Gwyn. Podle mého názoru Clivea někdo zneužívá. Postarám se o to."
„Ale neublížíš mu, že ne."
„Hlavně aby si neublížil sám." Geoffrey Waters vstal od nedojedené snídaně a rychle prošel halou k východu z domu.
Dvacet minut, které trvala cesta do jeho úřadovny, věnoval bolestným úvahám, jejichž předmětem byl Clive Bentley-Smythe. Jeho švagr byl příjemných chlapík, ale měl řadu chyb a mezi nejvážnější patřila přílišná štědrost, někdo by řekl rozhazovačnost. Zdědil sice část obrovského jmění, shromážděného mnoha generacemi úspěšných právníků, ale jestli na někoho sedělo rčení jeho bohatství přesahuje jeho možnosti, byl to právě Clive.
Jako vysoký důstojník kontrarozvědky Waters pochopitelně věděl o Cliveově podivínství i o tom, že mu manželka zanáší.
O Amandě se povídalo, že spává v nejbohatších postelích Anglie, Skotska, Holandska a Francie. V jistých kruzích koloval žert, že kdyby jí na to Clive přišel, ještě by se omluvil a zeptal se jí, zda se dobře pobavila. Vlastní ženě se s tím sir Geoffrey samozřejmě nikdy nesvěřil, protože Gwyneth až do smrti zůstane starší sestrou, která bude svého bratříčka vždycky hájit a zastávat se ho. Proč ji znepokojovat? Jenže teď vstoupil do hry nový faktor a šéf vnitřní bezpečnosti MI-5 si uvědomoval, že se mu musí postavit čelem, analyzovat ho a jednat podle výsledků, k jakým dospěje. Na mysl se mu neustále vracelo francouzské cherchez la femme.
„Promiňte, že jsem vám tu zprávu poslal tak rychle, Geoffreyi," omlouval se náměstek ředitele MI-5 pro operace, „ale říkal jsem si, že byste si o tom chtěl promluvit se svou ženou."
„Jen do jisté, velmi omezené míry. Neví o svém bratrovi spoustu věcí a nemá smysl ji tím zatěžovat. Postarám se o to sám. Máme nějaké vodítko?"
„Několik, ale nic určitého," odpověděl Watersův přímý nadřízený, šedovlasý korpulentní šedesátník. „Především se mezi novináři na Fleet Street povídá, že je v běhu nějaká podivná fúze vlivných deníků."
„Murdochův podnik?"
„Ne, tohle není jeho styl. Murdoch své záměry zásadně ohlašuje předem. Kupuje a prodává a jeho hlavním cílem je zisk, vlastní žurnalistika až na druhém místě."
„To je všechno?"
„Řekl jsem několik, ne jedno. Delší dobu sledujeme přesuny v bankovní sféře. Jde o svého druhu centralizaci, ale pochybuju, že hnacím motorem těchto fúzí jsou finance."
„Proč si to myslíte? Jdete proti hlavnímu ekonomickému proudu."
„Všechny ty instituce jsou ziskové a dosud si zakládaly na své nezávislosti. Proč tak náhle otočily a vzdávají se svých panství?"
„Někdo je k tomu nutí," odpověděl Waters tiše.
„Přesně to je i můj názor. Nechal jsem připravit seznamy všech členů dotyčných správních rad i žurnalistů, kteří mají něco společného s tou údajnou fúzí vlivných deníků."
„Každého si pečlivě proklepneme," slíbil Waters.
„Poslední záznam je skutečně pozoruhodný. Kolegové z Kanady nám poslali důvěrné sdělení, že jistý reportér z Toronta se zúčastnil služebního jednání v Itálii, odkud volal svému šéfredaktorovi, že přiveze sólokapra století. Od té chvíle o něm nikdo neslyšel. Prostě zmizel."

„Prověříme si to." Geoffrey Waters si spěšně psal poznámky. „Všechno?"
„Ještě jedna věc. Týká se manželky vašeho švagra. Amandy."
„Bál jsem se, že k tomu jednou dojde."

24 KAPITOLA

Zatímco jeho podřízení zdvojnásobili úsilí při rozmotávání propleteného klubka vztahů uvnitř a kolem konsorcia Sky Waverly a rozkrývání pozadí chystané fúze novinových vydavatelství a již běžících masivních slučování bankovních domů, Geoffrey Waters založil složku na Amandu Bentley-Smytheovou. Nešlo o sbírání drbů ze společenských rubrik - promiskuita jeho švagrové zajímala vysokého důstojníka MI-5 jen do té míry, pokud v ní mohl objevit nějaký účelový model, opakující se vzorec. Pak na jeden narazil a pocítil hluboké znepokojení.
Amanda Reillyová se narodila do ctihodné irské rodiny majitelů hostince v Dublinu, který si získal věrné zákazníky svým přátelským prostředím a prostou, ale chutnou kuchyní. Z roztomilého dítěte vyrostla okouzlující dospívající slečna a posléze mimořádně atraktivní mladá žena, a když se postavila ke stolu, mužským hostům se zastavovala ruka, která nesla nápoj ke rtům, v půli cesty.
Podle dostupných informací se v hostinci náhodou zastavil fotograf jistého magazínu, a když Amandu spatřil, okamžitě požádal její katolické rodiče, zda by mohl jejich dceru vyfotografovat.
„Žádný košilatý fotky, nebo vám utrhnu hlavu," zněla údajně otcova odpověď.
Zbytek je pohádkový příběh, jak by napsaly bulvární plátky. Amanda se usadila v Londýně, naučila se společenskému chování, až na svůdný zpěvný přízvuk se zbavila irského dialektu a zahájila strmý vzestup v oblasti modelingu. Těžko říct, zda za to mohla katolická výchova, nebo dohled přísných rodičů, faktem zůstává, že nikdy nepózovala ve spodním prádle, natož nahá. Propagovala klasické šaty a zejména nákladné šperky a brzy se stala hvězdou své profese.
Jenže pak se s rozkošnou irskou kráskou něco přihodilo, pomyslel si Geoffrey Waters, jak postupně shromažďoval další údaje. Amanda Reillyová se přesunula do světa slavných a rádoby slavných, do světa skutečného i předstíraného bohatství. Stránky
společenských rubrik se začaly hemžit jejími fotografiemi v náručí celebrit - šlechticů, filmových herců, postarších ovdovělých bankéřů a nakonec jistého Clivea Bentley-Smythe, kterého si vybrala za manžela. Zkušený zpravodajec nechápal - mohla říct své ano jednomu z mnoha žraloků, kteří o ni projevili zájem, a ona sáhne po neškodném pulci a udělá z něj svého prince.
Následovalo nevyhnutelné - a inspirováni dávným poznatkem, že i „jedna paní, která povídala" může uhodit hřebík na hlavičku, začali agenti MI-5 pátrat v kancelářích leteckých přepravců a u majitelů soukromých letadel. Letové plány a destinace byly uloženy do počítače, který snadno určil četnost jednotlivých cílů, což spolu s dalšími podpůrnými informacemi, mezi nimiž nechyběly fotografie, pomohlo zúžit okruh předpokládaných příjemců její náklonnosti.
Lovila mezi londýnskou a skotskou smetánkou a soustřeďovala se na významné průmyslníky či bankéře a dědice rozsáhlých majetků a loveckých zámečků s blízkým vztahem ke královské rodině. Věk hrál až druhořadou roli. Ve Francii se zaměřila na módní návrháře a velkou oblibu si získala mezi homosexuály. Jediné prázdné místo představovaly její časté výlety do Holandska, konkrétně do Amsterdamu, z poslední doby. Zdálo se, že na ni u letadla nikdy nikdo nečekal, nikdo ji nedoprovázel k limuzíně. Nikdo. Světoznámá modelka jezdila z letiště taxíkem do středu města a tam prostě a jednoduše zmizela.
Amsterdam.
A pak sir Geoffrey Waters začal chápat a připadal si, jako kdyby chytil kulku do žaludku. Byl příčinou, proč si princezna vzala za muže neškodného pulce, on? Jeho snímek se sice v novinách nikdy neobjevil, ale zasvěcení věděli, jak významné místo v kontrarozvědce zastává. Pro Matareseovu organizaci ideální cíl.
Jakmile připustil tuto možnost, odpověděl si Waters i na otázky, které se dosud jen v náznacích krčily v zákoutích jeho mysli. V posledních měsících se Clive a Amanda chovali ke Gwyneth a k němu až dotěrně přátelsky. Neustále je zvali na večírky, na nichž se sir Geoffrey smrtelně nudil a účast neodmítal jen kvůli manželce, která svého bratra nekriticky milovala. Jen jednou, kdy už musel dát průchod svému podráždění, položil Gwyn několik ironických otázek.
„Co má znamenat ta jejich náhlá náklonnost? Nejsme oba náhodou smrtelně nemocní, aniž o tom víme? To by totiž tu jejich přízeň vysvětlilo. Když si představím, kolik po tobě zdědí - kromě toho, cos jim už dala. Najednou jsou u nás pečení vaření a kromě toho denně volají. Já je ovšem tolik nezajímám, protože si pořád musím vydělávat na živobytí."
„Nemusel bys, kdybys mi dovolil platit účty."

„Nepřipadá v úvahu. Navíc mě práce baví a jsem ve své profesi dobrý."
„Prosím tě, Geofe, Clive tě zbožňuje a Amanda tě má zjevně ráda. Vždycky si sedá co nejblíž k tobě. A netvrď mi, že se najde muž, kterého nevzrušuje, když má vedle sebe jednu z nejkrásnějších žen světa, protože bych ti to nevěřila. A nehraje roli, že ti táhne na šedesátku."
„Klade mi spoustu naivních a hloupých otázek. Myslí si, že jsem nějaký přestárlý James Bond."
Ano, zatraceně, Amanda Bentley-Smytheová se opravdu pořád na něco vyptávala. Nešlo o nic důležitého, co by sir Geoffrey nemohl odbýt mávnutím ruky, ale přesto... Na těch otravných večírcích mu okouzlující modelka neustále dolévala sklenku - že by se, byť nevědomky, dopustil indiskrétnosti? Neodhalil jí nějaké tajemství? Waters o tom pochyboval; byl příliš zkušený, než aby se dopustil tak školácké chyby. Ale možné je všechno, pokračoval v pochmurných úvahách, zejména když uvážíme, jak je švagrová inteligentní. Co když odhalila ve zdánlivě nevinné poznámce důležitou informaci, od níž se mohla odrazit? Patří její neznámý kontakt v Amsterdamu do Matareseovy organizace? Sir Geoffrey Waters se musel postavit tváří v tvář vlastním pochybnostem.
Na stole zabzučel interkom - všemocný zástupce ředitele pro operace.
„Waters."
„Mám bohužel velmi špatnou zprávu, Geoffreyi. Raději se posaďte."
„Moje žena?"
„Ne. Subjekt vašeho vyšetřování. Vaše švagrová. Amanda Bentley-Smytheová."
„Zmizela, že?"
„Ne. Je mrtvá. Zardoušena garotou. Vrah hodil mrtvolu do Temže. Před hodinou ji vylovila říční policie."
„Ach, bože můj."
„Je toho víc. Ve Skotsku, Liverpoolu a západním Londýně byli zastřeleni tři významní bankéři. Pokaždé jedna kulka do týla. Poprava ve stylu podsvětí."
„To je čistka}." zvolal Waters. „Zajistěte jejich kanceláře."
„Není co zajišťovat. Všechny byly vyklizeny."

*****

„Mysli, Clive," naléhal Geoffrey Waters a podíval se upřeně do uslzených očí svého žalem zdrceného švagra. „Bůh je mi svědkem, že s tebou cítím, ale tato tragická záležitost má dalekosáhlé dopady, které si neumíš ani představit."
„Já nedokážu myslet, Geofe! Pokaždé, když to zkusím, uslyším její hlas a uvědomím si, že je mrtvá. To je všechno, na co teď mohu myslet!"
„Kde máš brandy, chlapče? Aha, už vím." Sir Geoffrey zašel do knihovny, otevřel bar, nalil do sklenky štědrou dávku a vrátil se. Musel výlet ještě jednou zopakovat, než si švagr utřel oči, vysmrkal se a byl schopen alespoň trochu jasně uvažovat.
„Nevšiml sis v posledních dnech či týdnech u Amandy známek stresu? Nezměnilo se nějak její chování? Nebyla neobvykle rozrušená nebo podrážděná?"
„Ne víc než jindy. Vztekala se na fotografa kvůli poslední sérii snímků a stěžovala si, že ji nahastrošil jako nějakou matronu. Uznávala, že už jí není dvacet, ale odmítala pózovat jako stará babka, jak se vyjádřila. Znáš ji, byla hodně temperamentní."
„Jde mi o to, co přesahovalo její obvyklý temperament. Neměla nějaké telefonáty, které ji rozrušily, nenavštívil ji někdo, s kým očividně nechtěla mluvit?"
„Jak to mám vědět? Přes den jsem v práci a ona trávila většinu času mimo domov. Držela si byt v centru, protože měla tak nabitý program, že se sem nestíhala vracet."
„To jsem nevěděl," přiznal Waters. „Adresa?"
„Někde v Bayswateru. Přesně to nevím."
„Jak to? Tys tam nikdy nebyl?"
„Ne. Ale mám telefon. Číslo pochopitelně není v seznamu."
„Dej mi ho." Clive odrecitoval číslo a Waters ho okamžitě vytočil. Chvíli poslouchal se svraštělým obočím a pak zavěsil. „Linka byla odpojena."
„To není možné! Nikam se nechystala a v době své nepřítomnosti vždycky zapínala záznamník. Bože můj, ta linka byla její tajné spojení se světem!" Čerstvý vdovec se odmlčel - uvědomil si, že by si švagr zpravodajec mohl jeho slova mylně vyložit.
„Proč tajné?"
„Špatně jsem se vyjádřil," odpověděl Clive právnickou částí svého mozku. „Když jezdila do zahraničí, skoro každý den mi volala, a tak jsem jí navrhl, že bych jí mohl předávat vzkazy."
„Neříkal jsi snad, že jsi v jejím bytě v centru nikdy nebyl?"

„Nebyl. Ale ten záznamník šel ovládat na dálku. Stačilo vyťukat příslušný kód a vzkazy se automaticky přehrály. Požádal jsem ji, ať mi ten kód dá, ale Amanda odmítla... dost důrazně. Chápal jsem ji."
„Pozoruhodné," zamumlal šéf vnitřní bezpečnosti MI-5 a vrátil se k telefonu. Zavolal k sobě do kanceláře a předal svému asistentovi číslo do bytu v Bayswateru. „Zjistěte adresu a pošlete tam vyšetřovací tým s policejními techniky. Sejměte všechny otisky prstů a zavolejte mi," vychrlil rozkazy a zavěsil.
„Pro smilování boží, Geofe, co to má znamenat. Chováš se, jako kdyby nešlo o brutální vraždu mé ženy, ale o nějaký mezinárodní incident."
„Sám bych to neřekl lépe, Clive, protože přesně o to jde. V rozmezí několika hodin od Amandiny vraždy byli v Anglii zabiti další tři muži a všichni byli podezřelí z účasti na rozsáhlém finančním spiknutí, které ovlivní mnoho zemí a miliony lidí."
„Proboha, co to říkáš? Moje žena měla svoje chyby, uznávám, ale co naznačuješ, by bylo nad její chápání. To je směšné! Dokonce jsem ji musel přemluvit, aby si najala účetní firmu, která by se jí starala o vydělané peníze. Nedokázala ani vyplnit šek! Jak by mohla být tak finančně naivní žena součástí finančního spiknutí?"
„Ty dvě věci se vzájemně nevylučují, chlapče. Amanda se vyžívala ve světlech ramp, milovala obdiv a slávu - se všemi svody, které nabízejí. V prvním plánu ji lákala moc, peníze byly jen prostředkem."
„Milovala mě!" vykřikl hystericky Bentley-Smythe. „Potřebovala mě - byl jsem její domov, její útočiště! Znovu a znovu mi to opakovala."
„Věřím. A jsem si jistý, že to myslela vážně, Clive, jenže sláva dokáže člověka hodně změnit. Často získá dvojí osobnost, jednu veřejnou a druhou soukromou, které se vzájemně značně liší."
„Co ještě ode mě chceš Geofe? Jsem s rozumem v koncích."
„Pouze to, co si pamatuješ z posledních několika týdnů. Začněme zhruba před měsícem, tedy v době, kdy ses dozvěděl, že se o tobě uvažuje jako o novém členu správní rady Sky Waverly."
„Na tom není nic složitého. Poprvé jsem se o té možnosti doslechl od Amandy. Vrátila se z módní přehlídky z Amsterdamu a řekla mi, že se tam setkala s jistým mužem, který pro Sky Waverly pracuje, a že a prý hledají do vedení firmy někoho se slavným jménem. Zmínila se o mně a oni na to skočili."
Amsterdam.
„Řekla ti, kdo byl ten muž?" zeptal se sir Geoffrey nenucené.
„Nemohla si vzpomenout na jméno a já jsem nenaléhal. Když mi zavolali z Paříže, přirozeně jsem s radostí přijal."
„Kdo ti volal?"
„Představil se jako Monsieur Lacoste - jako ta značka sportovních oděvů."
„Vraťme se k posledním týdnům, Clive. K tvým setkáním s Amandou. Budu ti klást otázky a ty prostě odpovíš, co tě napadne."
„To znám, jsem na to zvyklý z psychoterapie."
Mluvili spolu téměř dvě hodiny. Waters si občas zapsal poznámku do bloku a naléhal na švagra, aby upřesnil některé vzpomínky nebo podrobnosti rozhovorů. Z výslechu vyplynul obraz velmi neobvyklého manželství - absolutní důvěra na straně muže a bezohledná nevěra na straně ženy. Byl to čistě účelový svazek, kdy za delší konec jednoznačně tahala manželka. Amanda se provdala za Clivea Bentley-Smythe kvůli tomu, co mohla vytěžit z jeho jména, ne za muže samotného. Závěr, že tak učinila na něčí příkaz, se přímo nabízel. Ale kdo ten příkaz vydal?
Amsterdam?
Zazvonil telefon a Waters zvedl sluchátko. „Co máte?" zeptal se.
„Špatné zprávy, pane," odpověděl agent MI-5. „Celý byt byl vymetený, stěny přemalované několika vrstvami husté barvy a povrch nábytku rozleptaný kyselinou. Nenašli jsme vůbec nic."
„Záznamy telefonních hovorů?"
„Vymazány."
„Kdo to mohl udělat?"
„Kdokoliv ze zhruba pěti set techniků, kteří k tomu mají potřebné znalosti."
„Takže jsme tam, odkud jsme vyšli."
„Ne tak docela, pane. V průběhu prohlídky náš agent, který hlídal na ulici, zahlédl muže, který přicházel k budově, ale zřejmě si všiml našich techniků v oknech, protože se rychle otočil a utekl."
„Sledoval ho náš člověk, a pokud ne, proč?"
„Nestihl to, pane, podezřelý zmizel za rohem rušné ulice. Našeho agenta naštěstí napadlo vytáhnout kameru a pořídil několik snímků. Většina jich sice zabírá toho

chlapa zezadu, ale ne všechny, protože se několikrát ohlédl a díval se, jestli ho někdo nesleduje."
„Dobrá práce. Nechte film okamžitě vyvolat v naší laboratoři a přineste mi zvětšeniny v zapečetěné obálce do kanceláře. Nikdo je nesmí vidět dříve než já. Vrátím se do Londýna asi za čtyřicet minut a očekávám, že budou ležet na mém stole."

*****

John a Joan Brooksovi, bratr a sestra, se ubytovali ve dvou sousedních apartmánech proslulého a proslule drahého hotelu Villa d'Este u jezera Como. Běžná prověrka by odhalila, že sourozenci jsou bohatí Američané ze Středozápadu, kteří nedávno zdědili další miliony po bezdětném strýci ve Velké Británii. Oba byli v současné době svobodní, bratr rozvedený podruhé, sestra poprvé. Všechny informace by potvrdilo americké ministerstvo zahraničí, britské úřady a právnická firma Braintree a Ridge se sídlem na Oxford Street v Londýně. Frank Shields a sir Geoffrey Waters z MI-5 odvedli vynikající práci. Cameron Prycer a Leslie Montroseová by mohli vstoupit do kterékoliv banky a navrhnout, že ji koupí, a majitelé by je brali vážně.
Ve velkých vilách a usedlostech na březích jezera Como se rychle roznesly pověsti, že bratr a sestra jsou významní mecenáši uměleckého světa, kteří podporují kariéry nejen mnoha světově proslulých celebrit, filmových a televizních hvězd a zpěváků, ale i začínajících divadelních a operních souborů. Byl to prostě jejich koníček. Kolik peněz člověk pro sebe potřebuje? Jen ať utrácí!
Záplavu dezinformací vypustil do komunity boháčů v okolí Bellagia don Silvio Togazzi a věděl, že se dříve či později dostanou k uším těch, jimž jsou určeny. Samozřejmě se nemýlil. Usmál se, když se dozvěděl, že do hotelu přicházejí pro sourozence pozvánky v takovém množství, až se recepční rozčilují a nadávají, že ti dva Američané jsou horší než Arabové se svými zatracenými modlícími koberečky. Nakonec přišlo pozvání, na které všichni čekali - odpolední „bufet a kroket" s večerní vyjížďkou na palubě jachty. Rytou pozvánku se zlatými písmeny doručil osobně ředitel hotelu a s potěšením zjistil, že paní Brooksová právě dlí u svého bratra a tudíž může své doporučení předat oběma současně.
„Radím vám, abyste přijali, signore a signora. Paraviciniovská sídlo je nejpřepychovější u jezera a rodina je velmi vynalézavá, nemyslíte?"
„V jakém smyslu?" zeptal se Cameron.
„Bufet a kroket, signore! Žádný nudný večírek s tancem nebo koktejlové odpoledne se stovkami hostů, to není nic pro Paraviciniovy. Vybrané pokrmy, zábava na kroketovém hřišti a pak drinky při západu slunce na palubě nejkrásnější jachty na jezeře, to vyžaduje bujnou představivost." „Zní to lákavě," ocenila Leslie.
„Zajisté, ale musím vás varovat. Paraviciniové mistrně ovládají pálku a míček, zejména kardinál. Nesázejte příliš vysoko, protože určitě prohrajete." „Oni sázejí na kroket?"
„Ano. Všechny výhry jdou samozřejmě na charitu. Kardinál Rudolfo, nejvzdělanější a nejšarmantnější duchovní, často říká, že plní truhlice Vatikánu rychleji svou pálkou než svými kázáními. Má úžasný smysl pro humor, určitě se vám bude líbit.
„Jak formálně se máme obléci, pane řediteli? Většina našich zavazadel zůstala v Londýně."
„Ach, velmi neformálně, signora. Padrone, don Carlo Paravicini, tvrdí, že v naškrobených košilích a upjatých šatech se člověk tak dobře nepobaví."
„Na starého muže neobvyklý názor," poznamenal Prycer.
„Don Carlo není starý, je mu teprve osmatřicet."
„Na dona dost mladý, nemám pravdu?"
„Ten titul je dán postavením, ne věkem, signore. Carlo Paravicini je vlivný finančník, který vlastní nemovitosti a podniky po celé Evropě."
„Takže působí v mezinárodních financích?"
„Ano, ale já těmto věcem nerozumím. Určitě se budete dobře bavit, a pokud to nebudete pokládat za nevhodné, vyřiďte donu Carlovi mé nejvřelejší pozdravy."
„Spolehněte se, vyřídíme." Leslie dloubla do Camerona. „Jsou hotelové obchody ještě otevřené?"
„Pro hosty dona Paraviciniho? Osobně dohlédnu, aby vám poslali vše, co si přejete prohlédnout."
„To nebude nutné. Vždycky se raději si prohlédnu celou nabídku."
„Jak si přejete." Ředitel se rozloučil a odešel.
Montroseová se obrátila na Prycera: „Kolik máš peněz?"
„Libovolné množství," odpověděl Cameron. „Geoffrey Waters mi dal šest kreditek s neomezeným limitem, tři pro tebe a tři pro mě. Můžeme utrácet, jak se nám

zlíbí."
„To je sice pěkné, ale měla jsem na mysli hotovost."
„Tak to nevím. Něco mezi třemi a čtyřmi tisíci liber."
„To je míň než šest tisíc dolarů. Co když Paraviciniové sázejí v italském stylu, tedy skutečné peníze?"
„To mě nenapadlo."
„Tak přemýšlej, Came. Bohatí sourozenci Brooksovi nemůžou přijít s kreditními kartami."
„Nevíme, jak vysoko se sázky šplhají..."
„Když jsem sloužila v Abú Dhábí, zašla jsem si jednou do města a nechala se zlákat do pokoutní herny," přerušila ho Montroseová. „Sázka se nakonec vyšplhala na osm tisíc dolarů. Mu-
sela jsem vzbudit tajemníka ambasády, aby mě odtamtud vytáhl živou."
„To jsi teda vedla mnohem bouřlivější život než já." „Pochybuju. A teď zavolej do Londýna a řekni Geofovi, ať pošle panu Brooksovi do hotelu nejmíň dvacet tisíc."
„Nejdeš na to trochu ostře, podplukovníku? Toto je moje teritorium a mám dojem, že myslíš rychleji než já."
„To ne. Ale jsem žena a ženy se snaží předvídat, kdy by mohly potřebovat větší sumu. Je to univerzální hlavolam našeho pohlaví."
Cameron ji uchopil za ramena; jejich obličeje se přiblížily, rty jen několik centimetrů od sebe. „Víš, co je můj hlavolam, že?" „Čekám, až se probudíš, ty blázínku."
„Bál jsem se... Tvůj syn... A hlavně manžel a plukovník Bracket. Taková ztráta... Byli příliš součástí tvého života... Měl jsem strach, že tu bariéru nepřekonám."
„Už jsi ji překonal, Came. I když jsem pochybovala, že to kdy nějaký muž dokáže. A víš proč?" „Ne, to nevím."
„Skoro se bojím ti to říct, protože se ti to asi nebude líbit." „Tak teď už mi to říct musíš."
„Četl jsi moje materiály a jistě sis dokázal spočítat, že já jsem měla k dispozici tvoje."
„Lichotí mi, žes o mě měla zájem, ale současně zuřím, že ses k nim dostala."
„Taky mám přítele mezi byrokraty." „To je jasné. Ale k věci."
„Když odmyslím omáčku, jsi v zásadě selfmademan. Neměl jsi v rodině žádného generála jako já, ani jsi nezdědil spoustu peněz."
„Hele, nežili jsme na sociální podpoře, mladá dámo," ohradil se Prycer pobaveně; pustil její ramena, ale neodtáhl se. „Máma a táta byli učitelé a zatraceně dobří rodiče. Postarali se, abych vystudoval vysokou školu a udělal si doktorát, což si oni nemohli dovolit... No, teda skoro doktorát."
„Já vím, když si tě CIA vyhlédla v Princetonu. Proč jsi tu nabídku přijal?" vyzvídala Leslie.
„Budu upřímný. Lákalo mě vzrušení... A měl jsem tolik studentských půjček, že bych je při docentském i profesorském platu splácel pomalu až do důchodu."
„Také jsi hodně sportoval," nadhodila Leslie, stále s obličejem těsně u jeho.
„Na střední škole jsem se dostal do celostátního all stars týmu... Jsem prostě soutěživý typ."
„Jsi jednička, miláčku..."
„Mohla bys to prosím zopakovat? Myslím to oslovení."
„Mohla... Miláčku, můj drahý, naprosto neočekávaný miláčku."
Políbili se, dlouze, se vzrůstajícím vzrušením, až se Leslie odtáhla a pohlédla Camovi do očí. „Ještě jsem ti neřekla, jak se ti podařilo překonat mou bariéru."
„Je to důležité?"
„Pro mě ano. Nejsem holka na jednu noc, to ti snad vysvětlovat nemusím."
„Zatraceně! Mě by v životě nenapadlo..."
„Uklidni se," přerušila ho Leslie. „Ale jistě si dovedeš představit, jak vypadá manželství v armádě. Dlouhé měsíce odloučení, touhy a tělesné potřeby - a kolem tebe spousta atraktivních mladých mužů, které potkáváš v důstojnickém klubu. Není divu, že mnohé z nás podlehnou, a to i nadřízeným svých manželů."
„A ty jsi podlehla?"
„Ne. Naštěstí jsem měla Jamieho, reputaci dcery generála a šílené úkoly, kterými mě Bracket pověřoval. Ale bez nich... Nevím."
„Zato já vím." Prycer ji objal; znovu se políbili, tentokrát déle než poprvé, hnáni nesnesitelnou touhou, jíž oba chtěli podlehnout...
Zazvonil telefon a Leslie se odtáhla. „Měl bys to zvednout."
„Nejsme tady," opáčil Cam tiše a dál ji objímal.
„Prosím tě... Co když Jamie..."
„Jistě." Cameron ji pustil a zvedl sluchátko po třetím zazvonění.

„Haló?"
„Tady máme utajovač, ale vaše strana linky není zabezpečená," řekl Geoffrey Waters z Londýna. „Mluvte podle toho." „Chápu."
„Dosáhli jste nějakého pokroku?"
„Než jste zavolal."
„Co prosím?"
„Nic, zapomeňte na to. Ano, získali jsme pár rukodělných šperků a jednu nádhernou tapiserii, která bude významným přírůstkem do naší sbírky."
„Výborně. Je ta akvizice jistá?"
„Věříme, že ano, ale s jistotou se to dozvíme dnes večer. Mimochodem, sestra chce nějaké peníze."
„Karty nemají limit."
„Domorodci kreditní karty nepřijímají."
„Aha. Kolik potřebujete kromě toho, co jsem vám poslal?"
„Kam jste to poslal?"
„Do vašeho hotelu."
„Ano, předali nám vzkaz, ale ještě jsem si to neověřil."
„Poslal jsem vám telegraficky deset tisíc liber" řekl Waters.
„Kolik to dělá v dolarech?"
„Přesně to nevím, nějakých sedmnáct osmnáct tisíc."
„Sestra mluvila o dvaceti."
„Proboha, na co?"
„Možná na tu tapiserii."
„Rozumím. Pošlu dalších deset tisíc."
„Co u vás? Získali jste také něco, co by se nám hodilo do sbírky?"
„Samozřejmě. Povedl se nám velký nákup přímo tady v Londýně. Vzácný obraz. Podle mě je to nepodepsaný Goya z jeho raného období, kterému říkal Dny zrady. Pošlu vám faxem fotografii, ale na ní dílo tak nevynikne. Uvidíte je, až se u nás zastavíte cestou do Států."
„To je moc dobrá zpráva. Ještě se ozveme."
„Určitě zavolejte, až bude ta akvizice jistá."
„Samozřejmě."
Prycer zavěsil a otočil se k Montroseové. „V recepci máme hromadu peněz a Geoffrey pošle další. Co teď?"
„Zajdeme dolů do haly a koupíme si něco na sebe - to neformální oblečení bude pořádně drahé. Ale nejdřív mi řekni o té moc dobré zprávě."
„Myslím, že v Londýně narazili na velkou rybu z Matareseovy organizace. Získali dokonce fotografii."
„Tak to je velký pokrok. Taky bychom se měli snažit."
„Souhlasím. A nejdřív v osobní rovině... Kdyby ti to nevadilo."
„Teď ne, můj milý. Chci to stejně silně jako ty, ale nezbývá moc času, abychom se připravili na návštěvu Paraviciniho. Nejpozději za tři hodiny musíme být u něho."
„Takže máme dvě hodiny pro sebe."
„Nemáme. Především potřebujeme nejmíň pětačtyřicet minut na cestu kolem jezera. A potom musíme zajít nakoupit"
„Oba? Proč?"
„Protože mi musíš poradit. Už dlouho nosím uniformu a ztratila jsem kontakt s nejnovější módou. Muž ví, v jakých šatech mu žena připadá atraktivní."
„A co já?"
„Poznám to, až tě obleču. A protože jsem trochu vychladla, můžu ti konečně dopovědět, jak se ti podařilo překonat mou bariéru. Chceš to slyšet?"
„Ani nevím... Ale ano, chci."
„Jsi mimořádně charakterní muž, Came. Cítil jsi vibrace mezi námi stejně jako já, ale držel sis odstup. Respektoval jsi mě za situace, kdy by jiní podlehli. A to se mi na tobě líbí."
„Nenapadlo by mě zachovat se jinak. Jistě, ty vibrace tam byly, ale měla jsi své problémy - manžel, syn, peklo, kterým jsi prošla."
„Jsi laskavý a jemný člověk, a přitom ve své profesi pravý opak... Ano, Came, přečetla jsem si o tobě všechno. Jsi jako stvořený pro černé operace. Neústupný, tvrdý, bezohledný, ale také od nikoho žádné ohledy neočekáváš. Podle záznamů jsi zabil dvanáct teroristů a neoficiálně dalších deset až patnáct. Pronikl jsi do jejich organizací a zlikvidoval je."
„Byla to moje práce, Leslie. Kdybych to neudělal, zavraždili by stovky, možná tisíce nevinných obětí."
„Mě nemusíš přesvědčovat, Came. Chci jenom říct, že agent Cameron Prycer má i jinou stránku než tu, kterou mi ukazuje. Smím ji vidět?"
„Ano, ale nechej si pro sebe, co uvidíš."

„Samozřejmě že nechám. A víš proč? Netuším, co se stane za týden, za měsíc, nedej bože za rok, ale právě teď, v této chvíli, tě nechci ztratit, Came. Už jsem přišla o jednoho výborného muže a nechci ztratit dalšího."
Padli na postel a sevřeli jeden druhého v pevném objetí.

*****

Ve vyřezávaném altánku na vzdálenějším konci kroketového hřiště hrálo smyčcové kvarteto. Než John a Joan Brooksovi, známí američtí mecenáši, dorazili, většina hostů se již shromáždila. Na okraji hřiště visela na podstavci velká zelená tabule, na níž se barevnými křídami zapisovaly dvojice hráčů. Na dokonale zastřiženém trávníku na břehu jezera byly rozmístěny stoly, prohýbající se pod talíři a obloženými mísami na sněhobílých damaškových ubrusech.
U dlouhého mola kotvila impozantní jachta, k níž byl přistaven ocelový můstek s lesklým pochromovaným zábradlím; vyhlídková paluba pod plachtovou kopulí, kam se pohodlně vešlo šedesát hostů kochajících se výhledem na jezero, brala dech. Samotný dům, o jehož majestátnosti si při prohlídce dalekohledem Silvia Togazziho mohli udělat jen mlhavou představu, byl ve skutečnosti středověký hrad přenesený do současnosti. Stavba z pískovce a týkového dřeva se zvedala do výše čtyř podlaží a korunovala ji cimbuří se zubatými okraji, na nichž se třepetaly vlajky. Chyběl pouze vodní příkop. Ředitel hotelu nepřeháněl, když popsal sídlo Paraviciniovy rodiny jako nejpřepychovější u jezera.
„Ty šaty nás každého stály měsíční příjem," poznamenala Montroseová, když kráčeli po dlážděné stezce kolem domu ke karnevalově vyzdobenému břehu jezera. „Přesto mám dojem, že tady vypadáme jako nejchudší příbuzní."
„To nemyslíš vážně," protestoval Prycer. „Myslím, že vypadáme nádherně, zejména ty."
„To je další věc. Přestaň na mě tak zírat. Vydáváme se za bratra a sestru, tak ať si nikdo nemyslí, že spolu spíme."
„Promiň, ale teď už mi to přijde docela přirozené."
„Neohlížej se. Jenom se zasměj a nakloň hlavu doprava. Jeden chlap si nás upřeně prohlíží. Modré kalhoty a ostře žlutá košile."
„Všiml jsem si. V životě jsem ho neviděl."
„Jde k nám."
„Vy musíte být Brooksovi!" zvolal černovlasý, mimořádně pohledný muž nadšeně a v jeho angličtině zazněl italský přízvuk. „Jste si dost podobní, každý ve vás pozná sourozence."
„To nám říká hodně lidí." Leslie mu podala ruku. „S kým máme tu čest?"
„Váš pokorný hostitel, Carlo Paravicini. Jsem vám vděčný, že jste přijali mé pozvání." Don políbil Montroseové ruku. „Nebo také Charlie, jak mi říkají američtí přátelé," pokračoval a potřásl si rukou s Prycerem.
„V tom případě si dovolím být neomalený a řeknu, že vás rád poznávám, Charlie."
„Tak se mi to líbí... Mohu vám něco nabídnout? Jemné chablis nebo vybranou skotskou?"
„Někdo na nás určitě donášel," zasmála se Leslie. „Naše oblíbené nápoje."
„Ale vždy s mírou, jak jsem se rovněž dozvěděl. I to se mi líbí."
„Abych nezapomněl, pozdravuje vás ředitel hotelu Villa d'Este," dodal Cameron.
„Jeho pozdrav s radostí přijímám," usmál se atraktivní hostitel, „ale snažně vás prosím, neříkejte mu, že jsem si přivlastnil jeho šéfkuchaře, aby nám připravil pokrmy. Dnes má volný den."
„Naše ústa jsou zamčená, Carlo... Charlie." Montroseová se mile usmála, zato Prycer se zakabonil.
Paravicini vzal Leslii za loket, odvedl dvojici zástupem hostů k baru a objednal jim pití. V té chvíli se k nim připojil vysoký elegantní muž s prošedivělými vlasy v tmavých kalhotách a černé košili s bílým kněžským límečkem. Carlo se k duchovnímu otočil a představil ho.
„Můj strýc, Jeho Eminence kardinál Rudolfo Paravicini. Tady u jezera mu ovšem říkáme Papá Rudi."
„Proč ne? Vyrostl jsem tady," opáčil katolický prelát. „Pásl jsem na loukách kozy a honil králíky jako všichni ostatní. Nikam jsem se netlačil, byl jsem povolán. Štědrost mého synovce mi umožňuje chvíle luxusu, při mém duchovním poslání tak vzácné."
„Sourozenci" si s knězem potřásli rukama.
„Zaplať bůh za americké protestanty," usmál se kardinál. „Moje italské, francouzské a španělské ovečky mi líbají prsten a myslí si, že jim mohu zaručit místo v nebi, zatímco já ho nedokážu zajistit ani sobě... Vítejte na Lacus Larius."
„Slyšel jsem, že hrajete kroket, pane kardinále," poznamenal Prycer.

„Jsem zatraceně dobrý hráč. Chcete si proti mně zahrát?"
„Raději bych byl na vaší straně. Moje sestra je lepší než já."
„Zařiď to, Carlo," přikázal prelát. „Mým partnerem bude signora... Brooksová."
„Jak si Vaše Eminence přeje," řekl don Carlo Paravicini a zadíval se na kardinála podivným pohledem.
Čas ubíhal na kriketovém hřišti rychle, jásání vítězných týmů se mísilo s nešťastnými povzdechy prohrávajících. Po trávníku procházeli sloužící a servírovali ledový čaj a limonádu - alkohol záměrně chyběl -, aby se znavení hráči mohli osvěžit. Po třech hodinách obdrželi vítězové stříbrné repliky pálek s vytepanými monogramy a hosté se začali přemísťovat na vyhlídkovou palubu jachty.
„Promiňte, Eminence," omlouval se Prycer svému spoluhráči kardinálovi Paravicinimu, „že jsem vám zkazil hru."
„Všemohoucí Pán vám snad odpustí, ale pro mne je to obtížné, Johne Brooksi," usmál se prelát. „Hrál jste otřesně. Zato vaše sestra, slečna Joan, spolu s mým synovcem Carlem zvítězili. Obdivuhodná dvojice, nemyslíte? A jak jim to spolu sluší. Oba jsou šikovní a bystří, pohlední... Třeba se z toho něco vyvine, co říkáte?"
„No, moje setra není katolička..."
„Vždy existuje možnost konverze," přerušil ho kněz. „První manželství jsme mu anulovali a jeho druhá žena nedávno zemřela."
„Nevím, co na to říct," odvětil zmatený Cameron a hleděl na Montroseovou, která se smíchem přecházela hřiště, zavěšená do Carla Paraviciniho.
Během následujících třiceti minut se Cameron Prycer, stále v doprovodu kardinála, seznámil s několika desítkami hostů, kteří se kolem obou mužů shlukovali jako zvědavci kolem celebrit, jimiž v jistém smyslu také byli - prelát zastával jedno z nejvýznamnějších postavení ve vatikánské kurii a mladý sympatický Američan měl pověst štědrého boháče. Nakonec se kardinál Paravicini zdvořile vymluvil na únavu a odvedl Camerona k osamělému stolku na kapitánském můstku, kde sice byli všem na očích, ale nikdo je nemohl tak snadno obtěžovat.
Prycer pátral očima v davu po Leslii.
Nikde ji neviděl. Zmizela.

25 KAPITOLA

„Promiňte, pane kardinále, ale už jsem chvíli neviděl sestru. Někam se ztratila."
„Můj synovec ji nepochybně provádí po usedlosti," řekl kněz. „Je opravdu krásná a sbírka obrazů patří k nejvzácnějším v Itálii."
„Sbírka obrazů? Kde?"
„Samozřejmě v domě." Při zmínce o domě si kardinál Paravicini musel všimnout náhlého zděšení v Prycerových očích, protože spěšně dodal: „Ujišťuji vás, že se nemáte čeho obávat, pane Brooksi. Carlo je čestný a poctivý muž, nikdy by nezneužil hosta. Po pravdě řečeno ani nemusí, ženy se stavějí do fronty, aby získaly jeho přízeň."
„Já to nechápu," vydechl Cameron. „Máme se sestrou dohodu, že kdykoliv jsme spolu ve společnosti mnoha lidí, dáme jeden druhému vědět, kdybychom odcházeli. Bez ohledu na důvod."
„To musí být dost omezující," poznamenal duchovní.
„Kdepak, tak velí zdravý rozum a přirozená opatrnost." Prycer usilovně přemýšlel a dělal vše, aby to na něm nebylo znát. „Když se pohybujeme mimo domov odděleně, což je většina případů, bereme si ozbrojený doprovod."
„Chcete mě snad urazit, pane?"
„To rozhodně ne, Vaše Eminence. Ale pochopil byste, kdybyste věděl, kolik výhružných dopisů dostáváme. A nezůstává jen u hrozeb. Naše bezpečnostní služba v Americe jen v loňském roce zmařila pět pokusů o útok na mě a čtyři na mou sestru. Nevíme, zda cílem byla vražda nebo únos, ale musíme si dávat pozor."
„To jsem nevěděl..."
„S podobnými záležitostmi se nechodí na veřejnost," odtušil Cameron se smutným úsměvem. „Kdo ví, kolik chorých mozků by to mohlo inspirovat?"
„K takovým zločinům dochází i u nás v Evropě, ale pro mě jako stárnoucího kněze je to pořád šokující představa."
„Takže jistě chápete, že mě neznepokojuje váš synovec Carlo. Naopak, ulevilo by se mi, kdybych zjistil, že je Joan s ním. Jistě mě teď omluvíte, zajdu se po nich podívat. Říkáte sbírka?"
„Ano. Galerie se nachází v západním křídle. Pokud vím, vaše rodina také vlastní umělecké poklady, zejména vzácné tapiserie."
To je ono! pomyslel si Cameron, když vstával od stolu. Kolem jezera kolovalo o

americké dvojici hodně mylných informací, ale ani jedna nehovořila o umělecké sbírce nebo tapiseriích. Podle pověsti byli sourozenci Brooksovi požitkářští diletanti, kteří se rádi ukazovali s hvězdami zábavního průmyslu, rozhodně ne vážní sběratelé umění... Jeho rozhovor s Geoffreyem Watersem někdo vyslechl a tento ctihodný kněz je zjevně součástí spiknutí.
„Západní křídlo. Děkuji." Prycer se rozloučil s prelátem a cestou po dlážděném chodníku děkoval osudu, že mu starost o „sestru" poskytla přijatelný důvod vstoupit do Paraviciniho domu. Ve skutečnosti neměl důvod dělat si o Leslie starosti. Montroseová měla dost zkušeností a schopností, aby se o sebe dokázala postarat, nejspíš drtivým úderem kolena do rozkroku. Extrovertní don Carlo na ni určitě chtěl zapůsobit svým bohatstvím, projevujícím se v mimořádné nádheře samotného sídla i okolních zahrad s barevnými květinovými záhony, sochami a zurčícími fontánami. Cameron netušil, co v domě podobném středověkému hradu zjistí, ale osvědčený axiom zpravodajské profese říká, že proniknutí do nepřátelské tvrze se vždy vyplatí.
Mýlil se, hluboce se mýlil.
Masivními dveřmi prošel do mramorem dlážděné haly, jejíž opuštěný klid působil znepokojivě na pozadí vzdáleného tlumeného smíchu zvenčí. Pak se dveře automaticky zavřely a ticho již nic nenarušovalo. Cameron nenucené zamířil k centrální části domu, kde se na obě strany rozdvojovala další chodba rovněž dlážděná a obložená mramorem. Dal se doprava k západnímu křídlu, kde na stěnách skutečně visely vzácné obrazy starých mistrů.
Do ozvěny jeho vlastních kroků náhle zazněly jiné. Za ním. Zastavil se a pomalu se otočil. Urostlý svalnatý muž v nenápadném obleku stál nehybně, na sevřených rtech náznak úsměvu. „Buona sera, signore. Jděte prosím dál." Poslední tři slova pronesl relativně kultivovanou angličtinou.
„Kdo jste?" zeptal se Prycer ostře.
„Pomocník dona Carla."
„To je pěkné. S čím mu pomáháte?"
„Nevyžaduje se po mně, abych odpovídal na otázky. A teď, piacere, jděte na konec galerie. Vlevo jsou dveře."
„Proč bych měl? Nejsem zvyklý přijímat rozkazy."
„Tak to zkuste, signore." Paraviciniho „pomocník" sáhl za volnou černou hedvábnou košili a vytáhl pistoli zastrčenou za opaskem. „Tento rozkaz byste měl poslechnout. Jděte na konec galerie, signore."
Ozbrojený svalovec otevřel vyřezávané dveře, které vedly do podivné místnosti s velmi vysokým stropem, jež by se nejlépe dala popsat jako voliéra. Z trámů visel nespočet klecí nejrůznějších tvarů a velikostí a ve všech poletovali ptáci, od papoušků s velkými zobany přes krahujce a sokoly až po odpudivě obrovské supy - osobní sbírka excentrického majitele. A za dlouhým stolem z lakovaného dřeva seděl zády k širokému oknu s výhledem na anglický trávník Carlo Paravicini, vedle něj Leslie Montroseová s koženým výrazem v obličeji.
„Vítejte, agente Prycere." Don promluvil tiše, zdvořile. „Uvažoval jsem, jak dlouho potrvá, než přijdete."
„Poslal mě sem papá Rudi, jak nepochybně víte."
„Ano, příjemný chlapík, cele oddaný své víře."
„Kdy jste to zjistil?"
„O kardinálově oddanosti víře?"
„Víte, na co se ptám."
„Aha, vy myslíte skutečnost, že pracujete pro Ústřední zpravodajskou službu a vaše údajná sestra je důstojnicí americké vojenské rozvědky?" Paravicini se předklonil a pohlédl Cameronovi do očí. „Věřil byste, že teprve před hodinou?"
„Jak?"
„Ale jděte, agente, jistě chápete nutnost utajení. Koneckonců, denně se s ní setkáváte."
„Dobře, a dál?"
„Obávám se, že vaše bezprostřední budoucnost nebude příliš příjemná." Don Carlo vstal ze židle, obešel lesklý stůl a zamířil ke
klecím, z nichž žádná nevisela níž než dva metry nad zemí. „Jak se vám líbí moji opeření přátelé? Nejsou nádherní?"
„Ptáci nepatří mezi mé oblíbené tvory," odpověděla Leslie chladně. „To už jsem vám ostatně řekla, když jste mě sem zavedl."
„Jak to, že jsou tak potichu?" zajímal se Prycer.
„Protože zde mají klid, nic je neruší, nic je neprovokuje," odpověděl Paravicini a zvedl z nízkého mahagonového podstavce malý dřevěný váleček. Přiložil ho ke rtům a foukl do náustku. Ticho trvalo asi půl vteřiny a pak se bez nejmenšího varování rozlehl neuvěřitelný Vřískot a jek, jako kdyby se otevřelo peklo. Křídla se zběsile třepotala, vzduchem poletovala vytržená pera, v očích několika

desítek uvězněných vzteklých ptáků ze zračila panika. Carlo obrátil váleček a znovu do něj foukl - během pěti vteřin se bouřlivý hluk ztišil. „Úžasné, co říkáte?"
„To byl ten nejstrašnější, nejbestiálnější zvuk, jaký jsem v životě slyšela." Montroseová sundala ruce z uší.
„Přirozeně," odvětil don Carlo. „Vždyť to taky jsou bestie. Chovám zde výhradně útočné ptáky. Nejen dravce, ale i ty, kteří se živí mršinami nebo chrání svá hnízda tak zuřivě, že jsou schopni zemřít."
„O co vám jde, Charlie?" zeptal se Cameron a po očku se ohlédl po strážném, který držel v ruce pistoli připravenou k palbě.
„Pěstuju svou zálibu již mnoho let," začal mladý don od jezera Como. „Od doby, kdy mě zaujal středověký sport, sokolnictví. Fascinovalo mě, jak člověk dokázal ovládnout létající tvory. Na počátku stál nejspíš chov holubů a jejich výcvik, aby se vrátili do hnízda i z velmi vzdáleného místa. Egyptští zvědové tak posílali zprávy svým faraónům. Podrobným studiem jsem pak zjistil, že vycvičit lze každého ptáka, nejen sokoly, ale i domácí papoušky a nenasytné supy. Člověk musí využít jejich vrozeného ostrého zraku a citlivého čichu.
„Na mě nezapůsobíte, Carle," ušklíbl se Prycer. „Všichni máme své esoterické metody. Některé využívají anatomii, jiné chemii a vesměs jsou brutální. Proč by ty vaše měly být odlišné?""
„Protože jsem mnohem chytřejší než vy."
„A čím se to projevuje? Tím, že vám matareseovští krtci ve Washingtonu a v Londýně zjistili, kdo jsme?"
„Z Washingtonu jsme nedostali vůbec nic, protože tam nic nevěděli. Uznávám, ten váš Beowulf Agate je génius. Ale náš člověk v Londýně si dal dvě a dvě dohromady a zaměřil se na vašeho britského spojence. Sir Geoffrey Waters bude během čtyřiadvaceti hodin mrtvý."
„Vy reprezentujete italskou větev Matareseovy organizace, že?"
„Samozřejmě! My jsme odpověď na problémy globální ekonomiky, stejně jako naši předchůdci. Nastolíme na světě hospodářskou stabilitu. To by nikdo jiný nedokázal!"
„Ano, pokud vám všichni půjdeme na ruku a budeme kupovat, co nabízíte, a nic jiného. Heslem dne jsou tajné kartelové dohody, fúze a násilná převzetí, které eliminují konkurenci, až se nakonec zmocníte všeho."
„Mnohem lepší systém než věčné kolísavé cykly deformovaného kapitalismu. Odstraníme recese a hospodářské krize." „A také možnost výběru."
„Už mám dost těch vašich diletantských abstrakcí, agente Prycere. Ani vy, ani podplukovnice Montroseová nepřežijete dnešní den."
„A co kdybych vám řekl, že MI-5 a italská pobočka CIA ví, kde právě teď jsme?"
„Musel bych se zasmát, protože bych věděl, že lžete. Všechny vaše telefonáty z Villa d'Este byly monitorovány. Je to naše preventivní opatření uplatňovaného u každého cizince, který se zde znenadání objeví."
„Věděl jsem to, hned jak se mi ten mizerný kněz zmínil o našich tapiseriích! Myslíte si, že až najdou naše těla provrtaná kulkami, nepadne podezření na vás, Charlie?"
„Nic takového nebude. Něco vám ukážu." Paravicini se vrátil ke stolu a stiskl knoflík na pravé straně. Velká skleněná tabule za jeho zády sjela dolů a vznikl otvor šest metrů široký a čtyři vysoký. Pak zmáčkl druhé tlačítko a současně foukl do dřevěné píšťalky. V tom okamžiku se všechny klece otevřely a ptáci vyletěli do oranžového světla zapadajícího slunce. Don obrátil váleček a dal opeřencům signál, aby se vrátili. „Až je vypustím podruhé, budete mrtví," řekl Carlo Paravicini a jeho strážný začal na zajatce rozstřikovat z tlakové nádobky neznámý aerosol.
„K čemu ten postřik," zeptal se Cameron.
„Jste mrtvé maso. Tak se to v Americe říká, ne? Pach kapaliny přiláká ptáky. Psi se dají zahnat třeba střelbou, ale moji dravci nepoleví, dokud mrtvoly nesežerou do posledního drobtu."
„Finta McAuliffe, Leslie!" zařval Prycer do šíleného výskotu a krákotu zdivočelého vražedného hejna, které prolétávalo oknem. Montroseová se s výkřikem vrhla na Paraviciniho a otírala se mu šaty o oblek, zatímco Cameron zasadil strážnému smrtelný úder karate a vytrhl mu z ruky nádobku se sprejem. Postříkal ho a pak namířil trysku na mladého dona.
„Jdeme, Leslie!"
„Chci jeho zbraň!" křikla Montroseová, které nad hlavou divoce kroužili dravci.
„Možná žádnou nemá! Nezdržuj se!"
„Ale má! Malou dvaadvacítku! Odežeň ode mě ty zatracené ptáky!" Prycer dvakrát vystřelil z pistole, kterou odebral mrtvému hlídači. Dravci zavířili v ještě zběsilejších kruzích a Cameron popadl Montroseovou za ruku. Vyběhli do mramorové

chodby.
„Jsi v pořádku?" zeptal se, když sprintovali přes zatravněné parkoviště.
„Mám poklovaný krk."
„Zavoláme Togazzimu, ať ti sežene doktora."
Naskočili do pronajatého automobilu, ale když Prycer otočil klíčkem, startér ani neškytl. „Vytáhli kabely," zasípala Leslie vyčerpaně.
„Tamhle stojí rolls. Pojedeme první třídou. Rolls umím zkratovat. Jdeme!"
Spěšně přesedli, a sotva se Cameron uvelebil za volantem, zajásal. „Miluju boháče! Nechávají klíčky v zapalování! Jsme z toho venku!" Silný motor zaburácel a v příštím okamžiku už ujížděli přes trávník k silnici, které vedla kolem jezera. Prokluzující pneumatiky nechávaly za sebou koleje vyryté do hlíny.
„Kam teď?" vydechla Montroseová. „Myslím, že hotel není ten nejlepší nápad."
„Jistě. Zkusíme Togazziho - jestli k němu trefím."
„Je tady telefon," ukázala Leslie pod palubní desku.
„Jenom kdybych beznadějně zabloudil. Tyhle věcičky jsou děravé jak cedník."
Po několika zajížďkách v křivolakých uličkách Bellagia Prycer konečně vyjel do prudkého svahu a zamířil na silnici souběžnou s jezerem. Dvakrát špatně odbočil, než našel skrytý příjezd k dobře maskované rezidenci Silvia Togazziho. Ještě museli přetrpět dohadování se strážným u závory, ale pak konečně - oba vyčerpaní a stále ještě v šoku - zasedli se starým donem na terase s výhledem na jezero a s povděkem přijali po sklence tvrdého alkoholu.
„Fuj, to byla hrůza!" Montroseová se zatřásla. „V životě už nechci žádnou uvřiskanou ptačí bestii vidět."
„Mnozí tvrdili, že ta jeho posedlost ptáky jednou přivede Carla Paraviciniho do hrobu," poznamenal stařec. „Dnes se věštba naplnila."
„Cože?" vyhrkl Prycer.
„Vy jste to neslyšeli?" podivil se Togazzi. „Nepustili jste si v autě rádio?"
„Nechtěl jsem sahat na nic, co nebylo nutně potřeba."
„Ví to celé Bellagio a zítra se to dozví celá Itálie."
„A co ví?" naléhala Leslie.
„Pokusím se vyjádřit delikátně," řekl don Silvio. „Dveře do Carlovy voliéry zůstaly otevřené a hosté si brzy všimli, že nad nimi létá neobvyklé množství ptáků. Zprvu se jim to líbilo, ale pak začaly z nebe padat na trávníky a jachtu kusy lidského masa. Pochopitelně vypukla panika a sluhové se rozběhli do domu. Když našli, co hledali, někteří se pozvraceli a slabší nátury omdlely. A všichni do jednoho ječeli hrůzou."
„Mrtvoly," konstatoval Cameron tiše.
„Co z nich zbylo," potvrdil Togazzi. „Identifikovali je jen podle cárů šatstva. A stejně jako to dělají racci rybám vyplaveným na břeh, ze všeho nejdřív přišly na řadu oči."
„Myslím, že se taky pozvracím." Montroseová se na židli odvrátila.
„Co teď budeme dělat?"
„Pochopitelně zůstanete tady."
„V hotelu zůstala spousta peněz a všechny naše šaty."
„O Villa d'Este se postarám. Ředitel je můj zaměstnanec."
„Opravdu?"
„Stejně jako šéfkuchař. Dost nepříjemný chlapík, ale v mnoha směrech nedocenitelný."
„Například?"
„Prášek pravdy do vína, když moji lidé potřebují někoho vyslechnout, nebo jed, když nějaký Paraviciniho otrok spáchá o jednu vraždu víc, než prospívá jeho zdraví. Nezapomínejte, že jsem Scozzi."
„Vy jste mi ale číslo."
„Býval jsem bratrem toho nejlepšího. Říká si Beowulf Agate. Hodně jsem se od něj naučil."
„Slyšel jsem," souhlasil Prycer. „Ale k mé předchozí otázce. Co budeme dělat?"
„Scofield mi kdysi dal tajný přístupový kód, abych se s ním mohl kdykoliv spojit. Měl by se každou chvíli ozvat. Tedy pokud není opilý. No ale v tom případě by ho krásná Antonia jistě probrala."
„Opilý?" zavyl Prycer. „O čem to sakra mluvíte?"
„Beowulf Agate, opilý nebo střízlivý, má v hlavě víc rozumu než kterýkoliv zpravodajský důstojník, co se dvacet let nedotkl alkoholu."
„To se mi snad zdá!"
Na bílém proutěném stolku zazvonil telefon a Togazzi zvedl sluchátko. „Ty starý ničemo!" křikl do mikrofonu. „Zrovna o tobě mluvíme!"
„Co tam ke všem čertům ten kluk provádí?" zaznělo z New Yorku.
„Moment, Brandone. Přepnu tě na reproduktor, abychom tě slyšeli všichni." Silvio Togazzi stiskl jedno z tlačítek bílého telefonu.

„Jsi tam, Came?" hulákal Scofield.
„Jistě, Brane. Co je nového?"
„Ministerstvo zahraničí nám pořád strká ten svůj špinavý čumák do našich věcí."
„To já vím. Až moc dobře. A dál?"
„Jejich člověk v Římě volal do Washingtonu a ministerstvo se obrátilo na Shieldse s dotazem, jestli CIA rozjela nějakou černou operaci v severní Itálii. Mžoural to pochopitelně odmítl jako nepodloženou domněnku. Měl pravdu?"
„Neměl. Jsme zpátky v bodu nula."
„Do prdele! Jak je to možné?"
„Unikli jsme jen o vlásek smrti."
„Dobrá odpověď. Co Leslie?"
„Ještě se klepu," odpověděla Montroseová. „Věděl jsi, že náš společník agent Prycer umí zkratovat zapalování rolls-royce?"
„Ten starý zloděj by uměl ukrást i bitevní tank."
„Jak máme dál postupovat?" vmísil se do hovoru Cameron, aby zabránil dalším pomluvám své osoby.
„Vypadněte z Itálie, a to rychle! Silvio, zařídíš to s Římem?"
„Jistě, Brandone. A co za to?"
„Až - jestli - bude po všem, skočíme s Toni do letadla a vezmeme tě na nejlepší večeři na Via Veneto."
„Tam mi patří většina restaurací, ty bastardo."
„Jsem rád, že se ani jeden z nás nezměnil, ty čubčí synu."
Oba přestárlí kluci se hlasitě rozesmáli.
„Kam si přejete odcestovat?" zeptal se vládce kopců nad Bellagiem, když zavěsil.
„Zpátky do Států," odpověděl Prycer. „Máme toho v ruce dost, abychom mohli udeřit."
„Prosím tě, Came, aspoň hodinku se synem, ano? Je tak mladý a tolik toho vytrpěl," žadonila Leslie.
„Prověřím to s Londýnem," slíbil Prycer a vzal ji za ruku. „A také musím varovat Geoffreye."

*****

Luther Considine sklonil dvoumotorový Bristol Freighter do levé zatáčky v závěrečném klesání na soukromé letiště nedaleko jezera Maggiore, asi čtyřicet kilometrů na sever od Bellagia. Na konci jediné přistávací dráhy seděli v nenápadném šedém sedanu dona Togazziho Montroseová a Prycer. Byly čtyři hodiny ráno a obloha se zatáhla těžkou klenbou mraků; tmu narušovala jen orientační světla lemující ranvej. Considine přistál, a když dorolo-
val na třicet metrů k automobilu, Leslie a Cameron vystoupili ze zadních sedadel, zamávali řidiči a rozběhli se k letadlu. Prycer nesl dva kufry, které jeden z lidí dona Silvia vyzvedl ve Villa d'Este. Luther cvakl spínačem, který vyklápěl dvířka pod trupem. Prycer strčil zavazadla do velké schránky, pomohl Leslii po schůdkách do kabiny a skočil za ní.
„Poručíku!" zakřičela Montroseová do řevu motorů. „Ani nevíte, jak jsem ráda, že vás zase vidím!"
„Taky vás rád vidím, podplukovníku." Considine zavřel dveře, otočil letoun a rozjel se po dráze. „Jak jde špionážní řemeslo, Came?"
„Někdy dokáže být pěkně drsné. Hlavně když kolem lítá moc peří."
„Jak to myslíš?"
„Tak, že občas člověk spadne do sraček. Tentokrát byly ptačí."
„Tak to jich musela být nejmíň tuna, podle toho, jak moc vás Britové chtějí zpátky. Mám už nalétáno opravdu hodně, ale aby mě někdo málem nutil podletět telefonní dráty, to jsem ještě nezažil."
„Aby ses vyhnul zachycení?" zeptal se Prycer.
„Nejspíš, ale tohle přece není normální."
„Normální nejsou lidé, proti kterým bojujeme," ozvala se Montroseová.
„Tak to musí mít zázračné vybavení," ušklíbl se pilot.
„To nejdokonalejší," potvrdil Cameron.
Letoun se zvedl do vzduchu a nízko nad zemí zamířil k západu. „Těmi Brity, co nás tak moc chtějí, jste myslel Londýn, že, Luthere?" zeptala se Leslie.
„Uhodla jste."
„Doufala jsem, že nám povolí zastávku ve Francii!" řekla matka, která si dělala starosti o syna, nazlobeně.
„Taky že povolili, podplukovníku. Za normálních okolností by mi to trvalo tak hodinu, ale takto počítejte spíš dvě. To už bude světlo. Mimochodem, vzadu v tom krcálku, co se vydává za kuchyňku, je kafe."
Nalili si a Montroseová se zeptala: „Kam přesně ve Francii letíme?"

„Dovezu vás tam, podplukovníku, ale nesmím vám říct, kde to tam je. Doufám, že chápete." „Chápu."
Přeletěli Alpy a Considine přistál na letišti Le Mayet-de-Montagne, v části vyhrazené soukromým letadlům. Paprsky ranního slunce pozlatily úrodné údolí Loiry, zahalené oparem z vypařující se rosy.
„Tamhle je vaše auto," ukázal pilot na další nenápadný šedý sedan zaparkovaný na konci dráhy. „Já doplním palivo a podle rozkazu odletím, abych se tady nezdržoval a zbytečně nepřitahoval všetečné oči, ale hned pak se zase vrátím. Startujeme přesně za devadesát minut, ani o vteřinu později."
„No dobře, máme auto. Ale jak dlouho nám potrvá, než se dostaneme k dětem?"
„Deset nebo dvanáct minut."
„To nám moc času nezbude!"
„Je mi líto, podplukovníku, rozkaz je rozkaz. Jste voják, znáte pravidla."
„Bohužel. Ale to neznamená, že se mi ta pravidla musí líbit, poručíku."
Automobil měl neprůhledná boční okénka a čelní sklo bylo na bocích přelepeno širokými pruhy tmavé pásky, takže cestující na zadních sedadlech viděli pouze vozovku.
„Co to má sakra znamenat?" čertila se Montroseová. „Vůbec nevím, kam jedeme."
„Součást opatření, jejichž cílem je ochrana dětí," vysvětlil Cameron. „Co nevidíš, nemůžeš prozradit."
„Prokristapána, je to můj syn! Komu bych to tak vykládala?"
„Existují chemikálie, pod jejichž vlivem bys vyslýchajícímu řekla úplně všechno."
„To by mě napřed museli chytit."
„S tou možností je třeba vždycky počítat. Víš to stejně dobře jako já."
„Vím," připustila Leslie. „Kyanidovou kapsli mám v uniformě v kufru."
„Nemyslím, že nám bezprostředně něco hrozí. Bezpečnostní opatření jsou tentokrát neprůstřelná."
Zastavili u strážního domku, jehož civilní osazenstvo tvořili příslušníci Deuxieme Bureau, francouzské tajné služby. Řidič, rovněž pracovník Druhého oddělení, prohodil pár slov se strážným a vůz byl propuštěn za vysokou kamennou zeď. Vjeli na rozlehlý pozemek venkovského statku. Uprostřed stál nízký farmářský dům, obklopený loukami s pasoucím se dobytkem, a v nedaleké ohradě běhalo pět nebo šest koní, ale pozornost návštěvníků upoutal zmatek, který spatřili i omezeným výhledem přes čelní sklo. Dvůr byl plný vojenských a policejních vozidel, mezi kterými pobíhali muži v uniformách i v civilu. Tu a tam prořízlo vzduch zakvílení sirény.
„Co se tady sakra děje?" křikl Cameron.
„Já nevím, pane. U brány mi akorát řekli, že mám jet pomalu, protože došlo ke krizi."
Kolona vozidel se rozjela k výjezdu, za nimi klusali vojáci, kteří se za zdí rozběhli na všechny strany.
Cameron vyskočil z auta a popadl nejbližšího muže za rameno. „Co se stalo?"
„Ten mladý Angličan," odpověděl policista. „Utekl!"
„Cože?" vykřikla Leslie. „Jsem podplukovník Montroseová, kde je můj syn?"
„Uvnitř, madam, stejně zmatený jako my všichni."
Cameron a Leslie vběhli do domu. Na pohovce seděla Angela Brewsterová a objímala kolem krku Jamese Montrosea juniora, který usedavě plakal. „Nemůžeš za to, Jamie," utěšovala ho. „Není to tvoje chyba."
„Ale je!" zajíkl se mladík mezi vzlyky.
„Přestaň, Jamie!" zaburácela jeho matka; přiskočila k pohovce, popadla syna za ramena a zatřásla jím. „Co se stalo?"
„Ach bože, mami." Chlapec ji objal a přitiskl se k ní, jako by visel nad propastí. „Já jsem mu to popsal."
„Cos mu popsal, Jamie," zeptal se Cameron mírně a poklekl k matce a synovi před pohovkou. „Co přesně jsi mu řekl?"
„Pořád dokola se mě vyptával, jak jsem v Bahrajnu utekl, jak jsem přelezl zeď, jak jsem se dostal do města... a jak jsem našel Luthera."
„Tehdy byly jiné okolnosti." Cam položil chlapci ruku na roztřesené rameno. „Určitě ti řekl, že by to taky dokázal."
„Právě že ne! Neřekl mi ani slovo a prostě to udělal. Přelezl zeď a byl pryč!"
„Nemá žádné prostředky, nemá peníze a nemůže..."
„Roger má peníze," přerušila Leslii Angela. „Jak možná víte, dvakrát týdně dostáváme poštu, abychom udrželi kontakt s těmi, na kom nám záleží. Naše odpovědi se vozí do Londýna a odtamtud se rozesílají na dané adresy. Roger si nechal poslat bankovní směnku na tisíc liber. Před dvěma dny ji dostal. Vím to, protože při otevření obálky zajásal."
„Tak jednoduše?" nechápala Montroseová.

„Stačil jeho podpis. Máma byla většinovým vlastníkem té banky."
„Bohatí jsou opravdu jiní než my, obyčejní lidé," poznamenal Prycer. „Ale proč, Angelo? Proč odsud chtěl Roger utéct?"
„Musel byste bratra znát, pane. Je to báječný kluk, věřte mi. Ale v něčem je po tátovi. Když vidí něco zlého, skutečně zlého, rozzuří se a hned tak ho to nepustí. Myslím, že chce najít Geralda Henshawa a poslat ho do pekla. Cítí povinnost pomstít se Gerrymu za to, že zabil naši mámu."
„Sežeň Waterse!" přikázala Leslie.
„Hned." Cameron se zvedl a zamířil k telefonu.

26 KAPITOLA

Sir Geoffrey Waters vyskočil ze židle a natáhl šňůru sluchátka, až málem strhl telefon ze stolu. „Dostáváme kusé informace z Říma a Milána, ale celkový obraz je zatím nejasný. Byli jste to vy, kdo ho zabil?"
„Ne, Paravicini se zabil sám. Nepřímo. Ptáci, které choval, ho sežrali zaživa. Zajali nás a měli jsme namále. Poslyšte, Geoffreyi, řekneme vám s Leslii všechno, co víme, až přijedeme do Londýna, ale momentálně máme na krku dva důležitější problémy. A jedním z nich jste vy."
„Ta hrozba? Dostal jsem vaše varování, ale..."
„Musíte ji brát vážně. Paravicini prohlásil, že budete do čtyřiadvaceti hodin mrtvý. Hlídejte si záda. Ten chlap nemluvil do větru. Myslel to vážně."
„Povedu to v patrnosti. A ten druhý problém?"
„Brewsterův kluk. Uletěl z hnízda."
„Nebesa! Jak? Kdy?"
„Přes zeď. V noci. Jeho sestra nám řekla, že jde po Geraldu Henshawovi, nevlastním otci, který zabil jeho matku."
„Co si sakra ten spratek myslí? Že dokáže to, co se nám zatím nepodařilo? Po Henshawovi se slehla zem. Možná se zahrabal někam do Afriky nebo do Asie, ale podle toho, co víme o Matareseově organizaci, spíš soudím, že leží na dně Kanálu s kusem traverzy přivázaným k nohám."
„Souhlasím, ale mladý Brewster si zjevně myslí něco jiného."
„Kam má namířeno? Kde chce začít? Vzteklý puberťák na válečné stezce, který pobíhá v těch horších čtvrtích města a klade pitomé otázky, si koleduje o malér i bez nájemných zabijáků na krku."
„Má vztek, to ano, ale není to žádný pitomec, Geoffreyi. Má dost rozumu, aby si uvědomil, že potřebuje pomoc. Neobrátí se pochopitelně na vás, protože ví, že byste ho už nepustil a strčil někam pod zámek..."
„To jsme měli udělat hned a se všemi třemi," skočil mu do řeči Waters.
„To jste si myslel, že jste udělal. Jenže nikdo z nás nevzal v úvahu hněv mladíka, jenž ztratil otce, kterého zbožňoval, a stal se svědkem vraždy matky, kterou hluboce miloval."
„Co tedy podle vás podnikne?"
„Myslím, že zamíří rovnou za někým, komu bezvýhradně důvěřuje, za vrchním seržantem, který byl tak oddaný svému brigádnímu generálovi, že by za ním šel do pekla a zpátky, jak říkáte vy Angličané."
„Coleman!" zvolal Waters. „Vrchní seržant Coleman... Ale to úsloví pochází podle mě ze Států, příteli, my jsme ho nevymysleli. Neodpovídá našemu stylu."
„To je jedno. Pověste se na Colemana. Mimochodem, ten kluk má peníze. Tisíc liber."
„To určitě stačí, aby se dostal anonymně do Anglie. Tedy pokud je tak chytrý, jak si o něm myslíte."
„Je, věřte mi."
„Takže já vyrážím za vrchním seržantem. Nebudu se namáhat, abych se mu napřed telefonicky ohlásil."

*****

Roger Brewster nasedl na vlak ve Valence. Připravil si plán do všech podrobností - až na jeden detail, který upřesní podle okolností. Prostudoval si mapy a soustředil se na okruh o poloměru hodinové chůze od místa, kde se podle vlastních předpokladů nacházel - uměl dokonale francouzsky a díky nenápadným dotazům při rozhovorech se strážnými z Deuxieme Bureau mohl statek dostatečně přesně lokalizovat. Jamie Montrose mu popsal vlastní útěk z přepychové věznice v Bahrajnu. V noci neustále pročesávaly okolí silné pohyblivé reflektory a musel čekat na vhodný okamžik, kdy se odvrátí. Musel se rovněž vyhnout strážím rozmístěným tak, aby co nejlépe chránily „hosty" před útokem zvenčí. Snadno přesvědčil jednoho z hlídačů, že sestra nesnáší cigaretový dým, a proto musí

chodit kouřit ven. Příslušník tajné služby, sám kuřák, se zasmál a pochopil. Jakmile překonal zeď a ocitl se v relativní tmě, Roger přeběhl pole k silnici. Stál na krajnici s nataženou rukou se zdviženým
palcem a ohlížel se za vozidly, která ho nevšímavě míjela. Nakonec mu zastavil náklaďák. Vysvětlil francouzskému řidiči, že je student internátní školy, který se zdržel u své dívky a před svítáním se musí vrátit na pokoj, protože jinak ho vyloučí.
Postarší šofér mu s náznakem závisti v očích pokynul, ať si nasedne, a odvezl ho na vlakové nádraží.
Z map a informačních letáků se Roger dozvěděl, že ve Villeurbanne se nachází letecká škola. Stejně jako Jamie potřeboval sehnat pilota, ovšem na rozdíl od svého nového přítele nemohl spoléhat na náhodné setkání na ulici. Ale ve škole piloti určitě budou - působí jako instruktoři - a jeden z nich se snad nechá koupit. Cena se může vyšplhat na tisíc liber. Anglie, Londýn, Belgravia. A pak detail, který si schoval na konec. Starý Coley. Zavolá mu z letiště.

*****

Bývalý vrchní seržant Oliver Coleman vyřadil poplašné zařízení a otevřel těžké dveře vchodu do Brewsterova domu v Belgravii. „Dobré ráno, sire Geoffreyi," pozdravil důstojníka MI-5 a pustil ho dál.
„Jak jste věděl, že jsem to já?"
„Nechal jsem po domě nainstalovat miniaturní kamery. Jedna z nich je přímo nad vchodem."
„To muselo být dost drahé."
„Vůbec ne. Bezpečnostní firma si je dobře vědoma, že to byl její zaměstnanec, kdo nám sem nasadil štěnice, a že kdyby tato skutečnost vyšla najevo, skončili by před soudem, nemluvě o špatné publicitě. Namontovali kamery zadarmo."
„Mohli bychom si promluvit, pane Colemane?"
„Samozřejmě, sire Geoffreyi. Právě jsem uvařil čaj, dáte si se mnou?"
„Ne, děkuji, musím se co nejrychleji vrátit do kanceláře. Zůstaneme tady v hale."
„Jak si přejete. O čem se mnou chcete mluvit?"
„Roger Brewster utekl z úkrytu, kam jsme ho umístili spolu s jeho sestrou a mladým Montrosem, a my..."
„Parádní kousek!" přerušil ho Coleman nadšeným výkřikem. „Úžasný kluk. Toho nemůžete jen tak někam zavřít."
„Proboha, vrchní seržante! My ho chráníme! Copak to nedokážete pochopit?"
„A já to chápu, sire Geoffreyi. Jenže chlapec myslí na jiné věci. Stejně jako já. Kde je ten zloduch Gerald Henshaw? Od vás jsme se nic nedozvěděli."
„Nenapadlo vás, že je s největší pravděpodobností mrtvý?"
„Jestli ano, rádi bychom viděli důkaz."
„Mrtvola se dá ukrýt na stovkách míst. Potrvá měsíce, možná roky, než to budeme vědět s jistotou."
„Ale teď to nevíte. Roger je stejně posedlý jako já. Musíme toho lotra najít. Jestli se mi dostane do rukou, připravím ho o ten jeho ničemný život způsobem, jaký by nevymyslel žádný barbar."
„Poslouchejte mě dobře, Colemane. Sám, bez pomoci a bez jediné stopy, nemá ten kluk sebemenší šanci. Pro smilování boží, jestli se s vámi spojí, okamžité mi zavolejte."
„Dokud jsem tady já, tak tu šanci má," řekl bývalý vrchní seržant odhodlaně. „Jeho otec kvůli mně riskoval vlastní život a já ochotně obětuju svůj pro jeho syna."
„Sakra práce, vy přece nedokážete to, co jsme nezvládli myl Jestli se vám ozve, zavolejte mi. Když to neuděláte, můžete ho mít na svědomí."

*****

Roger Brewster vystoupil z vlaku ve Villeurbanne. Východní obloha se teprve začínala projasňovat - na návštěvu letiště bylo příliš brzy. Vyšel z nádraží na ulici a uvědomil si, jak je vyčerpaný. Jako trénovaný zápasník věděl, že musí dodat tělu pohonné látky. Jídlo. Našel pekárnu, vstoupil a francouzsky oslovil ospalého majitele.
„Bonjour. Mám se na místním letišti setkat s otcem, ale jediný vlak z Valence mi jel nekřesťansky brzo... Krásně vám to tu voní."
„Aby nevonělo. Peču nejlepší chleba v širokém dalekém okolí. Co si dáte, mladý pane?"
„Cokoliv mi ze své pece doporučíte. A k tomu hrnek kávy. S mlékem, kdyby to

šlo."
„Jak je libo. Máte na zaplacení?"
„Kdybych neměl, nic bych po vás nechtěl." Posilněn vynikajícími croissanty a silnou bílou kávou Roger zaplatil, přidal štědré spropitné a zeptal se: „Kde je vlastně to letiště?"
„Asi dva kilometry na sever. Ale takhle brzy po ránu u nás taxík neseženete."
„Nevadí, dojdu tam, pěšky. Poradíte mi kudy?" „Tímto směrem," mávl pekař rukou doprava. „Na čtvrté křižovatce se dejte vlevo po hlavní silnici, ta vede rovnou k letišti."

*****

V přepychové knihovně Brewsterova domu v Belgravii zazvonil telefon; Coleman, usazený v pohodlném křesle, se natáhl a zvedl sluchátko. „Dobré ráno, tady správce," ohlásil se změněným hlasem. „Přejete si?"
„Promiňte, asi jsem vytočil špatné číslo."
Vrchní seržant si odkašlal. „Omlouvám se, pane. Zaskočilo mi. Ale váš hlas jsem poznal. Vy jste mladý Aldrich, Nicholas Aldrich, spolužák pana Rogera, že?"
„Máte pravdu." Roger Brewster v telefonní budce u letiště ve francouzském Villeurbanne okamžitě pochopil. „A vy jste určitě Coleman... pan Coleman, promiňte."
„Uhodl jste, synku. Roger bohužel není doma. Odjeli s Angelou na návštěvu k příbuzným do Skotska... Nebo že by do Dublinu? Já vlastně nevím."
„A nevíte, kdy se Rog vrátí, pane Colemane?" zeptal se mladý Brewster a napjatě poslouchal.
„Myslím, že dost brzo. Včera v noci volal a stěžoval si na nudného a příliš žoviálního bratrance, v jehož domě se nemluví o ničem jiném než o lovu na tetřevy. Říkal, že by s radostí vyměnil půlměsíc, na který se dívá oknem, za skleničku ve Windsoru. Prý už to tam nemůže vydržet a odjíždí domů. Měl by se vrátit dnes kolem třetí odpoledne. Ale neřekl to najisto. Každopádně zkuste tou dobou znovu zavolat."
„Ano, pane, zavolám. A moc vám děkuju."

*****

Roger Brewster zavěsil; věděl, že informace, které potřebuje, musí vytěžit ze slov a vět starého vojáka. „Půlměsíc" zněl povědomě, ale nedokázal ho zařadit. „Skleničku" jako nesmysl vyloučil, protože nebyl piják - ne že by byl zásadním odpůrcem alkoholu, prostě mu nechutnal. Co může znamenat „Windsor " a „příliš žoviální bratranec"? Kam zapadá „střílení na tetřevy"?
Zašel do letištní čekárny, vzal si z automatu šálek kávy, posadil se ke stolu, z notesu s logem pilotní školy vytrhl list papíru a zapsal si Colemanova slova, jak si je pamatoval.
„Půlměsíc" a „příliš žoviální bratranec" v jedné větě s „Windsorem". A nebylo to „střílení na tetřevy", nýbrž „lov na tetřevy". „Sklenička" znamená možná místo, kde si člověk může koupit drink. Lovecký měsíc ve Windsoru! Hospoda vzdálená nanejvýš půl hodiny autem z Belgravie, kam s oblibou chodí váleční veteráni. Rogerův otec a Coleman se tam často scházeli se starými spolubojovníky, a když nebyla matka doma, brávali děti s sebou -pochopitelně jí to pak nesměli říct. To je ono! Lovecký měsíc ve tři odpoledne!
Nalezení pilota a vyjednání letu do Anglie se ukázalo snadnější než rozšifrování Colemanova kódu. Letec s rozzářeným úsměvem přijal nabídku pěti set liber, a když se Roger podrobil osobní prohlídce, zda u sebe nemá drogy, a souhlasil, že zaplatí benzin, byl připraven na cestu.

*****

V komunikačním centru MI-5 si žena odposlouchávající Brewsterovu linku sundala sluchátka a otočila se ke kolegyni. „Ten vrchní seržant v Belgravii snad absolvoval výcvik u nás."
„Podle čeho tak soudíš?"
„Dokáže fantasticky odpálkovat každý dotaz. Vyjadřuje se neurčitě, uvádí nejednoznačná místa, vymýšlí si neexistující okolnosti a naznačuje přesný čas, ovšem bez záruky."
„Profík," ocenila kolegyně u odposlechu. „Zmírní podezření příslibem relativně brzkého kontaktu. Výborně. Něco nového?"
„Vůbec nic. Pošlu tu pásku nahoru, ale s nízkou prioritou."

*****

Oliver Coleman odložil schůzku na třetí odpoledne, protože potřeboval čas, aby se zbavil stínů, které na něj sir Geoffrey Waters pochopitelně nasadil. Sledovače z MI-5 identifikoval sotva dva kilometry od Belgravie v nenápadném otlučeném austinu. Opakovaně projel křížem krážem centrem Londýna na předměstí a zpět, až si byl jistý, že doprovod v hustém provozu ztratil.
Teprve pak zamířil na sever k Windsoru v naději, že hru na schovávanou neabsolvoval zbytečně. Rozluštil Roger jeho vzkaz?
Ukáže se ve tři u Loveckého měsíce? Starý seržant si zachoval opatrný optimismus, protože mladý Brewster pohotově převzal roli Nicholase Aldriche, skutečného spolužáka, kterého si párkrát přivedl domů na návštěvu. Roger se svou bystrou a prakticky zaměřenou inteligencí velmi podobal otci. A také svou cílevědomostí - a netrpělivostí. Jenže jaký cíl sleduje dnes? Opravdu chce vyrazit po stopě Geralda Henshawa? Coleman věděl, jak často mladík naléhal na sira Geoffreye a vyptával se na pokrok v pátrání po vrahovi. Zvítězila zase jednou legendární brewsterovská netrpělivost nad zdravým rozumem?
Coleman si byl vědom, že svůj nevstřícný postoj k Watersovi by nedokázal rozumně obhájit, a i v této chvíli mu připadalo, že zcela postrádá logiku. MI-5 a ostatní spolupracující agentury jsou jistě mnohonásobně lépe vybaveny pro hledání vraha lady Alicie než vysloužilý voják a rozhněvaný mladík. Bývalý vrchní seržant ovšem vyznával striktní žebříček loajality a syn brigádního generála Daniela Brewstera - důstojníka, učence, sportovce a podnikatele - měl absolutní přednost, dokonce i před vládnímu úřady. Jestli se chce Roger tajně setkat s věrným spolubojovníkem svého otce, setká se s ním.
Ale jakému účelu to setkání poslouží? Čím může starý voják synovi svého velitele pomoci? Pokud si ovšem Roger nevzpomněl na něco, co ostatní přehlédli. Odpověď se Coleman brzy dozví -jestli se chlapec ukáže.
Ukázal se šest minut po třetí.
„Děkuju, Coleyi, moc děkuju, že jsi přišel," řekl Roger Brewster, když se posadil naproti Colemanovi v rohovém boxu restaurace.
„Jak bych mohl nepřijít? Jsem rád, že jsi pochopil můj vzkaz." „Nejdřív jsem byl zmatený, ale potom mi to došlo." „Počítal jsem s tím. Vím, že dokážeš bystře uvažovat. Jsem přesvědčen, že nám MI-5 odposlouchává telefon. Sir Geoffrey mě dokonce navštívil a doslova mi vyhrožoval. Prý mu mám okamžitě oznámit, kdyby ses ozval."
„Ach, to mě mrzí. Nechci tě přivést do průšvihu." „Žádný strach, ztratil jsem jeho sledovače na Piccadilly. Ale teď se tě musím na něco zeptat. Proč, Rogere? Proč? Sir Geoffrey a jeho lidé tě chránili. Proč jsi mu to udělal? Jde o Henshawa?"
„Ano, Coleyi."
„Uvědomuješ si, že profesionálové z kontrarozvědky a dalších agentur dělají všechno, aby ho našli? Samozřejmě jestli ještě žije."
„Uvědomuju. Jenže taky vím, že v MI-5 působí krtek. Slyšel jsem, jak to sir Geoffrey říkal panu Prycerovi a paní Montroseové. Nechtěl jsem, aby se moje informace dostala do rukou nepříteli."
„Jaká informace, chlapče?"
„Domnívám se, že znám místo, kde se Henshaw skrývá, nebo alespoň člověka, který nám to může říct."
„Cože?"
„Kromě spousty náhodných děvek si Gerry vydržoval jednu stálou ženskou v Holbornu. Máti o tom věděla, ale nikdy se nesvěřila nikomu mimo rodinu a i s námi o tom mluvila jen v náznacích. Jednou v noci jsem šel náhodou kolem jejich ložnice a zaslechl jsem, jak se hádají. Ostatně jako obvykle. Gerry byl opilý a křičel na mámu, že jde pryč, někam, kde najde klid a uvolnění. Naštvalo mě to, a tak jsem si vzal bentleye a sledoval jsem ho."
„Proboha, proč jsi o tom někomu neřekl dřív?"
„Ani nevím. Máma nenáviděla skandály, takže jsem tu událost prostě vypustil z hlavy. Vzpomněl jsem si teprve před pár dny."
„Musíme tu informaci okamžitě předat siru Geoffreyovi."
„Ne," odmítl Roger důrazně. „Nejdřív tam zajedu sám. Jestli tam je, chci ho pro sebe."
„Proč? Abys ho zabil? Aby sis zničil život tím, že zabiješ bezcenného lumpa jako Gerald Henshaw?"
„Ty bys to na mém místě neudělal? Zavraždil mou matku!"
„Já nejsem ty, chlapče."
„Neodpověděls na mou otázku."
„Svým způsobem ano," odvětil Oliver Coleman tiše. „A mám-li odpovědět přímo, pak

ano, zabil bych Geralda Henshawa. Holýma rukama! Umíral by dlouho a v mučivých bolestech. Ale udělal bych to já, ne ty. Jsem starý voják a moc času na tomto světě mi už nezbývá. Zato ty máš život před sebou. Jsi synem nejlepšího člověka, jakého jsem kdy poznal, a nepřipustím, abys ten život zahodil."
Roger rozpačitě pohlédl seržantovi do očí. „A co kdybych z něj nejdřív vymlátil duši a potom ho předal Geoffreyovi?"
„V tom případě bych souhlasil. Jak říkají v těch stupidních amerických filmech, jdeme na věc, chlapče."
Bentley zpomalil v jedné z ulic čtvrti High Holborn a zastavil na parkovišti před apartmánovým domem, na který Roger ukázal. „Pamatuju si, že tehdy stiskl horní zvonek v levé řadě," řekl, když vystoupili z auta.
Vystoupili po několika schodech a zastavili se před panelem se zvonkovými tlačítky v proskleném foyeru. Roger zmáčkl levé horní. Nic. Zkusil to znovu, pak na něm přidržel prsty. Žádný výsledek.
Coleman četl jmenovky vedle tlačítek. „Zkusme tohle," a zazvonil na správce.
„Ano?" ozval se z interkomu chraplavý hlas. „Kdo je tam?"
„Sir Geoffrey Waters z kontrarozvědky. Jsem náčelník divize vnitřní bezpečnosti. Máme naspěch, ale jestli chcete, zavolejte si na MI-5 a ověřte si mou totožnost." Coleman nasadil autoritativní velitelský tón. „Potřebujeme s vámi okamžitě mluvit."
„Panebože!" ulekl se správce budovy. „Samozřejmě, jen pojďte dál!" vyhrkl do bzučení elektronického vrátného. „Počkám na vás v chodbě. Bydlím v přízemí."
Bývalý vrchní seržant zamával nervóznímu správci před nosem průkazkou vysloužilého příslušníka Královské pěchoty. „V bytě osm A se nikdo nehlásí. Hledáme slečnu Symondovou, která tam bydlí. Je doma?"
„Už se tady několik dní neukázala, Vaše Vý... Sire."
„Musíme okamžitě prohledat její byt."
„Ano, samozřejmě, jistě!" Správce vedl zlověstné návštěvníky k výtahu. „Tady máte univerzální klíč."
„Děkuji." Coleman převzal klíč s chladným pokývnutím. „Doprovázet nás nemusíte."
Milenka Geralda Henshawa bydlela v krásném, elegantně a nákladně zařízeném apartmánu, který se skládal z kuchyně, dvou koupelen a tří dalších místností - obývacího pokoje, ložnice a knihovny, která sloužila spíše jako pracovna, protože knížek bylo v policích pomálu, zato psací stůl přetékal papíry, jimiž se Coleman okamžitě začal probírat. Účty, magazíny, diáře se záznamy schůzek - místo jmen jen iniciály - a množství dopisů, z nichž
většina byla odeslána z kontinentální Evropy. Poštovní razítka nabízela přehled nejvýznamnějších nákupních a rekreačních středisek - Paříž, Nice, Azurové pobřeží, Řím, Baden-Baden, jezero Como, itinerář velmi bohatého turisty hledajícího zábavu. Samotné dopisy nabízely jen snůšku nudných a bezvýznamných prázdných řečí.
„Coleyi!" zavolal Roger z jiné místnosti. „Pojď se na něco podívat!"
„Kde jsi, chlapče?" „V kuchyni!"
Coleman vyběhl z pracovny, krátce se rozhlédl v obývacím pokoji a zamířil do bíle vykachlíčkované kuchyně. „Cos našel?"
„Podívej se." Mladý Brewster ukázal na zápisník, který ležel na stolku vedle telefonu. „Horní stránku někdo odtrhl, ale písmena se vytlačila do spodního listu."
„Ukaž? Není to moc čitelné." Vysloužilý voják rozsvítil lampu, vytáhl z kapsy tužku a začal obtahovat nezřetelné obrysy písmen a číslic. „Z toho nejsem moc moudrý."
„NU tři pět nula," četl Roger Colemanovi přes rameno. „Amst. K-Gr. Někdo si psal ty poznámky hodně narychlo. Určitě hrozně spěchal..., teda spíš spěchala, protože jinak by volajícímu řekla, at mluví pomalu a s přestávkami. Por út. Let Surrey... To je všechno. Začátek a konec je podle mě jasný. NU305 bude imatrikulační znak soukromého letadla. Vím to, protože máma s nimi často létala. No a Let Surrey je prostě nějaké letiště v hrabství Surrey."
„Možná budu umět vyplnit další část. Por út je podle mě porada v úterý a Amst bude Amsterdam. K-Gr nejspíš označuje nějaké konkrétní místo v Amsterdamu. Předpokládám, že gé er nahrazuje slovo gracht, což v holandštině znamená kanál. Z toho plyne závěr, že jde o adresu budovy u kanálu, jehož jméno začíná na K."
„Co to podle tebe znamená?"
„Že bychom měli tu informaci okamžitě předat siru Geoffreyi Watersovi."
„Ale no tak, Coleyi! Geof mě zase zavře na tom statku ve Francii."
„A z toho já nebudu, mladý muži, vůbec smutný. Ale dobře. Obrátíme tenhle byt vzhůru nohama a pokusíme se objevit nějaký
náznak, kde se Gerald Henshaw skrývá, ale jestli na žádný nenarazíme, můžeš pokládat svůj úkol za splněný a poslechneš sira Geoffreye. Souhlasíš?"

„Co když se ta ženská vrátí?"
„MI-5 určitě nechá dům sledovat. Můžeš se sirem Geoffreyem dohodnout, že ti dá vědět, kdyby se tady Symondová nebo Henshaw ukázali."
„Tak se pusťme do hledání!" zvolal Roger Brewster.

*****

Sir Geoffrey Waters měl co dělat, aby ovládl zuřivý vztek, který ho popadl, když na Colemanovu výzvu přijel do domu v Belgravii a uviděl Rogera Brewstera.
„Doufám, mladý muži, že si uvědomuješ, kolik starostí jsi vládním bezpečnostním službám způsobil, nehledě k tomu, že jsi vystavil smrtelnému riziku svou sestru a Jamese Montrosea."
Coleman okamžitě vyrukoval na mladíkovu obranu. „Chlapec vám současně přinesl mimořádně důležitou informaci," prohlásil pevně. „O té Symondové nikdo nevěděl, dokud si na ni nevzpomněl, a měl byste..."
„Myra Symondová?" přerušil seržanta Waters. „Proboha, to je neuvěřitelné1."
„Ano, tak znělo křestní jméno na dopisech," potvrdil Coleman. „Co je na tom neuvěřitelného?"
„Patřila k nám, zatraceně! Pracovala pro naši sesterskou organizaci MI-6! Jedna z nejlepších v operační divizi!"
„No, je zřejmé, že byla zrádce, ve vašem slovníku krtek," pokračoval Coleman. „Takže jste se od našeho mladého přítele dozvěděl něco, o čem jste neměli nejmenší tušení."
„Jak jsme to mohli vědět?" protestoval Waters. „Před rokem odešla do výslužby. Stěžovala si na totální vyčerpání, což u nás není nic divného."
„Ale nebyla tak vyčerpaná, aby nepracovala pro někoho jiného," podotkl Roger. „Gerald Henshaw zabil mou matku, protože se postavila proti Matareseově organizaci. Její elektronická korespondence s Madridem to jasně dokazuje. Potom se tahle Symondová náhle spojí s Gerrym a máma je zavražděna. Člověk nemusí být atomový fyzik, aby viděl tu souvislost."
„Jistě, to je zcela zřejmé," potvrdil sir Geoffrey tiše a souhlasně pokyvoval hlavou. „A kdyby nepřítel zjistil, kdyby se jenom domníval, že to víš, určil by tě k okamžité likvidaci. Jak jsem nedávno slyšel, jsou všude, jenže my je nevidíme."
„Chápu, sire Geoffreyi. Vrátím se bez odporu do Francie."
„Žádná Francie, Rogere. To místo jsme opustili hodinu poté, co jsme se dozvěděli o tvém útěku. Myslel jsem to vážně, opravdu jsi vystavil řadu lidí smrtelnému nebezpečí. Lidé mluví a jiní lidé poslouchají."
„Je mi to upřímně líto, pane."
„Inu, nemusíš na sebe být zase tak moc přísný. Vrchní seržant má pravdu. Tvoje informace nám velmi pomůže. Víc, než si asi uvědomuješ... Řeknu ti jen tolik, že jsme s největší pravděpodobností identifikovali agenta Matareseovy organizace přímo tady v Londýně. Tvůj objev nás přivedl o krok blíž."
„K čemu, pane?"
„K duši hada, jak doufám. Pořád je mimo náš dosah, ale každý krok je důležitý."
„Kam mě odvezete?" zajímal se mladý Brewster.
„Na jih, a to je vše, co potřebuješ vědět."
„Jak se tam dostanu?"
„Používáme pouze jedno letadlo a jednoho pilota. Mysli na to, má za sebou náročný den."

27 KAPITOLA

Poručík Luther Considine, příslušník amerického námořního letectva, znovu sklonil stroj do levé zatáčky a klesal na přistání, tentokrát na dráze vyhrazené pro diplomatický provoz na letišti Heathrow. „To si snad děláte srandu!" vybuchl do miniaturního mikrofonu komunikační soupravy. „Lítám s tou vykopávkou od čtyř od rána a je pět odpoledne. Co kdybyste mě nechali aspoň se naobědvat?"
„Je mi líto, poručíku, ale rozkaz je rozkaz," zněla odpověď z věže.
Considine zamumlal nesrozumitelnou kletbu, ale smířil se s nevyhnutelným. „No dobře. Ať mi okamžitě přistaví cisternu a pasažéra s ní. Rád bych to do půlnoci stihl zpátky. Mám rande s obrovským biftekem a prázdnou postelí."
„Co se děje?" zeptal se Cameron Prycer ze zadního sedadla, kde seděl vedle Leslie Montroseové.
„Vás dva vysadím tady na Heathrow a přiberu anonymního pasažéra, jehož přeprava vyžaduje plnou nádrž. Kam, to se dozvím za dvacet minut."
„Jste nejlepší, Luthere," překřičela Leslie motory. „Proto si vás vybrali.
„Jo, to už jsem slyšel. Je mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Proč to musím

být zrovna já? Dal bych přednost obědu."
Sotva se dvoumotorový letoun dotkl podvozkem přistávací dráhy, na zemi začal balet připravený pečlivým choreografem. Luther zajel na předem určenou odlehlou stojánku a současně mu z hangáru vyrazila vstříc cisterna s palivem. A zatímco dva mechanici v kombinézách natahovali hadice k nádržím pod oběma křídly, muž v civilu vyběhl po schůdkách do kabiny a podal pilotovi obálku. „Váš letový plán, poručíku. Prostudujte si ho, a kdybyste měl nějaké otázky, víte, komu zavolat."
„Díky moc," ušklíbl se Considine a bodl palcem za sebe. „Váš náklad."
„To jsem si domyslel. Pojďte prosím se mnou," vyzval dvojici. „Auto čeká v hangáru."
Když Prycer, Montroseová a agent zpravodajské služby spěchali k služebnímu vozu MI-5, přiřítil se k letounu jiný automobil se zatemněnými skly.
„To bude pan nebo paní Anonymní," poznamenala Leslie.
„Jestli jsi mě nepřipravila o poslední zbytek zdravého rozumu," opáčil Cameron, „je to mladý pan Anonymní."
„Roger Brewster?" vydechla Montroseová. „Kam ho asi vezou?"

*****

„Do jižního Španělska na býčí farmu, která patří našemu spolupracovníkovi," informoval Geoffrey Waters Prycera a Montroseovou v centrále MI-5. „A nemýlil jste se, Camerone. Roger se opravdu spojil s Colemanem v Belgravii, protože se neměl na koho jiného obrátit."
„Jsi fakt dobrý," ocenila Leslie.
„Takový intelektuální porod to zase nebyl. Prostě jsem zúžil možnosti. Co by zmohl sám, bez pomoci? Ale musel mít k útěku závažný důvod."
„Taky že měl," potvrdil Waters zvýšeným hlasem. „Žena v Holbornu, o níž jsme vůbec nevěděli."
Sir Geoffrey Waters seznámil dvojici s výsledky samostatné pátrací akce mladého Rogera Brewstera a Olivera Colemana. Pak jim ukázal kořist z bytu Myry Symondové - dopisy a zejména rozluštěný záznam vytlačený do notesu. „Amsterdam, agente Prycere! Hadí hlavu musíme hledat v Amsterdamu!"
„Vypadá to tak, že? Ale mně se zdá, že ten, kdo tenhle šílený podnik z Amsterdamu řídí, je manažer, byrokrat, ne mocenský vrcholek. Něco mi říká, že za ním někdo stojí."
„Ale Amsterdam je momentálně naše jednoznačná priorita, souhlasíte?"
„Samozřejmě, Geoffreyi, proti tomu nelze nic namítat. Ale uděláte mi laskavost? Pozvěte sem Scofielda. Myslím, že potřebujeme Beowulfa Agate."

*****

THE NEW YORK TIMES medicínská komunita otřesena

Více než devět set původně neziskových nemocnic prodáno mezinárodnímu holdingu

NEW YORK, 26. ŘÍJNA - Doslova šok vyvolalo v lékařských kruzích oznámení, že nadnárodní konsorcium Carnation Cross International se sídlem v Paříži skoupilo ve Spojených státech, Kanadě, Mexiku, Francii, Holandsku a Velké Británii celkem 932 původně neziskových nemocnic. Mluvčí holdingu Dr. Pierre Froisard k tomu vydal následující prohlášení:

„Konečně se naplnil medicínský sen století a projekt Universal, jak jej nazýváme, se stal skutečností. Jako soukromí vlastníci, využívající možností okamžité globální komunikace, mnohonásobně zvýšíme kvalitu nemocniční péče ve všech našich zařízeních. Spojení našich zdrojů, informací, znalostí a zkušeností nám dovolí nabízet jen to nejlepší. Opakuji, projekt Universal, jemuž jsme věnovali léta mravenčí práce a na který jsme vynaložili obrovské finanční prostředky, se stal skutečností ku prospěchu celého civilizovaného světa."
Na prohlášení Dr. Froisarda odpověděl známý bostonský onkolog Dr. Kenneth Burns takto: „Záleží na tom, kterým směrem se budou ubírat. Kdyby se slova změnila v činy, žili bychom v utopii. Znepokojuje mě, že se do jedněch rukou soustředil tak obrovský vliv. Představme si, že najednou otočí a řeknou: ‚Uděláte to tak a tak, jinak se s vámi nepodělíme.' Názorný příklad jsme zažili nedávno u pojišťovacích společností. Ztratili jsme možnost volby."
Další kritický hlas pozvedl Thurston Blair, senátor za stát Wyoming známý svými otevřenými postoji: ‚Jak se něco takového mohlo stát? Máme antitrustové zákony, zákony regulující zahraniční investice, hromadu zákonů, které podobné fúze zakazují. Hlídači čistoty hospodářské soutěže očividně zaspali. "

Odpověď senátoru Blairovi je jednoduchá. Nadnárodní společnosti musí dodržovat pouze zákony té země, v níž pů-
sobí. Ty se samozřejmě v jednotlivých státech liší a žádný právní akt nezakazuje zakládání dceřiných společností.

Pokračování na straně D2

Brandon Scofield a Antonia se ubytovali v hotelu Savoy - Bran vyčerpaný po transatlantickém letu, Toni radostně vzrušená, že zase vidí Londýn. „Půjdu se projít," oznámila, když pověsila do skříně poslední kousek šatstva.
„Pozdravuj ode mě všechny hospody," zabručel Scofield natažený na posteli, vyzutý, ale oblečený. „Později se pokusím navštívit ty nejlepší."
„Obávám se, že náš výlet bude mít jiný program... Lež, vezmu to," dodala, když zazvonil telefon. „Haló?"
„Toni, tady Geoffrey! Bože, holka, jak je to dlouho, co jsme se neviděli?"
„Nejmíň dvacet let, Geofe. Slyšela jsem, že dnes je z tebe sir Geoffrey Waters."
„To víš, náhody se dějí, děvče, i v naší branži. Je tam někde ten propuštěný vězeň?"
„Je a není, Geofe. Nesnáší časové zóny. Ale dám ti ho."
„Ahoj, sire Prasečí rypáku. Nevadilo by ti, kdybych se pár hodin vyspal?"
„Za normálních okolností bych si nedovolil rušit tvůj zasloužený odpočinek, starochu, ale musíme si promluvit o extrémně důležitých věcech. Cameron a Leslie jsou tady se mnou."
„O tak důležitých, že o nich nemůžu mluvit vleže po telefonu?"
„Odpověď znáš, Brane."
„Teď už jo." Scofield s povzdechem přehodil nohy přes okraj postele a posadil se. „Pořád trčíš ve stejném baráku?"
„Interiér nepoznáš, tam se nastrkala spousta peněz, ale fasáda je už několik století stejná."
„Tehdy byla lepší architektura."
„Jo. Princ Charlie nám to pořád připomíná. A já mu za to tleskám."
„Správně činíš. Jsme u tebe za dvacet minut. Mimochodem, musím tě oslovovat sire?"
„Jenom když u toho budou lidi. Jinak by ti v Toweru usekli hlavu."

*****

Setkání po mnoha letech bylo vřelé, ale krátké - radost podlehla naléhavosti krize - a pětice zasedla k poradě ve zvukotěsně izolované místnosti v centrále MI-5. Geoffrey Waters informoval ostatní o nejnovějším vývoji situace včetně akce mladého Brewstera, ale londýnské detaily si nechal na později. Potom předal slovo Prycerovi a Montroseové, kteří vylíčili své zážitky u jezera Como, přičemž neopomněli popsat pomoc dona Silvia Togazziho a strašnou smrt Carla Paraviciniho a jeho pomocníka.
„To se mi snad zdá!" láteřil Scofield. „Togazzi je don a Geof zatracený sir. Zítra udělají ze Silvia italského krále a tady z té skopové hlavy ministerského předsedu. Svět se zbláznil!"
„Jsi příliš laskavý," uchechtl se Waters a hned zvážněl. „Takže v Itálii můžeme konstatovat rozbití důležité odnože Matareseovy organizace a přítomnost vlivného kardinála ve Vatikánu."
„Rozbití je možná silné slovo," podotkla Leslie. „Charlie Paravicini bezpochyby vybudoval silnou, efektivní strukturu."
„To nevíme," namítl Brandon. „A i kdybychom to předpokládali, Carlo představoval skutečnou sílu, jedinou sílu v celé oblasti. Podle Togazziho se o svou moc nikdy příliš nedělil."
„Pokud je tomu tak," uvažoval zástupce MI-5, „italská větev se možná nezhroutila, ale zavládl v ní zmatek a je tudíž snadno zranitelná."
„Souhlasím," řekl Cameron. „A právě to hledáme - zranitelnost. Až shromáždíme dostatek průkazných faktů, důkazů o téměř celosvětovém spiknutí v průmyslově vyspělých zemích, budeme moci udeřit."
„Tím, že to spiknutí odhalíme?" zeptal se Scofield a pochybovačně nakrčil obočí.
„Je to jedna z možností," připustil sir Geoffrey, „ale možná ne ta nejvhodnější."
„Jak to myslíš?" zajímala se Antonia.
„Chceme vymýtit matareseovský mor z mezinárodních financí, ne uvrhnout vyspělý svět do chaosu."
„A jak toho dosáhneme, aniž bychom je odhalili?"
„Tvrdými, nekompromisními a brutálními údery, Toni," odpověděl Prycer. „Usekáme

hlavy hadům a necháme jejich těla, ať se sama zapletou a vzájemně zardousí."
„Teda Came? Z tebe je hotový básník," zasmál se Scofield. „Mohl bys učit poezii na Harvardu."
„Ani nevím, že tam takovou specializaci mají."
„Mohli bychom požádat chlapečky, aby si přestali hrát na pískovišti?" řekla Leslie Montroseová důrazně a obrátila se k vysokému představiteli MI-5. „Myslím, Geoffreyi, že Toni má pravdu. Jak eliminovat Matareseovu organizaci, aniž ji odhalíme?"
„Na to vám odpovím, Leslie, až si vyslechneme Brandona. Mluv, ty neandrtálče. Dosáhl jsi nějakého pokroku kromě té akce v Atlantic Crown, za kterou jsem ti ochoten připsat půl kladného bodu?"
„Řekni jim to ty, lásko," vybídl Bran Antonii. „Skóre u nás zapisuje ona a já se nerad vytahuju před někým, kdo mi nesahá ani po paty."
„Dokonce i na mě zapůsobil," přiznala Toni. „Na základě materiálů, které našel a vyfotografoval v kartotéce ředitele Atlantic Crown, a v kombinaci s počítačově zredukovaným přehledem neobvyklých fúzí, skupování a násilných převzetí firem se zaměřil na několik konkrétních cílů a naplánoval diverzní operaci, kterou ve spolupráci s Frankem Shieldsem uskutečnil v jednom newyorském hotelu." Antonia Scofieldová popsala manželova jednání se čtrnácti potenciálními členy Matareseovy organizace z nejdůležitějších odvětví americké ekonomiky. „Čtyři z oněch důležitých hráčů, kteří údajně jeden druhého neznali, se po rozhovoru s Branem sešli v odlehlé restauraci v New Yorku. Lidé Franka Shieldse je vyfotili z dálky pomocí teleobjektivu a můžeme jejich schůzku dokázat."
„Dobrá práce, Brandone!" zvolal Geoffrey Waters. „A teď tě uvedu do obrazu, pokud se týká Londýna." Sir Geoffrey přistoupil k oknu a zatáhl žaluzie, přestože se venku stmívalo. Pak zapnul diaprojektor na okraji stolu a promítl první snímek - záběr muže běžícího londýnskou ulicí s otočenou hlavou, jak se ohlížel po případných pronásledovatelích. Byl poměrně vysoký a měl nohy nepoměrně delší v poměru k trupu. V úzkém obličeji s výraznými lícními kostmi se zračilo překvapení a strach. Mačkáním tlačítka dálkového ovladače promítal Waters další fotografie, na nichž prchající očividně nabíral rychlost. Ještě dvakrát se ohlédl, v tváři výraz rostoucí paniky. Poslední záběr ukazoval záda mizející za rohem.
Sir Geoffrey vypnul projektor, rozsvítil zářivky a postavil se ke své židli.
„Tento muž prchal od bytu Amandy Bentley-Smytheové krátce předtím, než byla zveřejněna zpráva o její smrti. Jmenuje se Leonard Fredericks. Je zaměstnaný na ministerstvu zahraničí a jsme přesvědčeni, že zastává vysoké postavení v Matareseově organizaci. Napíchli jsme mu telefon a tajná služba ho má čtyřiadvacet hodin denně pod dohledem. Do této chvíle nenavázal žádný kontakt, který by nás zajímal."
„Proč ho nesbalíme a nezlomíme?" vyjel Prycer zlostně.
„Protože bychom tím nepřítele zbytečně varovali, sakra práce!" odsekl Scofield.
„Promiňte, Vaše Svatosti."
„Nic se nestalo. Ještě nejsme dostatečně připravení. Musíme se zaměřit na velkého hada v Amsterdamu, a kdybychom přerušili jediné vodítko, které k němu máme, byli bychom nahraní. At si ten člověk, který v pozadí tahá za nitky a možná není tak mocný, jak si myslí, klidně dál věří, že má všechno pod kontrolou. Až mu přerušíme spojení s realitou, zůstane izolovaný - a tehdy se nám podaří rozbít Matareseův kruh. Klíčem může být ta zmínka o K-grachtu, nalezená v bytě Symondové."
„Beowulf Agate promluvil," řekl tiše Geoffrey Waters.
„Ale jdi, Geofe, na tom není nic složitého. Začneš velkým skaliskem a postupně se přes balvany a kameny dopracuješ k oblázkům. Lidé se na celém světě chovají v zásadě stejně, na tom jsme se Talejnikovem kdysi shodli."
„Beowulf Agate je opravdu vizionář," zamumlal Prycer spíš sám pro sebe a hlasitěji dodal: „Pojďme k těm kamenům a oblázkům. Jaký navrhuješ další postup, Brane?"
„Velmi jednoduchý," odpověděl Scofield. „Stanu se oddaným stoupencem Matareseovy organizace."
„Cože?" vyhrkla čtveřice jeho společníků jednohlasně a vytřeštila oči.
„Klid, lidičky. Matareseův krtek, Leonard Fredericks z ministerstva zahraničí, se setká s vyslancem z Amsterdamu. Mám dost informací, abych tu roli přesvědčivě sehrál."
„Ten chlap je jenom malé kolečko ve složitém stroji, velké a důležité, ale pořád pouhé kolečko, kterým otáčejí jiní. Co se od něho můžeš dozvědět?"
„To netuším. Záleží na kartách, které dostanu do ruky. Něco řeknu, on zareaguje. Položím otázku, on odpoví. Jeden poznatek povede k druhému a ten zase k něčemu jinému. Je to něco jako mentální tenis."

„Pro smilování boží, ty si opravdu myslíš, že ti něco takového projde?" děsil se sir Geoffrey.
„Proč ne? Ten chlap mě nezná a jediné fotografie mého krásného obličeje jsou třicet let staré a kdysi ležely v archivu Agentury. A v Londýně jsem nebyl dobrých pětadvacet let."
„Nerad ještě posiluju to tvoje přebujelé ego," ušklíbl se Prycer, „ale máš takovou reputaci, že celá matareseovská Evropa ví, kdo jsi a čeho jsi schopný. I Paravicini, když oznamoval tvůj rozsudek smrti a posílal tvou proklatou duši do pekla, uznal tvé kvality."
„A pochopitelně by nebylo nic těžkého vypátrat kohokoliv z desítek lidí, kteří tě viděli u Chesapeake nebo Peregrine View, a vymámit z nich tvůj přesný popis," dodala Leslie.
„A nezapomeň, Brane," přidala se Antonia, „že Frank Shields přiznal, že Matareseova organizace nasadila svého krtka i do CIA."
„Jakmile Cam oznámil Franku Shieldsovi, že mě našel, Mžoural nechal všechny mé materiály zničit a vymazat příslušná data v počítači. Pokud se týká konkrétních poznatků, nepřítel o mně může mít jen velmi všeobecné a kusé informace, v mnoha případech přehnané. Přestože jsem mimořádně šarmantní a pohledný muž a celkem slušně ovládám nejrůznější zbraně, vypadám jako normální Američan na penzi. Obyčejný, průměrný, nenápadný muž z ulice."
„Ano. A prasata létají na měsíc a krávy dojí whisky," zabručel Cameron a pomalu zakroutil hlavou.

*****

Schůzku s Leonardem Fredericksem, ředitelem odboru vnějších ekonomických vztahů britského ministerstva zahraničí, dojednal sir Geoffrey Waters prostřednictvím bývalého spolužáka a dnes vysokého vládního činitele. Brandon Scofield se měl vydávat za prominentního amerického bankéře, jenž vznesl důraznou stížnost na ochranářskou hospodářskou politiku vlády Jejího Veličenstva, která poškozuje zájmy zahraničních investorů.
Obvinění stálo na stejně reálných základech jako kráva dojící whisky, ale zabaleno do akademického blábolu bylo pro státní byrokracii přijatelné.
„Pomoz mi, kamaráde," prosil Waters spolužáka.
„Ale jak to mám udělat?"
„Pošli memorandum na ministerstvo. Ten bankéř se jmenuje Jordan, Andrew Jordan, a naším cílem je jistý Leonard Fredericks. Přiděl mu ho."
„Můžu se na něco zeptat?"
„Je mi líto, jde o velkou operaci."
„Aspoň náznak..."
„Bohužel, žádné otázky."
„Jistě chápeš, že musím náš rozhovor oficiálně zaznamenat. Nemůžu riskovat zkompromitování svého úřadu."
„Zaznamenej si, co chceš, ale hlavně to udělej, starý kamaráde."
„Spolehni se, Geofe. Vím, že bys to po mně nežádal, kdyby nešlo o důležitou věc."

*****

Sekretářka uvedla „Andrewa Jordana", alias Brandona Scofielda, do pracovny Leonarda Frederickse. Vysoký štíhlý muž vstal, obešel psací stůl a srdečně přivítal prominentního amerického bankéře.
„Raději bych vedl jednání někde jinde," prohlásil hned v úvodu falešný Jordan. „Kanceláře už mi lezou krkem. Sám jich mám šestadvacet po celých Státech. Dva bloky odsud jsem si všiml příjemné hospůdky. Jmenuje se Lev... Už jsem zapomněl."
„Lev svatého Jiří," upřesnil Leonard Fredericks. „Chcete si promluvit tam?"
„Ano, jestli vám to nevadí."
„Jak si přejete," souhlasil byrokrat. „Jděte prosím napřed a počkejte tam na mě, potřebuju si ještě vyřídit pár věcí. Připojím se k vám asi za půl hodiny."
Lev svatého Jiří byl typický londýnský „pub" - dubové trámy a ostění, těžké dřevěné židle a stoly, minimum světla, zato hustá oblaka cigaretového kouře, jedním slovem ideální prostředí pro lidi jako Brandon Alan Scofield. Vybral si stůl vpředu hned u vchodu, objednal si točené pivo a čekal. Ředitel odboru ministerstva zahraničí dorazil s diplomatickým kufříkem v ruce a netrpělivě se rozhlížel, až našel podivínského Američana, který s ním nechtěl mluvit v kanceláři. Prošel mezi několika stolky a posadil se naproti Andrewu Jordanovi.
„Prostudoval jsem si vaši stížnost, pane Jordane, a i když uznávám oprávněnost

některých vašich argumentů, neumím si představit, co by se v té věci dalo podniknout."
„Nedáte si něco k pití? Budete to potřebovat."
„Co prosím?"
„Vždyť víte, jak pracujeme," odpověděl Beowulf Agate a mávl na číšníka. „Co pijete?"
„Malý gin a tonik, děkuji." Scofield objednal a Fredericks pokračoval: „Co jste tím chtěl říct? Kdo jak pracuje?"
„Náš kruh, kdo jiný? Na tu pitomou stížnost zapomeňte. Přináším rozkazy z Amsterdamu."
„Cože?"
„Nechte toho, Leonarde. Jsme na jedné lodi. Jak si myslíte, že bych se k vám dostal, kdyby to nezařídil Amsterdam?" Číšník přinesl Fredericksovi nápoj - ani Beowulf Agate by nemohl jeho příchod načasovat lépe. Angličan třeštil oči přetékající pochybami a strachem. Musel počkat, až číšník odejde, a chtěl promluvit, ale Scofield ho předešel. „Geniální, to musím uznat. Ta stížnost je sice snůška pitomin, ale reprezentuje názory mnoha mých kolegů za velkou louží - já opravdu jsem bankéř, můžete si to ověřit. Ale jsem také někým jiným. Přináším instrukce z K-grachtu v Amsterdamu."
„Z K-grachtu...?" Fredericksovi poklesla čelist a v jeho očích vítězil strach nad pochybami.
„Odkud jinud?" opáčil Beowulf Agate nenucené. „Kromě jiného jsem to byl já, kdo vyčistil kanceláře vedení Atlantic Crown - naše kanceláře - a nechal dopravit jejich obsah do Amsterdamu."
Krtek v Matareseově žoldu jen s obtížemi bojoval se vzrůstající panikou; pochyby v jeho pohledu zmizely, vystřídány hrůzou. „Jaké instrukce z Amsterdamu, z K-grachtu, přinášíte?"
„Tak především přerušíte veškeré kontakty. Od této chvíle budu vaší jedinou spojkou já. Naservírovali jsme ministerstvu zahraničí problém, s kterým si bude pár dní lámat hlavu, a každý den nás přibližuje k cíli..."
„Který není daleko," skočil Brandonovi do řeči Fredericks, jako by chtěl zdůraznit vlastní důležitost.
„Ale? Tak teď se zase budu ptát já, Leonarde," procedil Jordan-Scofield tiše, zlověstně. „Jak to, že znáte datum závěrečné operace? Je to přísně střežené tajemství, které zná jen hrstka vyvolených."
„Slyšel jsem... jisté pověsti. Informace, které Amsterdam předal nejdůvěryhodnějším agentům."
„Jaké pověsti? Jaké informace?"
„O požárech, požárech ve Středomoří."
„Kdo vám to řekl?"
„Samozřejmě Guiderone! Provedl jsem ho londýnským labyrintem a všechno mu ukázal."
„Julian Guiderone?" Ted pro změnu prožíval šok Scofield. „On žije?" zašeptal neslyšně.
„Co jste říkal?"
„Nic... Kdo vám dal právo vyhledat Guideronea?"
„Já jsem ho nevyhledal! On kontaktoval měl Prostřednictvím Amsterdamu! Jak jsem mohl něco namítat? Je to přece Pasáčkův syn! Vůdce našeho hnutí!"
„Vy si opravdu myslíte, že jeho slovo má větší váhu než Amsterdam se všemi svými zdroji?"
„Zdroje? Ano, peníze jsou důležitý prostředek, životně důležitý, ale na prvním místě stojí oddanost. Guiderone dal jasně najevo, že by mohl několika slovy zbavit Amsterdam veškeré autori-
ty... Proboha! Tak o to tady jde, že? Nesmím nikoho kontaktovat, to samo o sobě svědčí o mnohém."
„Juliana vaše vnímavost jistě potěší," řekl Scofield tiše a zabodl pohled do Fredericksových očí. „Chválil vás, že jste velice dobrý. A důvěryhodný."
„Na mě se můžete spolehnouti" Matareseův krtek dopil gin s tonikem a předklonil se nad stůl. „Myslím, že tomu rozumím," začal důvěrně tiše, ale naléhavě. „Pan Guiderone se často zmínil, že Amsterdam je čím dál sebevědomější a nafoukanější. Uznával jeho obrovské bohatství, dědictví po baronu de Matarese, ale prohlásil, že sebevětší bohatství je k ničemu bez důkladně propracované globální strategie, proveditelného taktického plánu a zejména bez kontaktů na celém světě."
„Julian měl jako obvykle pravdu."
„Takže vy nejste kurýr z Amsterdamu, pane Jordane, vy jste posel pana Guideronea."
„Mohu jen zopakovat, že jste vnímavý, Leonarde." I Scofield se naklonil přes stůl. „Znáte společnost Swanson & Schwartz?"

„V New Yorku? Samozřejmě, makléřská firma Alberta Whiteheada. Často jsem tam jezdil - pro Amsterdam."
„V tom případě jistě znáte, Stuarta Nicholse, firemního právníka."
„Většinou mluví on."
„A co Ben Wahlburg a Jamieson Fowler?"
„Banky a energetické..."
„Výborně," přerušil ho Brandon. „Takže si jistě uvědomujete rozsah problému. Spojte se s nimi a zopakujte jim, co jsem vám řekl. Ale v žádném případě se o mně nezmiňujte. Julian by vyletěl z kůže, kdybyste mě prozradil. Vysvětlete jim, že jste prostřednictvím anonymního kurýra dostal rozkaz držet se co nejdál od Amsterdamu. A zeptejte se, jestli o tom sami něco vědí."

*****

Albert Whitehead, generální ředitel a prezident makléřské společnosti Swanson & Schwartz, zavěsil a obrátil se na firemního právníka Stuarta Nicholse, který současně s ním položil sluchátko paralelní linky.
„Co to má znamenat, Stuarte? Co se tady, k čertu, děje?"
„Bůh je mi svědkem, že ses snažil to zjistit, Alberte. Sám bych si nevedl líp. Leonard neuhnul ani o píď. Jen holá fakta, nic jiného."
„A ještě jedna věc, Stuarte. On nelhal." Zabzučel interkom; Whitehead stiskl tlačítko. „Ano, Janet?"
„Váš konferenční hovor, pane. Máte nejvyšší čas."
„Aha, už si vzpomínám, prve jste se o něčem zmínila. S kým budu vlastně mluvit? Myslím, že jste mi to neřekla."
„Nedal jste mi možnost, pane. Spěchal jste na oběd."
„Dobře, tak kdo to je, Janet?"
„Pan Benjamin Wahlburg a pan Jamieson Fowler."
„Vážně!" Whitehead se otočil k právníkovi se strnulým výrazem v obličeji.

28 KAPITOLA

Zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby Frank Shields roztrhl obálku s razítkem PŘÍSNĚ TAJNÉ - JEN K NAHLÉDNUTÍ a se svým jménem a krátce do ní nahlédl. Podepsal převzetí strážnému, který potvrdil neporušenost pečeti, a vrátil se ke svému stolu. Vytáhl papíry sepnuté sponkou a pozorně se začetl do obsahu - šesti stran doslovného přepisu telefonických rozhovorů na soukromých linkách Alberta Whiteheada, Stuarta Nicholse, Benjamina Wahlburga a Jamiesona Fowlera, čtyř Matareseových přisluhovačů, kteří se sešli v newyorské restauraci po šokujícím setkání s Williamem Claytonem, alias Beowulfem Agate, alias Andrewem Jordanem, alias Brandonem Scofieldem.
Všichni čtyři mluvili celkem bez zábran, i když tu a tam jako by probleskla obava, zda jejich přístroje za tisíce dolarů jsou skutečně tak dobře zabezpečeny proti odposlechu, jak tvrdí výrobce. Jejich obavy byly opodstatněné - komerčně dodávané zařízení nepředstavovalo pro techniky Agentury žádný problém.
Jeden vedle druhého vyjádřili silné znepokojení nad rozkazem vyhýbat se Amsterdamu, pro nějž - jako nezkušení amatéři -používali průhledný kód A. M. Jejich tón prozrazoval strach okořeněný konsternovanou zvědavostí, stejně jako obavy, kam jejich „podnik" směřuje. Proto se čtveřice dohodla na setkání, které se uskuteční za dva dny v malém exkluzivním hotelu v bohatém městečku Bernardsville ve státě New Jersey. Rezervaci zařídí jménem společnosti Genesis a jejich soukromá letadla přistanou na letišti v Morristownu, vzdáleném asi dvacet minut jízdy autem.
Pracovníci operačního direktorátu CIA se pustili do práce, aniž znali konečný cíl operace, což není ve zpravodajské komunitě tak vzácný jev, jak by se mohlo nezasvěceným zdát. Společnost Genesis si vyžádala čtyři oddělené pokoje a konferenční salonek. Tým techniků okamžitě vyrazil, nezdržoval se zbytečným vysvětlováním a umístil do všech pěti místností miniaturní mikrofony.
Frank Shields zvedl sluchátko sterilního telefonu a vytočil mezinárodní předčíslí do Velké Británie, jedničku pro Londýn a číslo zabezpečené linky do kanceláře sira Geoffreye Waterse v centrále MI-5.
„Vnitřní bezpečnost," představil se hlas z Londýna.
„Ahoj, Geofe, tady Frank."
„Máš něco, starouši?"
„Nasaď Scofieldovi do náčelnické čelenky další orlí pero. Jeho čtyři kandidáti se potvrdili. Sejdou se k poradě, kterou moji lidé samozřejmě pokryjí. Věř mi, ti chlapi mají zatraceně blízko k panice."
„Jak to, k čertu, dokázal?" divil se sir Geoffrey.

„Bezpochyby docela jednoduše, jak je jeho zvykem," odpověděl Shields. „Mnozí z nás trpí profesionální deformací. Pro samé překombinované tajné manipulace přehlížíme výhody přímého postupu. Ať hraje Brandon jakoukoliv roli, nezabývá se složitými nuancemi svého krytí, odhodí nevinnou masku a jde oběti rovnou po krku - dřív, než se subjekt stačí vzpamatovat."
„To je podle mě nejrychlejší cesta k prozrazení," poznamenal Waters pochybovačně.
„Souhlasím, ale my nejsme Beowulf Agate. Ještě se ozvu."
„Prima, Franku."

*****

Sir Geoffrey se podíval na hodinky; opět se opozdí k domácí večeři. Natáhl se pro sluchátko a zavolal manželce. „Promiň, Gwyn, nějak jsem tady uvízl."
„A nemůžeš mi říct, co tě zdrželo, že?"
„Bohužel."
„Zůstaň, jak dlouho potřebuješ. Kuchař ti nechá večeři ve vyhřáté troubě. Až budeš pekáč vytahovat, nezapomeň na chňapky."
„Díky, Gwyn. A ještě jednou se omlouvám."
„To nemusíš, Geofe. Hlavně abyste dopadli ty parchanty. Clive je úplně vyřízený. Trpí depresí. Je zrovna tady se mnou."
„Obávám se, že se zdržím trochu déle..."
„Nevadí. Stejně se musím postarat o bratra. Uložím ho do pokoje pro hosty."
Waters zavěsil a uvažoval, že povečeří v restauraci, aby odložil setkání s ufňukaným švagrem na ráno. Stiskl tlačítko interkomu a zavolal veliteli své tělesné stráže. Agenti polovojenské složky SIS, britské Tajné zpravodajské služby známé pod zkratkou MI-6, patřili ke špičkám své profese - rozsudek smrti vyslovený Carlem Paravicinim nemohl být brán na lehkou váhu.
Za okamžik stály na prahu tři urostlé postavy v maskovacích kombinézách se samopaly přes rameno a barety nasazenými tak, aby jim nebránily ve výhledu.
„Můžeme vyrazit, kdykoliv si budete přát, pane," oznámil velitel, mohutný muž s širokými rameny. „Okolí máme pod kontrolou. Na střechách jsou rozmístěni odstřelovači."
„Děkuji. Abych byl upřímný, připadá mi to trochu přehnané."
„Jsme odpovědní za váš život, pane."
„Ještě jednou děkuji. Mimochodem, bylo by proti předpisům, kdybychom se cestou zastavili na večeři? Třeba u Simpsona? Platím samozřejmě já."
„Lituji, pane. Podle rozkazu vás máme dopravit rovnou domů a počkat, dokud nebudeme vystřídáni."
„Radši bych se nechal zastřelit," zabručel sir Geoffrey.
„Co prosím?"
„To nic," mávl Waters rukou a oblékl si sako. „Můžeme."
Jako první vyšli před budovu dva agenti SIS a se zbraněmi v pohotovosti zaujali pozice po obou stranách vchodu. Jejich velitel pak pokynul Watersovi, aby si pospíšil k opancéřovanému automobilu, který parkoval u obrubníku. Sir Geoffrey se rozběhl.
Náhle se ze tmy za rohem vyřítila limuzína se staženým zadním okénkem, z něhož trčely hlavně automatických zbraní. Noční ticho prořízlo staccato výstřelů. Oba strážci u vchodu padli s rozstřílenými hrudníky k zemi. Velitel jednotky srazil Geoffreye Waterse ze schodů na chodník a kryl ho vlastním tělem. Dávka ze samopalu mu roztříštila levé rameno; pravou rukou vytrhl z pouzdra pistoli a pálil za odjíždějící limuzínou, která rychle zmizela v temnotě.
Z budovy vyběhli ozbrojení agenti MI-5, přivoláni rachotem výstřelů. Nejstarší z nich přehlédl krvavou scénu a vychrlil rozkazy: „Zavolejte záchranku a policii a informujte Scotland Yard!"
Sir Geoffrey Waters se ztěžka zvedl, otřesený a zadýchaný, ale emoce měl pevně pod kontrolou. „Jaký je stav?" zeptal se tiše.
„Dva mrtví, velitel vážně zraněný," odpověděl důstojník, který pomáhal svému nadřízenému vstát.
„Ty svině." zasyčel nenávistně. „Za tohle zaplatí." Sir Geoffrey si oprášil oblek, sáhl do kapsy pro mobilní telefon a zavolal do hotelu, v němž se ubytovali Prycer a Montroseová.
„Panebože!" vydechl Cameron, když se dozvěděl, co se stalo. „Jste v pořádku?"
„Pár modřin a brada odřená od chodníku, ale jinak provozuschopný a pekelně naštvaný."
„To věřím. Máme přijet?"
„At vás to ani nenapadne!" zavrhl vehementně Prycerův návrh Waters. „Nepřítel určitě rozmístil v nejbližším okolí pozorovatele, aby ověřili výsledek akce.

Nikdo se nesmí dozvědět, že jste v Londýně."
„Rozumím. Co budete dělat?"
„Především si uspořádám myšlenky a potom rozeberu na šroubky všechny půjčovny limuzín v Londýně a okolí. Zabijáci přijeli velkým bourákem s odstraněnou zadní poznávací značkou."
„Možná ji vrahové ukradli," poznamenal Prycer.
„Prověříme samozřejmě policejní hlášení. Vy se držte stranou a nemluvte s nikým než se mnou a Brandonem."
„Jak pokračuje Scofield?"
„Pracuje na největším účtu za pokojové služby v historii hotelu Savoy - snad s výjimkou několika arabských šejků, kteří si přivezli své harémy."
„Na Brana je vždycky spolehnutí. Je to muž mnoha nadání."

*****

Malý hotel na newjerseyském venkově stál na strategickém místě mezi golfovým hřištěm a stájemi, kde se chovali jezdečtí koně - okolní lesy a louky si oblíbili boháči se zálibou v lovu. Byl postaven v tradičním novoanglickém stylu, přepychově zařízen
starožitným nábytkem a sloužil výhradně bílým zákazníkům, z nichž na první pohled vyzařovala autorita daná rodem nebo postavením.
Den před plánovanou schůzkou podezřelé čtveřice bylo vedení podniku - ke své značné nelibosti - donuceno přijmout do ústředny novou telefonistku. Požadavek přišel ve formě zdvořilé žádosti, ale protože ji podepsal samotný ředitel Federálního úřadu pro vyšetřování, měl váhu rozkazu. Atraktivní dvaačtyřicetiletá žena, jež zasedla k panelu, přes který budou spojovány všechny hovory vedené ze čtyř konkrétních pokojů a kde budou zachycovány signály odposlechů, se jmenovala Cordellová. Prověřila zapojení a všechny přístroje a pak se vydala na obhlídku „do terénu" - zkontrolovat mikrofony rozmístěné na strategických místech. Tu a tam poopravila maskování a šla si lehnout, protože v příštích dvou dnech se moc nevyspí - v zájmu naprostého utajení operace ji nepřijde nikdo vystřídat a jako jediný technik CIA se mohla kdykoliv spojit se zástupcem ředitele Frankem Shieldsem.
Venkovskou krajinu ozářily paprsky ranního slunce, kapičky rosy na stéblech trávy se blýskaly jako diamanty. Očekávaní hosté přijížděli v půlhodinových intervalech. Slečna Cordellová neměla tušení, jak vypadají - při operaci nebyly použity kamery -, zato každého bezpečně poznala podle hlasového otisku, získaného z dřívějších odposlechů. Vlastní práce jí začala v okamžiku, kdy Jamieson Fowler vytočil číslo pokoje právníka Stuarta Nicholse. Současně se roztočily cívky magnetofonu.
Jednání začalo přesně dvě minuty po jedenácté, ale šlo pouze o předehru, protože v pokoji Jamiesona Fowlera se sešli jen tři -Albert Whitehead řešil nějaký problém s příkazem k převodu akcií, který se ztratil někde mezi Los Angeles, Londýnem a Bruselem. Byla to poměrně divoká předehra, protože vzduchem létaly dvojsmyslné narážky, výpady a vzájemné obviňování mezi zástupci bankovního a energetického sektoru na straně jedné a právníkem hájícím svého nepřítomného šéfa na straně druhé, a trvala dvaadvacet minut.
Pak burzovní makléř konečně dorazil a čtveřice se odebrala do konferenčního salonku. Porada zprvu probíhala ve stejně rozhá-
daném duchu jako předehra, než Albert Whitehead uklidnil rozvášněné kohouty a zamířil přímo k příčině jejich podrážděnosti stejnou otázkou, jakou před nedávnem položil svému právníkovi: „Co se tady, k čertu, děje?"
Zaplavila ho vlna odpovědí, jedna přes druhou a často si protiřečící. Škála sahala od obvinění Amsterdamu z nedostatku vůdcovských schopností a síly až po podezření, že některé buňky zradily, protože jejich nenasytní šéfové nebyli ochotni vzdát se svého panství. Pak přešli k roli Juliana Guideronea v souvislosti s informacemi od Leonarda Frederickse z Londýna.
„Kde je vlastně Guiderone teď?" zajímal se Albert Whitehead.
„Slyšel jsem, že se stáhl do své pevnosti někde ve východním Středomoří," odpověděl Wahlburg. „Může to být samozřejmě jenom nepodložená domněnka. Zdá se, že místo jeho pobytu nikdo nezná."
„Mám dobré styky mezi zpravodajci," poznamenal Nichols. „Třeba by nám mohli pomoct."
„S čím? S hledáním muže, který zemřel před dvaceti nebo třiceti roky?" Fowler se posměšně zasmál.
„Divil by ses, Jamiesone, kolik je falešných nebožtíků, kteří po letech zázračně vstanou z mrtvých," ohradil se Whitehead.
„No dobře." Fowler se otočil k Wahlburgovi. „Ale i za málo pravděpodobného

předpokladu, že Stuart s něčím přijde a my se Guideronem spojíme, co nám to pomůže? Co může Guiderone udělat?"
„Odpověď je jednoduchá: cokoliv bude chtít. Nikdy jsem s ním neměl žádné problémy. Navzdory své pověsti je Julian civilizovaný člověk - dokud s ním jednáš čestně a poctivě. Holanďan možná mluví rozumně, ale pod uhlazeným zevnějškem se skrývá psychopat."
„Ale co zmůže?" naléhal Whitehead. „Amsterdam přece není Guideroneovi podřízený."
„A z Amsterdamu přicházejí peníze," přidal se Nichols.
„Ano, peníze," souhlasil Wahlburg. „Ale kde se vzaly? Nevíte, že? Amsterdam je zdědil po svém dědovi, baronu de Matarese. A ptáte se, kdo je a kde se vzal Julian Guiderone? I na to vám odpovím. Je synem Pasáčka, Nicholase Guideronea, kterého ba-
ron pověřil, aby dokončil jeho životní dílo, naplnil jeho sny a ideály."
„To je všechno pěkné, ale co tím chceš naznačit?" vyjel Fowler.
„Že veškeré peníze, jimiž vnuk vládne, mu nedávají absolutní moc. Tu drží někdo jiný. Poučení lze najít v historii. V ní se skrývá pravda."
„Prosím o vysvětlení."
„Ta pravda je věčná jako proroctví Starého zákona, jako pravda těch, kdo pokládali slova proroků za svatá."
„Ušetři nás talmudických výkladů, Bene, a přejdi k věci," požádal Whitehead. „Žijeme v dnešní realitě."
„Právě tou pravdou je tak reálná," prohlásil Wahlburg poněkud záhadně. „Má základ v dávné minulosti. Nebesa vědí, že váš Ježíš byl chuďas. Neměl peníze, které by mohl rozdávat, aby přesvědčil lidi. Ale během několika desetiletí, která uplynula od jeho smrti na kříži, se křesťanské učení rozšířilo do celého tehdejšího civilizovaného světa. A bohatství tehdy drželi v rukou právě konvertité od jiných náboženství."
„No a co z toho plyne?" naléhal Nichols.
„Ježíšovy ideje, jeho proroctví..., jeho sny přijímali ti, kteří v něj uvěřili. Nemusel je přesvědčovat penězi."
„Panebože, co je to za bláboly!" vybuchl netrpělivý a frustrovaný Fowler.
„Předpokládejme, že by samotný Ježíš nebo některý z jeho následovníků při zpovědi před smrtí prohlásil, že to byl podvod, švindl, chcete-li, jehož cílem bylo rozdělit Židy. Co by se stalo?"
„At se propadnu, jestli to vím," odsekl vztekle Whitehead.
„Křesťanské hnutí by bylo utopeno v moři, zástupy následovníků by přišly o život, veškeré úsilí k ničemu."
„Do prdele, přestaň nám tady kázat a vysvětli konečně, co mají ty tvoje kecy společného s námi!"
„Zapojte představivost, pánové." Bankéř vstal ze židle. „Jde o shodu a současně konflikt mezi dostupnými finančními zdroji na straně jedné a vlivovými kanály, jimiž tyto zdroje musí proudit, na straně druhé. Zatímco Holanďan, vnuk, operuje v temném vzduchoprázdnu, vzdálený a nedotknutelný, Julian Guiderone, syn Pasáčka pověřeného posvátným úkolem, cestuje po celém
světě a kontroluje a povzbuzuje své následovníky, vojáky nikoliv Kristovy, ale Matareseovy. Logika napovídá, že se jeden bez druhého neobejdou, ale realita je taková, že vojáci, konvertité, věří tomu, koho vidí, koho znají. Vliv v konečném zúčtování zvítězí nad financemi. Ostatně burzovní trhy tento závěr potvrzují -v pozitivním i negativním smyslu."
„Jinými slovy chceš říct," ozval se trudnomyslně Whitehead, „že bud Guiderone udrží naše hnutí pohromadě a my se zachráníme, nebo to celé vybouchne a my o všechno přijdeme."
„Přesně to jsem chtěl říct," potvrdil Wahlburg. „A ani vteřinu nepochybujte o tom, že Guiderone si to moc dobře uvědomuje."
„Musíme ho najít!" vykřikl Jamieson Fowler. „Musíme toho zatraceného Pasáčkova syna najít!"

*****

V obavě, že by mu bahrajnské půda nemusela být bezpečná, Julian Guiderone odletěl do Paříže a oznámil Amsterdamu, kde je a jak dlouho se zdrží. Jak očekával, Matareisen s ním mluvil chladně a nevyřčené sdělení znělo jasně: Zkamenělina známá jako Pasáčkův syn si již nezaslouží dřívější úctu. Budiž. Úcta se vrátí později, až si ten holobrádek uvědomí, že ani Amsterdam samotný nic nezmůže.
V pozdním odpoledni vládl na módní avenue Montaigne čilý ruch. Z taxíků a limuzín vystupovali významní kapitáni průmyslu a bankovnictví a mířili ke krytým

vchodům svých elegantních rezidencí. Guiderone stál u okna a hleděl do ulice. Příštích několik týdnů, pomyslel si, se stane předehrou k chaosu a následnému ovládnutí velké části světa. Mnohé z boháčů, kteří tam dole vysedají z aut, čeká šok v podobě ztráty finančního zajištění. Ředitelské posty budou zrušeny, správní rady odeberou manažerům extravagantní platy a penzijní plány, zlaté padáky se stanou minulostí - ochotně dají přednost soudním sporům před hrozícím bankrotem.
Bez ohledu na odstředivé snahy Jana van der Meer Matareisena poběží operace dál podle plánu. Vnuk se musí ještě hodně učit. Bez absolutně přesné koordinace nelze dosáhnout cíle. Tlaková vlna propuknuvší krize musí zasáhnout všechny vyspělé země a paralyzovat je. A právě toto ochromení - dočasné, několik týdnů, nanejvýš měsíc - je klíčem úspěchu celé strategie. Uvolní prostor pro Matareseovy legie, které nastoupí a vyplní mocenské vakuum.
Matareisen musí také pochopit, že emocionální pochybnosti, jakkoliv provokativní, nelze tolerovat. Jsou to jen výmoly na cestě k velkému vítězství Matareseova odkazu. Jak to může ten nestoudný parchant nevidět?
Juliana vytrhlo z úvah zazvonění telefonu. Toto pařížské číslo znal pouze Amsterdam. Kromě něj už jen několik mimořádně krásných žen, které rozdávaly sexuální potěšení výměnou za peníze a drahé šperky, a žádná z nich nevěděla, že je v Paříži. Přistoupil ke stolku a zvedl sluchátko.
„Ano?"
„Tady je Orel, pane Guiderone."
„Kde jste sakra vzal tohle číslo? Smíte kontaktovat pouze Amsterdam!"
„Dostal jsem ho prostřednictvím Amsterdamu, pane."
„A co se stalo tak mimořádného, že jste přesvědčil Amsterdam, aby vám ho dal?"
„Ve vašem zájmu jsem poskytl jen neúplné vysvětlení."
„Cože? Keizersgracht se spokojil s neúplným vysvětlením?"
„Vyslechněte mě, pane. Řekl jsem jim... jemu, že s vámi musím nutně mluvit v záležitosti, která se netýká našeho podniku. Jsem loajální stoupenec a on se s mým slovem spokojil."
„A bez námitek, předpokládám. Očividně již nejsem na seznamu jeho priorit."
„To by bylo ze strany Amsterdamu dost neuvážené, pane Guiderone," řekl horlivě Orel z Washingtonu. „Jste Pasáčkův..."
„Ano, jistě," přerušil ódu Julian. „Proč se mnou potřebujete mluvit? O jakou mimořádnou záležitost jde?"
„Všechny zpravodajské služby zahájily rozsáhlé pátrání po místě vašeho pobytu."
„To je absurdní! Washington mě před mnoha lety oficiálně prohlásil za mrtvého!"
„Někdo si zřejmě myslí, že stále žijete."
„Největší svině na světě!" zařval Guiderone. „Beowulf Agate!"
„Brandon Scofield, nemám pravdu?"
„Zatracenou pravdu. Kde je?"
„V Londýně, pane."
„Co se stalo s naším člověkem v Londýně? Dostal rozkaz toho zkurvysyna zabíti"
„Nechápeme to, stejně jako Amsterdam. Náš člověk v Londýně je nezvěstný. Ztratili jsme s ním kontakt."
„Co to říkáte?"
„Vypadá to, že zmizel."
„Cože?"
„Neinvazivní spojovací kanály s ním byly do jednoho zablokovány. Použil jsem všechny zdroje, která tady v Langley máme, ale s nulovým výsledkem."
„Co to má sakra znamenat?"
„To vám bohužel neřeknu, pane Guiderone."
„Je to největší svině na světě, Orle." Pasáčkův syn vzteky chraptěl. „Je v Londýně a já v Paříži a dělí nás půl hodiny letadlem. Kdo z nás učiní první tah?"
„Jestli to budete vy, pane, musíte postupovat nesmírně opatrně. Má kolem sebe hradbu hlídek čtyřiadvacet hodin denně."
„A právě v tom tkví jeho zranitelnost. Protože mě tato hradba neomezuje."

29 KAPITOLA

Brandon Scofield v županu s emblémem hotelu Savoy zlostně přecházel před okny s výhledem na Temži, zatímco Antonia seděla u servírovacího stolku a uždibovala z tácu se snídaní, o níž prohlásila, že jí vydrží týden. V chodbě za dveřmi pokoje hlídali tři ozbrojení příslušníci MI-5 s pistolemi ukrytými pod číšnickými úbory. Další trojčlenná jednotka je měla nahradit ve stejnou hodinu, kdy se v hotelu střídají směny, aby nic nebudilo nežádoucí pozornost.
„Jsme tady zavření jako zvířata v kleci nebo malomocní na Molukách," rozčiloval

se Beowulf Agate. „A to nám nedali ani pořádný apartmán."
„Větší apartmán znamená víc přístupů, jak mi vysvětlil Geof," uklidňovala manžela Antonia. „Nač riskovat?"
„A já jsem vysvětlil jemu, že víc přístupů znamená víc únikových cest," kontroval Scofield. „Nač se jich zbavovat?"
„Rozhodnutí bylo na Geofovi. Je za nás odpovědný."
„A co ta další kravina s tím, že on nám může volat, ale my jemu ne?"
„Hotelové ústředny zaznamenávají odchozí hovory kvůli vyúčtování a i mobily se dají odposlouchávat."
„To je jedno. Jsme tu prostě jako v kleci bez možnosti kontaktu s vnějším světem. To nás mohli rovnou strčit do vězení."
„Pochybuju, že bychom tam měli stejně kvalitní stravu, nemluvě o ubytování, Brane."
„Mně se to nelíbí. Už před pětadvaceti lety jsem byl lepší než náš novopečený šlechtic a dneska je ten rozdíl ještě větší. Sám si ochráním vlastní krk lépe, než mi ho ochrání někdo jiný."
Další lamentace přerušilo zaklepání na dveře; Brandon se k nim tiše přiblížil.
„Kdo je tam?"
„Downeyová..., pane," zněla váhavá odpověď. „Uklízečka."
„Aha." Scofield otevřel dveře a zamrkal na postarší ženu, jejíž vysoká štíhlá postava, vzpřímený postoj a ostře řezané aristokratické rysy obličeje vůbec neladily s bleděmodrou uniformou hotelové pokojské, doplněnou povinným vysavačem a prachovkou. „Tak pojďte dál," dodal.
„Nevstávejte, madam," řekla uklízečka Antonii, která se začala zvedat od stolku.
„Už do sebe stejně nedostanu ani drobek," odpověděla Toni. „Můžete to odnést."
„Mohla bych, ale neudělám to. Přenechám tu práci číšníkovi... A teď dovolte, abych se představila. V dané chvíli se skutečně jmenuji Downeyová, Dorothy Downeyová - je to pěkné jméno a vybrala jsem si ho sama - a mám s hotelem už několik let uzavřenou řádnou pracovní smlouvu jako pokojská s řadou pochval od hostů v záznamech na osobním oddělení. Ty pochvaly jsou dost absurdní, protože bych rozhodně nedokázala ustlat postel podle zdejších standardů, ani kdyby na tom závisel můj život. Pravda je taková, že pracuju jako kryptografka pro MI-5 a jsem vaší jedinou spojkou se sirem Geoffreyem Watersem."
„Já se poseru..."
„Prosím tě, Brane! Jak se spojíme my s vámi, paní Downeyová?"
„Na tomto čísle." Falešná pokojská podala Antonii lístek. „Zapamatujte si ho a papír spalte."
„To uděláme, až nám detailně popíšete, jak je ta linka zabezpečená," opáčil Scofield nedůtklivě.
„Oprávněný dotaz... Jde o přímé sterilní spojení, které obchází hotelovou ústřednu a vede do malého pokojíku, který mi vedení Savoye vyhradilo. Podobně zajištěná linka mi pak umožňuje přístup k siru Geoffreyi Watersovi. Odpověděla jsem na vaši otázku, pane?"
„Moje jméno je stejně sterilní jako vaše linka, ano?"
„Brane!"

*****

Mimořádně výkonná „Dorothy Downeyová, uklízečka" se stala Scofieldovi soustavným zdrojem podráždění, ale prokázala, že své práci skutečně rozumí. Mezi Watersem, Brandonem a Antonií na straně jedné a Prycerem a Leslie Montroseovou na straně druhé proudil nepřetržitý tok informací. A jako dílky skládačky kladené na místo neviditelnou rukou se začaly objevovat obrysy následující fáze operace.
Soustředili se na Amsterdam; začali s kusými údaji nalezenými v bytě Myry Symondové, které prověřili a pečlivě prostudovali. Pak zde bylo vybavení odcizené z kanceláře Alistaira McDowella ve Wichitě, přepravené letecky do Amsterdamu. Díky bezejmennému pracovníkovi Atlantic Crown, který se bál možných potíží, kdyby povolil odstěhování drahého zařízení bez předávacího protokolu, zjistili číslo letu KLM. Na výslech čekali zaměstnanci letecké společnosti, členové posádky a pozemní personál, zejména dělníci u odbavení zboží. Někdo určitě něco ví, něčeho si všiml - někdo si musel náklad vyzvednout a musel ho také něčím odvézt.
Lovci se dostali ke kamenům a oblázkům, protože Amsterdam nabízel klíč k prvním dveřím Scofieldova symbolického bludiště. Byl nejvyšší čas tyto dveře otevřít a podívat se, co se za nimi skrývá. Data ukládali do jediného - pochopitelně dokonale zabezpečeného - počítače v centrále MI-5. Výsledky analýzy nebyly nijak zářné, ale také ne bezvýznamné. Korelace vedly ke spojením a spojenectvím;

metody transportu zúžily okruh těch, kdo je využívali; sehnat si mezinárodní nákladní letoun se všemi vládními povoleními, inspekcemi a omezeními byl úkol přesahující možnosti průměrného milionáře. Současně se také zaměřili na všechny amsterdamské kanály, jejichž název začínal písmenem K -nebo je alespoň obsahoval.
„Sežeňte mi seznamy všech lidí, kteří kolem nich bydlí," přikázal sir Geoffrey svému asistentovi.
„Budou jich tisíce, pane!"
„Ano, s tím počítám. A kdekoliv to bude možné, doplňte i základní informace: zaměstnání, příjmy, rodinný stav... To by pro začátek stačilo."
„Ale sire Geoffreyi! Sestavit takový seznam potrvá týdny!"
„Nemělo by, a upřímně řečeno pochybuju, že máme tolik času. Kdo je naše spojka k holandským zpravodajcům?"
„Alan Poole z nizozemské divize."
„Řekněte mu, ať se zabezpečenou linkou spojí se svým člověkem v Holandsku. Vysvětlete mu, co potřebujeme, a řekněte mu,
ať použije krytí pašeráka narkotik nebo diamantů - prostě co mu nejlíp vyhovuje. Telefonní společnosti uchovávají záznamy a mají města rozdělená na sektory. Naši holandští partneři k nim snadno získají přístup a my si pro ty materiály pošleme kurýra. Jak říkám, pro začátek by to mělo stačit."
„Provedu, pane." Asistent cvakly podpatky a zamířil ke dveřím. „Hned si s Poolem promluvím."

*****

Holandská zpravodajská služba jim poslala objemnou zásilku s informacemi. Na materiály se okamžitě vrhl tým šesti analytiků MI-5, kteří pracovali osmatřicet hodin bez přestávky. Vylučovali ty, kteří nepřicházeli v úvahu, ale i nejméně nadějné kandidáty zařadili k dalšímu prověření. Tím se tisíce zredukovaly na stovky a proces začal znovu. Byly zkoumány policejní záznamy, kontrolovány bankovní účty, prověřována pracoviště. Na amsterdamské letiště Schiphol se vypravil holandsky mluvící důstojník MI-5, aby vyslechl pozemní personál ohledně nákladního letadla z Wichity. Získal zajímavou informaci. Podle agentových poznámek proběhl mezi ním a předákem dělníků starajících se o vykládku následující rozhovor:

*****

MI-5: „Vzpomínáte si na ten let?"
Předák: „Jasně že jo. Vykládali jsme bedny s nespecifikovaným technickým zařízením bez konosamentů a bez dodacích listů, a z celnice se neukázala ani noha. Panebože, v těch bednách mohlo být cokoliv! Pašované zboží, drogy, zbraně nebo třeba atomová bomba, ale nikdo zodpovědný se neobtěžoval tu zásilku zkontrolovat."
„Vzpomněl byste si, kdo si tu zásilku vyzvedl, kdo podepsal její převzetí?"
„To nevím. Zeptejte se u výdeje v nákladním skladišti."

*****

Počítače u výdeje v letištním skladišti ovšem žádný záznam o letu z Wichity neobsahovaly. Letoun jako by neexistoval a nikdy v Amsterdamu nepřistál. Agentovy poznámky pokračovaly přepisem rozhovoru se zaměstnankyní celní správy:
MI-5: „Kdo měl tu noc službu?"
Slečna u počítače: „Moment, podívám se. V tu noc jsme moc zboží neodbavovali, většina personálu šla brzo domů."
„Kdo zůstal?"
„Podle docházky jenom záskok. Arnold Zelft."
„Záskok?"
„Ano. Pracuje pro nás pár bývalých zaměstnanců na penzi. Po nocích si trochu přivydělávají."
„Kde bych toho Zelft a našel?"
„Musím se podívat do osobních záznamů... To je divné. Není tady."

*****

Ani jeden telefonní seznam v celém Holandsku neuváděl jméno Arnold Zelft. Ani on jako kdyby neexistoval.
S využitím doplňujících údajů se seznam stovek možných zúžil na šedesát

nejpravděpodobnějších kandidátů. Analytikové MI-5 ponořili sondy ještě hlouběji a zaměřili se spíše na vylučující faktory. Nakonec přehled obsahoval šestnáct jmen a adres a na tyto osoby byl nasazen nepřetržitý dohled.
V průběhu příštích osmačtyřiceti hodin hlásili agenti pověření sledováním řadu podivných událostí. Šest manželských párů, kteří bydleli u kanálu, jehož jméno začínalo na K, odletělo do Paříže a ubytovalo se v různých hotelech, ale podle záznamů telefonních ústředen spolu udržovali spojení. Tři manželé odjeli na služební cestu a ke dvěma z nich se připojily dámské společnice, které se zdržely přes noc. Třetí se opil do bezvědomí, načež ho vyzvedl nějaký cizí člověk, posadil ho do auta a vysokou rychlostí zmizel na venkovské silnici. Byl ten muž skutečně opilý, nebo to jenom předstíral?
Zbytek nejnadějnějších kandidátů se skládal ze čtyř dvojic, jedné postarší vdovy a dvou svobodných mužů. Stejně jako ostatní byli bohatí, natolik vlivní, že si mohli snadno zjednat přístup k vyšším vládním úředníkům, a zdroje jejich rozsáhlého majetku byly složitě propletené a obtížně identifikovatelné. Toto tvrzení platilo hlavně v případě jednoho ze dvou svobodných mužů -jistého pana Jana van der Meera, který bydlel ve starém elegantním domě na Keizersgrachtu. Záznamy ho popisovaly jako me-
zinárodního finančníka s akvizicemi po celém světě, holandský ekvivalent globálního spekulanta.
Průlom! Hned nato další!
První dodal jeden z holandsky mluvících agentů MI-5, který se vydával za dealera kosmetické firmy a v nenuceném rozhovoru s nejbližšími sousedy Jana van der Meera se dozvěděl, že k jeho rezidenci často přijíždí limuzína z půjčovny. Na přímý dotaz firma popřela, že by kdy o Janu van der Meerovi slyšela, a neměla žádný záznam o tom, že by si člověk tohoto jména jejich automobil pronajal. Další prověrka odhalila, že skutečným majitelem půjčovny limuzín je holding Argus Properties, který patří do řetězce podniků zmíněného Jana van der Meera. Skrývání vlastnické struktury, byť možná snadno vysvětlitelné daňovými důvody, pátrače znepokojilo. Rozhodli se, že se na toto spojení zaměří podrobněji a uvidí, kam je dovede.
Druhý průlom přinesla kontrola matričních záznamů všech obyvatel kolem podezřelých amsterdamských kanálů. Devatenáctiletý student práv na Univerzitě v Utrechtu si nechal legálně změnit - přesněji řečeno zkrátit - jméno. Od toho dne byl znám pouze jako Jan van der Meer, nikoli Jan van der Meer Matareisen, jak měl zapsáno v rodném listu.
Matareisen.
Takový ekvivalent by holandština použila pro Matarese.
Do nesnesitelně složité skládačky zapadl poslední dílek.

*****

Julian Guiderone se v londýnském hotelu Inn on the Park zapsal pod jménem Paravicini. Lepší podniky věděly, že rodina Paraviciniů patří mezi nejbohatší italské dynastie a její příslušníci si zaslouží nejkvalitnější služby. Aby splnil cíl své návštěvy Anglie -prostě a jednoduše řečeno smrt Brandona Scofielda, alias Beowulfa Agate -, musel Guiderone nejprve zjistit, kde se nachází představitel Matareseovy organizace v Londýně, jistý Leonard Fredericks, který podle slov krtka v Langley „zmizel".
Jenže někdo jako Leonard Fredericks jen tak jednoduše nezmizí. Může si vymyslet nenapadnutelné vysvětlení své nepřítomnosti, ale dříve či později se objeví. I když odmyslíme drsnější aspekty jeho postavení - trestem za zradu byla okamžitá popra-
va -, dostával za své služby královsky zaplaceno a stejně jako řada kolegů z podsvětí vedl tajný život, jaký by mu záviděl i saudský princ. Guiderone se ovšem neomezil pouze na matareseovské kontakty, protože měl vlastní zdroje informací. Jedním z nich byla manželka Leonarda Frederickse, která uvízla v nesnesitelném partnerském svazku, z něhož nebylo úniku. Pro případ, že by ji někdo sledoval, se dohodli na schůzce v islámské expozici Viktoriina a Albertova muzea, protože arabské umění bylo jejím koníčkem.
„Dobře víte, že se mi Leonard jen zřídka svěřuje s detaily svých výletů," řekla korpulentní Marcia Fredericksová, když seděli na mramorové lavičce. Výstavní sál byl zpola naplněn studenty a turisty a Guiderone upíral zrak k obloukovému vstupu -byl připraven při prvním náznaku sledování vstát a ženu opustit.
„Předpokládám, že je v Paříži u jedné ze svých milenek a vykazuje cestu jako průzkum trhu."
„Víte, kdy se vrátí?"
„Ano, to mi řekl zcela přesně. Zítra. Jako obvykle jsem dostala domácí úkol.

Konkrétně připravit večeři pro návštěvu, manželskou dvojici. Muž pracuje na ministerstvu zahraničí ve stejném odboru jako Leonard."
„Když uvážím váš smutný osud, jste velmi šlechetná a tolerantní."
„Jsem velmi zvědavá. Leonard s tou ženskou už dva roky spí."
„Ten má ale nervy," poznamenal Pasáčkův syn.
„To jo. Nedá prostě pokoj žádné sukni, kterou uvidí."
„Poslyšte, Marcie, musím si s Leonardem promluvit, ale on se zatím nesmí dozvědět, že jsem se s vámi setkal, dokonce ani že jsem v Londýně."
„Ode mě to neuslyší."
„Dobře. Bydlím v hotelu Inn on the Park pod jménem Paravicini. Když se Leonard vrací, volává vám z letiště?"
„Jistě. Aby mi dal další rozkazy."
„Až se vám ozve, okamžitě mi to oznamte. Pořád jezdí z letiště nebo z kanceláře autem?"
„Přirozeně. Toho věčně nadrženého kance často cestou napadne udělat si malou zajížďku."
„Až mi zavoláte, vyzvednu si ho. Možná se k večeři opozdí."
„Kéž by se opozdil navěky!" Marcia Fredericksová se na Juliana pátravě zadívala. „Kdy budu konečně volná, pane Guiderone? Toto není život, ale očistec. Peklo."
„Ještě chvíli vydržte. Někdy se zlý osud nečekaně změní k lepšímu. Uděláte, o co vás žádám?"
„Hotel Inn on the Park. Paravicini."

*****

Předměstí Londýna zahalil soumrak a v rezidenční čtvrti se rozsvítily pouliční lampy. V řadách úhledných domků vyšší střední třídy se postupně rozzařovala okna. Na východním okraji Londýna se stmívá rychle, protože slunce se brzy skryje za výškové budovy v centru.
V jedné ulici parkoval u chodníku nenápadný šedý sedan naproti domu Leonarda Frederickse. Za volantem seděl Julian Guiderone, kouřil s levou paží opřenou o opěradlo sedadla spolujezdce a upíral pohled do zpětného zrcátka. Po chvíli se v něm objevila dvojice reflektorů auta, které pomalu mířilo k protějšímu obrubníku. Leonard Fredericks.
Na základě předpokladu, že vylekaný člověk si nedává pozor na to, co říká, Julian nastartoval a v přesném načasování strhl volant doleva, šlápl na plyn a vjel do cesty přijíždějícímu vozidlu. Zakvílely pneumatiky gumující asfalt a obě vozidla zastavila na deset centimetrů od sebe. Guiderone zůstal nehybně sedět a čekal. Fredericks vyskočil z auta a rozkřičel se.
„Co si sakra myslíš, že děláš?" zařval.
„Myslím, že bychom tu otázku měli obrátit, Leonarde," opáčil Julian klidně; vystoupil z šedého sedanu a zadíval se na zástupce Matareseovy organizace v Londýně. „Co jste sakra dělal vy?"
„Pane Guiderone... Juliane... Kde jste se tu vzal?"
„To je vedlejší. Opakuju: Co jste dělal tam, odkud se vracíte? Podle Orla jste zmizel a nebylo možné navázat s vámi spojení."
„Právě vám to přece vysvětlovat nemusím!"
„Co mi nemusíte vysvětlovat?"
„Důvod své krátké nepřítomnosti... než se situace vyjasní."
„Jaká situace, Leonarde?" zeptal se Guiderone ostře.
„Amsterdam je vyřízený! Vzkázal mi to Jordan - od vás!"
„Ode mě?"
„Samozřejmě. Říkal, že oceníte mou vnímavost, a v podstatě přiznal, že je vaším osobním kurýrem."
„Opravdu?"
„Jistě. Věděl všechno. K-gracht, Atlantic Crown, Swanson & Schwartz. Zná dokonce i toho ukecaného právníka Stuarta Nicholse. A taky Wahlburga a Jamiesona Fowlera. Je dokonale informovaný."
„Uklidněte se, Leonarde. A teď k tomu Jordanovi. Co o něm víte?"
„Přece ten americký bankéři Andrew Jordan! Přirozeně jsem si ho prověřil. Všechno sedělo, i když ta stížnost, kterou nám poslal, byla pochopitelně falešná... Ale to jistě víte. A přesně podle vašich pokynů jsem vysvětlil Američanům, že se mají držet od Amsterdamu co nejdál."
„Vaše zdroje?"
„Anonymní. Znovu přesně podle vašich pokynů."
„Mohl byste mi toho Andrewa Jordana popsat, Leonarde?"
„Popsat ho?" Šokovaný Fredericks vytřeštil oči. „Vám?"
„Klid, Leonarde. Chci se ujistit, že i on se řídil mými pokyny. Přikázal jsem

mu, aby změnil vzhled. Koneckonců, poslal jsem ho do nepřátelského tábora."
„Hm... Byl starší než já, asi vašeho věku. A bylo na něm opravdu něco divného. Na prominentního bankéře se oblékal trochu neformálně, jestli víte, jak to myslím. Ale na druhou stranu, jak říkáte, v nepřátelském..."
„Ta svině všech sviní!" zasyčel Pasáčkův syn nenávistně. Jeho podezření se potvrdilo a ovládl ho zběsilý vztek.
„Co prosím?"
„Toho si nevšímejte... A teď k úkolu, kterým vás Amsterdam pověřil ještě před těmi politováníhodnými událostmi. Mluvím o likvidaci toho Američana Brandona Scofielda. Dosáhl jste nějakého pokroku?"
„Jen skromného," odpověděl Leonard Fredericks. „Je nedosažitelný. Pokud vím, hlídají ho i s manželkou v jednom z těch lepších hotelů, co spolupracují s MI-5. Obávám se, že tam se mu na kůži nedostaneme."
„Nedostaneme se mu na kůži?" vyštěkl Julian mrazivě. „Vy idiote, strávil jste s ním celou hodinu! Kdo si sakra myslíte, že byl ten váš Andrew Jordan?"
„To je vyloučeno, pane Guiderone! Věděl o ohňostroji! O ohňostroji ve Středomoří!"
„Věděl to, nebo jste mu to řekl?"
„No, shodli jsme se..."
„Nastupte si do mého auta, Leonarde. Máme si hodně o čem promluvit."
„To opravdu nemůžu, Juliane. Mám doma společnost k večeři. Marcia upekla..."
„Večeře počká. Naše záležitosti ne."

*****

Leonard Fredericks se k večeři nevrátil. Když paní Fredericksová usoudila, že už déle čekat nemohou, aby se jídlo nespálilo, usadila hosty ke stolu a naservírovala jim vynikající jehněčí. Báječně si na vlastním výtvoru pochutnala, ovšem nesrovnatelně větší radost jí způsobil pozdější telefonický rozhovor. Když po zazvonění odešla do haly a zvedla sluchátko, uslyšela následující slova:
„Omlouvám se, že jsem vás připravil o společnost vašeho manžela u večeře. Pověřil jsem ho důležitým úkolem. Nelze předem určit, kam ho jeho poslání zavede, jak dlouho se tam zdrží a kdy se vrátí. Do té doby budete mít volný přístup ke všem jeho kontům. Příslušné instrukce dostanete zítra... Jste volná, Marcie."
„Nikdy na vás nezapomenu."
„Mýlíte se, má drahá. Musíte na mě zapomenout. Zcela zapomenout."

*****

V jednom z pokojů v hotelu Blake zařinčel telefon. Cameron Prycer vyskočil z postele a spěšně zvedl sluchátko, ale to už se Leslie Montroseová, která spala vedle něj, posadila, zívla a protřela si oči. „Jsou dvě hodiny ráno," zamumlala. „Doufám, že je to aspoň něco důležitého."
„Hned to zjistím... Haló?"
„Promiňte, že ruším, Came, ale tohle byste měli vědět," řekl sir Geoffrey Waters na druhém konci linky.
„Co se stalo?" zeptal se Prycer s nádechem obav v hlase.
„Asi si vzpomenete, že jsme nasadili sledovačku na jistého Frederickse..."
„Leonard Fredericks," přerušil ho Cameron. „Matareseův kontakt v Londýně."
„Správně. Naši agenti ho sledovali do Paříže, kde se věnoval aktivitám, které by se sice krásně vyjímaly v Kámasútře, ale jinak byly zcela neproduktivní."
„Vy mi voláte uprostřed noci, abyste mi sdělil tohle?"
„Kdepak. Dnes... včera večer se Fredericks vracel do Anglie. Pařížský tým informoval agenta na Heathrow o době příletu. Ten hoch sledovaného zachytil a šel za ním k jeho autu, jenže pak ho v hustém provozu ztratil. Jezdil všude možně a nakonec ho napadlo zajet se podívat k němu domů. Našel tam jeho auto, ale Fredericks nikde. Podle manželky nepřišel k večeři, na kterou si pozval hosty, kolegu z ministerstva zahraničí a jeho ženu. Ověřili jsme si u nich, že mluvila pravdu. Ostatně byla pořádně vyděšená, když uviděla před domem Fredericksovo prázdné auto."
„To znamená, že můžeme na ten kontakt zapomenout, Geofe. Druhý Gerald Henshaw. Stal se nepohodlným a Matareseův klan hraje tvrdě."
„Ke stejnému závěru jsem dospěl i já. Nechám zapečetit jeho kancelář a ráno tam pošlu naše lidi."

*****

Když Julian Guiderone odbočil ze Strandu na nádvoří před vchodem do hotelu Savoy, bylo za deset minut půl deváté večer. Na široké londýnské ulici probíhal obvyklý souboj mezi chodci a automobily a na širokém prostranství parkovaly taxíky, limuzíny, jaguáry a dva rollsy návštěvníků sousedního divadla.
Julian před několika dny svolal své pomocníky - skupinu starších, nuzně oblečených mužů a žen, na které dolehly zlé časy; seznámil se s nimi v průběhu let, kdy často navštěvoval Spojené království, a říkal jim „malá armáda pozorovatelů" - a přidělil jim nový úkol. Žádný z nich nikdy nevěděl, co vlastně hledá, ale všichni byli rádi, že mohou pomoci, protože Guiderone každý úspěch štědře odměňoval a kromě peněz jim často dával nové šaty, aby ty rozedrané mohli vyhodit. Vnější zjev byl pro tyto lidi
důležitý, protože jim připomínal minulost, kdy ještě neztratili stálé zaměstnání a lidskou důstojnost. Pasáčkův syn si prostudoval seznam prominentních hotelů, o nichž se vědělo, že spolupracují s britskými úřady. Žádný z nich nemohl předem vyloučit, a tak do nich vyslal svou malou armádu s instrukcemi, aby pátrala po osobě nebo osobách, které se pravidelně objevují v určitou hodinu, a přitom se nezdá, že by zapadaly mezi obvyklé osazenstvo hotelu, tedy turisty, stálé hosty a zaměstnance. Všichni dychtili potěšit svého záhadného dobrodince a ke Guideroneovým rukám se od pozorovatelů slétala spousta „pozorování"; jedno z těch relevantnějších obzvlášť upoutalo jeho pozornost.
Žena středního věku, kterou zvěd vídal v hotelu Savoy oblečenou ve stejnokroji uklízečky, odjížděla každý večer mezi půl sedmou a osmou, tedy v časovém rozpětí, jež svým rozsahem sotva odpovídalo obyčejné zaměstnankyni. Navíc odcházela ve slušivém kostýmku a pokaždé ji na Strandu čekalo taxi, nikoliv partner v malém autíčku, nebo dokonce autobus. Toto chování ukazovalo spíše na agentku zpravodajské služby než na pracující ženu.
Julian vypracoval složitý a časově náročný plán. Nevadilo mu to, protože šel po svém úhlavním nepříteli. Procházel z jednoho patra do druhého a pátral po všem neobvyklém; věděl, že dříve či později na něco narazí.
Odchylku od normálu našel v třetím podlaží na straně obrácené k Temži. Zatímco někteří patroví číšníci pobíhali od jedněch dveří ke druhým s tácy a servírovacími stolky, další chodili po chodbě s prázdnýma rukama a zjevně se soustředili na jediný pokoj. Guiderone pochopil: nepřítel a jeho žena!
S lehkým kulháním zvýrazněným nedočkavostí Pasáčkův syn horečně uvažoval o dalším postupu. Musí ty dveře izolovat, izolovat ty za nimi. V minulosti v Savoyi často pobýval a znal rutinu pokojové obsluhy. Kromě nákladního výtahu, který vedl do obrovské kuchyně v suterénu, bylo každé patro vybaveno samostatnou kuchyňkou, kde bylo možno rychle uvařit čaj nebo kávu a připravit předkrm pro okamžité servírování. Navenek lhostejně, ale uvnitř spalovaný hněvem kráčel Julian v závěsu za číšníkem, který nesl tác, a ověřil si, kde přesně se kuchyňka nachází. Pak se procházel po široké chodbě s vysokým kobercem, jako kdyby se ztratil, a počítal, kolik mužů v číšnických oblecích patří ke skutečným zaměstnancům hotelu a kolik z nich jsou agenti.
Byli rozděleni přesně na polovinu - tři obsluhovali hosty a tři hlídkovali. Strategie dostala konkrétní tvar: Guiderone zahájí útok v kuchyňce. Vrátil se k ní, počkal, až vyjde číšník s tácem, a vklouzl dovnitř. Místnost byla prázdná, ale jistě brzy někdo přijde. Pozotvíral několikery dveře, které vedly do skříní se zásobami potravin, až nakonec narazil na toaletu. Zamkl se uvnitř, rozsvítil, z kapsy saka vytáhl pistoli a z kalhot tlumič. Našrouboval ho na hlaveň a čekal, až se otevřou a zavřou dveře z chodby. Vyšel z toalety, namířil zbraň na staršího číšníka, který zděšením upustil tác, a stiskl spoušť. Spěšně odtáhl mrtvolu na toaletu a zavřel ji tam.
Za necelou půlminutu se objevil další stevard, tentokrát urostlý mladík. Když spatřil zbraň, vrhl se na vetřelce a rozmáchl se kbelíkem na led; opozdil se o zlomek vteřiny. Do hrudi a krku se mu zavrtaly dvě kulky a Pasáčkův syn odtáhl na toaletu svou druhou trofej.
Třetí oběť měla alespoň to štěstí, že neviděla, co se chystá. Shrbený postarší číšník vcouval do kuchyňky se servírovacím stolkem. Julian vypálil; nešťastník se zhroutil na stolek mrtvý. Za okamžik již ležela na podlaze toalety tři těla a po bílých dlaždicích se rozlévala krev. Guiderone se připravoval na další souboj -k nepříteli, který změnil jeho zářné sny v celoživotní noční můru, mu zbývalo učinit ještě tři kroky.
Vykulhal do chodby, odbočil za roh a spatřil prvního ze strážných; stál u výtahu a viděl ze svého místa na nepřítelovy dveře. Julian nasadil zmatený výraz, přiblížil se k hlídači a stiskl přivolávací tlačítko. „Promiňte, pane, obávám se, že jsem zabloudil," ozval se prosebně. „Nemůžu najít apartmá 807."
„Tady ho nenajdete, pane, tohle je třetí patro."
„Opravdu? Stářím mi zeslábly oči i všechno ostatní. Přísahal bych, že jsem

stiskl osmičku."
„Žádný problém, pane, to se může stát každému."
Dveře výtahu se otevřely.
„Mladý muži, byl byste tak laskav a zmáčkl mi osmičku?"
„Zajisté, pane." Strážný vešel do kabiny a stiskl tlačítko. V tom okamžiku zvedl Guiderone pistoli s tlumičem a vystřelil. Dveře výtahu se zavřely a kabina s mrtvolou stoupala do osmého patra.
V té chvíli se zpoza rohu objevil druhý strážný. Bylo zřejmé, že někoho hledá a znepokojilo ho, že toho člověka nevidí. Julian k němu belhavě zamířil.
„Promiňte, mladý muži, jsem trochu zmatený... Prostě nevím, co mám dělat. Před několika vteřinami se tady něco seběhlo. Mluvil jsem tady u výtahu s jedním pánem - byl zhruba vašeho věku -, když tu se najednou otevřely dveře, z kabiny vyskočili dva chlapi a vtáhli toho člověka dovnitř. Křičel a bránil se, ale nebylo mu to nic platné. Přemohli ho. Odvezli ho dolů a já nevím..."
„Rafe!" zařval druhý agent MI-5 a skleněnými dveřmi, které předělovaly chodbu, proběhl další strážný. „Sežeň Downeyovou, ať vyhlásí červený poplach. Všechno uzavřít! Kryj to tady a já se podívám po Josephovi. Seběhnu po schodech! Ať sem pošlou zálohy a obklíčí hotel."
Třetí důstojník MI-5 sáhl k opasku pro vysílačku, ale už ji nestihl použít. Guiderone k němu přiskočil, vytáhl zbraň schovanou pod sakem, vrazil vyděšenému strážnému ramenem do prsou a současně vypálil. Agent se složil na podlahu; Pasáčkův syn se nad ním rychle sklonil a prohledal mu kapsy. Věděl, co najde - klíč k pokoji úhlavního nepřítele!
Guiderone potlačil nesnesitelnou bolest, která mu pulzovala v nohou. Odtáhl pátou oběť k záhlaví schodiště, které bylo jen zřídkakdy používáno, a shodil ji dolů. Pak se otočil ke dveřím a propaloval je zuřivým pohledem.
Pětadvacet let! Čtvrtina století, ale konečně se dočká pomsty! Za několik minut noční můra skončí. Měl se stát prezidentem Spojených států! Pak se mu do cesty postavil jediný muž... Ale než odbije desátá, bude ten člověk - ta svině - mrtvý. Hodiny ukazovaly za tři minuty deset. Pasáčkův syn vložil tiše klíč do zámku.

*****

Scofield seděl v křesle otočený k oknu, Antonia naproti němu četla noviny. Brandon si psal poznámky a analyzoval různé možnosti. Tiché kovové zaškrábání od dveří! Sotva slyšitelné a Anto-
nia si ho nevšimla, ale Beowulfa Agate tyto neurčité tlumené zvuky provázely celý minulý život, kdy často znamenaly rozdíl mezi přežitím a smrtí. Ohlédl se přes rameno - klika se pomalu pohybovala dolů.
„Toni," zašeptal, „běž do koupelny a zamkni se!"
„Co se..."
„Rychlé."
Vylekaná Antonia poslechla a Scofield zatím popadl stojatou lampu, vytrhl zásuvku ze zdi, vstal z křesla a pevně sevřel stojan. Pak rychle odběhl ke dveřím a postavil se vlevo od nich. Až se otevřou, křídlo ho schová.
Otevřely se a do pokoje vběhl kulhající muž se zbraní v ruce. Brandon se rozmáchl a vší silou udeřil stojanem lampy vetřelce do hlavy. Pistole dvakrát tlumeně vyštěkla, ale střely se neškodně zavrtaly do podlahy. Vrah se zakrváceným obličejem se otočil a zavrávoral. Scofield ho poznal a strnul jako solný sloup. Julian Guiderone! Ten chlap žije! Je mnohem starší, má propadlé tváře a vrásčitý obličej, ale v očích mu plane stejné šílenství. Pasáčkův syn.
Brandon se probral ze strnulosti zlomek vteřiny předtím, než se Guiderone vzpamatoval a zvedl zbraň. Udeřil ho stojanem do prsou a srazil ho k oknu. Úder útočníka ještě více rozzuřil a rysy v obličeji se zkřivily v nepříčetném šílenství. Guiderone se vrhl na nepřítele; Brandon sevřel zápěstí ruky, která držela pistoli s tlumičem, a prudce jím zakroutil. Pasáčkovu synovi však zuřivost dodala sílu, která by odpovídala dvacetiletému trénovanému bojovníkovi.
„Ty svině!" zaječel Guiderone; od úst mu stříkala pěna. „Svině všech sviní!"
„Děkuji, senátore Appletone?" odpověděl Scofield a ze všech sil odrážel příval úderů. „Chtěl jsi do Bílého domu, ty parchante, co? Ale já jsem ti to nedovolil!"
Guiderone vztekle zachrčel, zmobilizoval síly, vrazil do Brandona, strhl ho k zemi a zaryl mu prsty jako dravčí paráty do obličeje. Oba stárnoucí muži se váleli po podlaze, naráželi do nábytku a škrábali se na nohy, dva staří lvi v souboji na život a na smrt. Obrazy v zasklených rámech padaly ze stěn, ozývalo se tříštění
rozbíjených váz. Slábnoucí údery a protiúdery předznamenávaly poslední okamžiky

gigantické bitvy. Brandon uhýbal před dopadajícími pěstmi a nakonec se mu podařilo jednou rukou uchopit protivníka za šaty na hrudi, zatímco druhou stále držel ruku se zbraní. Otočil soupeře a vší silou, kterou v sobě dokázal vydolovat, jím mrštil na okno tak prudce, že se tabule rozpadla na střepy, jejichž ostré hroty pronikly Guideroneovi do lebky a prořízly mu hrdlo. Beowulf Agate klesl na kolena a lapal po dechu.

30 KAPITOLA

„Stěhujeme sel" křičel Scofield. „Okamžitě, Geofe!"
V zdemolovaném pokoji hotelu Savoy se pětice bojovníků proti moru zvanému Matarese radila o dalším postupu. Zakrvácenou mrtvolu Juliana Guideronea již pracovníci kontrarozvědky odnesli, rozbité sklo a trosky nábytku ještě čekaly na úklid.
„Nic proti tomu, chlapče," odvětil Geoffrey Waters. „Jenom se chci ujistit, že jsme všechno pořádně promysleli."
„Já už to mám promyšlené dávno," vyštěkl Scofield. „Znám Matareseovu organizaci a vím, jak postupuje. Každá buňka je nezávislá a současně řízená. Mají určitou autonomii, ale všechny se nacházejí pod globální střechou. Udeřit musíme v okamžiku, kdy je tato střecha zranitelná, kdy povolily trámy. A věř mi - teď je pár těch trámů pěkně ztrouchnivělých."
„Souhlasím," přidal se ke Scofieldovi Cameron Prycer. „Jak už jsem řekl dříve, musíme usekat hlavy hadům, nezávislým a řízeným. Guiderone byl jedním ze dvou klíčových vůdců. Tím druhým je van der Meer v Amsterdamu. Zmocníme se ho a pak ho všemi dostupnými prostředky zlomíme. Jeho dům rozebereme do poslední cihly. Není možné, abychom se něco nedozvěděli."
„Nezávislí a řízení nedostanou žádné pokyny," rozvíjel myšlenku Scofield. „Hodně jich zpanikaří, možná dokonce vyšlou emisary na Keizersgracht. Až se to stane, dozvíme se ještě víc."
„Jakou zvolíme taktiku?" zeptal se Geoffrey Waters.
„Především musíme vynechat holandskou zpravodajskou službu," odpověděl Cameron. „Jsou dobří, ale nemůžeme riskovat prozrazení. Matarese v ní má bezpochyby svého špeha."
„Přepadová jednotka v civilu," uzavřel sir Geoffrey. „Naši lidé a MI-6."
„A já ji povedu," prohlásil Prycer. „Kde je Luther Considine? S námi mu utěšeně přibývají letové hodiny. A taky upozorněte Franka Shieldse, Geofe. Možná se bude muset vrhnout na své kvarteto hadů a strčit je do díry."

*****

Noční útok na dům číslo 310 na Keizersgrachtu by mohl sloužit jako učebnicová ukázka tajné útočné operace. Elektronické sledování potvrdilo, že Jan van der Meer Matareisen je doma a že má pouze dva hosty. Jeden se zdržoval v přízemí, druhý v patře a s největší pravděpodobností se jednalo o tělesné strážce. Holandsky hovořící agent zahraniční rozvědky získal z městského archivu plán budovy, postavené na přelomu století. Tentýž zpravodajský důstojník teď se dvěma kolegy a Cameronem přicházel ke vchodu od kanálu, zděnému průchodu s ocelovým zábradlím a cihlovou klenbou.
Agent u předních dveří zazvonil a za necelých deset vteřin stál na prahu mohutný muž. „Co je?" zeptal se holandsky.
„Dostal jsem rozkaz spojit se panem Janem van der Meerem. Dnes, přesně v tuto hodinu."
„Kdo ten rozkaz vydal?"
„Čtyři muži v New Yorku. Pánové Whitehead, Wahlburg, Fowler a Nichols. Ohlaste mě prosím panu van der Meerovi."
„Je pozdě. Šel si odpočinout."
„Měl byste ho informovat o mém příchodu, protože jinak byste mohl odejít na odpočinek vy sám."
„Nemám rád, když mi někdo vyhrožuje."
„Já nevyhrožuju, jenom konstatuju fakt."
„Počkejte venku. Zavřu teď dveře."

*****

U temné zdi na straně domu přivrácené ke kanálu umístili agenti MI-6 dva plastové kroužky připojené k drátům na silné skleněné tabule širokých oken po obou stranách ocelových dveří. Byly to velmi citlivé mikrofony elektronického odposlechu. Mezitím Prycer vytáhl hrudku měkké poddajné hmoty a vytvaroval z ní

váleček, jímž Obkroužil zámek a kliku. Speciální hořlavina vyvíjí úžasný žár a dokáže propálit na palec silnou ocelovou desku.
„Strážný spěchá nahoru," oznámil agent vpravo tiše.
„Potvrzeno," souhlasil jeho kolega vlevo.
„Odpalte to, kamaráde."
„Kdo z vás má neutralizátor alarmu?" zeptal se Cameron.
„Já," přihlásil se první agent. „Podle úklidové služby je za každým vchodem vpravo panel s časovou prodlevou dvacet vteřin. Stačí tu hračku položit na klávesnici a ona se o zbytek postará."
Prycer přiložil elektronický zapalovač k plastické hmotě, která se okamžitě rozpálila doběla a začala se prokousávat kovem. Když ustalo syčení a tiché prskání, Cameron vytáhl z kapsy nádobku s vodou a postříkal rozžhavený kov. Počkal, až zchladne, a kleštěmi odstranil vypálený kus. „Jdeme!" zavelel.
Trojice mužů odstrčila těžké dveřní křídlo. První agent skočil dovnitř a položil deaktivátor na panel poplašného zařízení. Následovala zrychlující se série tikání a na krabičce zablikala červená kontrolka. „Alarm neutralizován," ohlásil agent. „Moc světla tady není, co? Pokoj jak plesový sál a nevidím jedinou lampu."
Kroky. Na schodišti. Strážný, který před chvílí spěchal nahoru, teď sbíhal po schodech a v pravé ruce držel automatickou pistoli. Prycer se svými společníky se krčil ve stínu za klavírem a díval se, jak Matareisenův zaměstnanec běží ke dveřím, otevírá je a kyne třetímu agentovi, aby vstoupil.
Cameron poklepal na rameno mužům, kteří se krčili vedle něho, v předem domluveném nehlučném signálu. Všichni tři se za klavírem zvedli a v dokonalém souladu postupovali kupředu. Prycer srazil strážného k zemi a vytrhl mu z ruky zbraň. Druhý důstojník MI-6 odtáhl bezvědomého muže do rohu rozlehlé haly a vytáhl z kapes klubko drátu a cívku průmyslové izolační pásky.
„V prvním patře nikdo není," pošeptal Cameron dvojici. „To znamená, že máme chvíli času. Matareisen čeká a bezpochyby umisťuje svou druhou gorilu do výhodné pozice. Nahoru po schodech do dvojky půjdeme zády k sobě. Máte nasazeny tlumiče?"
„Vůbec jsme je nesundali," odvětil agent, který vešel vchodem z ulice. Zatím se vrátil i třetí člen útočného komanda.
„Vyřídil jste ho?" zeptal se Prycer.
„Na tak dlouho, jak budeme potřebovat, a ještě o něco déle. Píchl jsem mu do krku trochu šťávy."
„Vy jste hotový sadista."
„Pořád lepší než později zatraceně litovat."
„Sklapněte. Jdeme na věc!"
Skupinka zamířila ke schodům, utvořila kruh zády k sobě a začala pomalu stoupat. Náhle agent, který zneškodnil poplašné zařízení, vystřelil a na podestě nad nimi se zřítila temná postava -kulka našla cíl a zásah do hlavy muže na místě zabil. Čtveřice se bok po boku rozběhla chodbou a narazila rameny do dřevěných dveří, které vypadly ze závěsů jako po nárazu lokomotivy. Uprostřed místnosti stál otřesený Jan van der Meer Matareisen v modrém sametovém smokingu, na nohou volné pyžamové kalhoty z bílého hedvábí.
A pak se stalo něco nepředstavitelného: Holanďan zařval a vrhl se proti útočníkům, kteří něco podobného vůbec nečekali. Než stihli vytasit zbraně, byli napadeni! Z křehké, na první pohled neškodné postavy, se ve zlomku vteřiny stal rozběsněný derviš, který se oháněl rukama a kopal nohama v šílením víru jako vzteklá mlátička utržená z řetězu, jako lidská helikoptéra se čtyřmi rotory na všech stranách. Než se vzpamatovali, útočník znehybnit dva z nepřipravených a nic netušících agentů, kteří teď leželi natažení na podlaze, otřesení po drtivých úderech do hlavy a páteře. Třetí se svíjel v rohu a držel se za krk. Van der Meer zaostřil planoucí pohled na Camerona. „Máte štěstí, Američane, že jsem nikdy nepotřeboval zbraň, protože teď už byste byl mrtvý!" vyštěkl.
„Musím uznat, že jste dobrý."
„Jsem horší než vaše nejhorší sny, agente Prycere."
„Vy víte, kdo jsem?"
„Sledovali jsme vás už od... Jak se to jmenuje? Brass dvacet šest."
„Odstřelování z vrtulníku! Bombardování! Stíhačka. Zabili jste spoustu mladých mužů, kteří jen konali svou práci."
„Škoda, že jste ten nálet přežil zrovna vy. Ale teď nepřežijete!" S těmito slovy, která se ozvěnou odrazila od stěn, se z Matareisena stal znovu nepříčetný šílenec a vrhl se na Camerona. Američan sáhl pro zbraň za opaskem, ale sotva ji uchopil, Holanďan mu ji prudkým, brutálním kopem vyrazil z ruky. Prycer se po úderu otřásl, uskočil, zapřel se levou nohou a čekal na další útok. Vzápětí se Holanďanova pravá noha vymrštila proti jeho rozkroku. Cameron zachytil hedvábnou

nohavici, stiskl lýtko pod ní a pruďce škubl vzhůru. Van der Meer ztratil rovnováhu a zamával rukama. Prycer toho využil - vrazil do něj ramenem a přirazil ho ke zdi. Matareisen narazil zátylkem do mramorové římsy a v bezvědomí klesl k zemi - z mistra bojových umění se znovu stala neškodná figurka.
Agenti jeden po druhém pomalu vstávali, otřesení a samá modřina, ale živí. „Co to sakra bylo?" potřásl hlavou důstojník MI-6, který se pomalu škrábal na nohy.
„Jestli chceš slyšet můj názor, zaútočila na nás armáda ninjů," odpověděl odborník na poplašná zařízení.
„Zatracený maniak! Byl oblečený jako na maškarní bál," ušklíbl se agent s jehlami a stříkačkami. „Pro jistotu mu píchnu trochu šťávy."
„Opatrně," nabádal Prycer. „Velká dávka by mu zatemnila a mozek, a to nemůžeme potřebovat."
„Ta rána do hlavy mu ublížila víc než deset stříkaček mých sladidel."
„Dobře. Pokračujeme." Cameron sáhl pod kombinézu, vylovil sadu stavebních plánů domu na Keizersgrachtu a následován dvěma agenty zamířil k podestě v hale, zatímco zdravotník skupiny dával bezvědomému Matareisenovi injekci. „Podle těch výkresů je zde ještě jedno patro, ale schodiště končí tady."
„To bylo vidět i z ulice," poznamenal odborník na alarmy. „Pod střechou jsou okenní rámy."
„Ale jak se tam dostaneme?" zeptal se druhý zpravodajský důstojník.
„Snad výtahem. Bude bezpochyby naprogramovaný." Cameron přistoupil k zamčené mosazné mříži, která přehrazovala přístup k šachtě zdviže. „Vidíte ty spáry? Myslím, že je to dvojitý strop."
„Nepřivoláme si výtah?"
„Můžeme," souhlasil Cameron. „Ze střechy kabiny se nám bude lépe pracovat."
„A nespadneme na dno šachty. Mám ve člunu u nábřeží nástroje. Doběhnu pro ně."
O hodinu později se - celí zpocení - pomocí elektrických vrtaček a pil probojovali do dutiny dvojitého stropu a vystoupili po vodorovných příčnících výztuže k ocelovému poklopu v podlaze nejvyššího patra. Speciální hořlavou hmotou propálili zámek, odklopili padací dveře a vyšplhali se do nepřístupného nejvyššího podlaží. To, co spatřili, jim vyrazilo dech.
„Dokonalé komunikační centrum," vydechl expert na poplašná zařízení.
„Jako řídicí středisko generálního štábu," přidal se dodavatel sladidel.
„Naskakuje mi husí kůže," doplnit třetí agent MI-6. „Mrkněte tamhle na tu stěnu. Větší mapu světa jsem ještě neviděl."
„Vítejte v nejsvětější svatyni Matareseů," zašeptal Cameron neslyšně.

*****

Leslie Montroseová žasla při pohledu na vybavení třetího patra Matareisenova domu ještě více než Prycer a důstojníci kontrarozvědky, protože si plně uvědomovala rozsah toho, na co se dívá. Prošla uličkou mezi počítačovými stanicemi k vyvýšené konzole uprostřed sálu. „Toto není moderní vybavení, ale futuristický sen. Přímé satelitní spojení, komunikační skenery, zařízení pro okamžité přesměrování hovorů. Proboha, takové vybavení snad nemá ani velitelství strategického letectva, nemluvíc o Langley. Ty hračky nestály miliony, ale miliardy."
„Proniknout do těch počítačů bude dost těžké, co?" poznamenal Cameron.
„Jestli ne nemožné. Tohle je světová extratřída."
„Takže budeš potřebovat pomoc."
„Hodně velkou pomoc a hodně rychle, pokud se chceme někam dostat."
„Napadá tě někdo?"
„Pár jmen... Nejspíš Aaron Greenwald se Silicon Valley. Konzultant a tvůrčí mozek softwarového průmyslu. A potom Pierre Campion z Paříže. Není moc známý, ale je to geniální kouzelník, který předběhl dobu."
„Znáš je?"
„Armádní rozvědka si je vyžádala jako lektory pro specializační kurzy. Možná si mě budou pamatovat, ale zaručit to nemohu."
„Vzpomenou si. Ještě někdo?"
„Obrať se na armádu. Ti lidé budou potřebovat bezpečnostní prověrku na nejvyšší stupeň utajení." „To určitě."
Frank Shields se pustil do práce ve Washingtonu, zatímco Geoffrey Waters se spojil s Deuxieme Bureau v Paříži. Uplynulo osmačtyřicet hodin, během nichž Leslie Montroseová prověřovala obsah různých počítačů v Matareisenově komunikačním centru. Ráno třetího dne se v Londýně sešlo sedm nejpřednějších světových odborníků na informatiku a Luther Considine je letecky dopravil do Amsterdamu. Dům na Keizersgrachtu byl uzavřen a hlídala jej nová jednotka agentů

britské MI-6 v civilu. Původní komando se vrátili do Spojeného království; van der Meerovu rezidenci teď obýval Cameron, Leslie, sedm komputerových mozků a čtyřčlenná obslužná skupina, Angličané hovořící plynně holandsky.
Když zavolal jeden z pracovníků, kteří obsluhovali počítače Matareseovy organizace, a chtěl mluvit s meneerem van der Meerem, bylo mu řečeno, že majitel domu odjel služebně do zahraničí. Spiklenec, který byl seznámen se současným vývojem situace, pojal podezření. Sedl do auta a zajel se osobně přesvědčit - stal se svědkem horečné činnosti a obvolal své kolegy.
Držte se dál od Keizersgrachtu! Něco se děje!
Od první porady v obývacím pokoji v přízemí bylo jasné, že vedoucím skupiny kalifornských specialistů na výpočetní techniku se stane Aaron Greenwald. Byl to štíhlý až vyzáblý jedenačtyřicetiletý muž s příjemným obličejem a tichým, přesvědčivým hlasem. Jediný náznak geniality byste spatřili v jeho očích. Měl něžný pohled, ale současně velmi pronikavý, vždy zcela soustředěný na osobu, s níž mluvil. Jako kdyby odlupoval jednotlivé vrstvy a viděl a chápal souvislosti, které ostatním mohly uniknout. Skupina se skládala z pěti mužů a dvou žen a samozřejmě se k nim připojila i Leslie Montroseová. Rozdělili se po pokojích, vybalili zavazadla a stanovili si předběžný pracovní rozvrh. Pak se sešli v salonu v přízemí a slova se ujal Aaron Greenwald.
„Vezmeme každou mašinku postupně od alfy po omegu, využijeme každou variaci, kterou dokážeme vytvořit, a zaznamenáme každé spojení a přenos dat. Připravil jsem identické tabulky
s návrhy postupu, ale jsou to jenom náměty a prosím, abyste se jimi necítili omezeni ve své invenci, protože ta je pro nás velmi důležitá, rozhodně víc než ta moje. Mimochodem, uvolnili jsme výtah a zapečetili přístupy do nejvyššího patra. Nezapomeňte, že v kabině nesmíte nikdy jezdit více než po třech. A na závěr bych chtěl říct, že kvůli co nejefektivnějšímu rozdělení pracovního zatížení visí nahoře v jídelně na nástěnce rozvrhy denních a nočních směn."
Začala těžká a obtížná práce, frustrující, vysilující a nikdy nekončící. Časové rozvrhy putovaly do příslovečného koše. Spánek přicházel tehdy, kdy musel, jedlo se tehdy, když nesnesitelný hlad zabraňoval lidem jasně uvažovat a vymýšlet nové nápady. Specialisté čas od času opouštěli své židle, skláněli se nad kolegy a povzbuzovali je. Všech se zmocňovala sílící nedočkavost, jak postupně odhalovali jednotlivé střípky informací, které je vedly k nečekaným a šokujícím možnostem. Ale pořád zbývala obrovská masa údajů, které čekaly na odhalení, utajené, neuchopitelné.
„Musí existovat nějaký společný znak," zopakoval již poněkolikáté Aaron Greenwald. „Obecně dostupný základní přístupový kód."
„Myslíš něco jako poštovní směrovací číslo, Aarone?" zeptal se Leslie.
„Ano. Identifikační série alfanumerických znaků, která navede signál přes jednotlivá větvení na místo určení."
„Ale jak ji zjistit?" Prycer stál nad expertem z kalifornského Silikonového údolí a díval se, jak mu prsty tančí po klávesnici.
„Ten, co mu to tady patřilo... Jmenuje se Matareisen, že? Už z něho sir Geoffrey v Londýně něco vymáčkl?"
„Vůbec nic a vzteky z toho leze po zdi. Ten chlap je nedobytný jako gibraltarská Skála. Zkusili na něm každé existující sérum pravdy od pentotalu po starý vyzkoušený scopolamin, ale ani jedno nezabralo. Má mozek jako robot. Je vyřízený, ale Geoffrey tvrdí, že se chová, jako kdyby zvítězil. Drží ho v osvětlené cele a nedovolí mu usnout, dávky jídla a vody mu omezili na minimum, ale nepohnuli s ním. To není člověk, ale zvíře."
„Buď zemře, nebo ho nakonec zlomí," konstatoval Greenwald přesvědčeně. „Modleme se za druhou možnost. A aby ji Pán seslal co nejdřív."

*****

Průlom!
Došlo k němu devět minut před třetí ráno čtvrtého dne. Pierre Campion, specialista z Paříže, vběhl do pokoje Aarona Greenwalda, který teprve před půlhodinou ulehl, probudil ho s vysvětlením, že bez něj nechtějí pokračovat, odtáhl ho nahoru do sálu, kde se pět odborníků - a zmatený laik Cameron - tlačilo kolem řídicího počítače komunikačního centra, a posadil se ke klávesnici.
„Podívej se. Písmena B a M jsou seřazena do posloupnosti," chrlil nadšeně, „která je rozděluje do ekvivalentních skupin! A my jsme tu rovnici objevili!"
„Baron de Matarese," vysvětlil Prycer. „Zakladatel hnutí a zdroj všeho, co mají. Matareisen jím byl úplně posedlý."
„Tak pokračujme, ale opatrně." Greenwald vystřídal Campiona u klávesnice.

„Odrazíme se od toho, co jsme zjistili, a trochu si s tou rovnicí pohrajeme. Osobně bych zkusil mocninné řady."
„Proč?" nechápal Cameron.
„Protože mocniny vyššího řádu by byly u této rovnice nelogické a právě nepřítomnost logiky je základním charakteristickým rysem, na který v těch Matareisenových kódech pořád narážíme."
O šestadvacet minut později bylo úsilí kalifornského kouzelníka odměněno nečekaným způsobem - mapa světa, která zabírala celou stěnu sálu, náhle ožila blikajícími červenými světélky. Zlověstný obraz zapůsobil na přítomné hypnotickou uhrančivostí.
„Panebože," vydechla Leslie a ostatní jen přistoupili k mapě a němě zírali.
„Co to má znamenat, Aarone?" zeptal se Prycer.
„Mohu jen hádat, ale soudím, že k chystaným událostem dojde v těch blikajících centrech. Přihořívá. Řešení se skrývá v těchto mašinkách."
„Tiskový výstup!" zavolal Campion, který se mezitím vrátil ke svému počítači. „Začalo to samo, nic jsem na tiskárnu neposlal, jenom jsem vyťukal tu sekvenci, která ti vyšla."
„To znamená, že známe přístupový kód! Uvolňuje data, která byla operátorem do počítače vložena. Co je to za údaje, Pierre?"
Francouz se natáhl pro první list, který vyklouzl laserové tiskárny, a přeletěl ho očima. „Sektor dvacet šest... Fáze jedna zahájena. Nejpozději během třiceti pracovních dnů... očekáváme bankroty, uzavírání továren, konfiskace majetku kvůli nesplácení úvěrů a hypoték... Ztráta jedenačtyřiceti tisíc pracovních míst..."
„Kde může být ten sektor dvacet šest?"
„Podívejme se na mapu." Montroseová přistoupila blíž ke stěně. „Jedno z těch červených světel zmodralo." Ukázala na bod ležící na západním pobřeží Spojených států nedaleko Los Angeles.
„Není tam aspoň náznak, kdy přesně to má vypuknout, Pierre?"
„Víc než náznak. Ode dneška za devatenáct dní."
„Ted vytáhneme veškerá dostupná data. Rozdělte se k jednotlivým stanicím a zadejte přístupové kódy," přikázal Greenwald.
Specialisté se usadili k počítačům a zakrátko se rozšuměly připojené tiskárny - komunikační a informační centrum Matareseovy organizace začalo vydávat svá tajemství. Trvalo to několik hodin.
„Tak, lidičky, to bychom měli," oslovil Aaron Greenwald skupinu, když utichla poslední tiskárna a sloupce papírů dosáhly úctyhodné výšky. „Máme víc materiálu, než dokážeme absorbovat, ale musíme tím nějak prokousat, abychom mohli ty údaje analyzovat. Rozeberte si své hromádky, protáhněte unavená záda a pusťte se do čtení."
V půl třetí odpoledne, téměř dvanáct hodin po průlomovém objevu cesty k přístupovým kódům, se skupina shromáždila ve velkém salonu v přízemí k celkovému vyhodnocení.
„Je to děsivé a současně tragicky nekompletní," začal Pierre Campion. „Přes průmyslově vyspělé země se má převalit příbojová vlna finanční katastrofy. Zhroutí se celá odvětví, miliony lidí přijdou o práci."
„Hospodářská krize z přelomu dvacátých a třicátých let byla proti tomu selanka," potvrdil jeden z amerických specialistů.
„Problém je, že nám chybí konkrétní a průkazné údaje," řekl Francouz.
„Ale máme náznaky," neztrácel optimismus vedoucí skupiny. „Jsou na těch papírech. Média - to znamená noviny, rozhlas, televize. Rozvodné sítě - samozřejmě elektřina, voda, kanalizace. Stat. tab. lze v tomto kontextu nepochybě přeložit jako pojistně-statistické tabulky, což znamená pojišťovny, včetně těch zdravotních. Transfery - čeho jiného než peněz, a to znamená banky. Operace tohoto rozsahu vyžaduje přesuny kapitálu v objemech, jaké anály ekonomiky dosud nezaznamenaly."
„Víme o řadě bankovních fúzí," poznamenal Prycer.
„Nejen bankovních. A také o slučování nemocnic do globálních konglomerací," doplnila Leslie. „Především zisk, pacient až na posledním místě."
„Jistě, o těchto událostech víme," souhlasil Pierre Campion. „Ale Opakuju, že mám chybí specifické údaje. V těch horách papíru jsme nenarazili na jediné konkrétní jméno."
„Nezapomínejme, že ti lidé nejsou hloupí," upozornil jeden z Američanů. „Možná nenasytní psychopati v globálním měřítku, ale žádní blbci. Příprava tak rozsáhlého spiknutí musela zabrat spoustu času a celou dobu se navenek určitě drželi v mezích zákona."
„Pochopitelně," souhlasil Greenwald. „A klíčové slovo je navenek. Nemůžeme nikoho přímo obvinit, protože nám chybí důkazy."

„To je sice pravda," vložil se Cameron zlostně, „ale máme něco jiného, co nám umožní jednat, a to okamžitě. S jistotou víme, že ti čtyři šašci, co je má Frank Shields pod dohledem, patří k Matareseově organizaci. Začneme u nich. Já u nich začnu."
„Sám?" Leslie vstala a podívala se mu do očí. „Jdu s tebou."
„Věděl jsem, že to řekneš," usmál se Cameron.
„My zatím zůstaneme tady a budeme pokračovat v pátrání. Zařiďte co nejdřív komunikační kanál," požádal Aaron Greenwald. „Kdybychom něco zjistili, dáme vám okamžitě vědět."
„Spoléhám na to." Prycer vytáhl z kapsy mobilní telefon. „Luthere, připrav tu svou létající rakev. Startujeme za dvacet minut."

*****

Nadzvuková stíhačka přistála na Dullesově letišti v 7.05 východního času a neoznačený automobil Ústřední zpravodajské služby odvezl Montroseovou, Prycera a Considinea do Langley, kde na ně ve své kanceláři čekal Frank Shields. Pozdravili se, představili pilota a zástupce ředitele CIA jim v základních obrysech vyložil svůj plán.
„Kapitáne Considine..."
„Povýšil jste mě, aniž jsem si to zasloužil, pane. A nemusíte mi vykat. Jsem Luther."
„Díky, Luthere. Na soukromém letišti ve Virginii čtyřicet minut autem z Washingtonu máme k dispozici tryskový Rockwell. Vyhovuje?"
„Dobrý stroj, ale záleží na vzdálenosti.
„Jamieson Fowler pendluje mezi Bostonem, Marylandem a Floridou. Stuart Nichols a Albert Whitehead jsou v New Yorku a Benjamin Wahlburg ve Filadelfii. Žádný let netrvá déle než tři a půl hodiny, a to včetně Floridy."
„V tom případě žádný problém. Můžu si na to letadlo hned podívat?"
„Prohlédneme si ho všichni, Luthere," řekl Prycer. „Chci okamžitě do New Yorku."
„Víš něco, co já ne?" podivil se Shields
„Vím, že chci do New Yorku.
„Tak mě nejdřív vyslechni, než vyrazíš na válečnou stezku. Podle Geoffreye Waterse chceš ty chlápky konfrontovat mezi čtyřma očima, je to tak?"
„Mezi čtyřma očima a jednoho po druhém."
„Zjistili jsme, že Whitehead odjíždí každý večer ze své kanceláře mezi půl šestou a šestou, vždy limuzínou od stejné společnosti. Cestou do svého bytu na Páté avenue se pravidelně staví v baru Templář u Rockefellerova centra, kde má rezervovanou banketku. Vypije dvě martini s vodkou a vrací se k čekajícímu autu."
„Takže pravidelný rozvrh."
„To není všechno. Uzavřeli jsme s půjčovnou dohodu - samozřejmě velmi tajnou a oboustranně výhodnou - a v den, který si vybereš, bude za volantem limuzíny sedět náš člověk. Nalep se na něho v baru, udělej si s ním, co potřebuješ, a doprovoď ho k autu. Zvládneš to?"
„V pohodě."
„Chci být u toho," vmísila se Montroseová. „Ti lidé jsou zabijáci a já to se zbraněmi umím."
„To nebude nutné, Leslie," namítl Cameron.
„Ale bude. Můžeš si za to sám." Její pohled byl dostatečně výmluvný.
„Bez komentáře," podotkl zástupce ředitele CIA. „Umístíme tě do boxu v jídelně."
„A co já?" vmísil se Considine. „Někdo by je měl krýt na křídlech, jak říkáme my piloti."
„Vyloučeno, Luthere," ohradil se Cameron. „Nemáš zkušenosti a byl bys moc nápadný. V autě bude náš člověk. To stačí."
„Jak chceš, špione, ale já jsem dítě ulice a nikdy nevíš, na koho narazíš."
„Nepřeháněj."
„Náhodou souhlasím s Camem," řekl Shields, „ale když ti to udělá radost, můžeš čekat v baru, ano?"
„Hned je mi líp," usmál se Luther.
„Až budeš v autě, Came," pokračoval Frank, „můžeš s ním mluvit, jak dlouho chceš. Řekni řidiči, ať vás někam zaveze. Toho makléře pořádně znervózní, že rozkazy vydáváš ty."
„Dobře, tolik k Whiteheadovi. Co Stuart Nichols?"
„Druhý den ráno. Zastavuje se ve svém klubu na Dvaadvacáté ulici na půlhodinovou rozcvičku. Přijíždívá kolem tři čtvrtě na osm. Zařídili jsme to tak, abys s ním zůstal sám v sauně."
„Dobrá práce," ocenil Prycer. „Jak si můžu být jistý, že nás nikdo nevyruší?"

„Postará se o to jeden z trenérů. V tu dobu tam bývá málo lidí. Pustí Nicholse dovnitř, zůstane u dveří a případným zájemcům řekne, že sauna je dočasně mimo provoz."
„Jak jsi vysvětlil tak podivný požadavek?" zeptala se znepokojená Leslie.
„Nijak. Patří k nám. A teď bych si s přihlédnutím k časovým pásmům, která jste přeletěli, dovolil navrhnout, abyste si odpočinuli. Ubytujete se v motelu nejblíže tomu soukromému letišti a ráno vás tam vyzvedne náš vůz. V osm?"
„Nešlo by to v sedm?" Prycer se nemohl dočkat.
„Jak chceš."
„Předpokládám, že v New Yorku budeme bydlet v tvém soukromém hotelu. Řekl mi o něm Bran. Marble něco."
„Snažíme se šetřit peníze daňových poplatníků."
„Scofield tvrdil, že je tam vynikající pokojová služba."
„Aby ne, když ji tak nehorázně zneužíval."

31 KAPITOLA

Let do New Yorku proběhl bez zádrhelů, zato provoz na Manhattanu byl přímo vražedný. Ubytovali se v hotelu Marblethorpe ve stejném apartmánu jako Scofield a Antonia, když si Beowulf Agate zval k rozhovoru možné spolupracovníky Matareseovy organizace. Cameron a Leslie obsadili hlavní ložnici, Luther Considine vedlejší pokoj. Sotva vybalili zavazadla, dostavil se agent CIA Scott Walker, urostlý štíhlý muž, který vypadal spíše jako voják než zpravodajec, a všichni společně zasedli k válečné poradě.
„Mám jen omezené informace a zástupce ředitele Shields mi vysvětlil, že čím míň toho vím, tím líp pro mě," začal Walker. „Mám vám pouze pomáhat a zasáhnout mohu jen v případě nouze."
„V pořádku," řekl Prycer. „Znáte itinerář?"
„Bar Templář u Rockefellerova centra dnes večer v osmnáct nula nula. Vejdete odděleně a posadíte se na určená místa. Budou obsazena, ale když řeknete, že máte rezervaci, dotyční se omluví a odejdou."
„Já vejdu jako poslední?" zeptal se Cameron.
„Ne, pane, jako první. Až budete uvnitř, já se postavím do chodby a budu hlídat dveře." Walker sáhl do náprsní kapsy saka. „Shields mi pro vás dal dvě fotografie. Na té první je váš dnešní kontakt, na druhé muž, s kterým se setkáte zítra. Bohužel vám je nemohu nechat, aby je u vás náhodou nenašli. Prohlédněte si ty obličeje a zapamatujte si je."
„Kolikrát už jsem tohle slyšel," povzdechl si Prycer. „Budete mě sledovat, až odvedu toho chlapa k limuzíně?"
„To nebude nutné. Řidič je náš kolega a ví, jak se zachovat, kdyby nastaly potíže."
Po zbytek dne Leslie odpočívala a vyrovnávala se s pásmovou nemocí, Cameron si zapisoval do bloku poslední poznámky a připravoval se na setkání s Albertem Whiteheadem a Luther Con-
sidine obsadil telefon a zavolal své přítelkyni do Pensacoly. Ve čtyři si objednali časnou večeři - nikdo nevěděl, kdy se budou moci znovu najíst. Ve čtvrt na šest jim zavolal Walker z auta zaparkovaného u zadního vchodu hotelu - byl čas vyrazit k Rockefellerovu centru.
Zaujali určené pozice - Prycer u baru, Montroseová a Considine v boxech - a čekali. Dvanáct minut po šesté vešel dvojitými dveřmi do baru Albert Whitehead a zamířil do rezervované banketky. Cameron se domluvil pohledem se svými společníky a za okamžik již seděl u stolu naproti burzovnímu makléři.
„Zapomeňte na rezervaci," zamítl uražený protest finanční paže Matareseovy organizace. „Přicházím z Amsterdamu. Pasáčkův syn mi přikázal, abych vás vyhledal."
„Cože?"
„Pozor, ať nedostanete infarkt, už tak máme dost problémů. Plavete mezi žraloky."
„Kdo jste?"
„Vždyť říkám, kurýr z Amsterdamu. Klidně si dopijte... Martini s vodkou, že? Pan Guiderone říkal, že je to vaše oblíbené pití."
„V nejmenším netuším, o čem mluvíte," blekotal vyděšený Albert Whitehead.
„V nejmenším netušíte, co se stalo a kdo proti vám stojí. Máte venku auto?"
„Samozřejmě."
„Zabezpečené?"
„Naprosto. Zadní kabinu lze od řidiče oddělit přepážkou. Neuslyší nás... Ale kdo, k čertu, jste?"
„To nebudeme rozebírat," řekl Prycer důrazně. „Nejsem zde z vlastní vůle, ale

proto, že mě potřebujete."
„K čemu?" vyhrkl makléř. „A co jste myslel tím plaváním mezi žraloky?"
„Jistě víte, že někteří si připravili záložní pozice pro případ nečekaných obtíží."
„To teda nevím. Žádné potíže nebudou. Nemůžeme prohrát!"
„Taky to nepředpokládáme. Nicméně..."
„Žádné nicméně! Vyslovte se jasně!"
„Váš právník Stuart Nichols se pro případ průšvihu pojistil. Prý uložil u notáře místopřísežné prohlášení, v němž uvedl, že neměl tušení o tajných převodech obrovských částek, které jste pro nás zařizoval."
„Nevěřím vám!"
„Pan Guiderone má spolehlivé informační zdroje. Je to pravda. Chce, abyste si držel Nicholse od těla. A až dostanete další pokyny, což se stane velmi brzy, musíte je před ním utajit."
„To je neuvěřitelné..."
„Věřte mi," opáčil Cameron klidně. „Ale tady mohou mít stěny uši. Pojďte, promluvíme si raději v autě. Mám zaplatit účet?"
Na ulici Prycer Whiteheada předešel a otevřel mu dveře limuzíny. „Vy víte, kterým autem jsem přijel?" podivil se burzovní makléř.
„Jistě." Cameron nasedl za Whiteheadem a přikázal agentu CIA za volantem: „Jezděte kolem Central Parku. Řeknu vám, kdy odjedeme na Pátou avenue. A zvedněte přepážku."
„Ten řidič!" Albert Whitehead třeštil oči. „Neznám ho. To není můj řidič."
„Pasáčkův syn není jen dobře informovaný, umí plánovat několik tahů dopředu."
Albert Whitehead se do svého bytu na Páté avenue vrátil jako lidská troska. Točila se mu hlava, chtělo se mu zvracet a jeho analytický mozek zvyklý na přesná čísla akciových kurzů zaplavily nepředstavitelně děsivé abstraktní vidiny. Boj o moc v Amsterdamu, zrada v nejvyšších patrech jejich podniku, možné dezerce vzájemně mezi sebou válčících buněk. A to nebylo všechno. Stuart Nichols, jeho právník, jeho dlouholetá pravá ruka, a zrádce?
Kolik je takových jako on? Kolik buněk Matareseovy organizace zásoboval penězi. Kolik se jich obrátí proti němu? A které? Prý se dokonce říká, že je okrádal! Albertu Whiteheadovi se zvedl žaludek. Před mnoha lety se šťastně ponořil do moře obrovského bohatství. Teď uvažoval, zda se v něm neutopí.

*****

Cameron Prycer seděl s ručníkem kolem pasu na lavičce v koutě sauny. Zaznělo jediné tiché klepnutí na dveře - signál.
Vzápětí vešel Stuart Nichols, první viceprezident společnosti Swanson & Schwartz a ve skutečnosti Matareseův právník, a posadil se, rovněž pouze s ručníkem kolem těla, na šikmou lavici do protějšího rohu, takže oba muži na sebe přes oblaka páry sotva viděli.
Cameronovi to vyhovovalo; jeho slova zaznějí o to naléhavěji. Minutku počkal a pak zdvořile pozdravil: „Dobré ráno, pane právníku."
„Cože? Kdo jste?"
„Nezáleží na jménu, ale na obsahu našeho rozhovoru. Jsme sami."
„Nemám ve zvyku mluvit s neznámými lidmi v sauně svého klubu."
„Všechno je jednou poprvé."
„Tohle ne." Stuart Nichols vstal z lavičky.
„Přicházím z Amsterdamu," řekl Cameron stroze.
„Cože?"
„Sedněte si. Jedná se o vás, o vaši budoucnost. A jestli vám moje slovo není dost dobré, věřte slovu Juliana Guideronea."
„Guiderone...?" Právník se vrstvami mlhy vrátil k lavičce.
„Funguje to jako heslo, že? Jméno muže, který je desítky let pokládán za mrtvého. Pozoruhodné, že ho někdo stále používá."
„Dobře, dosáhl jste svého - ale jen do určité míry. Chci slyšet víc. Co se stalo s Amsterdamem? Proč se s ním nemůže nikdo spojit?"
„Vy jste zkoušel kontaktovat Keizersgracht?"
„Proč bych měl?"
„Protože vám náš krtek na ministerstvu zahraničí v Londýně řekl, že van der Meer vyšachoval Juliana Guideronea z vedoucí pozice."
„Absurdní představa. Julian je synem..."
„Pasáčka," doplnil Prycer spěšně. „Kdybyste se chtěl s van der Meerem spojit, dozvěděl byste se, že je služebně v zahraničí."
„Co to znamená?"
„Přeskupuje síly. Může být kdekoliv."

„Pro smilování boží! To by mohlo mít katastrofální následky!"
„Mohlo. Ale já jsem vsadil na Guideronea. Peníze... i vlastní život. Každý z nás ho zná. Celý svět. Od Londýna po Los Angeles, od Severního moře po Středozemní. Van der Meer mohl ve své věži nad Císařským kanálem vymyslet plán a strategii, ale byl to Guiderone, kdo ji uvedl v život. Jemu lidi věří, kdežto van der Meer je pouze anonymní zdroj peněz a nikdo ho nezná. Bez Pasáčkova syna nic nezmůže."
„Chcete naznačit, že jsme se ocitli v krizi?"
„Zatím ne. Pokračujeme podle plánu a Guideroneových pokynů."
Stuartu Nicholsovi se očividně ulevilo. „V tom případě nechápu, proč jste mě kontaktoval."
„Guiderone se chtěl ujistit o vaší věrnosti."
„Vždycky se na ni mohl spolehnout. Proč najednou pochybuje?"
„Protože váš zaměstnavatel a blízký přítel Albert Whitehead opustil loď. Spojil se s van der Meerem, aby zůstal u zdroje peněz."
„Cože?"
„Netuší, jak rychle může ten zdroj vyschnout."
„O tom mi nikdy nic neřekl," vydechl vyděšený Nichols staženým hrdlem. „To je neuvěřitelné."
„A vy se mu nesmíte slovem zmínit, že jsme se my dva setkali. Tento rozhovor se nikdy neuskutečnil."
„Vy to nechápete. Mezi mnou a Albertem panovala absolutní důvěra. Neměli jsme mezi sebou žádná tajemství. Rozhodně ne v naší záležitosti. Nemyslitelné!"
„To už teď neplatí... Když budete mít otevřené oči a uši, pan Guiderone se vám královsky odmění. Nechám vám číslo hlasové schránky, a když něco zjistíte - může to být třeba i Whiteheadovo podivné chování -, zanecháte zprávu... Hlásí se právník, to by mohlo stačit. Spojím se s vámi a domluvíme si schůzku."
„Před chvílí jsem použil slovo nemyslitelné, a za tím si stojím. Nepřipadá v úvahu, abych Alberta špicloval."
„Jednou mi poděkujete a Pasáčkův syn vám to nikdy nezapomene. Jste zatraceně dobrý právník a možná jednoho dne povedete naši divizi mezinárodního práva. A teď odejdu. Nastavte ruku, dám vám číslo té schránky."
Prycer vyšel ze sauny a zmatený Stuart Nichols zíral do chuchvalců páry, zmítaný konfliktem svědomí.
Cameron se rychle převlékl v prázdné místnosti, kam mu „trenér" na výplatní listině CIA uložil šaty, a vyšel na rušnou ulici. Za rychlé chůze analyzoval setkání s právníkem i včerejší schůzku s Albertem Whiteheadem. Vedl si dobře. Zasel mezi nerozlučné přátele rozkol, což spolu s požadavkem absolutního utajení představovalo mučivou kombinaci. Oba muži teď prožívají nesnesitelný stres, pod jehož vlivem se mohou dopustit fatálních chyb a ty se projeví na vyšších stupních hierarchie Matareseovy organizace.

*****

„Ted vás opustím," oznámil Scott Walker v hotelovém apartmánu, „ale možná se zase setkáme ve Filadelfii, kde žije čtvrtý subjekt."
„V to doufám, Scotte," řekla Leslie. „Hodně jste nám pomohl." „Nic zvláštního jsem neudělal, podplukovníku, a jestli ano, nevím o tom. Jsem obyčejný sparingpartner, nic víc. Mimochodem, předal jsem poručíku Considineovi zapečetěné pokyny pro let na Floridu za vaším třetím subjektem. Bude na vás čekat můj kolega Dale Barclay. Ví toho stejně málo jako já, ale je dobrý."

*****

Jamieson Fowler, energetický magnát a důležitý článek Matareseovy organizace ve Spojených státech, si zřídil svůj hlavní stan v hotelu Breakers v Palm Springs. Pro neustálé telefonické spojení s Tallahassee, hlavním městem Floridy, používal soukromý utajovač hovorů, který technici CIA snadno neutralizovali. Cameron proto věděl, že kontaktuje všechny možné státní úředníky a nabízí jim nejrůznější výhody (čti úplatky), když podpoří jeho projekt spojení jednotlivých elektrických rozvodných sítí. Fowler očividně věděl, za které nitky zatáhnout. Stejně jako Stuart Nichols měl ve zvyku si po ránu protáhnout tělo, ovšem vedla ho jiná motivace - před několika lety mu lékaři voperovali srdeční bypass - a nepoužíval hotelovou tělocvičnu, nýbrž bazén, kde každý den přesně v osm zahajoval svých dvacet délek. Takhle časná ranní doba se mezi hotelovými hosty netěší velké oblibě a „plavčík" - opět muž Franka Shieldse - se postaral o případné výjimky. Když tři minuty po osmé dorazil Prycer,
zamkl dveře a pověsil na ně cedulku s oznámením, že se bazén čistí a bude znovu otevřen „za třicet minut".

Jamieson Fowler a Cameron Prycer brázdili pomalými tempy hladinu. Cam si jako mnohem lepší plavec naplánoval rychlost tak, aby se setkal s Fowlerem pod startovním blokem, až se při obrátce zastaví, aby popadl dech.
„Hezký bazén," nadhodil Cameron. „Ano," odpověděl stručně Fowler. „Plavete každý den?"
„Pokud je to jen trochu možné. Vždy přesně v osm. Ideální způsob, jak udržet tělo v kondici."
„To si myslím. Zejména když máte bypass." „Co jste říkal?" Fowler si zavrtěl prstem v uchu, aby se ujistil, že se nepřeslechl.
„Přiletěl jsem z Amsterdamu a musím vám něco říct. Nemůžete odejít, dokud mě nevyslechnete, protože dveře jsou zamčené. Pasáčkův syn často navštěvuje Floridu a má zde hodně přátel." „Co to má kurva znamenat? Kdo sakra jste?" „Pan Guiderone říká, že vulgarita je příznak omezené slovní zásoby."
„Já ne. Já říkám, co si myslím... Odcházím." „Na vašem místě bych to ani nezkoušel." „Cože?"
„Dveře jsou zamčené, nezapomeňte. Vyslechněte mě." Jamieson Fowler potlačil vzteklý výbuch. „Tak mluvte. A na rovinu."
„Dobře, tak na rovinu. Amsterdam, přesněji řečeno Keizersgracht, zjistil, že udržujete úzké styky s Benjaminem Wahlburgem..."
„Znám ho, to je všechno. Nemám rád Židy, i když uznávám, že on je lepší než ostatní."
„To je od vás velice šlechetně. Ale měl byste vědět, že Keizersgracht získal pádné důkazy jeho zrady. Wahlburg se nechal zverbovat do služeb Federální obchodní komise a využívá vás, aby si kryl záda a zachránil vlastní krk, pokud by náš podnik náhodou zkrachoval... Ale to se pochopitelně nemůže stát. Vše je připraveno a už nás nic nezastaví."
„Kristepane! Selhání nesmíme připustit! Vložil jsem do podniku miliardy!"
„Držte si Wahlburga od těla. Stal se z něj náš nepřítel... No a teď odejdu já. Předal jsem vám vzkaz a zbytek je na vás." S těmito slovy se Prycer vyšvihl z bazénu. Došel ke dveřím, dvakrát zaklepal a uslyšel otočení klíče v zámku. Na prahu se ohlédl na Jamiesona Fowlera. Magnát na něj zíral vytřeštěnýma očima a sotva držel hlavu nad vodou.

*****

Benjamin Wahlburg byl složitá a rozporuplná osobnost a jeho světový názor prodělal bouřlivý vývoj. Budoucí bankéř v mládí nadšeně vyznával socialistické myšlenky a inklinoval ke komunismu. Kapitalismus, který svými krutými ekonomickými cykly utiskuje chudáky i nižší střední třídu, z duše nenáviděl - až do chvíle, kdy se setkal s profesorem sociologie z Univerzity v Michiganu, rovněž bývalým socialistou. Vědec přivedl Wahlburga k radikálnímu filozofickému obratu. Problém nespočívá v kapitalismu jako takovém, ale v kapitalistech, kteří zcela postrádají smysl pro sociální zodpovědnost, individuální i společenskou. Řešení je třeba hledat v pohledu na bohatství ekonomiky.
Benjamin Wahlburg, velký znalec talmudu, nacházel jisté podobnosti mezi touto myšlenkovou koncepcí a židovskou filozofií péče o příslušníky kmene, které Bůh méně obdařil pozemskými statky. Jádro ideje bylo v obou případech stejně platné, a váhající a tápající socialista dospěl k závažnému rozhodnutí: stane se největším kapitalistou. Majitel brilantně uvažujícího mozku nastoupil do středně velké banky ve Filadelfii, která ho přijala na základě předloženého návrhu, jakým směrem by se měla finanční instituce ubírat v bouřlivých padesátých letech. Za dva roky se stal viceprezidentem a za další dva prezidentem a majoritním vlastníkem.
Nesmírně rozmnožil aktiva společnosti a začal skupovat další banky, nejprve v Pensylvánii, později i v sousedních státech. Jeho pozice tím dále posílila a zaměřil svůj zrak na západ; přes Ohio a Utah postoupil do Nevady a nakonec do Kalifornie. Doba mu hrála do karet přesně, jak předvídal - banky prožívaly zlé časy. Benjamin Wahlburg levně nakupoval a draze prodával, a než dosáhl věku pětatřiceti let, představoval bývalý socialistický radikál jednu z rozhodujících sil v americkém bankovnictví.
Byl zralý pro Matareseovy náborčí. Pro apely na globální ekonomiku, která chrání slabší. Ano, chápal, že i v hospodářském světě je nevyhnutelná jistá míra násilí, vždyť i Starý zákon je plný ohně a síry a pomsty. Nedílná součást evoluce. Smutný, ale univerzálně platný poznatek. Benjamin Wahlburg byl kolosálně naivní.
Neustále si však připomínal, že konečným cílem je lepší, spravedlivější svět. A tak zavíral oči před nepříjemnými skutečnostmi, v srdci se utěšoval, že jde o ospravedlnitelné zlo, a těšil se na zaslíbenou zemi.

*****

Ve Filadelfii se do životů Prycera a Leslie vrátil Scot Walker, stejně bystrý a precizní jako v New Yorku. Setkal se s nimi na soukromém letišti nedaleko Chestnut Hill, předal Cameronovi zapečetěné instrukce od Franka Shieldse a odvezl je do malého hotelu vzdáleného pětadvacet minut jízdy od města. Zapsali se pod falešnými jmény a počkali, až se k nim připojí Luther Considine, aby si i on poslechl, co jim zástupce ředitele CIA napsal.
Benjamin Wahlburg byl filantrop a zaměřil se zejména na svět umění. Jeho banky štědře sponzorovaly symfonické orchestry, operní soubory a nezisková divadla. Mezi privilegia, kterým se těšila hrstka největších mecenášů, patřila možnost navštívit generální zkoušky nejvýznamnějších představení. Wahlburg se měl následujícího dne večer zúčastnit generálky Filadelfského orchestru, kde přednese projev apelující na ostatní sponzory. Přijde sám, protože před čtyřmi lety ovdověl a už se neoženil.
Frank Shields zařídil, že „hlavní uvaděč" - jako obvykle důstojník CIA - uvede Benjamina Wahlburga do krajního křesla v šestnácté řadě a vedle něj posadí Camerona. Okolní místa zůstanou neobsazena a Prycer bude mít se svou kořistí dostatek soukromí.
Následující večer zaujali Leslie a Luther místa v poslední řadě. Benjamin Wahlburg se po projevu posadil vedle Prycera a orchestr spustil čtvrtou větu Beethovenovy Deváté symfonie se sborem Óda na radost.
„Krásný projev, pane Wahlburgu," zašeptal Cameron.
„Pst, tohle je mnohem krásnější."
„Omlouvám se, ale musíme si promluvit."
„Nebudeme mluvit, nýbrž poslouchat."
„Ze spolehlivých zdrojů vím, že jste byl ochoten odletět do východního Středomoří a setkat se s Julianem Guideronem, pokud by se vám ho podařilo najít. Proč byste nevyslechl jeho slova? Já jsem jeho posel."
„Cože?" Benjamin Wahlburg prudce otočil hlavu k Prycerovi, v očích úžas smíšený se strachem. „Odkud to víte?"
„Přímo od pana Guideronea."
„Bože na nebesích!"
„Nezajdeme raději dozadu?" Cameron kývl k uličce. „Prosím."
V zadní části hlediště vyslechl Benjamin Wahlburg na pozadí velebných tónů Deváté symfonie slova, která změní jeho život, jeho svět - bude si lámat hlavu, zda byl svého života hoden a zda jeho svět stál za záchranu.
„V Amsterdamu propukla vážná krize...," začal Prycer.
„Předpokládali jsme, že došlo k drastickým změnám," přerušil ho Wahlburg.
„Dostali jsme pokyn nekontaktovat Keizersgracht."
„Nemělo by smysl se o to pokoušet. Van der Meer zmizel. Guiderone se snaží zachránit, co se dá."
„To je šílenství! Kam by van der Meer mizel? A proč?"
„O tom se můžeme jenom dohadovat. Možná zjistil, že do naší organizace pronikli nepřátelé a zaútočili na nás. Těžko říct. Víme pouze, že se ztratil."
„Pro smilování boží..." Wahlburgovi se roztřásly ruce i hlas. „Tolik let práce... a teď... všechno vyjde nazmar."
„Jestli Guiderone uspěje, nic se nezmění."
„Jenže už se změnilo! Podnik byl řízen z Keizersgrachtu. Jsme bez kormidla!"
„Julian přebírá odpovědnost," řekl Cameron pevně a v jeho hlase zazněla autorita. „Pokyny a instrukce bude vydávat výhradně mým prostřednictvím. Původní plán a jeho časový rozvrh zůstávají v platnosti."
„Ale my je neznáme! Amsterdam nám nic neřekl."
„Všechno se dozvíte." Prycer doloval z paměti útržky informací z písemných záznamů vytažených z počítačů a ze Scofieldova hlášení o rozhovoru s Leonardem Fredericksem v Londýně. „Středomoří. Požáry. Začneme na Blízkém východě a chaos bude sledovat dráhu slunce směrem na západ. Zprvu pomalu, ale pak nabere tempo a během několika týdnů, nejvýš měsíců, ochromí svět ekonomická paralýza."
„A v té chvíli nabídneme řešení. Whitehead, Fowler, Nichols a já tu strategii chápeme, ale neznáme specifika. Van der Meer slíbil, že nám v pravý čas oznámí, na koho se obrátit ve Sněmovně, v Senátu, dokonce v Bílém domě. Ale ještě ty instrukce nemáme!"
„Nemáte ani Jamiesona Fowlera."
„Cože?"
„Stáhl se. Přesvědčil své společníky v energetice, aby zvážili i alternativní plány."
„Tomu nevěřím."

„Je to bohužel pravda."
„Jaké alternativní plány?"
„Jednoduše řečeno vyčkávací taktiku."
„To je absurdní! Všechny rozvodné společnosti na východním pobřeží jsou připraveny spojit se v jeden celek a prokázat tak ekonomickou schůdnost našeho řešení."
„A tisíce lidí ztratí práci, jak si zbožně přejeme," dodal Prycer.
„Dočasná nepříjemnost, která bude rychle napravena."
„Ale jestli se Fowler opozdí, což musíme předpokládat, nic z toho se nestane. Bez dokonalé koordinace nemá naše strategie naději na úspěch."
„Proč by se měl opozdit?"
„Protože si to tak naplánoval. Třeba dostal na poslední chvíli strach a chce se ujistit, že se všichni ostatní zapojí a že mu nezůstane v ruce Černý Petr... Nezapomínejte, že pořád platí stávající zákony; Fowler se bojí, aby se nestal vyvržencem a neskončil za mřížemi."
„Mýlíte se! Mýlíte! Jamieson je stejně oddaný naší věci jako já, i když z jiných důvodů. Ten se k nám neotočí zády."
„Doufejme, že máte pravdu. Nicméně, dokud pan Guiderone nezíská další informace, raději se styků s Fowlerem vyvarujte.
Kdyby vás kontaktoval, nikdy jsme se neviděli. A kdyby se začal chovat nějak divně, dejte mi vědět na tohle číslo." Prycer sáhl do kapsy pro kousek papíru. „Hlasová schránka. Nechte mi vzkaz, že mám volat svou banku, protože jsem přečerpal konto."
Cameron se otočil a zamířil k východu ze sálu.
Benjamin Wahlburg stál jako v tranzu, nevnímal nádherné finále Beethovenovy Deváté a prázdným pohledem zíral do sametem potažené zdi - zlomený muž se srdcem náhle naplněným nekonečným smutkem. Uvědomil si, že řadu let naslouchal falešnému vábení sirén a hájil před svým svědomím neomluvitelné a bezbožné záměry. Ale měl k tomu přece oprávněný důvod! Copak už neplatí? Hned zajde do chrámu a bude se modlit, aby nalezl útěchu a snad i správný směr.

32 KAPITOLA

Cameron, Leslie a Luther se sešli v hotelovém apartmánu k poradě.
„Člověče, to byla podívaná," líčil Considine. „Ten kocour stál na pořádně rozpálené plechové střeše! Čuměl do zdi, jako kdybys z něho vysál všechen vzduch."
„Šokoval jsem ho, ale u něj to bylo jiné než u ostatních. Jistě, byl vyděšený, ale nejen to. Přečetl jsem ho správně. Trápí ho výčitky svědomí. Poznal jsem to z některých jeho výroků a z tónu, kterým je pronášel. Myslím, že zavolám Franku Shieldsovi a vyžádám si kompletní materiály Benjamina Wahlburga. Doručit nejpozději zítra dopoledne. Jako agent v terénu mám určitá privilegia."
Druhý den hned ve čtvrt na osm ráno jim Scott Walker dovezl zapečetěnou obálku, zaslanou speciální leteckou kurýrní službou z Langley. Prycer ji otevřel a začetl se do obsahu. Leslie ještě spala a mohl se plně soustředit. Když o šestatřicet minut později vyšla se zíváním z ložnice, nadšeně jí sdělil: „Vypadá to, že jsme objevili článek řetězu, který by se dal zlomit."
„Opravdu?" Montroseová se posadila na pohovku. „Kdo to je?"
„Benjamin Wahlburg. Ty jeho materiály jsou fantastické čtení. Všemocný bankéř dezertoval z tábora radikální levice. Koncem čtyřicátých let figuroval na Hooverově seznamu osob podezřelých z neamerické činnosti, protože neměl daleko ke komunistům a nijak se tím netajil. Pak se na pár let vytratil, aby se vynořil jako oddaný stoupenec kapitalistického řádu, nadšený obhájce všeho, co dříve vehementně zatracoval."
„Že by spatřil světlo v temnotě?"
„Možná. Nebo začal hledat jiný, reálnější způsob, jak uvést v život reformy, o nichž v mládí snil."
„Matarese?" žasla Leslie. „Vyloučeno. Jsou to monopolisté, fašisté, chtějí ovládnout celý svět."
„Druhá strana téže mince zvané socialismus. Rovné podmínky pro chudé i bohaté. Dějiny samozřejmě prokázaly, že je to pitomost, ale mnozí jí stále věří. Jak říkal prezident Kennedy, žijeme v nespravedlivém světě. Měl pravdu, ale Matareseovy ideály jej změní ještě k mnohem horšímu. A Wahlburg si to možná začíná uvědomovat."
„Co chceš dělat?"
„Dám mu jeden den. Jestli se mi neozve, spojím se s ním sám."

*****

Brandon a Antonia se procházeli londýnskými ulicemi; užívali si nově nabytou svobodu a ani jim moc nevadilo, že nebyla naprostá - Geoffrey Waters trval na tom, že je bude doprovázet dvoučlenná tělesná stráž. Jeden ochránce tedy kráčel po Mallu směrem k parku Svatého Jakuba několik metrů před nimi, druhý za nimi, když vtom se přiřítil tmavý automobil a s kvílením brzd zastavil u obrubníku. Oba agenti vytasili pistole a bleskurychle se vrhli mezi své „ovečky" a podezřelé vozidlo, ale hned zase zbraně nenápadně zastrčili, protože v řidiči poznali svého kolegu.
„Nastupte si, lidičky. A hoďte sebou."
Sotva se nasoukali do auta - jeden tělesný strážce dopředu, druhý za Scofieldem a Toni dozadu -, Brandon vybuchl: „Co to má sakra znamenat? A jak to, že jste nás tak rychle našel?"
„Vůbec jsem vás neztratil z dohledu. Šéfův rozkaz."
„Mám dojem, že to trochu přehání. Dva chlapi a ještě auto, to je trochu silný kafe."
„Ten auťák je neprůstřelný, pane."
„Ještě tohle! Kdo by asi tak po mně střílel, nevíte?"
„Sir Geoffrey je velmi metodický. Myslí na všechno."
„Kam jedeme?"
„Do centrály MI-5."
„Proč?"
„Nemám tušení."
„Z toho by se jeden fakt posral."
„Brane! Chovej se slušně!" pokárala manžela Antonia.
Tak rozrušeného ještě podřízení Geoffreye Waterse nepamatovali; někteří se dokonce báli, že ho každým okamžikem raní mrtvice. Scofield a Antonia vešli do jeho kanceláře, zavřeli za
sebou dveře a s údivem pozorovali šéfa vnitřní bezpečnosti britské kontrarozvědky, jak nervózně rázuje sem a tam. „Co tě žere?" zeptal se Brandon nevinně.
„Ani to nechtěj slyšet, kamaráde. Raději se posaďme, ať to s vámi nesekne."
Manželé si přitáhli židle naproti stolu a Toni se zeptala: „Co se stalo, Geofe?"
„Něco neuvěřitelného. Matareisen utekl."
„Cože?!" vybuchl Scofield a vyskočil ze židle. „Jestli to má být žert, tak je pěkně pitomý!"
„Kéž by byl. Ne, Brane, je to holá skutečnost."
„Do prdele, jak mohl zdrhnout? Držel jsi ho prakticky ve skleněné kleci a kolem bylo bůhvíkolik strážných!"
„Nebyl v té kleci, Brane."
„Kristepane, snad jsi ho nepustil na vycházku do města!"
„Nech Geofa, ať ti to vysvětlí, Brandone."
Waters se ztrápeně nadechl a začal. „Dnes ve tři čtyřicet pět mi volala Matareisenova stráž. Vězeň vykašlává krev, prý mu z úst přímo teče, a podle doktora je v bezvědomí. Ze strachu o jeho život jsem přikázal, ať zavolají sanitku a odvezou ho do nemocnice. Jednotka měla vězně samozřejmě doprovázet. Než dojeli na pohotovost, což odsud trvá tak deset dvanáct minut, Matareisen nabyl vědomí a k mému naprostému úžasu přemohl dva mladé svalnaté strážce, přičemž jednoho z nich zabil. Vzal si šaty toho, který lépe odpovídal jeho velikosti, sebral jim peněženky, doklady a kreditní karty, otevřel zadní dveře ambulance a ztratil se v ulicích."
„Do prdele, co to byli za sráči, ti tvoji agenti? Nebo jsi k Matareisenovi postavil jako hlídku Sněhurku a Šípkovou Růženku?"
„Nech toho, Brane!" okřikla ho Toni zlostně. „Jeden z těch mládenců je mrtvý."
„Promiň, ale... Panebože, to se mi snad jenom zdá!"
„Až budeš mluvit s Camem, zeptej se ho na Matareisenovu znalost bojových umění. Prý něco takového v životě neviděl. Pochopitelně pročesáváme celý Londýn. Zapojili jsme i městskou policii - samozřejmě jsme jim neřekli, proč ho hledáme."
„Nenajdete ho," pronesl temně Scofield. „Jistě tu má plno kontaktů, kteří ho ukryjí a propašují ze země. Na to stačí jeden člověk s potřebnými prostředky."
„Taky si to myslím. Ale to mi nedělá největší starosti. Děláte mi je vy dva. Zatímco spolu mluvíme, agenti stěhují vaše věci ze Savoye do Ritzu."
„Proč?" protestoval Brandon. „Van der Meer chce co nejrychleji vypadnout z Londýna a Guiderone je mrtvý. A nikdo jiný po mně nepůjde."
„To nemůžeme vědět," namítl šéf vnitřní bezpečnosti MI-5. „Netušíme, jestli byl Guiderone s van der Meerem ve styku, a pokud ano, co tomu Holanďanovi řekl. Guiderone chtěl získat poslední a největší trofej svého života. Co když se s van

der Meerem domluvil a nějak si tvou smrt pojistil pro případ, že by on sám selhal?"
„Něco takového je vysoce nepravděpodobné, ne-li vyloučené," odsekl Scofield. „Jestli jsem odvedl pořádnou práci, což mám ve zvyku, úplně jsem Guideronea od Keizersgrachtu odřízl."
„Při vší úctě, kamaráde, nikdo z nás neví, co ten druhý v extrémním stresu udělá. Tady se pohybujeme na tenkém ledě dohadů."
„No dobře, přestěhujeme se do Ritzu."
„Děkuju, Brane," řekla Antonia.
Watersovi zazvonil na stole telefon; hrábl po sluchátku. „Ano?" Chvíli slouchal, zavěsil a podíval se na dvojici před sebou. „Policista v hlídkovém voze zahlédl člověka, který odpovídal popisu hledané osoby. Šlápl na plyn a chtěl ho zadržet, ale Matareisen si všiml auta a zmizel v metru. Stahujeme do oblasti posily."
„Byl to určitě on?"
„Policista ho poznal podle špatně padnoucích šatů, tělesného vzrůstu a hlavně podle fotografií, které jsme rozeslali spolu s popisem. Pořídili jsme je, když jsme Matareisena přivezli z Amsterdamu."
„Když už mluvíme o Amsterdamu - nenašly se v těch počítačích nějaké údaje o Londýnu? Odkazy na kontakty nebo spojky?"
„Nic," odpověděl sir Geoffrey. „Ověřoval jsem si to u Greenwalda. Jediné, co u Keizersgrachtu vydolovali, byly vágní zmínky o ulicích a pomnících staré několik měsíců - místa minulých schůzek." Telefon znovu zazvonil a sir Geoffrey se po něm doslova vrhl. „Ano?" Mlčky poslouchal a hleděl na skleněné těžítko. Když volající domluvil, krátce zavřel oči a beze slova zavěsil. „Ztratili ho," vydechl a svezl se na židli.
„Dej hlídat všechna soukromá letiště," navrhl Brandon. „To je nejpravděpodobnější úniková cesta."
„Kam se asi uchýlí" uvažovala Antonia. „Do Amsterdamu nemůže. Vlastní nějaké jiné domy nebo usedlosti mimo Holandsko?"
„Jestli ano, nemáme šanci to zjistit. Operuje prostřednictvím vzájemně propletených holdingů a nastrčených společností. Jako třeba ta půjčovna limuzín a Argus Properties. Když uvážíme jeho neomezené finanční prostředky, určitě má k dispozici stovky útočišť, jenže k jejich lokalizaci bychom potřebovali papírovou stopu, a tu nemáme."
„Kdo jsou jeho právníci?" nadhodila Toni další možnost. „Bez nic se neobejde. Musí mít nějakou právnickou firmu, která zastupuje jeho zájmy."
„Samozřejmě," odpověděl sir Geoffrey. „A ne jednu, spíš desítky. V různých zemích. Argus Properties jsme vysledovali do Marseille. Společnost se skládá ze dvou kanceláří, toalety a jedné sekretářky, jejímž jediným úkolem je přeposílávat faxy a ostatní korespondenci do Barcelony, odkud putují na adresu poste restante na hlavní poště v Miláně. Jste už aspoň trochu v obraze, lidičky?"
„V trojrozměrném," ušklíbl se Scofield. „Zatemňování, úhybné manévry a zametání stop. Ale překvapuje mě to spojení do Milána. Znamená totiž, že někdo převzal Paraviciniho buňku, a ten někdo musí být velký hráč."
„Taky mě to napadlo," odtušil Waters. „Jestli je to pravda, tak se vzpamatovali velmi rychle."
„Na můj vkus až příliš rychle," přemítal Brandon. „Museli mít připraveného někoho v záloze." Otočil se k Antonii. „Jak by se ti líbila krátká dovolená u jezera Como, lásko? Ber, dokud tady náš novopečený šlechtic platí, protože já si to nemůžu dovolit."
„Řekl bych, že za Como jsme už zaplatili," ošíval se Waters.
„Jenže teď potřebujeme další peníze na úhradu neocenitelných služeb dona Silvia Togazziho, kterému touhle dobou říká pane většina Milána, a taky pro poštovní odbory. Ty by vysoce postavený mafioso nikdy neopomněl, protože neviditelná a nevystopovatelná komunikace je pro něj příliš důležitá."
„Myslíš tu adresu poste restarte?"
„Jistě. Jsem přesvědčen, že doručení probíhá po etapách. Zásilku vyzvedne nějaká nevinná dušička, která dostane pár grošů a předá ji jiné stejně bídně placené nevinné dušičce, a tak dál, až nakonec skončí v rukou našeho velkého hráče. A až k tomu dojde, budeme u toho. Nemyslím, že by tě zajímala taktika, kterou hodláme použít - nechci zraňovat tvé city. Ale můžeš se spolehnout, že ti přinesu trofej."
„Za dané situace nemůže moje city zranit vůbec nic. Ale ne abys mi přinesl mrtvolu. Mrtvola totiž nemluví."

*****

Jan van der Meer Matareisen se krčil v telefonní budce na ruchem kypícím náměstí Piccadilly Circus. Vytáhl si z úst smotky gázy - v cele si prokousl zevnitř tváře, aby vyvolal iluzi vnitřního krvácení - a teď by mu vadily; v Bruselu na protější straně kanálu La Manche už zvonil telefon.
„Haló," ohlásil se hlas z Belgie.
„To jsem já. Máte ty informace? A jestli ano, jak rychle to dokážete zorganizovat?"
„Informace mám a jsem připraven spustit akci, kdykoliv mi řeknete."
„Nejdřív informace."
„To soukromé golfové hřiště se jmenuje Fleetwood. Nachází se asi čtyřicet kilometrů severozápadně od Londýna a dojede se k němu po dálnici..."
„Vím, kde to je, a dojedu tam taxíkem. Vlastní provedení?"
„Použijeme malé vrtulové letadlo. Přistane na trávníku mezi jedenáctou jamkou a dvanáctým odpalištěm - je to nejdelší rovná plocha a nachází se nejdál od klubovny. Přiletí kolem tři čtvrtě na
pět, kdy je ještě dostatek světla, ale golf se už hrát nedá. V tuto roční dobu tam stejně moc lidí nebude. Odletíte na letiště ve Skotsku, kde na vás čeká váš tryskáč. Budete mít připraven letový plán do Marseille. Letíte na inspekční návštěvu jedné ze svých společností. Doba odletu otevřená a povolení ke startu předem zaručeno. Vše je připraveno. Mám zahájit akci?"
„Okamžitě."
Jan van der Meer strávil zbývající čas v kině. Ve tři hodiny si zastavil taxi a požádal řidiče, aby ho odvezl do golfového klubu Fleetwod. Kvůli hustému provozu dorazili na místo deset minut po čtvrté a van der Meer požádal řidiče, aby objel hřiště. O čtvrt hodiny později spatřil Holanďan praporek dvanácté jamky; po několika desítkách metrů si nechal zastavit, zaplatil, počkal až auto zmizí za zatáčkou, a zamířil na hřiště.
V půl páté již ležel ve vysoké trávě uprostřed skupinky stromů nedaleko jedenácté jamky. Stmívalo se, ale ještě nenastala úplná tma. Ve 4.39 se ozval vzdálený hukot leteckého motoru. Matareisen se odplazil k okraji hájku, vztyčil se za mohutným kmenem a vyhlížel mezi větvemi. Objevilo se letadlo, které se snášelo ve spirále ke hřišti.
Náhle se stalo něco zcela neočekávaného a velmi nepříjemného. Z trysek zavlažovacího zařízení začaly proudit kaskády vody a zahradník s baterkou v ruce začal na elektrickém vozíku objíždět jednotlivé rozstřikovače - letošní podzim byl mimořádně suchý. K dovršení smůly zahájil obhlídku právě na rovné ploše určené k přistání a stál v cestě letadlu, které rychle klesalo! Van der Meer vyběhl z úkrytu. „Hej! Vy tam! Pojeďte sem! Upadl jsem. Jsem zraněný. Byl jsem v bezvědomí!"
Zahradník otočil vozík a rychle ujížděl k Matareisenovi. Setkali se uprostřed trávníku, uprostřed přistávací dráhy! Van der Meer bleskurychle popadl muže za vlasy a udeřil mu čelem do předního panelu, vytrhl mu z ruky baterku a začal jí horečně mávat v širokých kruzích. V posledním okamžiku, kdy se kola letounu už už dotkla země, přidal pilot plyn a vznesl se do vzduchu. Za okamžik sklopil stroj do klouzavé zatáčky a znovu nalétával na přistání. Van der Meer strhl zakrváceného zahradníka z vozíku, vyskočil na sedadlo a ujížděl k okraji greenu. Zastavil,
zahodil klíček a sprintoval zpátky po vzorně zastřiženém trávníku. Tentokrát mával baterkou v krátkých svislých tazích a naznačoval pilotovi, že může přistát. Pilot pochopil; letoun dosedl na zem a zamířil ke zdroji světla.
„Přivezl jste mi šaty na převlečení, jak jsem přikázal?" zeptal se van der Meer ostře a šplhal se na stísněné zadní sedadlo.
„Ano, pane, ale byl bych rád, kdybyste se teď nepřevlékal. Musím co nejrychleji odstartovat. Než zvlhne hlína. Potom bychom se taky vůbec nemuseli odlepit od země."
„Tak na co čekáte?"
„Po hřišti navíc jezdí několik vozíků, nerad bych do některého narazil."
„Opakuju: Na co čekáte?"
Pilot se vznesl a zamířil ke skotské hranici a Van der Meer se v duchu vrátil k otázce, která jej trápila již od okamžiku, kdy ho zajali. Sebevědomí ho přesvědčilo, že se mu nějak podaří utéct, a nezklamal se, ale nyní musel vyřešit zásadní problém - kde zřídit nový hlavní stan Matareseovy organizace. Vlastnil mnoho usedlostí a rezidencí, všechny dokonale vybavené, i když ne v rozsahu jako dům na Keizersgrachtu. Počítačová a komunikační technika mu samozřejmě umožní spojení s celým světem a víc toho v zásadě nepotřebuje. Čas se krátí! Jen dny ho dělí od chvíle, kdy ve Středomoří vypuknou požáry, první z řetězce katastrof, zrození nepředstavitelné globální krize, která vyústí v totální ekonomický chaos! Jan van der Meer Matareisen se náhle uklidnil a zalila ho vlna

uspokojení. Již věděl kam zamíří, kam se musí dostat.

*****

Ve Filadelfii minula čtvrtá odpoledne a Benjamin Wahlburg se dosud neozval. Prycer tedy usoudil, že míček je na jeho polovině hřiště - zvedl telefon a vytočil číslo kanceláře jednoho z Matareseových poddaných.
„Je mi líto, pane. Pan Wahlburg se tady dnes vůbec neukázal."
„Máte jeho číslo domů?"
„Bohužel, pane. Tyto informace nesmíme poskytovat."
Frank Shields ve Washingtonu je poskytovat mohl a předal Cameronovi nejen domácí telefonní číslo, ale i adresu Benjamina
Wahlburga. Ale ani tam se nikdo nehlásil, a tak Prycer zavolal Scottu Walkerovi a společně odjeli k elegantnímu sídlu. Opakované mačkání zvonku nepřineslo žádný výsledek. Nakonec Cameron řekl: „Říká se tomu vloupání, ale za daných okolností je to jediná možnost. Mám speciální průkaz, který mě v případě ochrany národní bezpečnosti opravňuje ke vstupu na soukromý majetek. Ale určitě tady mají instalovaný alarm, takže to raději vezmeme přes zadní vchod nebo verandu, abychom ušetřili pár vteřin."
Oba muži obešli dům dozadu ke kryté terase, z níž se otevíral výhled na tenisový kurt. „To by šlo," poznamenal Walker, když si prohlédl síťové dveře a za nimi další prosklené. Uchopil pistoli za hlaveň, pažbou protrhl síť a pak rozbil skleněný panel.
Zarazilo je ticho - očekávali řinčení poplašného zařízení. „Nemají alarm," konstatoval Prycer.
„U takového paláce dost neobvyklé."
„Jdeme." Agenti CIA prošli verandou do domu. Ukázalo se, že Scott Walker s tím palácem nepřeháněl. Vzácný starožitný nábytek, křišťál, obrazy starých mistrů na exkluzivních tapetách, stříbro a zlato by naplnilo výstavní síň klenotnictví u Tiffanyho.
Zdálo se, že sídlo je opuštěné. „Jsme zástupci federálních orgánů," ohlásil Prycer hlasitě do poklidného ticha. „Potřebujeme mluvit s panem Benjaminem Wahlburgem." Ale ani opakovaná výzva nikoho nepřivolala, a tak vyšli po majestátním schodišti do patra. Nikoho nepotkali a obchůzka je nakonec zavedla před dveře hlavní ložnice. Byly zamčené. Cameron zaklepal, pak zabušil. „Pane Wahlburgu," volal zvýšeným hlasem. „Musíme si nutně promluvit!"
„Když už jsme zašli tak daleko," poznamenal Scott Walker, „můžeme zkusit i tohle." Ustoupil několik kroků, rozběhl se a vrhl se ramenem proti dveřím. Pevné dřevo zasténalo a naštíplo se u zámku, ale povolilo až po několika prudkých kopancích pod kliku. Vstoupili.
Na saténové přikrývce leželo napříč přes postel zakrvácené tělo Benjamina Wahlburga. Bankéř se střelil do úst pistolí, kterou pořád svíral v ruce.

33 KAPITOLA

Pro své nejnovější americké hosty, pana Paula Lamberta s chotí (čti Brandona Scofielda s Antonií, jimž Frank Shields promptně opatřil nové doklady), poslalo vedení hotelu Villa d'Este na milánské letiště limuzínu se šoférem. Letadlo přistálo v deset a v poledne už unavená dvojice seděla ve svém apartmánu - pan „Lambert" si trpce stěžoval na vyčerpávající celonoční poradu v Londýně.
„Geoffrey ještě nepřišel na to, že když něco stačí říct jednou, nemusí to opakovat třicetkrát."
Další lamentace přerušil telefon, který zazvonil na starožitném stolku potaženém kůží; Toni se po něm natáhla. „Ano?"
Silvio Togazzi ji zahrnul přívalem lichotek a pak Antonia předala sluchátko Scofieldovi, přestože vehementně vrtěl hlavou a ukazoval na postel, jako že spí.
„Potřebuju se vyspat, ty starý otravo!" houkl Brandon. „Ted ne, kamaráde. Máme práci. Z milánské hlavní pošty hlásili, že na adresu poste restante dorazila další zásilka z Barcelony, tentokrát na jméno Del Monte. Další kurýrní dodávka vyjíždí dnes odpoledne přesně ve tři. Můj člověk zásilku pozdržel s tím, že musí být až v poslední várce. Měli bychom vyrazit."
„Já jsem právě dorazili Máš na výplatní listině stíny, které by mohly sledovat toho, kdo si zásilku vyzvedne?"
„Barcelona se naposled ozvala před šesti dny. Kdy myslíš, že budeme mít další příležitost?"
„A sakra, to mě nenapadlo! Keizersgracht je zavřený..."
„Cože?"
„Promiň, mám za sebou náročný týden. Vysvětlím ti to později. Ale máš pravdu,

tohle je asi poslední šance vypátrat milánskou spojku. Jak a kdy mě vyzvedneš?"
„Vyjdi západním vchodem, jako kdyby ses šel projít do zahrady. Vede tam stezka, která míjí zeď kolem příjezdové cesty. Dej se po silnici do Bellagia. Tam se potkáme."
„Kvůli těm zatraceným detektorům na letišti nejsem ozbrojený. Neměl bys pro mě zbraň?" „Je v Ligurském moři voda?"
„Jako kdybych to nevěděl. Sejdeme se za patnáct až dvacet minut." Scofield zavěsil a otočil se k Antonii. „Slyšelas, že?" „Ano. A netěší mě, že potřebuješ zbraň." „Možná ji potřebovat nebudu, ale jsme za nepřátelskou linií." Cestu do Milána zvládli v rekordním čase. Scofield s Togazzim seděli vzadu a dolaďovali poslední detaily sledování. Na předních sedadlech seděli dva donovi muži, další tři jeli v uzavřené dodávce za nimi. Setkají se nedaleko milánské hlavní pošty. Plán části budovy, kde se nachází výdejny zásilek poste restante, měli k dispozici. Togazziho lidé, kteří mají na límcích upevněny miniaturní mikrofony vysílaček, se rozmístí od výdejní přepážky až po východ a budou si předávat informace o pohybu osoby, která si zásilku z Barcelony vyzvedne. Zároveň předají její popis řidiči, který bude čekat venku u Togazziho auta.
Don Silvio seděl v kabině svého sedanu s připraveným fotoaparátem, Scofield postával o pár metrů dál, pozoroval vchod a poslouchal hlášení hlídek.
„Muž, asi metr šedesát, v zanedbaných šatech. Natržené sako, nevyžehlené kalhoty."
„Mám ho," oznámil Brandon, když se ve dveřích objevil Matareseův kurýr odpovídající popisu. „Vidíš ho, Silvio?"
„Jasně. Míří k řadě jízdních kol. Pojďte sem někdo! Vezměte si z dodávky motorku a jeďte za ním!"
Jeden z jeho mužů okamžitě přiběhl, otevřel zadní dveře dodávky, vytáhl z ní typický italský moped, nasedl a pustil se za cyklistou.
„Zamířil do starého města," hlásil za chvíli. „Má úplně nové kolo a šlape jako blázen. Sotva se ho držím... A sakra! Předal obálku jakémusi žebrákovi!"
„Držte se ho!"
„Běží ulicí ke kostelu, signore. Po schodech schází mladý kněz. Žebrák mu dává obálku. Je to kostel Svatého Spasitele."
„Schovejte motorku a počkejte tam. Jestli kněz někam půjde, sledujte ho. Rozumíte?"
„Samozřejmě, done Silvio."
„Grazie. Odměna vás nemine."
„Prego... Odchází! Jde po chodníku... Zastavuje u auta. Je dost divné. Strašně odřené a potlučené."
„V tomto městě nejlepší maskování," poznamenal Togazzi. „Značka?"
„To se vůbec nedá poznat! Ten auťák je domlácený až hrůza. Maska chladiče utržená. Malé auto, nejspíš fiat."
„A číslo?"
„Ohnuté a poškrábané... Nedá se přečíst... Kněz nasedl... Nastartoval."
„Držte se ho co nejdéle a udržujte spojem. Hlaste každý jeho pohyb... Brandone! Nasedni!"
Cíl, k němuž pojízdný vrak směřoval, Scofielda a Togazziho neobyčejně překvapil. Paraviciniho sídlo vypadalo opuštěně; staral se o ně zlomek původního početného personálu, rodová vlajka na cimbuří stažená na půl žerdi oznamovala, že v rezidenci nepobývá nikdo důležitý. Krutá smrt Carla Paraviciniho šokovala místní komunitu bohatých a současně ji rozdělila - jedna část se modlila za jeho duši a druhá ji posílala do horoucích pekel. Malé otlučené auto odbočilo za Bellagiem z hlavní silnice a pokračovalo na sever k jezeru a usvědčilo tak staženou vlajku ze lži - v domě musel čekat někdo důležitý a mocný, protože zásilka z Barcelony byla bezpochyby určena představiteli nejužšího vedení Matareseovy organizace.
„Vraťte se okamžitě k domu!" rozkázal Silvio Togazzi řidiči a otočil se k Scofieldovi: „Mám na terase dalekohledy, třeba se něco dozvíme."
Dozvěděli. Teleskop zaměřený na Paraviciniho usedlost odhalil impozantní jachtu kotvící u mola za opuštěnými trávníky s vypnutými vodotrysky. A pak se zpoza rohu vynořili dva muži a kráčeli po dlážděném chodníku k přístavišti. Jeden byl mnohem starší než druhý a oba na sobě měli tmavé kalhoty a volné sportovní košile.
„Kdo je to?" Scofield uvolnil místo u okuláru donu Silviovi. „Znáš je?"
„Jednoho z nich velmi dobře. A to je odpověď na tvou otázku, kdo vede Matareseův klan v Itálii. Druhého nepoznávám, ale domnívám se, že to bude řidič toho vraku, který jsme sledovali z Milána."
„Ten kněz?"
„Oba jsou duchovní. Ten starší je kardinál Rudolfo Paravicini, církevní hodnostář s obrovským vlivem ve Vatikánu."

„Ten že by byl hlavou italské větve Matareseů?"
„Je to strýc neoplakávaného Carla Paraviciniho, neúspěšného chovatele ptáků."
„Ale Vatikán?"
„Rodinné krevní pouto je často silnější než krev Ježíše Krista. V tomto případě určitě."
„Prycer a Leslie se o něm zmínili, ale neměli nic konkrétného."
„Teď už máme, Brandone. Podívej se. Nastoupili na jachtu a sedli si na zadní palubu. Řekni mi, co vidíš?"
Scofield se sklonil k dalekohledu. „Máš pravdu! Ten starší otevírá obálku z Barcelony!"
„Takže co podnikneme dál?" zeptal se Silvio Togazzi.
„Nezdá se, že by pevnost byla bůhvíjak silně chráněná. Měli bychom okamžitě zahájit akci, než tu zprávu zničí nebo předá dál."
„Souhlasím."
Na terase se shromáždili Togazziho vojáci a jeden po druhém si dalekohledem prohlédli terén. Scofield a Togazzi se znali dlouhá léta a vzpomínky na společné operace, kdy bok po boku pronikali na nepřátelské území, jim pomohly rychle připravit a vypilovat taktický plán. Dva strážci zůstali v domě s pokynem hlásit případné narušitele a střežit dům ukrytý v lesích, další tři se připojí ke svému donovi a Brandonovi.
První automobil sjel ze silnice asi půl kilometru od Paraviciniho rezidence. Oba donovi vojáci se převlékli z obleků s kravatou, které na sobě měli v Miláně, do prostých „nedělních" šatů chudých venkovanů, špatně padnoucích, starých, ale čistých. Oba nesli velké koše s květinami zasazenými do hlíny jako drobnou poctu zesnulému a kráčeli po prašné cestě k jezeru, čela v horku orosená, na košilích v podpaždí skvrny od potu. Uježděnou hlínu vystřídal na posledních dvou stech metrech asfalt. Strážní budka
s neprůstřelnými skly v oknech byla opuštěná, závora zvednutá -další důkaz nepřítomnosti kohokoliv důležitého.
Dvojice se vydala po okružní příjezdové cestě ke schodům před impozantním vchodem. Stiskli tlačítko a poslouchali hlasitou zvonkohru, která se nesla rozlehlým domem. Otevřel jim sloužící v rozepnuté košili a s několikadenním strništěm na bradě. Při pohledu na ošuntělé návštěvníky se zamračil a italsky je okřikl.
„Co chcete? Tady nikdo není."
„Piacere, signore, jsme chudí pastýři z kopců nad Bellagiem," promluvil jeden z Togazziho strážců. „Přišli jsme vzdát úctu památce velkého dona Carla, který byl o svátcích pokaždé velice štědrý k našim rodinám."
„Je mrtvý už několik týdnů. Jdete trochu pozdě."
„Neodvážili jsme se přijít dříve, protože tady pořád bylo plno urozených lidí," vysvětloval druhý „pastýř". „Můžeme zanést ty koše dovnitř, signore? Jsou dost těžké."
„Nechte je venku. Už tak toho mám na zalévání až moc."
„Otevřete své srdce, signore." Prostě oděný muž prosebně hleděl na arogantního majordoma.
„Ne!"
„No tak je neotevírejte." Květinový koš spadl na zem, dvě ruce popadly sluhu za ramena a strhly ho do předklonu, proti jeho obličeji se vymrštilo koleno a rozdrtilo nos. Togazziho muži společně odtáhli krvácejícího bezvědomého do komory a zahájili rychlou, ale důkladnou prohlídku domu. V knihovně narazili na pokojskou, která si hověla v houpacím křesle a listovala obrázkovou encyklopedií.
„Scusi, signori!" vyhrkla a vyskočila z křesla. „Bylo nám řečeno," vysvětlovala italsky, „že až si splníme své povinnosti, můžeme odpočívat."
„Kdo vám to řekl?"
„Jeho Eminence kardinál, signore."
„Kdo všechno tady je?"
„Kardinál Paravicini, pan Rossi a..."
„Rossi?" přerušil ji strážný, který u vchodu vyřídil sluhu. „To je ten kněz?"
„Bože na nebesích, to ne, signori! Několikrát týdně si sem vodí ženskou, pokaždé jinou. Kozel jeden! Z úcty k panu kardinálovi je posílá domů brzo, ještě za světla."
„Kdo další?"
„Bruno Davino. Ten má na starosti bezpečnost."
„Kde je?"
„Většinu času tráví na střeše, pane. Je tam taková budka, aby nestál celý den na slunci. Říká tomu pozorovatelna. Prý odtamtud vidí na jezero a všechny cesty, které sem vedou."

„Jdeme nahoru," zavelel voják dona Silvia.
„Che cosa?" ozvalo se hlasitě od dveří. Na prahu stál mohutný urostlý muž, v obličeji hněvivý výraz. „Viděl jsem vás dva červy přicházet po cestě, ale už ne odcházet. Co tady ještě pohledáváte?"
„Promiňte, pane," omlouval se pokorně Togazziho voják a s rozpřaženými pažemi otočenými dlaněmi vzhůru pomalu vykročil k statnému muži. „Chtěli jsme uctít památku velkého dona Carla..." V tom okamžiku zakryl veliteli ochranky jedné z buněk Matareseovy organizace výhled na svého kolegu. Ten bleskurychle vytasil pistoli s tlumičem, a jakmile jeho společník ukročil stranou - tento manévr už několikrát použili a měli ho dokonale nacvičený -, uvolnilo se mu palebné pole a dvakrát se smrtelnou přesností vystřelil.
Služebná se nadechla k výkřiku, ale první muž na ni skočil a zakryl jí rukou ústa, druhý ji udeřil do prsou a vyrazil jí dech. V několika vteřinách už seděla přivázaná k židli, ústa zalepená širokou páskou.
„Dům je čistý," ohlásil strážce svému donovi. „Přesunujeme se na další stanoviště."

*****

Scofield a Silvio Togazzi vystoupili z druhého auta a rozběhli se k nedalekému lesu tak rychle, jak je jejich stárnoucí nohy nesly. Automobil pokračoval s vypnutým motorem po klesající silnici a sjel na trávník vlevo od velkého domu na místě, kam nikdo z jachty nedohlédl. Vystoupili z něj další dva donovi strážci, tiše přivřeli dveře a postupovali podél vnější zdi k jižnímu trávníku. Každého, kdo by přes něj prošel, by lidé na palubě jachty spatřili;
to nemohli připustit, protože právě na lodi se nacházely jejich cíle a museli jim zablokovat všechny únikové cesty. Togazziho vojáci z prvního automobilu proto zaujali postavení vpravo od domu a zalehli tři metry od dlážděného chodníku. Čelisti lidských kleští byly rozevřeny a připraveny rozdrtit kořist.
K této strategii přistoupili ze dvou důvodů. Prvním a nejdůležitějším byla skutečnost, že neměli šanci zjistit počet obránců, druhým pak možnost, že Togazziho jednotku někdo uvidí a v tom případě by kardinál Paravicini okamžitě zničil materiály z Barcelony - nejspíš by je spálil. Klíčovým prvkem strategie tedy bylo zabránit v útěku všem, kdo byli v sídle přítomni.
Stejně důležitou roli ovšem hrál i moment překvapení. Aby si ho pojistili, Scofield a don Silvio svlékli v lese na břehu jezera svrchní oděv. Pod ním měli tmavé plavky a každý si připravil nepromokavý vak, do něhož uložil zbraň. Vzhledem k svému věku se vybavili dlouhými dýchacími trubicemi, aby se mohli potopit hlouběji. Jejich cílem byl pravobok jachty, opatřený žebříkem pro plavce. V duchu si znovu krátce přehráli akce, jichž se před lety zúčastnili v Itálii, na Sicílii a na pobřeží Černého moře, a pak dva někdejší mistři tajných operací vklouzli do vod jezera Como.
Unavení nepřirozeným způsobem dýchání, ale jinak celkem v kondici doplavali Brandon a Togazzi k žebříku. Don se tiše rozkašlal a Scofield mu zatlačil hlavu pod hladinu. Silvio se vynořil se vzteklým pohledem v očích, ale když si Bran důrazně přitiskl prst ke rtům, pochopil. Ted si nemohli dovolit způsobit žádný hluk. Scofield otevřel nepromokavý vak a vytáhl zbraň; Togazzi ho napodobil. Kývli na sebe a Brandon začal stoupat po pochromovaném žebříku. Uprostřed výstupu starý don už nedokázal potlačit kašel, protože mu do trubice vnikla voda.
Na palubě se ozval vzrušený hlas. „Co to bylo?"
„Někdo je na žebříku!"
„Zajdu se podívat."
„Neztrácej čas. Na, vezmi si to a utíkej! Běž do domu a sežeň Bruna."
Scofield rychle vystoupil po posledních příčkách, přelezl zábradlí a namířil na kardinála Paraviciniho. „Na vašem místě bych
se nehýbal. Mohl bych usoudit, že vaše církev na tom bez vás bude líp." Bran se zarazil a zařval: „Zastavte ho! Běží k chodníku! Seberte mu balíček!"
Nad okrajem paluby se vynořil Silvio Togazzi a s obtížemi a řadou kleteb na pokročilý věk se překulil přes zábradlí. „Co se to stalo s našimi těly?" lamentoval anglicky. „Kdysi nám sloužila mnohem líp."
„Done Silvio!" zvolal kardinál. „Vy jste spojil s tou americkou sviní?"
„Ach ano, Vaše Eminence," odpověděl Togazzi. „Známe se už dlouho. Od doby, kdy jste znesvěcoval naši církev svým pletichařením, abyste si zajistil postup ve Vatikánu."
Na trávníku mezi vodotrysky zatím lovci pronásledovali kněze, který doručil zásilku z Barcelony. Náhle zaburácely výstřely, kulky se odrážely od mramorových soch. Scofield vyběhl na otevřenou palubu. „Nezabijte ho!" zařval z plných plic.

Výkřik, palba utichla.
„Pozdě, signore," houkl hlas od fontány. „Měl zbraň a střílel po nás. Paola vážně zranil na noze. Museli jsme se bránit."
„Přineste mi balíček a Paola odvezte do nemocnice! Pohyb!" Brandon se vrátil k zamlklému kardinálovi, kterého Togazzi držel v šachu namířenou pistolí.
„Nejradši bych vás dovlekl do Vatikánu a hodil vás papeži k nohám, ale mám bohužel na práci důležitější věci."
„Rád se toho ujmu, kamaráde," nabídl se don Silvio. „Jedno nebo dvě požehnání od Svatého otce by se mi docela hodilo."
Přes můstek přeběhl na palubu strážce, předal zásilku z Barcelony Scofieldovi, krátce oznámil, že zaveze Paola k „soukromému doktorovi" dona Silvia, a spěchal zpátky ke zraněnému. Brandon otevřel silnou obálku velkého formátu, usadil se do křesla a začal číst; cítil na sobě upřený pohled kardinála Paravicciniho.
Po několika minutách pomalého obracení stránek si Scofield položil papíry do klína a vzhlédl k prelátovi. „Dost podstatná změna, že?"
„Nevím, o čem mluvíte," odsekl duchovní. „Já jsem to nečetl, protože ten dopis nepatří mně. Jestli jste si nevšiml, na obálce je napsáno Del Monte, a já se jmenuji jinak. Zachovávám poštovní tajemství stejně jako zpovědní."
„Samozřejmě. Tak proč byla ta obálka otevřená?" „To udělal můj zesnulý mladý zaměstnanec, kterého jste nechal zavraždit. Budu se modlit za jeho duši, stejně jako za duše jeho vrahů, jako se Kristus modlil za duše Římanů, kteří ho ukřižovali."
„Jak šlechetné. Ale proč vám váš mladý zaměstnanec tu zásilku přivezl?"
„Na to byste se musel zeptat jeho, což už bohužel nemůžete. Předpokládám, že byla omylem doručena do mé poštovní schránky v Bellagiu, kterou používám, když jsem mimo Řím." „Del Monte ani vzdáleně nepřipomíná jméno Paravicini." „Ve spěchu se člověk snadno splete, zejména mladý muž dychtivý co nejlépe sloužit svému mnohem staršímu nadřízenému." „Takže byl kněz?"
„Ne, nebyl. Byl to slibný, nadaný mladík, který bohužel sešel z cesty víry i zákona, a..."
„Vaše Eminence," přerušil stroze kardinála Togazzi, „zbytečně plýtváte dechem a vaše lži jenom dále rozšiřují seznam vašich hříchů. V Miláně jsem pořídil fotografie, jak šla obálka přes dva kurýry k třetímu, který jel přes Bellagio, aniž se tam zastavil, rovnou sem. Poslední záběr jsem pořídil, když odbočoval na příjezdovou cestu k domu vašeho synovce. Na některých snímcích je vidět obličej i bílý kněžský límeček vašeho zaměstnance."
„Překvapujete mě, done Silvio. O těchto věcech nic nevím. Ale vysvětlit by vám je mohl pouze nešťastník, kterého tento Američan nechal zavraždit."
„Ty taky neztrácej čas, starý příteli," řekl Togazzi Brandonovi. „Máme prostředky, jak se vypořádat s tak monumentálním iporciti. Co je to za změnu, o které ses před chvílí zmínil?"
„Není to dobrá zpráva." Scofield zvedl papíry z klína. „Uspíšili časový plán... Matareisen ho uspíšil. Poslechni si to. Brzy ohlásím nové datum, s největší pravděpodobností z jiného místa. Nemohu se spojit s naším člověkem v Londýně a to mě znepokojuje. Chytila ho MI-5? A jestli ano, zlomila ho? Jeho žena o něm nic neví, ale ta o něm nevěděla nikdy nic. Je to závažný problém. V následujícím přehledu najdete kódy a frekvence, kterými se můžete spojit s aktivovanými sektory. Lokality udávám neurčitě a v širších oblastech; musíte zapo-
jit paměť. K rozšifrování použijte počítačový přístup. Pokud se přestěhuji, mám na výběr z mnoha dokonale vybavených stanovišť, kde mě nikdo nenajde. Zůstaňte na místě. Náš okamžik přijde. Svět se změní. Konec. Podpis chybí, ale autorem je nepochybně Matareisen. Největší ironie spočívá v tom, že toho krtka v Londýně, kterého nemůže najít, zabil Guiderone, Matareisenův spojenec, když už ne nadřízený. Tím víc musím pochválit sám sebe za to, že se mi tou akcí s Leonardem Fredericksem podařilo ty dva hajzly rozdělit. .. Vím, že se vás tím vulgárním výrazem nemohu dotknout, kardinále, protože vy jste se v symbolické rovině zachoval ke své církvi mnohem hůř."
„Já nejsem jen dotčený," odsekl pohledný prelát ledově, „jsem uražený jako vysoký představitel svaté církve, které sloužím a které jsem zasvětil svůj život. Spojovat mě s nějakými divokými spekulacemi o globální ekonomické krizi je holý nesmysl a Svatý otec to jistě pochopí. Toto je jenom další ze sprostých útoků na katolickou víru."
„Ach, můj milý kardinále, teď jste to opravdu podělal. Kdo tu co řekl o ekonomické krizi?"
Paravicini trhl hlavou k Brandonovi a probodl ho pohledem; věděl, že se chytil do pasti. „Už vám nemám co říct."
„V tom případě mi nezbývá, než si pohrát s tou vaší pohlednou tvářičkou. Třeba vás něco napadne." Scofield položil papíry na stůl, vstal a zlověstně vykročil k

prelátovi.
„Nešpiň si s ním ruce." Silvio Togazzi odstoupil od zábradlí. „Máme kompletní fotodokumentaci. Ještě pořídíme snímek mrtvého kurýra a potom vyfotím tvou ruku, jak drží obálku z Barcelony před naším hříšným kardinálem. Sekvence snímků bude dostatečně výmluvná."
„Nezvratný důkaz," souhlasil Scofield.
„Kromě toho mám v kurii přátele svých přátel. Tento zrádce víry bude vyobcován z církve a stane se ve svém vlastním světě psancem."
Kardinál Paravicini náhle bez nejmenšího varování vyskočil z lavice, vrhl se k Togazzimu a vykroutil mu z ruky pistoli. Než stačil Scofield zasáhnout, duchovní si přiložil ústí hlavně ke spánku. Stiskl spoušť a jeho lebka se roztříštila na tisíc kousků.
„Morte prima di disonore," zašeptal don Silvio a sklopil pohled k mrtvému knězi. „Italské rčení z šestnáctého století."
„Raději smrt než zneuctění," řekl Scofield tiše. „Měl majetek, vliv a moc v církvi i mimo ni. Nedokázal se s tou ztrátou vyrovnat... Tolik k italské větvi Matareseovy organizace. Pošleme ty materiály počítačovým kouzelníkům do Amsterdamu. Třeba z nich něco vydolují. Víc toho..."
Brandona přerušilo zazvonění telefonu v kajutě. Chvíli uvažoval a pak ho přece jen zvedl. „Buon giorno," pozdravil, připraven předat sluchátko Togazzimu, kdyby volající mluvil italsky příliš rychle. Uslyšel však ženský hlas, který promluvil dokonalou angličtinou.
„Prolili jste krev Paraviciniho, vzácného a čestného muže. Za to zaplatíte."
Žena v uniformě pokojské se naposled zadívala z okna knihovny k jezeru, zavěsila a odložila dalekohled na stolek. Po tvářích jí stékaly slzy; ztratila milence a s ním navždy i životní styl, na který byla zvyklá.

34 KAPITOLA

„Všichni tři se vracíte do Londýna," oznámil Frank Shields. „Okamžitě."
„Co s Wahlburgem?" zeptal se Cameron Prycer ve Filadelfii.
„O toho se postaráme. Naši lidé už odvezli tělo a zahladili všechny stopy po sebevraždě. Do médií nic nepronikne. Prostě zmizel."
„V tom domě nikdo jiný nežil?"
„Jenom majordomus nebo sluha nebo jak ho chceš nazvat. Měl pokojík na konci chodby a byl to školený ošetřovatel, protože Wahlburg byl tak trochu hypochondr. Manželka mu před pár lety zemřela a jeho dvě dospělé dcery jsou provdané a žijí v Kalifornii. Na jeho záznamník jsme nahráli zprávu, že služebně odcestoval mimo město."
„Co se podle tebe bude dít dál?"
„Myslím a doufám, že jeho tři kumpáni, Fowler, Whitehead a Nichols, pořádně znervózní, až se s ním nebudou moci spojit. A jestli jsi v New Yorku a Palm Beach odvedl svou práci dobře, budou předpokládat nejhorší a začnou se ohlížet po zadních vrátkách. A v té chvíli se dopustí chyb."
„Udělal jsem svou práci, Franku. A teď k tomu Londýnu. Co se stalo?"
„Podrž si klobouk a sedni si. Matareisen utekl. MI-5 ho neuhlídala."
„To není možné!" vybuchl Prycer.
„Bohužel je. Nebudu zacházet do podrobností. Prostě utekl a teď je nejspíš na cestě do nového doupěte někde v Evropě."
„Panebože."
„Je toho víc. Scofield a jeho přítel Togazzi našli Matareseovu spojku v Miláně. Byl to kardinál Paravicini, o kterém jsi mluvil ve svém hlášení."
„To mě nepřekvapuje... Počkej, říkáš byl?"
„Zabil se. Prostřelil si hlavu, když poznal bezvýchodnost své situace."
„Oni mu dali zbraň?"
„Vytrhl ji Togazzimu z ruky. Jde o to, že kardinál dostal pěkně barevný balíček, který mu přes Barcelonu zaslal Matareisen ještě dřív, než jste ho sbalili. Je v něm plno počítačových šifer, takže jsme ho poslali na Keizersgracht. Stručně řečeno, Matareisen se rozhodl uspíšit akci."
„Uspíšit?" vyděsil se Prycer. „Už tak se nám zoufale nedostávalo času!"
„Proto vás Scofield potřebuje v Evropě. Nevím k čemu, protože to odmítá říct Watersovi i mně. Prý má pro tebe a Montroseovou práci, to je všechno."
„Ten parchant musí mít pořád nějaká tajemství!"
„Máte rezervované letenky na zítřejší ranní Concord v devět čtyřicet z Kennedyho. Kapitán letadla, jistý Terence Henderson, je dobrý přítel MI-5. Vyzvedne si vás v salonku a osobně doprovodí na palubu."
„To abychom sebou hodili."
„Za padesát minut přistane na poli za hotelovým parkovištěm helikoptéra a

dopraví vás do Washingtonu."
„Pásmová nemoc nás totálně odrovná."
„Pro tebe je to teprve začátek. Na Heathrow bude připravena vaše oblíbená létající rakev a poručík Considine s tebou odletí do Milána za Scofieldem a Togazzim. Začněte balit."

*****

Kapitán Terence Henderson překonal svůj vlastní rekord, když přeletěl Atlantik za dvě hodiny a jedenapadesát minut.
V salonku na Heathrow čekal sir Geoffrey Waters se dvěma kufry.
V jednom bylo oblečení pro Camerona, v druhém pro Luthera.
„K čemu potřebujeme nové šaty?" podivil se Prycer.
„Preventivní opatření. Žádné výrobní značky, běžně dostupný materiál a ne látky, které si oblíbili konkrétní výrobci. Jinými slovy oděv, podle kterého nikdo nezjistí vaši totožnost."
„Do prdele!" vyjekl Luther Considine. „Co si ten šašek myslí, že jako budeme dělat?"
„To mi neřekl, poručíku," odpověděl vážně Waters. „Ale znám ho už dlouho, abych věděl, jakých machinací je schopen. Z toho důvodu cítím povinnost chránit pověst svého úřadu."
„Co takhle chránit nás?"
„Kdyby došlo na identifikaci podle šatů, už vás neochrání nikdo."
„Tak to moc děkuju. Jsem superkvalifikovaný pilot. Požádám NASA, ať mě pošlou na Měsíc. Nebo radši na Mars."
„Ještě zbývá pár hodin světla, Luthere. Váš Bristol Freighter čeká připravený na nedaleké ranveji. Váš kopilot, který ví jen tolik, že s vámi letí do Milána, vám předá schválený letový plán. Měli byste s Cameronem co nejrychleji odstartovat."
„Proč nemůžu letět sólo?"
„Dva důvody. Zaprvé nevyjednáváme se soukromým venkovským letištěm, ale s Heathrow, kde platí přísná pravidla. Kdybychom se je pokusili příliš nápadně obejít, přivolali bychom na sebe nežádoucí pozornost. A za druhé máte za sebou pět časových pásem. Opatrnost velí přidělit vám zálohu."
„To si povídejte tisícovkám stíhacích pilotů od druhé světové války po Pouštní bouři."
Přes důrazné protesty musela Leslie zůstat v Londýně - souhlasila teprve tehdy, když se dozvěděla, že i Scofield poslal Antonii pod ochranná křídla sira Geoffreye. Bristol Freighter odstartoval a po setmění přistál v Miláně. Cameron nasedl do sedanu dona Silvia, Luthera odvezli do předem vybraného hotelu a kopilot z MI-5 si v terminálu zařizoval zpáteční let.
Usazen v již důvěrně známém automobilu s nenápadnou oprýskanou karoserií a přepychově vybavenou kabinou se Prycer hluboce zamyslel a jeho úvahy se pohybovaly ve dvou rovinách. Té první zcela dominovala Leslie Montroseová. Chyběla mu, moc mu chyběla -její společnost a možnost promluvit si s ní, její pohotově uvažující mozek i tělesná přitažlivost. Musel si přiznat, že on, Cameron Prycer, muž, který kromě své profese neměl žádné dlouhodobé závazky, je hluboce zamilovaný. Od nástupu na vysokou školu poznal dvě nebo tři ženy, ale touha po vzdělání a pak snaha vyniknout ve výcvikovém středisku Agentury mu zabránila vybudovat si hlubší vztah. Dnes mu však podobné překážky v cestě nestojí, a i když oddanost profesi přetrvá, cítil, že se v jeho životě uvolnil prostor, který by rád sdílel s Leslii.
Druhý okruh jeho myšlenek se točil kolem Scofielda. Co asi legenda zvaná Beowulf Agate objevila a proč to drží v tajnosti? Teď rozhodně není vhodná doba na spektakulární akce zaměřené na efekt a Brandon si to při svém smyslu pro realitu jistě uvědomuje. Co ho tedy vede k tak podivnému jednání? Za pár hodin to zjistím, uzavřel Cameron své úvahy.
Dojeli k Togazziho lesnímu úkrytu nad Bellagiem a strážce Prycera dovedl na další známé místo - úzkou a dlouhou terasu s řadou teleskopů zaměřených k jezeru Como. Pozdravy odbyli stručně - napjatý Scofield se nemohl dočkat, až vylíčí minulé události. Popsal podivný telefonát na jachtu a hrozbu pomstou za Paraviciniho smrt, vyslovenou ženským hlasem.
„Volat mohla jedině z toho domu, a tak zatímco tady Silvio zařizoval odklizení mrtvoly a zametení stop, rozběhl jsem se tam a všechno prohledal. Nikdo tam nebyl - aspoň já jsem nikoho nenašel. Na stolku v knihovně ležel vedle telefonu dalekohled. Z okna se otevíral výhled přímo na jachtu."
„Ale tu ženu jsi nenašel."
„Ne. Ovšem ta místnost mě zaujala. Takovou knihovnu jsem v životě neviděl. Jistě, byly tam police plné knih vázaných v kůži, které s největší

pravděpodobností nikdo nikdy neotevřel, i stovky normálních knížek, ale taky něco jiného. Celá sekce, která vypadala jako archiv. Velké pořadače s dokumenty, většinou starými zažloutlými papíry. Několik jsem jich vytáhl a přečetl - no a pak jsem vzkázal Silviovi po jednom z jeho strážců, že se tam zdržím."
„Cos našel?"
„Nic menšího než barvitou historii Matareseovy rodiny sahající k přelomu století. Fotografie, dokonce daguerrotypie, novinové výstřižky, mapy se speciálními značkami. Málo slov. Žádný souvislý text, jen stručné popisky v italštině, některé kratší, jiné delší."
„Přeložil jsem mu je," vmísil se Togazzi. „Mluví trochu naším jazykem, ale pokud se týká čtení, je analfabet."
„Ale francouzštinu znám líp než ty!"
„Dekadentní jazyk," ušklíbl se don Silvio.
„Dozvěděl ses něco nového?" zeptal se totálně vyčerpaný Prycer.
„Ne. Dozvěděl jsem se něco starého, velice starého. A to mě přivedlo k zamyšlení. Pátrali jsme špatným směrem. Snažili jsme se předvídat krize - kdy a kde k nim dojde, jakou budou mít podobu."
„Jak jim můžeme zabránit, když je nebudeme hledat?"
„A o to právě jde. Nikdy je totiž nenajdeme. Pravdu zná jediný člověk, muž, který vydává rozkazy. Matareisen. A zakopal ji tak hluboko, že bychom potřebovali sto let, abychom ji vypátrali. Van der Meer je jediný, kdo by nám mohl dát informace, které bezpodmínečně potřebujeme, abychom dokázali to šílenství zastavit."
„A?"
„Mám jisté tušení. Tak naléhavé, že mi rozhlodává vnitřnosti."
„Co tím myslíš?"
„Jeden z těch tlustých pořadačů obsahoval výhradně dokumenty týkající se zříceniny původního Matareseova sídla, pevnosti či spíše hradu, protože majitelem byl baron Matarese. Narazil jsem na několik desítek fotografií té ruiny i blízkého okolí. Ze všech možných úhlů, zevnitř, zvenčí. Těch fotek bylo nejmíň třicet, všechno velký formát - a nebyly staré! Myslím tím, že nebyly zažloutlé nebo zrnité. Prostě jako by ty snímky pořídil někdo včera. A na poslední bylo vzadu tužkou napsáno drobným písmem Negativy pro }. V. M."
„Negativy pro J. V. M.," zopakoval Cameron. „Pro Jana van der Meera Matareisena, jediného muže, který vydává rozkazy."
„Přesně tak. K čemu asi potřeboval tak rozsáhlou fotodokumentaci staré zříceniny?"
„Odpověď je snad jasná," ozval se znovu Togazzi. „Kvůli rekonstrukci."
„Taky si myslím," řekl Scofield. „Místo, kde se legenda zrodila, sídlo prvotní síly, pramen moci. Nejsem příznivcem psychologických blábolu, ale víme, že Matareisen je až do morku kostí fanatik, brilantní myslitel a nepříčetný šílenec v jedné osobě. Kam jinam se člověk jako on obrátí v okamžiku, kdy chce rozpoutat celosvětovou katastrofu, než ke svým kořenům?" „Ale jistě to neviš, Brane."
„Dozvím se to zítra."
„Cože?"
„Zavolal jsem ze Silviovy soukromé linky do Londýna Geofovi a on mi dal Considineovo krycí jméno a číslo do hotelu. Zítra za rozbřesku odstartuje z Milána a poletí na malé letiště u jezera Maggiore. Není zakresleno na žádné mapě, ale říká, že ho zná, protože tam nakládal tebe a Leslii."
„To je pravda."
„Dotankuje a pak zamíříme k jihovýchodnímu pobřeží Korsiky. Je to asi dvě stě čtyřicet námořních mil, se zpátečním letem čtyři sta osmdesát, tedy zhruba devět set kilometrů, což by mělo letadlo zvládnout. Vezmeme to od Solenzara přes Porto Vecchio k Bonifaciu a cestou bychom měli přeletět nad zříceninou."
„Je to rozumné?"
„Ve výšce dvanácti set stop ano. Mezi jiným vybavením jsem si vyžádal kameru s teleobjektivem a vysokým rozlišením a výstupem na obrazovku. Je určena speciálně pro záběry z velkých výšek a dokáže snímat i v infračerveném spektru, takže vidí přes mraky. Známe přesné souřadnice toho místa, a když přes ně několikrát přeletíme, měli bychom poznat, zda tam dole někdo vyvíjí nějakou aktivitu. Pokud ano, přejdeme k druhé fázi."
„A ta vypadá jak?"
„Nejbližší letiště je v Senetose, dvacet minut od Matareseovy pevnosti. Vystoupíme, vrátíme se tam pěšky a přesvědčíme se na vlastní oči."
„A to tam chceš jít bez zálohy? S tím, že držíš všechno pod pokličkou? Vždyť o nás nebude nikdo vědět!"
„Ano. Já totiž nikomu nevěřím. Nepřítel má svého krtka, kam se podíváš, v každé naší agentuře. Jestli se ve svém odhadu nemýlím, Matareisen tam bude ve vší své

falešné kráse. Ale kdyby měl sebemenší podezření, sebemlhavější náznak, že jsme se zaměřili na Porto Vecchio, bud by vzal nohy na ramena a zdrhl hodně daleko, nebo by si povolal takovou palebnou sílu, že by vyřídila celou armádu."
„Mírni se, Brane. Co když se mýlíš a nenajdeme ho?"
„No tak se mýlím. Londýn maká do roztrhání těla, stejně tak Mžoural, Keizersgracht, prostě všichni. Nejsme v tom sami. Co můžeme ztratit kromě času?"
„Tak jinak. Předpokládejme, že tam opravdu je, ale obklopený strážemi, tou palebnou silou, o které jsi mluvil."
„Hele, ty bažante, já nejdu do podobné akce poprvé. V té době jsi ty cucal mámě bradavky."
„To není žádná odpověď, Brandone."
„No dobře, promiň. Geof mi kromě jiného poslal zařízení pro přímé satelitní spojení s Londýnem. Jestli se ten tvůj předpoklad ukáže jako reálný, na letišti v Marseille bude připravena speciální zásahová jednotka francouzské armády - v plné pohotovosti a v kabině vojenského tryskového letounu s nastartovanými motory."
„Takže to tvé utajení není tak neprůstřelné, jak..."
„Ale je! Francouzští komandos nemají o ničem tušení. Vědí jen tolik, že má údajně dojít k teroristickému útoku na zatím blíže neurčený středomořský ostrov. Jakmile dám Geofovi signál, spojí se s Deuxieme Bureau. Tryskáč odstartuje a nabere kurz k Senetose. Počkám na vojáky na smluveném místě u silnice a dám jim příslušné rozkazy."
„To ale znamená, že bys napřed musel provést předběžný průzkum."
„To znamená, že ho provedeme spolu. I na to jsem při objednávce vybavení pamatoval. Maskovací kombinézy, dalekohledy, mačety, nože, střelné zbraně s tlumiči, pevné vysoké boty, silné štípací kleště, slzný plyn, prostě běžné nádobíčko."
„Běžné nádobíčko?"

35 KAPITOLA

Letěli nad korsickým pobřežím ve výšce dva a půl kilometru, ale jakmile za sebou nechali Solenzaru, Luther klesl na čtyři sta metrů a ohlásil palubním interkomem: „Dvě minuty k určeným souřadnicím."
„Všechno připraveno." Scofield se skláněl nad obrazovkou, která byla napojena na speciální výškovou kameru upevněnou pod trupem letadla. Sledoval záběry, které se střídaly v půlvteřinových intervalech, a teď aktivoval záznamové zařízení, které je uloží do elektronické paměti.
„Zaměřit!" zaznělo ze sluchátek o devadesát vteřin později. „Zkontrolovat zaostření, vyladit obraz!"
„Počítám, že tohle neděláš poprvé, Luthere," poznamenal Cameron do mikrofonu na hrdle.
„Počítáš dobře, špione. Říkalo se tomu přelety nad Irákem. Pohodová služba, když vzduchem náhodou nelétaly řízené střely."
„Snímám!" potvrdil Scofield. „Mrkni na to, Came. Na obrazovce to vypadá, že by ses těch stromů mohl dotknout rukou."
„Blížíme se k cíli!" zvolal pilot. „Dobrou mušku, bombometčíku."
„Tam je to!" vykřikl Scofield. „Akorát že to není zřícenina. Togazzi a já jsme měli pravdu! Nechal celou stavbu zrekonstruovat. Otoč a vezmi to znovu, Luthere."
„Rozkaz." Pilot položil letadlo na levé křídlo.
Během druhého, třetího a čtvrtého přeletu zaznamenala kamera celkem pět osob na různých místech pozemku, z toho dvě ženy. Jeden z mužů byl s největší pravděpodobností zahradník, protože se pohyboval mezi květinovými záhony, další dva nastupovali do auta."
„To mi stačí," řekl Beowulf Agate. „Přistoupíme k druhé fázi. Senetosa, Luthere! Najdeš to?"
„Našel jsem si to ještě před startem, starší špione."
Po přistání na polním letišti otevřeli Scofield a Prycer bedny s vybavením a rozdělili si je mezi sebe. Brandon podal Considineovi maskovací kombinézu, plný nábojový opasek a pistoli s tlumičem. „Na co to sakra je?" vyjel pilot. „Už mám na sobě hadry bez značek výrobce."
„Jenom pro případ, že bychom potřebovali pomoc, tedy za mimořádné situace."
„Když k nim nedojde ve vzduchu, nemám mimořádné situace rád. Já bojuju na nebi, ne na zemi."
„Pochybuju, že k tomu dojde. Ale existuje možnost, že přiletí malá jednotka francouzských komandos..."
„Francouzských komandos!" vybuchl Luther. „Teda, vy bílí šašci hrajete s černým

chudákem pěkně nečestnou hru!"
„Moment, poručíku, teď jsme si nerozuměli. Jde o to, že odsud do Porto Vecchia vede jen jedna silnice. Kdybych ty vojáky potřeboval, počkám na ně v půli cesty a dám jim příslušné rozkazy. Budou se cítit lépe, když tě neuvidí v civilu, ale v bojovém úboru."
„Na rozdíl ode mě," brblal Luther.
Brandon a Cameron, vystrojení a vyzbrojení jako příslušníci britského pluku SAS, a Luther Considine, v kombinéze a s opaskem plným nábojů značně rozpačitý, čekali u letadla, až k nim dojde dispečer řízení letového provozu.
„Vítejte v Senetose, pánové," oslovil je lámanou angličtinou. „Máte pokračovat v operaci. Pozemní personál zakryje vaše letadlo maskovacími sítěmi."
„Je to nutné?" zeptal se Luther.
„Rozkazy z Londýna. Pokračujte prosím, letiště bude až do odvolání uzavřeno."
„Dobře," řekl Scofield. „Drž se u vysílačky, poručíku. Ozveme se."
„Jasně."
Brandon a Cameron vyrazili po silnici, která vedla lesním průsekem ke kopcům. Dopoledne pokročilo. Drželi se při krajnici, připraveni okamžitě uskočit mezi nejbližší stromy při prvním zvuku automobilového motoru nebo lidského hlasu. Dvakrát k tomu byli donuceni. V prvním případě vyjel ze zatáčky starý renault a v něm asi třicetiletá dvojice. Přikrčeni v křoví viděli, jak muž i žena rozhazují rukama v rozvášněné hádce. Podruhé je vylekaly hlasy za zády. Pohotově zmizeli v úkrytu a počkali, až kolem nich přeběhne skupinka rozjívených mladíků, nejspíš fotbalových dorostenců na dopoledním tréninku.
Jakmile sportovci zmizeli z dohledu, vrátili se na vozovku a přidali do kroku. O několik desítek minut později se před nimi otevřelo údolí. Silnice prudce klesala a na protějším kopci stál obnovený velký dům - pevnost barona de Matarese.
„Odsud pokračujeme každý sám, ano?" zeptal se Beowulf Agate.
„Bude to tak lepší," souhlasil Prycer. „Já si vezmu pravé křídlo, ty se postarej o levé."
„Oba lesem."
„Rozhodně ne po silnici."
„Tak jdeme na věc. Za pět minut zkontrolujeme spojení."
Rozdělili se. Prycer přešel na druhou stranu cesty a zmizel v lese, který se táhl až k Porto Vecchiu, Scofield zašel mezi stromy vlevo. Oba se museli prodírat hustým, téměř neproniknutelným propletencem kmenů, větví, křovin a lián. Nohy se jim bořily do půdy rozměklé nedávnými dešti. Sestoupili do úzkého údolí a pustili se do svahu k pevnosti. V pravidelných intervalech zkoušeli vysílačky na otevřených frekvencích.
„Came," ozval se Scofieldův šepot.
„Ano?"
„Opatrně. Jestli je to na tvé straně stejné, měl bys brzy narazit na stěnu ze smotaného ostnatého drátu. Je vysoká dva a půl až tři metry."
„Myslím, že ji vidím," potvrdil Prycer. „Mihotavé záblesky přímo přede mnou. Jako by se světlo odráželo od lesklého kovu."
„To samé u mě."
„Mám-li být upřímný, málem jsem se rozesmál, když jsi mluvil o štípacích kleštích. Co to bylo, předtucha?"
„To ne. Z Paraviciniho map víme, že to místo je obklopeno lesy. To vylučuje použití elektrifikovaného plotu nebo nášlapných čidel, protože to by alarm každé tři vteřiny spustilo nějaké zvíře nebo pták. Zbývají tedy pouze zábrany, ergo ostnatý drát."
„Jsem rád, že tě na Harvardu naučili latinsky."
„Nevděčníku. Začni vespod a prostříhávej jednotlivé smyčky, až vznikne otvor, kterým se protáhneš."
„Děkuji, matinko."
Oba vetřelci pronikli vnější ostrahou Matareseovy pevnosti a dohodli se, že se sejdou v lese na východní, Cameronově straně. Scofield se plížil porostem metr od okraje dokonale udržovaného trávníku a za chvíli spatřil Prycera, který klečel na všech čtyřech a pozoroval budovu.
„To italské polední slunce nepříjemně pálí i tady," povzdechl si Brandon.
„Tiše!" sykl přidušeně Cameron. „Podívej se!"
Mezerou mezi propletenými větvemi viděli na majestátní bronzové dveře, z kterých právě vyšel na půlkruhovou příjezdovou cestu muž v plátěných kalhotách a košili s krátkými rukávy. Okamžitě vytáhl z jedné kapsy cigarety, z druhé zapalovač a jako náruživý kuřák, kterému je odpírán jeho zlozvyk, lačně vtáhl kouř. O čtvrt minuty později se k němu připojila žena oblečená jako služebná a i ona vytáhla z krajkové kapsičky zástěry krabičku cigaret. Muž jí jednou rukou připálil a

druhou jí sevřel ňadro. Žena se zasmála a hrábla mu do rozkroku.
„Zábava a hry v Chez Matarese," zašeptal Prycer.
„Nás zajímá spíš to, že si museli jít zakouřit ven."
„Proč?"
„Geof kromě jiného o Matareisenovi zjistil, že je vášnivý odpůrce kouření. Patologicky nenávidí tabák. Byl jsi přece na Keizersgrachtu. Viděl jsi tam někde popelník? Nepřipadá v úvahu, aby si v jeho přítomnosti někdo zapálil, ať už cigaretu, doutník nebo dýmku."
„Prostě patologický případ. Tečka."
„V tom případě k tomu má aspoň rozumný důvod. Léčil se u jednoho plicního specialisty v Amsterdamu... Je tady, Came. Tušení mě nezklamalo."
„Ale měli bychom si to ověřit, než zavoláme do Londýna a Geoffrey zburcuje Deuxieme Bureau v Marseille."
„Jestli někam zavoláme."
„Brane, tohle není to pravé místo ani doba, aby sis hrál na osamělého hrdinu."
„To v žádném případě nedělám. Hrdiny přímo nesnáším. Kvůli nim umírají lidé."
„Tak o čem mluvíš?"
„O využití příležitosti, dokud jsme tady," odpověděl Scofield, oči upřené na příjezdovou cestu za stromy a hustými křovinami. „Jsme tady, abychom od Matareisena získali informace, které nám prozradí, co připravil a kdo se na tom podílí, abychom to mohli zastavit, než bude pozdě."
„To přece nevylučuje Geofa a francouzské komandos," namítl Cameron.
„Musím se vrátit skoro o třicet let zpátky do minulosti," šeptal Bran zadumaně, ponořený do vzpomínek. „Appletonův dům v Bostonu. Nastražil jsem venku nálože a odpálil je, abych odvrátil pozornost, ale až se potom rozpoutalo peklo a lidé padali mrtví jako světlušky v prudkém dešti, přišly další výbuchy a uvnitř propukl požár. Hlavy Matareseova kruhu aktivovaly zápalné bomby ve své svatyni, aby totálně zničily všechny důkazy -záznamy, smlouvy, dokumenty, prostě papírové stopy. Zdá se, že vymýcení ohněm je jejich základním preventivním opatřením."
„Požáry ve Středomoří," vydechl Prycer neslyšně, protože oba kuřáci na obchůzce se k nim nebezpečně přiblížili. „Zajímalo by mě, co to znamená."
„Pst." Laškující dvojice minula zvědy, krčící se v mlází sotva tři metry daleko, a pomalu pokračovala za intenzivního uvolňování rozbouřených hormonů směrem k jižnímu oblouku kruhové cesty. Jeden druhého už prakticky svlékli. „V noci bychom je chytili a dostali z nich, kdo je uvnitř," zašeptal Scofield.
„Jenže máme den. Co podnikneme dál?" zajímal se Cameron.
„Vrátíme se na letiště a počkáme. Na tu noc, ne až zahřmí. Použiju tvůj východ."
„Ach, kristepane."
„Chceš tady ležet až do tmy a nechat se žrát hmyzem nebo okusovat hady?"
„Jdeme," zavelel Prycer.
Po návratu do Senetosy našli Luthera v primitivní „věži" polního letiště. Podřimoval v křesle se zapnutou vysílačkou u ucha. Naproti němu seděl dispečer u přístrojů a četl noviny.
„Luthere." Cameron položil pilotovi ruku na rameno a zatřásl jím.
„Co?" Considine poplašeně zamrkal. „To už jste zpátky? Co se stalo?"
„Řekneme ti to venku," odpověděl Beowulf Agate. „Pojď se s námi projít."
Na travnaté ploše vedle přistávací dráhy seznámili Prycer a Scofield pilota s tím, co zjistili v Porto Vecchiu, a vysvětlili, co se potřebují dozvědět.
„Zdá se, že bychom měli povolat kavalerii - ty francouzské komandos."
„Ne!" odmítl Brandon prudce. „Nevíme vůbec nic o preventivních opatřeních nepřítele. Netušíme, jak je objekt zabezpečený v noci. Nepronikneme do něj za světla a nepřivoláme posily. Rozhodně ne teď a možná nikdy."
„Proč ne?"
„Protože zpráva o přistání tryskového letadla, z kterého vyskáčou vojáci v plné polní, by se po okolí rozšířila rychle jako stepní požár. A já znám zvyky nepřítele. Matarese platí místním právě za takové informace."
„Tys od počátku neměl v úmyslu ty posily povolat, že?" V Cameronovi očividně bublal hněv.
„Inu, Watersovi udělalo radost vědomí, že má někoho v záloze, a kdybychom je opravdu potřebovali, můžeme je vždycky přivolat."
„Paráda!" vybuchl Prycer. „Kůň zdrhl, hurá zavírat vrata stodoly! Co to má znamenat? Sebevražedná operace? Dvoučlenný nálet kamikaze?"
„Klid, mladíku. Jsme nejlepší."
„Já vás bílé nechápu," postěžoval si zmatený Luther. „Máte k dispozici četu po zuby ozbrojených bojovníků a nechcete ji použít? Proboha živého, můžete mi říct proč?"
„Bojí se, že když to udělá, přijde o zakopaný poklad."
„Jaký poklad?"

„Informace, které potřebujeme. A nejspíš má pravdu. Jediný chybný tah a Matareisen zničí všechny záznamy. Nevíme, co, kde a kdy chystá a kdo to provede."
„Sám bych to nevyjádřil přesněji," přikývl Scofield. „Ale teď bychom s Camem měli na chvíli zalehnout. Čeká nás dlouhá noc a pro něho byly poslední dny obzvlášť náročné při tom věčném střídání časových pásem."
„Souhlasím," řekl Prycer. „Ale kde?"
„Vidíš tu boudu na konci dráhy?" zeptal se Luther Considine. „Odpočívají tam piloti a posádky letadel při mezipřistání. Ta parodie na letového dispečera mi řekla, že ji můžeme použít. Já jsem stejně unavený jako Cam, ale nemůžu se vzdálit od letadla."
„No, jako hlídač za moc nestojíš," ušklíbl se Prycer. „Přistihli jsme tě, když jsi chrápal v baráku."
„Omyl. Zatímco jste byli pryč, nastražil jsem pod sítě pár prskavek. Kdyby se je někdo pokusil zvednout, vybuchnou s takovým rachotem, že by vzbudily i mrtvého. Vyletěl bych jako střela - a taky připravený střílet."
„Ten mládenec to někam dotáhne," ocenil Scofield a zamířil k dřevěnému domku.

*****

„Do prdele, kde jsi sakra byl!" hulákal do telefonu vztekem zelený Jamieson Fowler.
„Mimo město," odpověděl opatrně Stuart Nichols, právník makléřské firmy Swanson & Schwartz.
„Tak takhle to dál nejde! Z ničeho nic nemůžu zastihnout Whiteheada ani tebe. A z Wahlburghova záznamníku se dozvím, že on je taky mimo město. Kde jste byli? V nějakém tajném hnízdečku výlučně pro vás?"
„Měj rozum, Jamiesone. Všichni máme své osobní životy." „Tak hovno. Tady něco zatraceně smrdí a já chci vědět, co to kurva je! A ušetři mě pitomých keců o tom, že vulgarita je příznak omezené slovní zásoby!"
„V tvém případě by to stejně k ničemu nebylo." „Tak kde k čertu ten Wahlburg je? Ve Washingtonu?" „Proč ve Washingtonu? Víš přece, že žije ve Filadelfii."
„Řeknu to takto," začal Fowler, který se i v klimatizovaném hotelovém apartmánu silně potil. „Něco jsem se doslechl a prostě musím - musíme - toho Žida najít! Jak víš, mám na své výplatní listině pár lidí z Washingtonu, a ti mi řekli..., řekli mi..."
„Co ti řekli?"
„Že Bena viděli, jak vchází do budovy FTC."
„Federální obchodní komise?"
„Neřekl jsem FBI, což je jediná horší alternativa."
„Nechápu."
„Co když žid'ák dostal strach a rozhodl se, že si zachrání tu svou svatouškovskou prdel? Tihle lidi jsou zatraceně chytří. Jistě by to dokázal navléct tak, že sám vyvázne čistý jako lilium. Prostě oznámí, že náhodou slyšel... A tak dál."
„O našem podniku?"
„O Disneylandu určitě ne, ty blbče!"
„Není mi jasné, jak by to dokázal. Právníci FTC každé udání prověřují, a aby byl přesvědčivý, musel by do toho namočit i sebe, i když třeba jen nepřímo."
„Ty právnické kecy si strč někam. Židi jsou chytřejší než ty."
„A ty přestaň s těmi urážkami. Moje dcera je provdaná za vynikajícího právníka, který je náhodou také Žid."
„Jo, já vím. Říká si Stone, ale ve skutečnosti se jmenuje Stein."
„Ano. Z profesních důvodů. Sám jsem mu to poradil. Žije v Bostonu."
„Tak kdo koho uráží? Ale zpátky k Wahlburgovi. Co si o tom myslíš?"
„Jak říkám, zpochybňuju tvé zdroje. Obávám se ale, že máme vážnější problém. Týká se rozkolu v Amsterdamu."
„A co je zas kurva toto? Mluv na rovinu, žádné hypotézy."
„Cože?"
„Řekni, co víš, ne, co si myslíš."
„Tu informaci mám z absolutně spolehlivého pramene. Jde o rozkol mezi Keizersgrachtem a Guideronem. Pasáčkův syn samozřejmě zvítězí, ale trápí mě představa, že Albert se pravděpodobně spojil s van der Meerem."
„Co to sakra plácáš?"
„Podle mého zdroje se zjevně rozhodl připojit k penězům z Amsterdamu."
„Kdo ti to řekl?"
„Doslechl jsem se to... Jako ty. Víc ti neřeknu."
„To mi nestačil"
„Bude muset, Jamiesone."

„Podnik se nám rozpadá pod rukama! Panebože, to je šílené! Ty jsi zešílel, já jsem zešílel. Co se tady k čertu děje?"
„Taky bych rád věděl," opáčil Stuart Nichols a zavěsil.

*****

Ve čtvrt na šest večer byly už kanceláře firmy Swanson & Schwartz zavřené, ale Albert Whitehead tu svou neopustil, přestože se už unaveně, ale přátelsky rozloučil se Stuartem Nicholsem. Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dál!" zavolal generální ředitel makléřské společnosti.
Do kanceláře vešla atraktivní sekretářka. „Zachovala jsem se podle vašich pokynů, pane Whiteheade. Počkala jsem na toaletě, až pan Nichols odejde."
„Děkuji, Joanne. Prosím, posaďte se." Sekretářka se uvelebila na židli a Whitehead pokračoval: „Jak už jsem naznačil, naše rozmluva je přísně důvěrná v nejvlastnějším právním smyslu toho slova. Možná o nic nejde - a já se modlím k všemohoucímu, aby tomu tak bylo - ale vynořily se jisté informace, které se možná, zdůrazňuji možná, týkají vašeho šéfa. Vyjádřil jsem se jasně?"
„Zajisté."
„Dobře. Jak dlouho pracujete pro pana Nicholse?"
„Skoro dva roky, pane."
„Vím, že pro něho neustále vypisujete nějaké papíry, právnické listiny a podobně, ale nevzpomenete si, jestli nepřipravoval nějaké delší svědectví nebo místopřísežné prohlášení, které mělo být soudně utajeno?"
„Takto z hlavy... Moment. Před šesti nebo sedmi měsíci řešil problém, kdy dědic menšího podílu žádal soud o utajení rozsahu dědictví. Soud žádosti vyhověl, protože dědická daň byla uhrazena předem."
„A to byl jediný případ?"
„Podle mého nejlepšího vědomí ano, pane."
Podle mého nejlepšího vědomí. Whitehead tu frázi nenáviděl. Příliš často sloužila jako úhybný manévr - stejně často, jako se utváří slepě loajální vztah sekretářky k šéfovi. Kolik jich následovalo nadřízeného za lepším místem a vyšším platem? Nespočetně.
„Já vám samozřejmě věřím, Joanne, ale naši akcionáři - víte, že podílníků není mnoho - mě požádali, abych ty informace důkladně prověřil. Vedete si přehled dokumentů, které vám pan Nichols diktoval nebo které jste pro něho připravovala?"
„O všech dokumentech a všech dopisech, včetně interních sdělení... Netušila jsem, že Swanson & Schwartz je akciová společnost."
„Moc o tom nemluvíme. Podíl v ní má několik tichých společníků, kteří mi poskytli investiční kapitál k jejímu odkoupení... Kde máte ty přehledy?"
„Na počítačových disketách, seřazené podle data."
„Můžete mi je ukázat?"
„Samozřejmě, pane." Sekretářka vstala a s Whiteheadem v patách vyšla z kanceláře. Zamířila do místnosti na konci chodby a zavedla generálního ředitele k velké, bíle natřené registratuře. Otevřela ji a ukázala na police plné krabic s disketami, uspořádaných podle roků a měsíců.
„Taková sbírka?" podivil se Albert Whitehead.
„Pan Nichols začal před pěti lety. Říká, že takto jsou záznamy přehlednější a dostupnější než v archivu."
„A má pravdu. No nic, doufám, že to zvládnu. Všichni sice pracujeme s počítači, ale nejsem si jistý, zda si dokážu poradit se správou souborů."
„Ukážu vám to." Sekretářka vzala jednu z krabic, odnesla ji k počítači, vytáhla disketu, vložila ji do mechaniky a několikrát klikla myší. Na obrazovce se objevil textový soubor. „Vidíte? Je to docela snadné."
„Taky se mi zdá...," odvětil Whitehead nepřesvědčivě.
„Jestli chcete, zůstanu a pomůžu vám. Zavolám manželovi a řeknu mu, že se zdržím kvůli naléhavé práci."
„Ne, to nebude nutné. Já už si poradím. Jděte domů a nezapomeňte, že ten rozhovor byl čistě mezi námi, stejně jako naše návštěva tady."
„Rozumím, pane."
„Zítra ráno najdete na stole obálku jako výraz vděku. Akcionářů i mého."
„Jejda, mockrát děkuju, pane Whiteheade... A doufám, že všechno bude v pořádku. Pan Nichols je skvělý člověk, uznalý a laskavý."
„A navíc věrný přítel." A zrádný Jidáši
„Dobrou noc, pane."
„Dobrou, Joanne."
Poslední disketu vytáhl Whitehead z počítače krátce před půlnocí. Byl vyčerpaný, oči měl podlité krví a trhaně oddechoval. Prošel poslední tři roky, přes čtyři

tisíce dokumentů. Nic! Najal si Nichols soukromou písařku přes zprostředkovatelskou agenturu nebo na inzerát? Samozřejmě! Nemohl dost dobře obvinit nejvyššího představitele společnosti Swanson & Schwartz před jeho zaměstnankyní. Nebo mohl? Mezi sekretářkami se najdou různé typy, od kapesních zlodějek až po rozvracečky manželství.
Jestli chcete, zůstanu a pomůžu vám. Zavolám manželovi a řeknu mu, že se zdržím kvůli naléhavé práci.
Jasně, mladá dámo. Zavolejte manželovi a řekněte mu, že se zdržíte kvůli naléhavé práci s majitelem firmy až do půlnoci! Co přijde dál? Znásilnění? Vydírání?
Albert Whitehead se zvedl z křesla a uložil poslední krabici s disketami do skříně. Vrátil se k psacímu stolu, zvedl Nicholsův telefon a zařídil si odvoz.

*****

„Madre di Dio! Il mare Mediterraneo! Mare nostra!" Na letišti v korsická Senetose prořízly noční tmu zděšené výkřiky.
„Co to sakra je?" houkl Scofield a vyskočil z palandy v dřevěném domku na konci přistávací dráhy.
„At se propadnu, jestli to vím," opáčil Prycer a posadil se na otomanu.
Dveře chatky se rozlétly a dovnitř vpadl Luther Considine. „Proboha svatého, můžete mi to někdo přeložit? Ten dispečer zešílel!"
„Co se děje!"
„To mně řekněte vy!" vyhrkl Luther. „Běží sem."
Pracovník letové kontroly vběhl do dveří. „La radio! Mare nostra! Fuoco! Incendio!"
„Lentamente, lentamente," nabádal Scofield vyděšeného dispečera, aby zpomalil. „Anglicky, piacere?"
„V rádiu!" chrlil muž lámanou angličtinou. „Celé il Mediterraneo - všude oheň. Od Maskatu po Afriku! Izrael! Fuochi. Inferno, maledetto. Il diavolo přebírá vládu nad světem."
„Celá oblast Středomoří v plamenech," snažil se překládat Scofield. „Peklo... Světu vládne dabei."
„Požáry ve Středomoří," konstatoval Cameron. „Matareisen vydal rozkaz. Toto je signál."
„Tak na co čekáme?" zvolal Brandon.
„Jdu s vámi," vyhrkl Luther Considine. „Mí předkové přišli z Afriky a nikdo nebude pálit náš oceán."

36 KAPITOLA

Bylo krátce po jedenácté a na noční oblohu se vyhoupl stříbrný měsíc; Scofield, Prycer a Considine prolezli otvorem vystříhaným v zátarasu z ostnatého drátu a vnikli na území nepřítele.
„Luthere, ty budeš naše zadní hlídka," zašeptal Brandon. „Kdyby se někdo přiblížil po silnici nebo kdybys viděl světla auta, popadni vysílačku a dej nám vědět."
„Jasně, starší špione. Tohle děláte často, chlapi?"
„Ne," odvětil Cameron. „Většinou se ohlásíme předem."
„Moc vtipné."
Prycer následoval Scofielda do příkrého zalesněného svahu a zakrátko se zastavili na okraji kruhové příjezdové cesty. Dům byl ponořený do tmy až na jedno okno v nejvyšším patře. Náhle se za ním objevila postava.
„Chtěl jsi potvrzení?" zeptal se Brandon. „Tady ho máš."
„Zpátky! Dívá se sem!"
„Tak stůj nehybně a skloň obličej!" Scofield položil Cameronovi ruku na zátylek, ale pak se zarazil. „Odchází."
„Běžíme k domu," zašeptal Prycer.
„Ne. Vrátí se. Telefonuje."
Za sklem se znovu ukázal Matareisen. V obličeji měl výraz nepříčetného vzteku a zdálo se, že do sluchátka řve. Na okamžik se jim ztratil z očí, a když se opět vynořil, držel v ruce štos poskládaného papíru, který vypadal jako počítačová sestava. Tvář mu stále křivila zuřivá grimasa. Chvíli postál a pak odstoupil od okna.
„Teď!" zavelel Brandon a rozběhl se přes cestu k domu, Cameron v těsném závěsu za ním.
„Je na něco pořádně nasraný," konstatoval Scofield. „Chvíli od něho bude pokoj."
„Co teď?"

„Rozhlédnu se kolem a podívám se po poplašném zařízení. Když ho najdu, pokusím se ho zneškodnit."
„A když sáhneš vedle, spustíš poplach."
„Třeba ne. Zbraně do pohotovosti, jak by řekl Geof. A zkontroluj si tlumič."
„Rozkaz."
„Kryj přední vchod. Jestli spustím alarm, co nejrychleji se vrátím, ale ty bud připravený a střílej po každém, kdo vyběhne ven."
„Hej, špioni," zazněl z vysílaček Lutherův šepot. „K té středověké bráně míří světla."
„Mizíme z dohledu. Schováme se vzadu za domem."
„Ne," odmítl Prycer důrazně. „Tohle by mohla být naše propustka do domu. V klidu, žádný zmatek, žádný alarm."
„A taky žádný tlukot srdce."
„Ale jdi, Brane. Jsme nejlepší, ne? Mám nápad."
„Jaký?"
„Zmizíme z dohledu, ale ne za dům. Všiml sis vchodu?"
„Tři cihlové schody, masivní těžké dveře, po obou stranách kočárové lucerny," odpověděl Scofield, zvyklý za všech okolností bedlivě pozorovat okolí.
„A dál?"
„Co dál... Keře! Vysoké keře podél terasy a schodů! Když chce někdo vstoupit, musí se napřed vypnout alarm. A my..."
„My ztrácíme čas," přerušil ho Cameron. „Vezmu si vzdálenější stranu."
„Špioni!" Znovu Considine. „Brána se otevírá. Jedou dovnitř."
„Kolik jich je?"
„Dvě gorily."
„Vypni vysílačku!" přikázal Prycer a otočil se k Scofieldovi. „Hod sebou a skrč se za křovím."
„Tobě se to řekne."
Velký černý sedan se zapnutými dálkovými světly objel travnaté prostranství a zastavil u široké cihlové verandy. Vystoupili z něj dva muži - řidič měl středně urostlou postavu a dlouhé světle hnědé vlasy, jeho společník byl mnohem mohutnější a krátce střižené vlasy mu nad čelem ustupovaly v širokých koutech. Místo aby zamířili ke schodům, oba muži otevřeli kufr auta a začali z něj vynášet papírové krabice a plné igelitové tašky; podle nápisů a jmen obchodů nakupovali v Bonifaciu, přístavu na pobřeží Ligurského moře. Skládali zboží na terasu a hovořili spolu korsickým dialektem, podivnou směsicí italštiny a francouzštiny.
„Takové delikatesy bych si taky dal líbit," řekl řidič. „Padrone chystá hostinu."
„Pro koho? Pro nás a tři sloužící? Pochybuju."
„Určitě pro tu děvku. Má ji rád."
„Neřekl bych, že je děvka. Myslím, že je spíš nymfomanka. A že ji má rád? Jen počkej, až zjistí, že se s námi se všemi vyspala. To zraní jeho aristokratickou důstojnost. Vždyť víš, shlíží na nás jako na červy."
„Vím, ale je mi to srdečně jedno. Platí slušně, mnohem víc než Siciliáni."
„Ale za jakou práci. Přiznávám, že už ani nechodím ke zpovědi."
„Neboj se. Bůh nás sem poslal, a tak se taky postará o naše duše. Vše je předurčeno."
„Zazvoň a řekni těm pitomcům, ať vypnou alarm a otevřou dveře."
Řidič silnějšího kumpána poslechl; za okamžik se v přízemí rozsvítilo a z interkomu na terase se ozval ženský hlas. „Kdo je tam?"
„Tví nejzkušenější milenci, Roso."
„No, určitě jste nejtěžší."
„Otevři," požádal řidič. „Potřebujeme, abys nám pomohla. Dělej."
„Nejdřív musím vypnout alarm. Nebo snad chcete vyletět do povětří?"
Oba Korsičané si vyměnili znechucený pohled. „Jako kdyby nestačila siréna," ušklíbl se svalovec. „K čemu nálože? Nachomýtne se tu nějaký blbec a roztrhá nás na kusy i s verandou."
„Padrone nic neriskuje. Sám je v bezpečí a na ostatní kašle."
Dveře se otevřely a objevila se v nich smyslná služebná, která se kolem poledne procházela po cestě se strážným. Průhledná spodnička odhalovala bujné obliny ňader a rubensovské křivky širokých boků.
„Matko boží!" zvolala překvapeně. „Co to je?"
„Padrone nejspíš pořádá večírek," odpověděl řidič.
„Tak tím se dost věcí vysvětluje."
„Jakých věcí?"
„Lítáme po baráku jako bezhlavá kuřata. V pokojích nesmí být jediné zrnko prachu, ložní prádlo musí vyprané a vyžehlené, příbory vycíděné, nádobí

naleštěné a plesový sál vyzdobený. Kuchař šílí a řezník a zelinář dovezli dnes ráno tolik masa a dalších zásob, že by to stačilo pro regiment vojáků."
„A co říká padrone?"
„Říkat neříká nic. Zavřel se nahoře a posílá příkazy potrubní poštou. Hosté prý se začnou sjíždět zítra krátce po svítání. Krátce po svítání! Dovedete si to představit?"
„U padrona je možné všechno." Mohutný Korsičan potřásl hlavou a uchopil bednu vína. „Odnesu to do kuchyně.
„A já vezmu tady ty dvě krabice. Na naši delikátní Rosu by to byl těžký náklad." Oba muži zašli do domu, zatímco služebná se sklonila a začala se přehrabovat nákupem. Prycer se vymrštil z křoví, přeskočil zídku, přistál na verandě, chytil ženu pod krkem a druhou rukou jí přikryl ústa. „Plyn!" sykl na Scofielda, který vyběhl po schodech, protože si na cihlovou zídku netroufal. Sáhl do kapsy pro tlakovou nádobku a stříkl ženě do obličeje dvě dávky. Mířil na nosní dírky a služebná okamžitě zkolabovala. Cameron ji odtáhl po schodech do porostu a spolu s Brandonem opět zaujal stanoviště za živým plotem.
Korsičané se vrátili a zmátlo je, že nikde nevidí služebnou. „Roso! Kde zas sakra jsi?" houkl řidič a sešel po cihlových schodech. Tentokrát to byl Scofield, kdo první vystoupil z hustého porostu. Zbraň držel tak, aby ji bylo ve světle od vchodu zřetelně vidět.
„Jediné hlasité slovo, hochu, a přijdeš o hlasivky. Vystřelím ti je z krku."
„Co to má znamenat?" hulákal svalovec a skočil ke schodům. „Kdo jsi?"
Cameron opustil úkryt a namířil na něho pistoli. „Silenzio!" varoval jedním z mála italských slov, která znal. „Jediný pohyb a jsi morto."
„Já rozumím anglicky, signore. A nechci zemřít." Mohutný Korsičan couval po schodech na terasu. „Jsme chudobní služebníci tohoto domu a nemáme žádný majetek."
„Na váš majetek kašlu," odsekl Prycer. „Zajímají mě jenom informace. Víme, že majitel tohoto domu, jak říkáte, je nahoře. Jak se dostaneme do nejvyššího patra?"
„Po schodech, signore. Jak jinak?"
„Jsou tam dvě schodiště, že? Vpředu a vzadu."
„Ano. Vy to uvnitř znáte?"
„Snažím se ten dům poznat. Kde jsou ty zadní schody?"
„V kuchyni. Zaměstnanci mají dovolenou používat jenom ty."
„Kolik pater?"
„Tři a přízemí."
„Dá se od zadního schodiště vyjít ven?"
„Přímo ne."
„A nouzové východy?"
„Dva, signore. V západním a východním křídle. První je pro personál, druhý pro hosty."
„Jak se k nim dá dostat?"
„V každém patře jsou na konci chodby únikové dveře, které vedou na schodiště. Jsou vždycky zamčené. Otevírají se tlačítkem ukrytým na stěně nebo centrálně z kuchyně.
„Kolik je kromě majitele, vašeho padrona, uvnitř lidí? A kde jsou?"
„Kuchař a druhá služka... Kde je Rosa?"
„Odpočívá."
„Zabili jste ji?"
„Řekl jsem, že odpočívá, ne že je mrtvá. Tak kde najdeme kuchaře a tu druhou ženskou?"
„Kuchař má pokoj v prvním patře nad kuchyní, holka v druhém."
„Myslím, že by to stačilo, ne, Brane?"
„Stručné, jasné, výstižné," souhlasil Scofield.
„Teď!" křikl Prycer. Američané jako dokonale sehraný tandem zabořili Korsičanům pistole do břicha, zadrželi dech a stříkli jim do obličeje několik dávek chloroformu. Matareisenovi sluhové se
zhroutili do trávy. Zůstanou v bezvědomí nejméně hodinu, možná i tři. „Zavolej Lutherovi, ať sem nakluše," požádal Cameron.
„Dva požární východy, že?" Scofield zvedl vysílačku ke rtům.
„Jistě. Budete je s Lutherem krýt a já se postarám o kuchaře a tu holku."
„Už běžím, špioni." Considine vyklusal z lesa. „Co mám dělat?"
„Pojď sem." Prycer počkal, až k němu pilot doběhne. „Za rohem je na západní stěně nouzový východ. Kdyby se tam někdo objevil, střel po něm, ale miř vedle! Nechceme nikoho zranit, natož zabít."
„Chápu," potvrdil Luther.
„Já taky." Brandon vytáhl pistoli a zamířil rychlým krokem k východnímu křídlu.

„Pokud nedojde k něčemu nepředvídanému, sejdeme se za deset minut zase tady," zněla poslední Cameronova instrukce, než vešel do domu.
Dal se vlevo k východnímu křídlu, kam Korsičané odnášeli náklad z Bonifacia. Obrovská kuchyň by dělala čest nejlepší restauraci, ale zadní schodiště bylo úzké a chabě osvětlené - očividně ilustrovalo zaměstnavatelův pohled na personál. Prycer lezl do prvního patra po čtyřech a jeho natažené tělo v maskovací kombinéze připomínalo obrovskou ještěrku blížící se ke kořisti. V chodbě se postavil a uvažoval, které z dveří vpravo se nacházejí nad kuchyní. Nebylo obtížné je určit a opatrně k nim vykročil, v jedné ruce pistoli, v druhé nádobku s chloroformem. Zastrčil si ji do podpaždí a zkusil vzít za kliku. Dveře se nepohnuly.
Ustoupil o několik kroků, přehodil si sprej do pravé ruky, rozběhl se a prudce narazil do dveří, které se s hlasitým praštěním otevřely. Vběhl dovnitř, zadržel dech a stříkl štíhlému muži, který ležel na posteli, do obličeje uspávací plyn. Kuchař vyděšeně vytřeštil oči, nadechl se k výkřiku a vzápětí zkolaboval.
Prycer se vrátil k zadnímu schodišti a podíval se na hodinky; zbývaly mu čtyři minuty. Vyšel do druhého patra a zabočil za roh do úzké temné chodby. Jeho pohled upoutal pruh světla nad prahem druhých dveří vpravo. Zastrčil pistoli za opasek a s nádobkou v levé ruce stiskl kliku. Dveře se otevřely a Cam rychle vstoupil. Místnost byla prázdná, ale na zdi nad postelí visel malý prosklený panel, jehož červené světélko blikalo do bzučivého zvuku, který připomínal ztlumený elektrický budík. V této ložnici podle všeho spala přítulná Rosa a tuto noc měla na starosti poplašné zařízení a otevírání dveří.
Zbývaly sotva dvě minuty. Ne že by šlo o pravidlo vytesané do kamene, ale časový rozvrh byl důležitý a Prycer ze všeho nejmíň potřeboval, aby Scofield a Considine dospěli k závěru, že se mu něco přihodilo, a napadla je nějaká pitomost - například vběhnout do domu a začít ho hledat. Vrátil se do temné úzké chodby a rozhlédl se na obě strany. Dvě dvojice dveří, na každé straně jedna. Elementární slušnost velela, aby chodba dělila podřízený personál podle pohlaví, bez ohledu na jednoduchou možnost nemravných návštěv.
Na základě úvahy, že Rosa je zdatnější z obou žen, přistoupil Cameron ke dveřím nejblíže schodišti a nouzovému východu. Překvapilo ho, čeho si v šeru prve nevšiml - dveře byly na škvírku pootevřené. Pomalu je odtlačil a strnul, když se z temnoty ozval šepot.
„Padrone? Mi amore?"
Člověk nemusel být lingvista, aby pochopil, co tím dáma myslela. „Si," odpověděl Prycer šeptem a blížil se k posteli. Zdržel se v pokoji sotva čtvrt minuty a na přední verandu se vrátil s dvacetivteřinovou rezervou.
„Zdá se, že tvá výprava byla nejen úspěšná, ale i tichá," poznamenal Beowulf Agate šeptem.
„Byla," potvrdil Cam. „Teď přijde ta delikátní část."
„Přišla chvíle pro galské komandos, nemám pravdu?" zeptal se Luther s nadějí v hlase.
„Nemáš," zklamal ho Scofield. „Kdyby na tom primitivním letišti přistál tryskáč plný vojáků, rozeznějí se v širokém dalekém okolí poplašné zvony."
„Zvony možná," odtušil pilot, „ale telefony ne."
„Jak to myslíš?" nechápal Prycer.
„No, než jsme odešli ze Senetosy, vytáhl jsem si z bedničky pod plachtou kleště a přeštípl jsem telefonní dráty, které vedly z té tak zvané věže."
„Ten mladík má opravdu talent," zasmál se Brandon. „Měl bys ho zverbovat."
„Děkuji, ale nechci, starší špione. Mám raději oblohu."
„Nepodceňuj svůj příspěvek, Luthere," vmísil se Prycer. „Díky tobě jsme možná získali několik drahocenných minut navíc."
„Jako kvůli tomu telefonu?"
„Jistě?"
„Ale kdyby sem chtěl ten chlapík volat, mohl to udělat už dávno, ne?"
„Dobrá otázka," řekl Scofield, „a hned na ni odpovím. Neudělal to, protože francouzské úřady ho o nás informovaly v tom smyslu, že pátráme po důkazech o pašování drog přes přístav Solenzara. A Senetosa je nejbližší letiště. Žádný Francouz si nedovolí takové vyšetřování narušit, protože by riskoval dlouhé roky za mřížemi."
„Co navrhuješ, Brane?"
„Matareisen je izolovaný. Nemá žádné stráže ani služebníky, je to tak?"
„Je."
„Naprosté překvapení. Šok. Od požárního východu v nejvyšším patře vede lávka přímo pod tím správným oknem. Jeden z nás prolomí dveře z chodby od předního schodiště, druhý rozbije okno. Při správném načasování ho máme v hrsti."
„Když ti vylezu na ramena, Came," nabídl se Luther, „dosáhnu na nejnižší příčku

požárního žebříku."
„Jo, a ocitneš se první na ráně."
„Jenže já tebe na zádech neunesu, ty bílá gorilo. Budu to muset risknout."
„Seřiďme si čas, jak se říká v těch pitomých filmech. Jak to odhaduješ, Came?" zeptal se Scofield.
„Dej nám tři minuty, abych dostal Luthera na žebřík, další minutu potřebuju, abych se k tobě vrátil, a třicet vteřin pro tebe, aby ses dostal na místo, odkud budeš krýt našeho pilota u nouzového východu. Jestli Matareisen přistoupí k oknu, mohl by si ho všimnout. Potom potřebuju zjistit, kam vlastně jdu a jak se tam dostanu, aniž bych způsobil hluk... Řekněme pět minut. To je dohromady devět minut třicet vteřin. Je nula hodin, sedm minut... ředí! Jdeme, Luthere."
Pilot vystoupil k nejnižšímu odpočívadlu, posadil se a znehybněl s pohledem upřeným na hodinky. Do nejvyššího patra vyšplhá až v posledních třiceti vteřinách časového rozpětí. Cameron obcházel těsně kolem domu a odhadoval, z jakého postavení může Scofield nejlépe Luthera chránit. Jakmile vybral nejlepší pozici, vrátil se zpátky klusem k Brandonovi.
„Přesuň se k okraji lesa, Brane."
„Proč tak daleko?"
„Odtamtud budeš mít nejlepší výhled na okno. Na trávníku by tě mohl někdo vidět a tam budeš mít nejvýhodnější úhel střelby."
Prycer vyběhl po schodech na verandu a vklouzl do domu. Přední schodiště se nacházelo na konci dlouhé haly dlážděné růžovým mramorem, pozlacené zábradlí se lesklo v tlumeném svitu vzdáleného lustru. Zahleděl se na schodiště a hledal nastražená dotyková čidla. Konečky prstů přejížděl pod spodní hranou zábradlí, které se stáčelo k odpočívadlu a odtud do prvního patra, ale nic nenašel. Pečlivě prohlížel koberec natažený na schodišti, jestli neuvidí vybouleniny, které by prozrazovaly přítomnost poplašného zařízení. Ani zde na nic nenarazil. Stiskl vypínač a rozsvítil.
Pomalu začal stoupat do prvního patra, očima prohledával každou plošku před sebou a hledal něco neobvyklého - past. Podíval se na hodinky; opatrnost ho stála čas. Zbývalo mu devadesát osm vteřin a musel překonat ještě dvě patra. Přidal do kroku.
Pozor! Na jednom ze stupňů před podestou třetího patra si všiml neznatelné změny barvy v místě, kde se běhoun mírně zvedal. Vytáhl z kapsy nůž a rychle prořízl půlkruhový otvor kolem vyvýšeniny. Opatrně odchlípl tkaninu. Pod ní se nacházel plochý kovový disk, od nějž vedly dva dráty. Spoušť poplašného zařízení nebo nášlapné miny, a když uvážíme obludnou Matareisenovu povahu, druhá možnost byla dost pravděpodobná. Co záleží na životě podřadných tvorů?
Jedenašedesát vteřin!
Cameron bral schody po dvou, oči zarudlé, jak je napínal před sebe - věděl, že nepozorný krok ho může stát život. Devětatřicet vteřin! A musí být naprosto připravený, zbraň v pohotovosti, absolutně soustředěný, dech vyrovnaný. Zažil dost podobných akcí, aby věděl, že klid a rozvaha jsou stejně důležité jako palebná síla. Bez nich může operace snadno selhat nebo skončit katastrofálně. Nemáš čas!
Prycer stál půldruhého metru u dveří a zhluboka se nadechl. Pak zvedl ruku a namířil na kování. Několik výstřelů oslabí dřevo vedle zámku a o zbytek se postará jeho rameno. Čtyři vteřiny, tři, dvě, jedna - teď! V rychlém sledu třikrát vypálil a do tříštění dřeva současně zaznělo hlasité řinčení rozbitého skla zevnitř místnosti. Cameron se rozběhl proti dveřím a rozrazil je. Okamžitě se vrhl na podlahu a odkulil se stranou.
Šokovaný Jan van der Meer Matareisen se rychle probral z překvapení a skočil k hromádce počítačových výstupů. Zvedl ji a běžel ke krbu, v němž sálalo žhavé uhlí.
„Nedělej to!" zařval Prycer a zvedl zbraň.
„Nezastavíte mě!" zaječel Matareisen. „Nemůžete mě zabít! Mrtvý vám k ničemu nebudu!"
„Na tom něco je," souhlasil Cameron a dvakrát vystřelil. Nemířil však na žádné život ohrožující místo, nýbrž na nohy, konkrétně na obě kolena. Místností se rozlehl nelidský výkřik šílené bolesti a vnuk barona de Matarese se svalil na podlahu. Papíry se rozlétly vzduchem, ale žádný z nich naštěstí nespadl do krbu.
„Odstraň zbytky skla a vlez dovnitř, Luthere!" zavolal Prycer. Pak vytáhl tlakovou nádobku a sklonil se nad svíjejícího se a kvílícího Matareisena.
„Prokážu ti laskavost, ty bastarde," ušklíbl se a stříkl zraněné zrůdě plyn do obličeje. „Hořké sny," dodal.
Considine prolezl rozbitým oknem a přistoupil k agentovi CIA. „Byla to brnkačka, špione. Řekl bych, že v tom vašem řemesle začínám být fakt dobrej. Když uvážím

ty prskavky pod sítí u letadla, telefon v Senetose a teď tohle, nevedl jsem si špatně."
„jsi velký hrdina, Luthere."
„Jejda, díky, Came."
„Nech mě domluvit. Náhodou souhlasím s Brandonem. Nemám hrdiny rád. Umírají kvůli nim lidé."
„Co je to za blbost?"
„Je to mockrát prověřená pravda. Ale ještě jsme neskončili. Čeká nás práce."
„Co mám dělat?"
„Nejdřív sejdi do kuchyně. Je v přízemí vpravo od schodiště. Prohledej ji a sežeň lékárničku. Měla by tam někde být, protože v kuchyni se lidi často pořežou nožem. Musíme Matareisenovi zavázat nohy a přiložit škrtidla, aby nevykrvácel."
„Proč takové ohledy?"
„Protože měl pravdu. Mrtvý nám k ničemu nebude. Na schodech se drž mimo koberec. Je podminovaný."
„Co že je?"
„Uklidni se. Když se budeš držet mimo běhoun a šlapat jenom na mramor, nic se ti nestane. Hod sebou." Luther překročil rozbité dveře a vyšel do chodby; Cameron posbíral rozházené počítačové výstupy a začal je studovat. Usoudil, že alfanumerické znaky seřazené do sloupců na dvou listech představují přístupové kódy nebo klíče k šifrám a zcela se vymykají jeho možnostem. Zbývajících asi třicet stránek obsahovalo nesrozumitelný zašifrovaný text. Prycer přistoupil k oknu a zavolal: „Brane! Jsi tam?"
Ticho. Znepokojující, zlověstné ticho.
A náhle se v celém domě rozřinčelo nervy drásající zvonění, tak hlasité a děsivé, že Cameron na okamžik strnul neschopen pohybu. Otřásl se, odložil papíry, přeskočil rozbité dveře a vřítil se do chodby. Na schodišti stál šokovaný Scofield, který šlápl na ukrytý spínač a aktivoval poplašné zařízení. Prycer k němu seběhl, vytáhl nůž a odstrčil občas nesnesitelně chvástavého Beowulfa Agate stranou. Klekl si, nadzvedl hrubou tkaninu nad vybouleninou a přeřízl dráty. Ohlušující řinčení milosrdně ztichlo. „Máš štěstí, že to nebyla bomba," ucedil.
„Proč jsi mě sakra nevaroval?"
„Myslel jsem, že jsi pořád dole. Tak pojď, ty hromádko neštěstí. Chci ti něco ukázat." Odvedl Brandona do Matareisenova doupěte.
„Krvácí," poznamenal Scofield při pohledu na zraněného, který ztratil vědomí.
„Prostřelil jsem mu kolena. Luther hledá obvazy."
„Obvazy? Zasloužil by kulku do čela."
„To by bylo kontraproduktivní." Prycer zvedl potištěné papíry. „Tohle se pokoušel zničit."
„Co to je?"
„Podle mě signály, které rozesílal jednotlivým buňkám. Jsou zašifrované a já nejsem takový kouzelník, abych je rozluštil."
„Pošli to do Amsterdamu. Někde tady musí být fax."
„Je, jenomže neznám číslo do Keizersgrachtu."
„Já ho mám." Beowulf Agate sáhl do vnitřní kapsy. „Měl by ses naučit chodit do akce připravený," snažil se získat ztracené pozice.
Zatímco fax polykal jednu stránku za druhou, Cameron zavolal Aaronu Greenwaldovi do Amsterdamu a vysvětlil mu, jaká je povaha zasílaných materiálů a okolnosti jejich získání. Počítačový expert ho ujistil, že jeho skupina přeruší ostatní činnost a vrhne se na luštění šifer z Korsiky. „Máte nějaké číslo, kam bych vám mohl zavolat?"
„Všechny informace předávejte Watersovi do Londýna a Franku Shieldsovi do Langley. My tady s nimi nic nenaděláme a máme dost jiné práce. Ozvu se zase ráno." Prycer zavěsil a otočil se ke Scofieldovi. „Máš u sebe ten satelitní telefon?"
„Jasně. Přímé spojení do MI-5."
„Tak zavolej Geofovi, at sem Deuxieme Bureau pošle z Marseille ty vojáky."
„Sem? Teď? Proboha na co?"
„Uspořádáme recepci."

*****

Slunce pomalu stoupalo po obloze a k sídlu v kopcích, které se zvedaly nad Porto Vecchiem a hladinou Ligurského moře, se jedna za druhou sjelo šest limuzín. Sedmá chyběla, protože poslední host, kardinál Paravicini z Říma, se nedostavil. Pod hrozbou odhalení a tvrdého trestu uvítali každý automobil dva Korsičané, kteří se již probrali z omámení, a doprovázeli jednotlivé návštěvníky do

plesového sálu. Za dveřmi na ně čekali Prycer a Considine, kteří je přivázali k židlím a přelepili jim ústa - provazy a širokou stříbrnou instalatérskou pásku našli v zahradníkově domku. Jakmile byli všichni hosté - pět mužů v přepychových oble-
cích a jedna žena v nádherných módních šatech - na místě, Cameron a Luther zmizeli za dveřmi vlevo. Za okamžik se objevili a společnými silami vnesli do sálu kuchyňskou židli, na níž seděl přivázaný Jan van der Meer Matareisen se zalepenými ústy a ovázanýma nohama.
Vůdce Matareseova klanu ze svého čestného místa v čele stolu šíleným pohledem vztekle přeskakoval z jednoho hosta na druhého. Náhle vstoupil do místnosti Scofield v civilních šatech a postavil se za Matareisena.
„Pánové," začal, „a samozřejmě dámo, jsem zde, protože s největší pravděpodobností vím o vás a o vašich zločinech víc než kterýkoliv žijící člověk. Kdybych je označil za obludnou hrůzu, těžce bych je podcenil. Dobrá zpráva je, že jsme těmto zločinům učinili přítrž a vy jste vyřízení. Váš geniální vůdce to podělal. Přistihli jsme ho s kompletní sbírkou vašich tajemství v jeho nenasytných pařátech. Naštěstí pro lidstvo jsme sestavili tým nejlepších mozků na světě a těm se podařilo jeho počítačové kódy rozluštit. V této chvíli se policisté, vojáci a příslušníci zpravodajských a bezpečnostních služeb mnoha zemí rozvíjejí do rojnic v desítkách měst a zatýkají vaše přisluhovače. Je mezi nimi i Orel z Langley, který se nechal přistihnout, když vyťukával příliš mnoho čísel do telefonního automatu - říká se tomu sterilní spojení a on pochopitelně skončí na elektrickém křesle. Kromě toho se k naléhavým zasedáním sešly soudy a zákonodárné sbory, aby připravily preventivní opatření a zničily virus, který by mohl způsobit globální ekonomickou katastrofu. Pokud se týká požárů ve Středomoří, maestrovi v této židli se podařilo to, co dosud žádnému diplomatovi a státníkovi - znepřátelené země a rozhádané frakce se spojily, aby ty ohně uhasily.
A když už mluvím o židlích, jistě jste si všimli, že jste usazeni stejně jako váš vůdce. Tím se vám dostává nejen rovného zacházení s mužem, který vás zničil, ale také ochrany. Učinili jsme tak v zájmu vaší bezpečnosti, protože zakrátko dorazí muži, kteří vás odvezou z Korsiky, z Matareseovy země. Kdyby někdo z vás podlehl pokušení a pokusil se o útěk nebo vytáhl zbraň, byl by okamžitě zastřelen. Této trapné a nepříjemné eventuality jsme vás chtěli ušetřit."
Beowulf Agate se nadechl a zvýšil hlas. „Pánové, můžete vstoupit."
Dvojité dveře v severní stěně se otevřely a do sálu napochodovala četa ozbrojených francouzských vojáků. Zaujali místa kolem obrovského stolu, zatímco hosté s přelepenými ústy se vrtěli na židlích a otáčeli hlavami, v očích výraz čiré paniky.
„Prohlašuji tuto konferenci za uzavřenou," řekl Scofield přehnaně formálním tónem. „Pánové, rozvažte vězně a odveďte je. Kdyby vám někdo nabídl úplatek, praštěte ho pažbou do hlavy!"

*****

V deset hodin ráno hrozila temná obloha deštěm. Dva Korsičany, kterým za spolupráci slíbili zmírnění trestu, odvezla policie do Bonifacia. Pro splnění posledního úkolu, na který Scofield neodbytně naléhal, tedy zůstaly jen dvě služebné a kuchař. Na Brandonův příkaz nanosili všechny cennější movité věci z domu, jakož i zásoby potravin, do zahradnického domku. Trvalo jim to téměř čtyři hodiny a vypotili tolik vody, že by naplnila menší bazén.
„Tak jo, Brane, máš, cos chtěl," řekl vyčerpaný Prycer. „A teď mi laskavě řekni, cos tím sakra sledoval."
„Zavíráme krám, kamaráde," odpověděl Scofield; zvedl dvacetilitrový kanistr s benzinem a zamířil do domu.
O tři minuty později vyskočily první plamínky a šplhaly po závěsech a záclonách. Požár se rychle rozšířil po celém domě a z oken se natahovaly ke zlověstně temné obloze ohnivé chvosty, z nichž sršely jiskry. Cameron náhle ztuhl zděšením - Scofield nevyšel z domu! Kde je?
„Brane!" zařval a spolu s Lutherem se rozběhl k planoucímu peklu. Sotva udělali několik kroků, zaburácela silná exploze. Oba muži se vrhli k zemi a chránili si hlavy před padajícími úlomky skla, mramoru a betonu. Ve stejné chvíli se z nebe snesl prudký liják, ale na zuřící požár nestačil - plameny vyšlehly s ještě větší silou, jako by oheň vyzýval vodu na gigantický souboj živlů. „Scofielde!" křičel Cameron a stejně jako Luther se nejistě zvedl.
„Kde je ten parchant?" nechápal Considine. „Jestli to má být nějaký zvrácený akt sebeobětování, tak mu utrhnu hlavu."
„Co tam k čertu děláte?" zaburácel Beowulf Agate, který se vyřítil zpoza rohu

západního křídla a sprintoval k nim, co mu staré nohy stačily. „Zbláznili jste se? Proč stojíte tak blízko, idioti?"
„A co sakra děláš tyl" zeptal se Prycer, když všichni tři spěšně ustupovali do bezpečné vzdálenosti od hořící budovy.
„To, co jsem měl udělat už před pomalu třiceti lety v Bostonu. Spálit sídlo Matareseovy moci na popel."
„Co na tom záleží? A toto není Boston, Massachusetts, nýbrž Porto Vecchio, Korsika! Co to mělo za smysl?"
„Ani pořádně nevím," přiznal Beowulf Agate. „Možná symbol, vzpomínka, památník totální destrukce. Kruci, já prostě nevím}. Ale musel jsem to udělat. Když pro nic jiného, tak pro Talejnikova. Ale to je jedno. Než jsem ten barák zapálil, promluvil jsem si s těmi služkami. Pověřil jsem je rozšířením zprávy."
„O čem? O požáru?"
„Ne. Rozhlásí, že kdo dřív přijde, ten dřív mele. Myslím v tom zahradním domku. Je tam hromada cenností. Ať si místní pomůžou. Pořád lepší, než kdyby to soudy zkonfiskovaly jako důkazní materiál. Úředníci by ty poklady stejně rozkradli."
Scofieldův výklad přerušilo zabzučení satelitního telefonu. Vytáhl ho, a aniž počkal, kdo se mu ohlásí, řekl do mikrofonu: „Sir Prasečí Rypák, předpokládám."
„Dneska mě nenaštveš žádnou provokativní drzostí, Brane. Zatraceně dobrá práce, kamaráde! Paráda!"
„Ušetři mě britské chvály. Stačí, když pošleš peníze."
„Ano, očekávám, že pošleš vyúčtování provozních výdajů. Jenom tě prosím, omez svou pověstnou kreativitu."
„Rád bych si koupil nový ostrov."
„Antonia chce vědět, kdy se vracíš do Londýna," přešel Waters poslední odpověď.
„Asi za hodinu. Potřebuje se nejmíň týden v kuse vyspat."
„Upozorním Heathrow, at vám vyčlení speciální dráhu. Mimochodem, volal Frank Shields. Máš se co nejrychleji hlásit ve Washingtonu."
„Já že se nám hlásit?" vyjel Beowulf Agate. „Mžoural mi nemá co rozkazovat!"
„Uklidni se, kamaráde. Jako kdybys to neznal. My ostatně také od tebe budeme chtít oficiální hlášení o operaci."
„To je práce pro zaměstnance1. Já jsem konzultanti Ať to udělá Prycer."
„Co mám udělat?" zeptal se Cameron ostražitě.
„Podat hlášení."
„Vždyť o nic nejde, Brane. Normální postup."
„Tak se o to postarej ty a náš poručík."
„Váš poručík je kapitán, Brandone," vmísil se sir Geoffrey z Londýna. „Rozkaz k jeho povýšení právě dorazil. Kdybychom s Frankem vychválili jeho zásluhy ještě o trochu víc, udělali by z něj admirála."
„Povýšili tě na kapitána, Luthere," obrátil se Brandon na pilota. „Možná z tebe bude admirál."
„Hurá!"
„Ještě poslední věc," dodal Waters. „Frank ti vzkazuje, že s tebou chce mluvit prezident. Vyžádal si osobní schůzku. Je nadšený a chce ti udělit vysoké vyznamenání."
„Proč? Nebyl jsem u voleb už bůhvíkolik let. Kromě toho má Cameron nejmíň stejné zásluhy jako já. Ať si prezident promluví s ním."
„To není možné, Brandone. Agent Prycer nadále pracuje v hlubokém utajení a nemůže se účastnit žádných oficiálních akcí."
„Zatraceně! Chci se vrátit domů! Náš ostrov za tu dobu nejspíš zarostl vším plevelem v Karibiku."
„Pokud vím, tento problém právě řeší vaši armádní ženisté."
„Musím na ně dohlédnout!"
„Pošli tam Camerona. Jistě ocení dovolenou ve společnosti podplukovníka Montroseové."
„Vy jste s proti mně spikli!"

Epilog

Slunce klesalo k obzoru. Cameron a Leslie seděli v křesílkách na břehu laguny ostrova Outer Brass 26. Montroseová držela u ucha satelitní telefon a domlouvala se se synem o přestupu na anglickou školu.
„Žádný problém, mami," odmítl Jamie námitku, že britský vzdělávací systém je přísnější než americký. „Budu chodit o rok níž než Roger. Slíbil, že mi pomůže... Už musím končit. Coleman nás veze na další exkurzi. Říká, že když mám chodit na britskou školu, musím poznat místní život. A taky se naučit jazyk. Prý neumím anglicky. Mimochodem, pozdravuje ode mě Cama. Je to fajn chlap. Mám ho rád."

„Ty mu říkáš Cam?" zopakovala matka nedávnou synovu otázku. „Snad pan Prycer, ne?"
„Nech toho, mami, už nejsem malý kluk. Taky mám hormony."
„Jamie!"
„Měj se mami. Ahoj."
„Ten klacek," povzdechla si Leslie a stiskla tlačítko přerušující satelitní spojení. „Pozdravuje tě. Prý jsi fajn chlap a má tě rád."
„Já jeho taky. Proč jsi na něho křičela?"
„Měl tu drzost říct mi, že má hormony."
„Kolik mu je? Patnáct? Tak to s ním pěkně cloumají."
„Jsem jeho matka!"
„To tě snad nediskvalifikuje z poznání pravdy."
„Ne, ale o některých věcech by se mělo mluvit s jistou dávkou taktu."
„A to mě přivádí k otázce, co bude s námi." Prycer se natáhl pro skleničku a napil se. „Ještě jsme se nad tím pořádně nezamysleli."
„Musí se mezi námi něco měnit? Mně to vyhovuje, tobě taky." „Chtěl bych víc. Před lety jsem pochopil, že v mém životě je prázdné místo, a smířil jsem se tím. Dokázal jsem s ním žít, ale už nechci. Chci žít s ženou, kterou upřímně miluji."
„Má to být nabídka k sňatku, agente Prycere?"
„Ano, podplukovníku Montroseová."
„Jsem dojatá, Came, opravdu." Leslie ho vzala za ruku. „Ale bojím se, že si neuvědomuješ, jakou zátěž bych pro tebe mohla znamenat. Jsem kariérní důstojník a armáda mě může kdykoliv poslat na druhý konec světa. Nechci se té kariéry vzdát. Hodně dlouho a hodně tvrdě jsem studovala a pracovala, než jsem dosáhla svého postavení. A pak je zde můj syn. Nevím, zda bys byl ochoten převzít takovou odpovědnost."
„Proč ne? Myslím, že James je úžasný kluk... Ne myslím, vím! Ukázal nám, co v něm vězí! Říkáš, že mě má rád. Já jeho taky. Dobrý začátek, ne?"
„A co armáda?"
„Také mám svou kariéru zpravodajského důstojníka a i mě může Frank Shields kdykoliv poslat na druhý konec světa. Ale představ si, jak nádherná setkání potom budeme prožívat... Podívej, Leslie, oba víme, že bychom těžko snášeli sedavé zaměstnání. Letadlem se dostaneš z jednoho konce světa na druhý za půl dne a uvaž jen, kolik profesí musí neustále cestovat. Myslím, že bychom to zvládli."
„Dokážeš být velmi přesvědčivý."
V tom okamžiku je přerušil sílící hukot a tepavý svist rotoru. Po větru se rychle blížila helikoptéra opatřená přistávacími plováky. Cam a Leslie ji krátce zahlédli nad korunami palem a za okamžik viděli, jak dosedla na hladinu nedaleko pláže Pak se otevřely dveře a jako první' vystoupil Scofield; otočil se, pomohl Antonii seskočit do mělké vody a ruku v ruce se brodili k pevné zemi.
Obě ženy se objaly. „Toni, tohle místo je pozemský ráj," rozplývala se Montroseová. „Nedivím se, že ho tak zbožňuješ."
„Má své výhody... Vidím, že se ženisté opravdu snažili. Dokonce prořezali palmy."
„Taky vám vylepšili generátorový systém."
„Kdo se jich o to prosil?" vyjel podrážděně Scofield. „Fungoval docela dobře."
„Dostali rozkazy přímo z Bílého domu," odvětil Cameron. „Ztrojnásobili výkon. Od majora, který jednotce velel, ti mám vyřídit, že je to dar vděčného národa."
„Prezident mi nic neřekl, a to jsem s tím klukem strávil víc než hodinu."
„Kluk?" Antonia nesouhlasně potřásla hlavou. „Teda Brane..."
„Neřekl jsem, že se mi nelíbí. Ve skutečnosti ho považuju za velmi schopného mladého muže, svědomitého a pozorného. A taky je štědrý. Vysvětlil jsem mu, že můj důchod sotva pokrývá naše životní náklady, protože moje pověst nás nutí žít inkognito mimo Státy, a on přímo před mýma očima zvedl telefon, zavolal do Agentury a donutil je, aby mi ho zdvojnásobili."
„Tak to už je druhý prezident, kterého jsi obalamutil!" vybuchl Prycer. „Četl jsem tvůj necenzurovaný osobní spis," dodal na vysvětlenou.
„O tom já nic nevím. Jedna z výhod požehnaného věku... Ale teď se bohužel musíme rozloučit. Pilot musí dodržet časový rozvrh a už se opozdil. Rádi bychom ještě chvíli poklábosili, ale obávám se, že to není možné. Přineste si své věci a hurá na palubu. Máte deset minut."

*****

Scofield a Antonia seděli v křesílkách u laguny. „Jak se cítíš, lásko?"
„Jsme doma, můj milý. Co víc bych si mohla přát?"

„Máme něco k jídlu?"
„Zabudovali nám novou průmyslovou chladničku se zásobami potravin na celý rok."
„To nemuseli."
„Ale museli, můj nejmilejší. Zasloužil sis to."
„Mám dojem, že tohle by mohla být nádherná noc... Jestli víš, jak to myslím."
„V tvém věku...? Už se těším."

*****

Vrtulník vojenského námořnictva se vznesl z mořské hladiny a nabral kurz na Portoriko, kde agent Prycer a podplukovnice Montroseová přesednou na letadlo do Washingtonu.
„Přerušili nás," řekl chvíli po startu Cameron. „Přemýšlela jsi o mém návrhu?"
„Myslíš o té nabídce k sňatku?"
„Samozřejmě."
„Přemýšlela. Krátce, ale intenzivně. Zbývá zodpovědět poslední otázku. Myslíš, že budeš na stará kolena stejný jako Brandon Scofield, známý také jako Beowulf Agate?"
„Je to dost možné. Jsme si v mnohém podobní."
„I s Antonií?"
„Ty jsi moje Antonia... Moje Leslie."
„V tom případě zní odpověď ano. Takový zážitek si za nic na světě nenechám uniknout."